EMRE GÜL

Eğer Peşinden Gelirsem

REN

Kitaplık Rafı

Genç yaşta yalnız kalan Armin
en büyük hayali uğruna yıllarca çalışıp para
biriktirir. Hedefine hiç olmadığı kadar yaklaşmışken
bir gecede biriktirdiği tüm parası,
hayalleri elinden alınır.
Hem de erkek arkadaşı tarafından...

Bir dolandırıcıya güvenmenin yüküyle hayatı
enkaza dönerken kendini bir çıkmazın içinde bulur.
Yaşamaya dair tüm umutlarını yitirip dolandırıldığı
gece, hayatına son vermek istediğinde
kaderin onun için bambaşka planları vardır.

Onu bu yanlış kararından vazgeçiren
Saruhan Kalaycı'yla bir anlaşma yaptığında
her şeyin düzeleceğine inanır fakat parasını
kurtarmak uğruna peşine takıldığı adamın
kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktur.

**"Eğer peşinden gelirsem
geri dönemeyeceğimi söylemiştin bana.
O gün seni dinlemeliydim."**

Kitaplık Rafı

ISBN 978-625-831-828-9

Öyle bir bakıyordu ki
hayalleri çalınanın bir tek ben
olmadığımı hatırlatır gibi...
Öyle bir gülüyordu ki
hiçbir acının canımı yakmasına
izin vermememi tembihler gibi...
Öyle bir susuyordu ki
kafamın içinde benliğimi
karanlığa sürükleyen fısıltılara
hükmedecek güce sahip
olduğumu öğretir gibi...
O gece bir yabancı tarafından
hayatım kurtarıldığında en çok
onun bakmasını istemiştim
bana. En çok onun gülmesini...
Ve de en çok onun susmasını.
Yanılmışım.

Kitaplık Raf

Eğer PEŞİNDEN *Gelirsem*

EMRE GÜL

Duzenleme
Ny.ozlem

Editör: Meryem Çelikten Çağlar
Son Okuma: Ecrim Yavuz
Kapak Çizimi ve Tasarımı: Arife Şeyma Gök
Grafik Tasarım: Şeyma Kırbaş

3-4. Baskı: Eylül 2022
ISBN: 978-625-8318-28-9
Yayınevi Sertifika No: 30492

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen almtı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8
Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:
Egem Basım Yayın
Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi B Blok Kat:2 436
Topkapı/İstanbul Tel: 0212 554 75 72
Sertifika No: 43624

www.renkitap.com

Kitaplık Rafı

EMRE GÜL

Eğer PEŞİNDEN Gelirsem

Kitaplık Rafı
Aprilova

1

Ortak Hesap

En çok böyle gecelerden nefret ediyordum. Hani olur ya sabaha kadar zihnin bir türlü uykuya teslim olmaz, bütün gece gözlerini sımsıkı yumup uyuyor numarası yapmak zorunda kalırsın ve sabah uyandığında dayak yemiş gibi hissedersin... Tam da böyle bir gecenin sabahındaydım.

Tüm gece çalışmış, yorgunluktan yatağıma bile zor ulaşmışken nasıl olup da uyuyamadığımı bir türlü anlamıyordum. Bu uyku problemini son zamanlarda oldukça sık yaşıyordum. Sırf bu yüzden bir an önce uyuyabilmeyi umut ederek makyajımı bile silmeden yatağa girmiş olsam da hiçbir işe yaramamıştı.

Neden uyuyamadığımı biliyordum çünkü günlerdir heyecandan içim içime sığmıyordu. Beklediğim gün gelip çatmıştı ve bugün benim için büyük gündü. Bu gece son kez çalışacak, önümüzdeki haftayla birlikte de istediğim hayata doğru kocaman bir adım atmış olacaktım. Yıllardır uğruna çalıştığım hayalime kavuşmama çok az kalmıştı.

Her şeyin bugün bitecek oluşunu düşündükçe uykularım kaçıyordu.

Kitaplık Rafı
Ajanova

Vücudumu uyuduğuna inandırmak için bütün gece yumduğum gözlerimi sabahın ilk ışıklarıyla birlikte aralarken dudaklarım keyifle kıvrıldı. Dünden açık bıraktığım perdelerin aralığından içeriye sızan güneş ışıklarına sövüyor olmam gerekirken onların tenimde ısıttığı yerlerde kelebekler uçuşuyor gibi hissediyordum. Sahi ne kadar zaman olmuştu böyle hissetmeyeli?

Yaşıyor gibi...

Uzun zaman önce yaşayan biri gibi davranmayı bırakmıştım aslında. Yıllar önce... Sadece hayalini kurduğum şey uğruna çalışmıştım ve artık vakit gelmişti. Elimi uzatsam tutabileceğim kadar yakınımda hissediyordum.

Normal şartlarda bu saatlerde uykuya yeni dalmış olmam gerekirken şu an yataktan çıkmak üzere olduğuma inanamıyordum. Çok da erken olmayan saat benim için çok erken bir saat sayılırdı çünkü bütün gece çalıştığım için ancak gündüzleri uyuyabiliyordum.

Yatakta oyalanmak bile keyif vermediği için güne bir an önce başlama hevesiyle yattığım yerden doğrulduğumda birkaç dakikayı ayaklarımı yataktan sarkıtmış bir şekilde boş boş pencereden dışarıya bakarak harcadım.

Ayağa kalkar kalkmaz ilk iş pencereyi açıp odayı havalandıracaktım çünkü gece çalıştığım mekânın kokusu üzerime öyle bir sinmiş ki kendi odamda değil de mekânda uyuyakalmışım gibi hissedecek kadar ağır ve kötü kokuyu beraberimde getirmiştim.

Gece boyu yatakta sağa sola dönmekten darmadağın olan saçlarımı karıştırarak oturduğum yerden kalktıktan sonra doğrudan pencereye yöneldim. Temiz hava ciğerlerimle buluşurken başımı geriye atıp uzun uzun gerindim. Gerçekten dayak yemiş gibi hissediyordum ve soğuk bir duş alana kadar bu histen kurtulabileceğimi sanmıyordum.

Kitaplık Rafı
Ajinova

Birkaç dakika daha pencerenin önünde oyalandıktan sonra odanın çıkışına doğru yürümeye başladım. Birkaç adım sonra ayağıma takılan şey yüzünden yere kapaklanacakken iki yana savurduğum elim kenardaki şifonyere tutununca son anda kurtuldum.

Ağzımın içinde bir küfür geveleyerek ayağıma dolaşan kot pantolonuma tekme attım. Gece eve geldiğimde, içeriye girer girmez üzerimdekilerden kurtulmaya başlamıştım. Son zamanlarda bunu bir gelenek haline getirmiştim resmen. Eskiden tanıdığım kendimle kıyaslayacak olursam şimdi ki halim tam bir rezaletti.

Düzenli bir hayat sürmeyi çok severdim eskiden. Ta ki hayallerimin peşinden koşmaya karar verene kadar... Artık hiçbir şey umurumda değildi. Tek odağım hedefime ulaşmaktı. Bu alışkanlığım yüzünden her gece kapının önünde soyunmaya başlıyor, evin her yerine üzerimdeki eşyaları saçıyordum ve çoğunlukla yatağıma ulaştığımda da sadece iç çamaşırlarım kalmış oluyordu.

Sırf bu yüzden bile yalnız yaşamayı seviyordum çünkü fazlasıyla rahatına düşkün bir yapıya sahip olduğum için dağınıklık hoşuma gidiyordu. Yaşadığım, çalıştığım ortamların dağınık olması evimdeymiş hissini bolca yaşatıyordu bana.

Banyonun önüne geldiğimde esneyerek içeriye girdim ve doğruca kendimi suyun altına attım.

Arındığımı hissediyordum. Sevdiğim işi yapabildiğim için çalıştığım mekânı çok seviyor olmama rağmen ortamından eskisi kadar hoşlandığımı söyleyemezdim. Son zamanlarda keyif aldığımdan değil de mecburiyetten gittiğimi söylesem yalan söylemiş sayılmazdım. Mekân el değiştirdiğinden beri böyleydi durum. Yeni gelen patronla bir türlü enerjimiz uyuşmadığından en ufak şeyde sinirlenebiliyordum. Bu yüzden böyle bir adamın mekânında çalışmak oldukça tadımı kaçırıyordu.

Kitaplık Rafı

"Neyse ki bugün son," diyerek kendime hatırlattığımda keyfim yerine geldi.

Duşta oyalanmayı seviyor olmama rağmen bugün yoğun ve koşuşturmalı bir gün olacağı için buna vaktimin olmadığı düşüncesiyle suyu kapattım. Saçlarımdan yüzüme sızan suları elimle sildikten sonra kenarda asılı duran havluyu alıp kurulanmaya başladım.

Buharlanan aynayı avcumun içiyle silerek yansımamla göz göze geldim. Uyumamış olmama rağmen yüzümün yorgun görünmemesi keyfimi yerine getirdi. Aksine dinlenmiş ve uykusunu almış gibi dinç bir görüntüye sahiptim.

Banyonun açık camı sayesinde kısa sürede dağılan buhar, aynadaki bulanık görüntümün saniyeler içinde netlik kazanmasına neden olunca aynayla aramdaki birkaç adımlık mesafeyi kapatıp daha da yaklaştım. Islak saçlarıma parmaklarımı geçirerek geriye tararken yüzümü son kez inceleyip banyodan ayrıldım.

Koridorun köşesindeki tişörtü yerden alarak odama girdim. Vücuduma sardığım havluyu tek seferde çekip yatağın üzerine fırlatarak dolabıma yöneldim.

Mart ayının sonlarına geldiğimiz için havanın kafası epey karışıktı. Dün soğuktan titriyorken şimdi kavurucu sıcak yüzünden pencereye yaklaşmak bile istemiyordum. Bu yüzden kazak yerine tişört giymeye karar vererek askılardaki beyaz tişörtlerimden birini aldıktan sonra dolabımın sağ tarafındaki kotlardan biriyle de kıyafet işini hızlıca halletmiş oldum.

Pantolonumu giydikten sonra tişörtümü giymeden, biraz önce yatağa fırlattığım havluyu alarak vücudumda ıslak kalan yerleri kuruladım çünkü tam kurulanmadan giydiğim tişörtün üzerime yapışmasından nefret ediyordum. Kurulanma işim bittikten sonra tişörtümü de giyerek aynanın karşısına geçtim. Boynumdan asla

Kitaplık Rafı
Ajanda

çıkarmadığım kolyemin ters dönen ucunu düzelttikten sonra aynaya bir kez daha baktığımda hazır olmam için geriye sadece saçlarımı kurulamak kaldığını fark ettim.

Vakit kaybetmeden başımı öne eğip bir süre saç havlusuyla kurulamaya başladım. Birkaç dakika sonra başımı kaldırıp aynaya baktığımda yarım yamalak kurutabildiğim saçlarıma fön tutmak için banyoya gittim.

Okula gideceğim için özenmemi gerektirecek bir durum yoktu. Bu yüzden fazlasıyla sade ve gündelik bir görüntü yakalamak hoşuma gitmişti. Savaş çıkmışçasına her şey birbirine girmiş gibi gözüken banyoyu ardımda bırakarak yeniden odama döndüm.

Odamın da banyodan pek farkı olduğu söylenemezdi.

Daha fazla oyalanmadan geçen haftadan beri dolabın yanına fırlatılmış şekilde duran sırt çantamı aldım. Okula bugün götürmem gereken bir ödev dosyası vardı. Son anda aklıma geldiği için şükrederek dosyayı masamın üzerinden aldım ve özenli bir şekilde çantama yerleştirdim.

Yakında işlerim o kadar yoğunlaşacaktı ki uzunca bir süre okula dahi gidemeyecektim. Neyse ki okuldaki tek arkadaşım da iyi bir insan olduğu için derslerde yoklama kağıdına benim yerime imza atacak, ders notlarını da gün gün benimle paylaşacaktı. Ben de sadece sınavlara girerek üçüncü sınıfımı başarıyla tamamlarken bir yandan da hayalimi gerçekleştiriyor olacaktım.

Bu yüzden birkaç haftadır uykumdan fedakârlık ederek, yeri geldiğinde sahneye çıkmadan önce bile üzerinde çalışarak hazırladığım dönem ödevimi unutursam büyük bir aptallık etmiş olurdum. Normalde ödev teslim tarihine epey bir süremiz olsa da ben işlerim yoğunlaşmadan aradan çıkarıp teslim etmek için erken bitirmiştim.

Kitaplık Rafı
Nihova

Evin girişindeki askıya bıraktığım anahtarlarla birlikte evden ayrılırken saatin kaç olduğunu öğrenmek için telefonuma baktım. Bildirim panelindeki mesaj dikkatimi çektiği için saate bakmak yerine Sinan'dan gelen mesajı okudum.

"Günaydın sevgilim."

"Armin?"

Aceleyle hazırlanıp çıktığım için Sinan'ın mesajlarını görmemiştim bile.

Gülümseyerek bir kez daha mesajı okuduktan sonra tuş kilidini kapatıp telefonu cebime attım çünkü evden çıkmıştım ve garip bir şekilde merdivenlerdeyken telefon çekmiyordu. Bu yüzden Sinan'ı daha sonra aramaya karar vermiştim.

Uyandığımdan beri aklımda dönüp duran şarkıyı mırıldanırken aynı zamanda şarkının ritmine uygun adımlarla merdivenleri hızlıca indim.

Bir kat merdiveni geride bıraktıktan sonra ikinci katın sahanlığında karşılaştığım genç adam yüzünden mırıldanmayı bırakmak zorunda kaldım.

Adamın bitkin yüzünü gördüğümde sadece bir an tüm neşem gitmişti. Son bir basamağı da inerek başı yerde, omuzları çökmüş bir şekilde merdivenleri ağır ağır çıkan genç adamı izlemeye devam ettim.

Bu ilk karşılaşmamız değildi.

Buraya taşındığımdan beri bazı günler onunla merdivenlerde karşılaşıyorduk fakat çoğunlukla gece iş dönüşü apartmanın önünde denk geliyorduk. Kim olduğunu bilmediğim, ruh gibi ortalarda dolaşmaktan başka hiçbir şey yaptığını görmediğim genç asla yüzüme bakmıyordu. Hep bir dalgınlık hali vardı ve başı yerde dolaşıyordu. Bu yüzden tam anlamıyla yüzünü görüp kaç yaşında

Kitaplık Rafı
Ajanda

olduğuna dair bir çıkarımda bulunamıyordum. Boyuna ve kalıbına bakıldığında benim yaşlarımda olduğunu düşünüyordum.

Kimdi bu?

Tek bildiğim üst katımda yaşıyor olduğuydu. Alt katımdaki teyzeyi tanıdığım için bu tahmini yürütebiliyordum.

Sahiden üst katımda kim yaşıyordu?

Ansızın içime düşen merak duygusu yüzünden kafam karıştığında kaşlarımı çatarak adamı daha dikkatli inceledim. Başında bir beresi vardı. Siması, yoksulluğun kirli gölgesi ardına gizlenmişti. Üzerine, bedeninden iki hatta üç kat büyük olan salaş kıyafetler giymişti. Deri ceketinin eski havası son zamanlarda moda olsa da bu adamın modaya uymak için bu ceketi giydiğini düşünmüyordum. Belki de önyargılı davranıyordum? Sonuçta benimle aynı apartmanda oturuyordu. Ben yoksul değilsem, benimle aynı apartmanda yaşayan biri neden yoksul olmak zorundaydı ki?

Herkes son moda, yepyeni kıyafetler giyinip gezmek zorunda değildi sonuçta. Kendimle tartıştığım birkaç dakikanın ardından genç, kendisine baktığımı anladığından olsa gerek başını daha çok yana çevirerek, adımlarını hızlandırmış bir şekilde basamakları birer ikişer tırmandı. Yanlış görmediysem çok kısa bir anlığına dönüp yüzüme ters ters bakmıştı. Bakışları buz gibiydi. Onu sinirlendirmiş olmalıydım.

Biraz sonra, hâlâ gözden kaybolan genç adamın arkasından bakıyordum. Bu tavrıyla daha çok merak etmemi sağlasa da beni ilgilendirmeyen bir konu olduğunu düşünüp "Neyse..." diyerek ilgilenmemeye çalıştım.

Başımı hafifçe yana yatırıp merdiven boşluğuna son bir bakış attım ve biraz önce tuttuğum ritme kaldığı yerden devam ederek merdivenleri indim.

Kitaplık Rafı
Nirvana

Çoğunlukla rutubet kokan binadan dışarıya çıktığım an soluduğum ilk havayla birlikte ciğerlerim ilk kez temiz havayla tanışıyormuş gibi bir açlıkla nefes almaya başladı. Oturduğum bina o kadar eskiydi ki çoğu zaman neden burada yaşamaya devam ettiğimi sorguluyordum. Her seferinde de hayatım için aldığım kararları ve hayallerime giden yolu önüme sunuyor, bu düşünceden koşarak uzaklaşıyordum.

Bir hedefim vardı ve bunun için bir süre kıt kanaat geçinmek durumundaydım. Bu yıllar boyu süren bir durum olsa da sonuçlarının muazzam olacağını biliyordum ki artık sona yaklaşmıştık bile. Önümüzdeki her yeni gün, avuçlarıma hayallerimi bırakmak üzere doğacaktı artık. Zaman, benim zamanımdı.

Tüm bunları düşündükçe ne oturduğum antika sayılacak binadan ne de köhne mahalleden şikâyet etmiyordum. Sırf yol masrafım olmasın diye çalıştığım mekânın iki sokak arkasındaki eski binalarla dolu bu mahalledeki daireyi bulabilmiştim. O zamanlar bu daireyi bulmak benim için şans sayıldığı için bir an bile düşünmeden kontratı imzalamıştım.

Varlıklı bir ailede büyümüştüm. Liseye geçene kadar fazla lüks bir hayata sahiptim. Evler, arabalar... Sonra lise zamanı geldiğinde başka bir şehirde, yatılı bir liseye gitmek istediğimi söylemiş ve bu şehre gelmiştim. Babamla bunun için çok fazla kavga etsek bile nihayetinde kazanan ben olmuştum.

On sekiz yaşına bastığım gün kendi paramı kazanmak üzere bir iş bulmuş, küçük yaşımdan itibaren babamdan gizli çalışıp para kazanmaya çabalarken aynı zamanda eğitimimi de devam ettirmiştim. Sırf harçlık göndermeyi kesmemesi için uzunca bir süre babamla da aramı bozmadan idare etmiş, gönderdiği tüm harçlıkları biriktirdiğim paranın üstüne koymuştum.

Kitaplık Rafı

Birçok farklı iş deneyimim olsa da şans eseri karşıma çalıştığım mekân çıkınca yeteneğimi kullanarak hem sevdiğim şeyi yapıp sahnede şarkı söyleyerek daha yüksek paralar kazanmaya başlamış hem de hayalime doğru yürümek yerine koşmaya başlamıştım.

Artık kendi mekânımı açabilecek maddi güce ulaşmıştım ve haftaya bulduğum mekânı kiralayıp, kendi sahnemde şarkı söylemeye başlayacaktım. Rüya gibi geliyordu her şey.

Sevinçten dişlerimi birbirine bastırırken adımlarımı hızlandırarak yürümeye devam ettim.

Tüm bu zorlukların yavaş yavaş sonuna geldiğimi düşündükçe midemin üzerinde kelebekler uçuyormuş gibi hissediyordum. Küçük yaşlardan beri yaşıtlarımdan hep daha büyük düşünüyordum. Dertlerim her zaman onlarınkine kıyasla daha büyük ve daha ileri yaşlarım için olması gereken dertlerdi. Çünkü ben babam yüzünden lüks evimden ayrıldığım gün, o küçük kız çocuğunu duvarların arkasına sakladım. Büyümem gerekiyordu. Her ne kadar dışarıdaki insanların babam kadar çok canımı yakamayacağını bilsem de onlarla baş edebilmek için küçük yaşımda büyümek zorunda kalmıştım.

Şimdi o duvarların ardındaki küçük kız; ışıl ışıl parlayan gözleriyle hayatımı taşıdığım noktayı hayretle izliyor ve benimle gurur duyuyordu. Ve ben her ne yapıyorsam kalbimin üzerinde taşıdığım o küçük kız çocuğu için yapıyordum. Çünkü ona... Yani kendime çok şey borçluydum.

Kendime, kendimden çaldığım bir çocukluk borcum vardı.

Geçmişi düşünerek canımı sıkmamın aptalca olduğu düşüncesiyle başımı iki yana sallarken tüm olumsuzluklardan zihnimi arındırıp güzel şeyler düşünerek keyfimi yerine getirmeye çalıştım. Anılarımın büyük bir bölümünde sonsuza dek kalacak olan mahalleye hayranlıkla bakarken yüzümde kocaman bir gülüş belirdi.

Kitaplık Rafı
Ajanova

Buraya taşındığım ilk günden beri, bir gün bu mahalleden taşınacağımı biliyordum. Çünkü bu eski mahalleden dışarıya atacağım ilk adım; yeni hayatıma, hayallerime doğru giden bir adım olacaktı. Bu yüzden şimdiden kalbimin derinliklerinde bir yer, buradan ayrılacağım için sızlamaya başlamıştı. Her ne kadar çoğu zaman şikâyet etsem de burayı sevmeye başlamıştım sanırım. Bu mahalle; büyük şehirlerin arka sokaklarında kalmış, insanların yüz çevirdiği, çoğu lüks arabanın ya da varlıklı insanların girmeye bile çekindiği mahallelerden biriydi çünkü.

Eski binaların çatlayıp dökülmüş alçıları, boya vurulmaya bile tenezzül edilmediğinden yan duvarlarında tuğlaları görünen yaşlı binalar ve binalar arasındaki yıkık dökük duvarların üzerinde mahalle gençleri tarafından yazılmış karman çorman yazılar buraya tekinsiz bir hava katıyordu.

Tüm o burnu havada insanların bilmediği bir şey vardı ki; yoksul mahallelerin sahip olmadığı tek şey yeni ve süslü binalardı. Kendilerinin sahip olmadığı şey ise vicdandı. Yitirilmiş binalar yeniden kazanılabilirdi; vicdan ise asla.

Burada yaşadığım yıllar bana bunu öğretmişti işte. Hiçbir şey dışarıdan göründüğü gibi değildi. Fikrinin olmadığı her ne varsa dışarıdan yargılamak yanlıştı. İçeride bambaşka hayatlar yaşanıyordu çünkü. O hayatlara eşlik etmeden kimsenin söz söyleme hakkı olmamalıydı.

Duygu karmaşalarımın eşlik ettiği yolculuğumun ilerleyen dakikalarında cebimdeki telefonum titremeye başlayınca tüm bu, hayatı sorgulama ve zihnimi meşgul eden düşünceler dört bir yana savrulup kısa bir süreliğine de olsa kaybolmuştu.

Telefonu cebimden çıkarttım ve arayan kişiyi öğrenmek için vakit kaybetmeden ekrana baktım.

Kitaplık Rafı
Ajanda

Sinan'ın adını gördüğümde bir yandan mutlu olurken diğer yandan ona dönüş yapmayı unuttuğum için alt dudağımı dişleyerek paniğe kapıldım.

Telefonun ısrarla çalmasına daha fazla yüreğim el vermediğinden yeşil tuşa dokunarak aramayı onayladım ve telefonu kulağıma götürdüm. Yüzümdeki tebessüm, mutlulukla beslenen koca bir gülüşe dönüştü.

"Alo?" diyerek neşeli bir sesle ilk konuşan ben oldum.

"Armin?" diye karşılık verdiğinde mutluluktan alt dudağımı dişlerken buldum kendimi. "Günaydın sevgilim. Hâlâ uyuyorsun sanıyordum ama dışarıdasın sanırım?"

"Günaydın!" Kıkırdayarak karşılık verdim. Zaten fazlasıyla mutlu başladığım günün ilk saatlerinde sevdiğim adamın sesini duymak keyfimi daha da yerine getirmişti. "Evet hazırlanıp çıktım."

"Nerelerdesin?" diye sorduğunda cevap vermeden önce telefondan gelen diğer sesleri dinleyerek ben de onun nerede olduğuyla ilgili tahmin yürütmeye çalıştım. Dışarıda olduğunu anlayacağım seslerden başka hiçbir şey duyamamıştım.

"Daha yeni evden çıktım. Mahalleden bile çıkmadım yani, o kadar yeni..." diye cevap verdim "Okula gidiyorum. Ödevi teslim edeceğim. Sen de dışarıdasın sanırım?"

"Evet. Erkenden gidip işlerimi halledeyim dedim bugün," dedi ve gülüşü yüzümdeki gülüşe eklendi sanki. Yolun ortasında, neredeyse tüm dişlerim görünecek kadar büyük bir gülüşle ilerliyordum ve mahalle sakinleri aptalmışım gibi yüzüme bakıyordu. *Aptal aşık...*

"Sen nereye gidiyorsun?"

Saniyeler önce cevap vermiş olmama rağmen aynı soruyu sormasına kaşlarımı çatarak karşılık verirken konuştum.

Kitaplık Rafı
Ajnova

"Okula gitmem gerekiyordu dedim ya... Biliyorsun mekânı halletmeden önce ayak bağı olacak her şeyden kurtuluyorum. Hatırlarsan sürekli uğraştığım bir dönem ödevim vardı. Onu teslim etmeye gideceğim," diye uzun uzun açıklama yaptım bu kez.

"Tamam," dediğinde kaşlarım yeniden çatıldı.

"Tamam derken?" diye sordum ters ters. "Ok, deseydin Sinan?"

"Bugün bir tripli miyiz, bana mı öyle geliyor yoksa?"

"Hayır canım, ne trip atması. Mutlu uyandım gayet!" diye karşı çıktım söylediğine. "Ayrıca unuttun mu? Bundan sonra hiç kimse ve hiçbir şey canımı sıkamaz artık," dedim ve mutluluk dolu bir gülüş eşliğinde omuz silkerek alt dudağımı dişledim. "Sinan çok mutluyum ben ya!"

"Okulda işin ne zaman biter?" diye sorduğunda anlamayarak kaşlarımı çattım. Birden konuyu değiştirmesi garip gelse de bu durumu önemsemeden cevap verdim.

"Bilmem, çok fazla işim yok. Sadece ödevi hocaya teslim edip çıkacağım. Ondan sonra boşum. Neden ki?" Hızlıca açıklamamı yaptıktan sonra sebebini öğrenme vakti geldiği için vakit kaybetmeden sormuştum.

"Benim işlerim de çok uzun sürmez. Sen okula gidip ödevini verene kadar ben de hızlıca işlerimi halletsem de öğle yemeğini birlikte mi yesek acaba diyorum?"

"Süper olur!" diye sevinç dolu bir şekilde bağırarak bir an bile düşünme gereği duymadan cevapladım çünkü günün yoğunluğu arasında birkaç saati Sinan'la geçirmek harika olurdu. Çalıştığım için son birkaç gündür onunla görüşme fırsatı bulamıyordum ve çok fazla özlemiştim.

"Tamamdır o zaman, heyecanla zamanın geçmesini bekleyeceğim!" dedi. Bir an telefonu kapatacağını sanıp panikleyerek konuşmaya başladım.

Kitaplık Rafı
Ajanda

"Saat kaçta buluşuyoruz?"

"Benim bir yarım saatlik işim var. On dakikalık da yol mesafesi desek... En fazla kırk beş dakikaya boştayım. Senin ne kadar sürer?" diye sorduğunda Sinan'ın aksine işimin ne kadar süreceğini sessizce hesaplamayı tercih etmiştim.

Birkaç saniyelik hesap yapma sürecinin ardından "Benim işim daha uzun sürer..." diye konuşmaya başlasam da henüz cümlemi bitirmeden Sinan tarafından yarıda kesmek zorunda kalmıştım.

"Ne kadar sürer?"

"En fazla bir buçuk saat diyelim, kafamız rahat olsun," diye sorusuna cevap verdiğimde ofladığını duydum. Gülümseyerek "Ne oldu?" diye sordum.

"Çokmuş..." derken sesindeki üzüntü daha da gülümsememe neden oldu. "Çok özledim."

"Tamam o halde taksiye binip öyle gideyim okula. Bu bana en az yarım saat kazandırır!" dediğimde keyifle haykırdı.

Eski model bir arabam vardı. Eğer onunla gidersem zamandan biraz daha kazanabilirdim fakat bana ayak bağı olacağına emindim. Onun için park yeri aramakla zaman kaybedeceğime taksiyi tercih etmiştim.

"Süper o zaman! Her zamanki gibi sahilde hep gittiğimiz kafede seni bekliyor olacağım," dediğinde gülümseyerek başımı salladım.

"Tamam olur." Sırıtmaya devam ediyordum. "Görüşürüz o halde, kapatıyorum."

"Görüşürüz sevgilim," dediğinde derin bir nefes alıp telefonu kulağımdan çektim ve kapatmak için kırmızı tuşa dokundum.

Sinan'la iki seneye yakın bir süredir tanışıyorduk. İlişkimiz ise bir yılı aşkın süredir devam ediyordu. Çalıştığım mekânda tanışmıştık onunla. Bir gece en ön sıralardan tüm sahne boyunca göz-

Kitaplık Rafı

lerini benden ayırmamış, ışıl ışıl parlayan gözleriyle öyle güzel bakmıştı ki birkaç saat içinde ona âşık olmuştum.

Sahnem bittikten sonra mekândaki tek arkadaşım Çağla sayesinde bir araya gelme şansımız olmuştu. O günden beri de sık sık sahne günlerimde gelmeye başlamıştı. Kısa bir süre sonra Sinan'ı görebilmek için her gece sahneye daha istekli çıkar olmuştum. Şimdiyse iki yılımız dolmak üzereydi. Zaman çok hızlı geçiyor olsa da Sinan'ı her gün daha çok tanıyor ve ilk kez görüyormuş gibi her gün yeniden âşık oluyordum.

Köşeyi dönen taksinin görüş alanına girebilmek için kaldırımın ucuna kadar koştum ve hemen ardından telaşlı bir şekilde el sallamaya başladım. Taksici sağa sinyal verip durduğum tarafa doğru yönelene kadar el sallamayı hiç bırakmamıştım.

Hemen önümde duran taksiye bindikten sonra kapıyı kapatıp arkama yaslandığımda nefes nefese kaldığımı yeni anlayabilmiştim.

"Nereye gidiyoruz hanımefendi?" diye soran taksi şoförünün sesiyle doğrulup usulca iki koltuğun arasına doğru başımı uzatarak konuştum.

"Göztepe Kampüsü'ne," dedim kısaca.

Taksi şoförü onaylarcasına başını salladıktan sonra dikiz aynasından bana bakan gözleri yola çevrildi ve araba hareket etmeye başladı. Bununla birlikte trafiğe bağlı olarak ne kadar süreceğini bilmediğim yolculuğumun kalanında arkama yaslanıp yolu izleyerek vakit geçirdim.

Kampüs güvenliğinden geçerken kartımı son kez okutmanın hüznüyle dudaklarımı birbirine bastırdım.

Kitaplık Rafı

Burada her zaman nefret ettiğim kalabalığın arasına son kez karışıyordum. Defalarca girişteki öğrenci yoğunluğu yüzünden derslerime geç kaldığım günleri hatırlayınca içim burkuldu.

Çok garip hissediyordum.

Her zaman öğrenci olmayı, okula gitmeyi seven biriydim. Şimdi en büyük hayalim uğruna bir süre okulu uzaktan idare etmek zorundaydım ve bu durumda olmanın üzüntüsü çoktan içime çökmüştü bile.

Güvenlikten geçtikten sonra doğruca fakülteme doğru yürümeye başladım. Bir yandan yürüyor diğer yandan öğrenci kartımı yeniden çantama attıktan sonra ön gözünde oluşan kargaşayı toparlamaya çalışıyordum.

Üç yıldan beri gelip geçtiğim, ezbere bildiğim fakülte yoluna bakmadan yürümeye devam ettim. Yanımdan geçen insanlar yüzünden çantamla daha fazla oyalanmadan fermuarını çekip telefonumu elime aldım.

Saatin 12.25 olduğunu görünce telaşım artmaya başladı ve telefonu cebime attığım gibi koşar adımlarla ilerlemeye başladım çünkü öğle arasına girmelerine beş dakika kalmıştı. Eğer yetişemezsem çok fazla beklemek zorunda kalacaktım ve bu, şu an istediğim en son şey bile değildi. Bir an önce işimi bitirip Sinan'la buluşmak istiyordum.

Saati öğrendikten sonra telaşa kapılmamın üzerinden yalnızca birkaç saniye geçmiş olmasına rağmen şanssızlık kapımı çalmayı ihmal etmemişti. Artık film ya da dizilerde bile karşılaşamayacağımız kadar klişe olan bir sahneyi yaşamak sarsıcı bir şok etkisi yaratmıştı bedenimde.

Karşıdan gelen çocuğun tekiyle öyle bir çarpışmıştık ki tek omzumda asılı olan çantam başka yöne savrulacak kadar şiddetli bir çarpışmayla neye uğradığımı şaşırmıştım.

Kitaplık Rafı
Nirvana

Birbirlerine âşık olması için evrenin iki insanı bir araya getirerek oluşturduğu bu klişe sahnede tam olarak ne işim olduğunu bilmiyordum fakat emin olduğum bir şey varsa o da zamanla yarıştığım dakikalar içerisinde şanssızlığımın ayağıma çelme takması hiç hoş değildi.

"Ben..." diye kekelemekten başka bir şey yapamadım o an. Hem beton gibi bir bedene sahip uzun boylu çocuğa kıyasla zavallı gibi kalan vücudumdaki acı hem de yaşadığım şaşkınlık yüzünden aklıma başka bir şey gelmemişti.

Arkası dönük olduğu için çarptığım kişinin yüzünü göremedim. Birkaç adım ileriye savrulan çantama doğru yürüdüğünü görünce öylece arkasından bakıp beklemek dışında bir şey yapmadım.

Çantamı yerden aldıktan hemen sonra doğrulup bana doğru yürümeye başladığında merakla yüzünü inceledim. Yüzü daha önce görmediğim hatlara sahipti. Tarif edemediğim, farklı bir olayı vardı sanki.

Şaşkınlık ve merak dolu bakışlarım çocuğun yüzündeki tanıdık simayı nereden hatırladığını bulmaya çabaladı saniyeler içinde. Koyu kahve saçlarının dağınıklığını gizlemeye çalıştığı kapüşonlusunun rengiyle yeşile çalan gözlerinin ardındaki derinlik, hipnoz edilmiş gibi ağzım açık bir şekilde ona bakakalmama neden olmuştu. Çatık kaşlarının yüzünde oluşturduğu çizgiler genç yüzüne fazla gergin bir görüntü sunuyor olsa da onun bunu pek de umursadığını sanmıyordum.

Ne tepki vermem gerektiğini bilemediğim gibi nasıl davranmam gerektiğini de karıştırmıştım. Boşta kalmış gibi hissettiğim ellerimden tekiyle yüzüme düşen saçları çekerken diğeri de aynı şekilde boşta kalmamak için kot ceketimin kenarından çekiştirmeye başladı.

Kitaplık Rafı
Ajnova

Birkaç adım sonra yanıma ulaştığında belli belirsiz gülümsemeye çalıştıysam da yüzüme bile bakmadığını fark ettim.

Hala yüzünün tanıdık olduğu ve bir yerlerden çıkarmak üzere olduğuma dair o his garip bir rahatsızlıkla dürtmeye başladı. Kim olduğunu ya da nerede gördüğümü biraz daha hatırlayamazsam kafayı yiyebilirdim.

Çok fazla yaklaşmadan tam karşımda durduğunda kulplarından tuttuğu çantamı iğrenç bir şey tutarmış gibi parmağının ucuyla bana doğru uzatırken "Al," dedi donuk bir sesle. Dövermiş gibi çıkan sesine rağmen minnettar bir tebessüm eşliğinde teşekkür etmek üzereyken "Çarptığın yere dikkat et," diye yine aynı ses tonuyla sarf ettiği dört kelimelik aptal cümlesiyle bütün keyfimi kaçırmıştı.

Onunkilere meydan okur gibi daha fazla çatılan kaşlarım ve öfkeyle kararan gözlerim yüzüne dikildiğinde bir anlığına koyu yeşil gözleri yanlış görmediysem eğer benimkilerle buluşur gibi oldu.

O an karşılık vermemin yanlış olacağı düşüncesine kapılsam da içimdeki korkuyu bir kenara atıp duruşumu dikleştirdim.

"Sen bana çarptın?" diye tersledim.

Dikkatsiz davrandığım için suçlu olan taraf ben olsam da nezaketsiz tavrı yüzünden hatalı taraf oydu artık. Hemen sonra iğrenir gibi tutarak uzattığı çantamı görünce kaşlarım istemsizce daha da çatıldı.

Verdiğim cevabın ardından sadece yüzüme bakmakla yetindi bir süre. Gözlerinin ardına saklanmış gölgeler vardı sanki. İnsanı huzursuz edecek kadar gergin yüzünü incelemek bile ürkütücü gelmişti.

Çantamı geri çekerken derin bir nefes alarak "Bunu mu tartışalım şimdi?" diye sorduğunda nefesimi tuttum.

Kitaplık Rafı
Ajanda

Hayatım boyunca insanlarla tartışmaktan kaçmaya çalışmıştım hep. Kolay kolay kimseyle zıtlaşmazdım çünkü hep birinin bana bağırmasından korkardım. Bir insan benimle yüksek sesle konuştuğu an kendimi tutamayıp ağlıyordum çünkü. Bu yüzden olabildiğince tartışmaktan kaçınırdım. Tek dileğim karşımda durmuş, elinde çantamı tutan bu yabancının benimle tartışmaya girmemesiydi.

Bir adım daha yaklaştığında alt dudağımı dişlemeye başladım. Ne yapacağını bilemeyerek geçirdiğim saniyeler hızla geçtiğinde o artık hemen dibimde duruyordu.

Gözlerimin içine bakmayı sürdürerek eğildiğinde gözlerim korkuyla açıldı. Neler olduğuna anlam veremezken içimdeki çığlık atma isteği saniyeler içinde geldi ve gitti. Çünkü sandığımın aksine elindeki çantamı ayaklarımın dibine koyar koymaz yeniden doğruldu ve hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp yürümeye başladı.

Daha birkaç adım öteye gitmişken "Özür dilemek bu kadar mı zor?" diye homurdandım arkasından, onun da duyabileceği kadar yüksek bir ses tonuyla.

Cevap vermedi.

"İt!" dedim arkasından.

Öfkeyle sıktığım dişlerimi onun kollarına geçirme isteğiyle dolup taşarken ayaklarımın üzerinde hissettiğim çantama döndü bakışlarım. Eğilip hınçla çantamı yerden aldım ve doğrulduktan sonra aydınlanma yaşar gibi aklıma gelen düşünce eşliğinde koşmaya başladım.

Geç kalmıştım!

Aptalın teki yüzünden ödevimi ulaştıramaz ve hocanın dönmesi için saatlerce öğle arasının bitmesini beklemek zorunda kalırsam sinirden delireceğime emindim.

Saatin kaç olduğunu öğrenmek için cebimden telefonumu bile

Kitaplık Rafı
Ajnova

çıkarmaya vaktim olmadığından nefes nefese kalmış bir halde dualar ederek var gücümle koşuyordum.

Fakültenin önüne geldiğimde öğrenci yoğunluğunu görünce durdum ve soluklandım. Kimisi arkadaşıyla birlikte sigara içerken, kimisi kalabalık arkadaş gruplarıyla oluşturduğu çember içinde sohbet edip eğleniyordu. Bu görüntü, her şey için çok geç olduğu anlamına geliyordu çünkü bu öğrenci kalabalığı, öğle arasından önceki son dersin çoktan bitmiş olduğu anlamına geliyordu.

"Kahretsin ya, kahretsin!" diye ağlamaklı bir sesle ayağımı yere vurarak öfkemi atmaya çalışsam da şansımı denemem gerektiğini söyleyen bir sesin dürtüsüyle zaman kaybetmeden merdivenlere doğru koşmaya başladım.

Ödevi verebilmek için üçüncü kata çıkmam gerekiyordu. O kadar yorulmuştum ki nefes alamıyordum resmen. Normalde hiçbir kuvvet o merdivenleri çıkmamı sağlayamazken şu an asansör bekleyecek vaktim olmadığı için hiç düşünmeden merdivenlerin olduğu tarafa yöneldim.

"Aptal. Umarım bir kez daha karşıma çıkarsın da o suratına tükürürüm," diye söylenerek merdivenleri birer ikişer çıkmaya başladım. "Yeşil gözlü olmasından belliydi zaten. Uğursuz..." diye söylenmeye devam ettim. "Dişlerini sıkıp o çene kaslarını gösterince kendini yakışıklı sanıyor itici!" derken ikinci katın başına gelmiştim. "Ay bir de kaşlarını çatmaz mı? Aynen herkes âşık oldu sırf kaşların çatık diye. Baksana, dizlerimin bağı çözüldü!" Binada kimse olmadığı için rahat rahat söylenebiliyordum. "İki dakikada huzurumu kaçırdı resmen. Salak mıdır nedir? Ne güzel başlamıştım güne..." dediğimde nihayet üçüncü kata ulaşabilmiştim.

Koridorun başında birkaç saniye soluklanabilmek için kendime zaman tanıdım. Nefes nefese kalsam bile hâlâ sinirli olduğum

Kitaplık Rafı
Ajnova

için söylenmeye devam ettim. "Ben o ödevi yetiştiremezsem... Seni bulup dünyanın kaç bucak olduğunu göstermek için bütün kampüsü köşe bucak aramayan Armin'e Armin demesinler!"

"Armin!"

Tam bu cümlenin üstüne birinin adımı seslendiğini duyunca korkuyla irkildim. Koridorun sonunda adımı duyunca mutluluktan çığlık atmak istiyordum resmen. Ödevi teslim etmem gereken hocamın asistanı odanın kapısında durmuş beni bekliyordu.

Çok fazla karşılaştığım fakat adını bir türlü aklımda tutamadığım asistanın yanına koşarak ulaştığımda nefessizlikten ciğerlerimin acıdığını hissettim. Soluklanmak için bir süre asistanın karşısında öylece dururken bir yandan ödevimi çıkarmak üzere çantamı elime aldım. Fermuarı açar açmaz çantamı kurcalama gereği duymadan ucu görünen ödev dosyasını tutup çıkardım ve doğruca asistana uzatırken "Leyla Hoca çıktı mı?" diye sordum.

"Evet yemeğe gittiler," dedi kısaca ödevimi alırken. "Hocayla daha önce konuşmuşsunuz sanırım. Benden beklememi rica etti ödevini almam için."

"Evet konuşmuştuk. Aslında çoktan okula gelmiştim ama fakülteye gelirken ufak bir kaza yaşadım. O yüzden geç kaldım," diye anlatırken hâlâ nefes alışverişim düzensizdi ve buna ek olarak hüzünlü bir yüz ifadesi ekleyerek inandırıcılığımı arttırmaya çalıştım. "Kusura bakma. Benim yüzümden sen de bekledin o kadar. Öğle tatilinden çaldım," diye ekledim nezaketen.

"Hiç önemli değil. Önceki dersim boştu zaten, yemeğimi falan yemiştim çoktan. Yani buralardayım her türlü, problem olmazdı o yüzden," dedikten sonra işaret parmağının tersiyle siyah kemik çerçeve gözlüğünü yukarı doğru iterek düzeltti.

"Olsun yine de çok büyük bir iyilik yapmış oldun bana. Çok teşekkür ederim!" diyerek minnettarlığımı bir kez daha dile getirdim.

Kitaplık Rafı
Ajnova

"Rica ederim," dedi omuz silkerek. "Ekleyeceğin başka bir şey var mı?" diye sorduğunda hiç düşünmeden başımı iki yana salladım. "Adını soyadını yazdın mı peki?" diye sorduğunda ise şüpheye düşmüştüm.

"Yazdığımdan eminim ama yine de bir kontrol edebilir miyim?" diyerek ödevimi vermesi için elimi uzattım. Hızlıca dosyanın kapağını açıp ilk sayfasını kontrol ettim. Adımı, soyadımı, öğrenci numaramı kontrol edip tüm bilgileri eksiksiz doldurduğumu bir kez daha teyit ettikten sonra ufak bir gülümsemeyle dosyamın kapağını kapatıp yeniden asistana uzattım.

"Tamam mı?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Evet, evet. Her şey tamam, Leyla Hoca'ya teslim edebilirsin," derken hala gülümsemeye devam ediyordum.

"Tamamdır o halde, ödevi teslim ettiğine dair imzanı alacağım yalnızca," dedikten sonra hemen önünde durduğumuz Leyla Hoca'nın kapısı açık odasına girdi. Arkasından bakarak geçirdiğim birkaç saniyelik sürenin ardından odaya girdim ve imza atacağım kâğıdın önüme koyulmasını bekledim.

Alfabetik sıraya göre oluşturulan listede adımı bulmam pek de zor olmuyordu. Listenin başlarında olan adımın karşısındaki boşluğa imzamı attıktan sonra kâğıdı usulca asistanın önüne doğru iterek doğruldum.

"Başka bir şey kalmadı sanırım?" diye sorduğumda başını iki yana salladı.

"Evet, bu kadar. Gidebilirsin," derken gülümsediğinde selam verir gibi belli belirsiz başımı sallayarak aynı şekilde gülümsedim.

"Çok teşekkür ederim tekrardan," diye başını sallayarak gülümsedi. "İyi günler!" diyerek odadan çıkarken arkamdan aynı iyi günler dilediğini duydum.

Kitaplık Rafı
Ajanda

Koridorda ağır adımlarla ilerlerken saçma sapan bir olayla uğraşmış olmama rağmen nihayet ödevimi teslim edebilmenin mutluluğuyla yürümeye devam ettim.

Üzerimden büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordum. Sorumluluklarımın birinden daha kurtulmuş olmak beklediğimden de iyi hissettiriyordu şu an. Artık okul derdim de büyük oranda azaldığından tam anlamıyla asıl hedefime odaklanabilecektim.

Beklediğim asansör nihayet geldiğinde hızlıca kapısını açıp aşağı inmek üzere tuşa bastım. Asansörde yalnız olduğum için ayağımla yerde ritim tutarak sabırsızlığımı dışa vuruyordum çünkü sonunda Sinan'la buluşmam için hiçbir engel kalmamıştı.

Çoğunlukla buluşmalarımızı gerçekleştirdiğimiz sahildeki kafeden içeriye girdiğimde masalardaki müşterilerin oluşturduğu gürültü garip bir şekilde mutluluğumun artmasına neden oldu. Kolay kolay yer bulunmayan, özellikle gençlerin çok fazla tercih ettiği kafenin salaş tarzını seviyordum. Buradayken, özellikle Sinan'la birlikte olduğumuzda zamanın nasıl geçtiğini bile anlamıyordum.

Sinan sigara kullandığı için hep açık alanda otururduk. Bu yüzden kafeden içeri girer girmez doğruca bahçe tarafına açılan kapıya doğru yürümeye başladım.

"Buyurun, hoş geldiniz!" dedi biraz sonra garsonlardan biri. Okula gitmeden önce Sinan'la konuşurken yaptığımız hesaplamalara göre benden önce gelmiş olması gerekiyordu.

Bu konuşmamıza güvenerek "Arkadaşım burada, dışarıda!" diyerek gülümsedim.

Garson da aynı şekilde gülümseyerek başını salladı. Oturaca-

Kitaplık Rafı

ğım masanın belli olduğunu söylediğim için uygun bir masaya yönlendirme zahmetine girmek zorunda kalmamıştı.

Bahçe tarafına çıkar çıkmaz masalarda gezinmeye başlayan gözlerim aradığı yüze denk gelince kocaman açıldı. Kenardaki masaların birinde Sinan'ı görünce mutluluktan yüzüme yerleşen gülüşümle birlikte seri adımlarla masaya yöneldim.

"Sinan!" dedim masaya ulaşmama birkaç adım kala.

Sesimin geldiği yöne şaşkınlıkla baksa da göz göze geldiğimiz anda yüzümdeki mutluluk onunkine de sıçradı sanki. "Canım!" dedi neşeli bir sesle. Beni beklerken vakit geçirdiği telefonunu masanın üzerine bırakıp aceleyle oturduğu yerden kalktı.

Sinan'ın karşısındaki boş koltuğa oturmadan önce birkaç gündür görüşemediğimiz için sarılma isteğiyle yanına gittim. Birbirimize kocaman sarılırken yanağına ufak bir öpücük kondurup yeniden başımı omzuna yasladım.

Hasret gidermemiz biter bitmez yerime geçip oturdum. Yanıma çantamı da koyarak koltuğa yerleştikten sonra bakışlarım yeniden Sinan'a döndü.

"Neler yaptın?" diye sordum sohbet olsun diye.

"Bankaya gittim," diyerek anlatmaya başladı. "Madem ortak bir hayalin peşinden gidiyoruz. İşlerimizi kolaylaştırmak adına bir adım attım."

"Ne yaptın?" diye üsteledim. Merakım iyice artmaya başladığı için bir an önce sadede gelmesini istemiştim.

Cevap vermeden önce sakallarını kaşırken muzip bir gülümsemeyle yüzüme baktı bir süre.

"Mekân için ayırdığım tüm parayı banka hesabına aktarıp ortak kart çıkarttırdım," derken geldiğimden beri masanın kenarında duran zarfı olduğu yerden alıp bana uzattı. "Tüm para burada.

Kitaplık Rafı
Ajanova

Mekânı tuttuktan sonra tüm masrafları, ihtiyaçları karşılarken birbirimizi bekleme gereği duymadan bu kartı kullanabileceğiz."

"Buna ne gerek vardı ki Sinan..." diyerek zarfı elime aldım. "Biliyorsun benim de param var..."

Söyleyeceklerimin bitmesini beklemeden araya girdi.

"Olsun. Mekân sahibi olacağız artık Armin, ne zaman, ne kadar paraya ihtiyacımız olacağını bilemeyiz. Garanti olsun, lazım olursa buradan da kullanırsın işte," dediğinde bu kadar düşünceli bir adam olduğu için kalkıp kocaman öpmek istemiştim.

"Sinan ya..." dedim harfleri uzatarak. "Kendi mekânımı açma kararı aldığımda tek başıma üstesinden gelip gelemeyeceğimi bilmiyor ve çok korkuyordum. İyi ki hayalime ortak oldun. İyi ki karşıma çıktın..." derken mutluluğumu yansıtabilmek için yüzümü ağlamaklı bir ifadeye büründürdüm.

"Asıl sen iyi ki varsın. Bir hayale tutunmamı sağladın. Sen olmasan bomboş, oradan oraya savrulup dururdum belki de..." dedi ve gülümseyerek geriye yaslandı.

Elimde tuttuğum zarfın içindeki kredi kartına baktım birkaç dakika. Hemen sonra zarfla birlikte verdiği, katlanmış bir şekilde duran kâğıt dikkatimi çekti. Zarfı kenara koyarken makbuz olduğunu düşündüğüm kâğıdı açtım.

Gözüm ilk hesaba aktarılan paranın tutarına kaydı. Gördüğüm miktarın gerçek olup olmadığını algılayabilmem için gözlerimi birkaç kez açıp kısmam gerekmişti. Sinan'la para hakkında konuşmazdık çok fazla. Bu yüzden birbirimizin ne kadar biriktirdiğini tam olarak takip etmiyorduk fakat Sinan hayalini kurduğum mekâna sonradan dâhil olduğu için bu kadar biriktirebildiğine ihtimal verememiştim.

197.200 Türk Lirası...

Kitaplık Rafı
Aprilova

Şaşkınlık dolu bakışlarım makbuzla Sinan'ın gözleri arasında mekik dokurken Sinan'ın dudakları keyifle kıvrılmaya başladı.

"Bakıyorum da ciddi anlamda çalışılmış?" dediğimde şaşkınlığım sesimden de anlaşılabiliyordu.

"Geleceğimiz için," diye mırıldandı.

"Harika bir geleceğimiz olacak Sinan," dedim ve mutlulukla dudaklarımı büzdüm. "Şöyle bir hayal ediyorum da... Düşünsene kendi mekânımızı işletiyoruz. Kendi zevkimize göre dekore etmişiz ve harika bir ortam... Her gece sahne alıyorum. Şu hayatta sevdiğim tek şeyi, kendi mekânımızın sahnesinde gerçekleştiriyorum. Şaka gibi!" diye çığlık attım cümlenin sonunda. "Hayal ettikçe çıldıracak gibi oluyorum!"

"Muhteşem bir hayat bizi bekliyor!" derken uzanıp masaya yasladığım ellerimi tuttu ve güven dolu bakışları gözlerime sabitlendi.

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından bambaşka bir konuyu açacak bir soru ile aramızdaki sessizliği bozdum. "Bu hafta, şu internetten baktığımız yeri görmeye gideceğiz değil mi?"

"Evet, evet. Adamı aradım dün, randevulaştık haftaya çarşamba günü için," derken hızlıca başını salladığında kocaman gülümsedim. Adım adım hedefimize yaklaşıyor olmanın mutluluğu alkol gibi yavaş yavaş kanıma karışıyor ve her an daha çok bulutlara yükseliyormuş gibi hissediyordum.

"Ben oraya aşırı ısındım yalnız. Fotoğraflarda göründüğü gibiyse eğer, muhtemelen orayı tutacağız. Şimdiden hazırla kendini!" dedim net bir şekilde. "Nereye ne yapacağıma bile karar verdim biliyor musun?"

"Baya istiyorsun orayı sen?" dedi şaşkınlıkla.

"Evet!" dedim lafını bitirir bitirmez. "Garip bir şekilde ilk gördüğüm andan beri hayalimdeki mekânı düşününce zihnimde orası

Kitaplık Rafı
Nirvana

olarak canlanıyor. Yine de görmeden karar vermeyelim tabii ama şimdilik kalbim oradan yana," dedikten sonra ellerimi göğsüme bastırarak söylediklerimde ne kadar samimi olduğumu göstermeye çalıştım.

"Sen nasıl istersen öyle olsun. Hayal senin... Ben misafirim," derken omuz silktiğinde öfkeyle kaşlarımı çattım. Evet, hayatıma ve hayallerime sonradan ortak olmuş olabilirdi fakat en az benim kadar çabaladığı bu yolda kendini misafir olarak tanımlaması çok yanlıştı. En az benim kadar o da bu hayalin ortağıydı.

"Bir daha böyle konuşursan ciddi anlamda trip atacağım haberin olsun!" diye azarladığımda keyifle güldü. "Çok ciddiyim Sinan, sakın gülme."

"Tamam güzelim, tamam!" dedi ve uzanıp yeniden ellerimi avuçlarının arasına aldı. "Bizim hayalimiz... Bizim hayatımız..."

"Hah şöyle!" derken sevimli bir edayla burnumu kırıştırdım.

Sinan'la sevgili olmasaydık bile onun bir şekilde ortağım olmasını isterdim çünkü hayatımda tanıdığım en dürüst, en çalışkan insanlardan biri olabilirdi. Aynı zamanda ailesinin ve kendisinin konumu dolayısıyla gerçekten yardımcı olabilirlerdi. Babasının inşaat sektörüyle ilgilenmesi, kendisinin mimarlık okuyor olması; sıfırdan bir mekânı yaratmak için oldukça yararlı mesleklerdi açıkçası. Şanslıydım ki Sinan hem ortağım hem de sevgilimdi.

Saatlerce oturduk. Diğer masalara onlarca insan oturup kalktı ama biz saatlerce kıpırdamadık. Zamanla alay eder gibi, hiç geçmiyormuş gibi zamanın nasıl geçtiğini dahi anlamadan geçirdiğimiz bir gün daha katmıştık anılarımıza. Defalarca konuştuğumuz halde ilk kez konuşuyormuş gibi büyük bir heyecanla hayallerimizden, geleceğimizden bahsettik.

Kitaplık Rafı
Inova

Günün tamamını Sinan'la geçirmeyi ne kadar istesem de yaptığının karşılığı olarak bankaya gitmem gerekiyordu ve bu yüzden ilk fırsatta Sinan'ın yanından ayrılıp mesai saati bitmeden bankaya yetişebilmiştim.

Yüzümde gün boyu aptal bir gülümseme hiç eksik olmadı çünkü hem hayalimize kavuşmak üzereydik hem de sevdiğim adamın bana karşı sonsuz bir güveni olmasının mutluluğuyla dolup taşıyordum.

Yaklaşık iki yüz bin lirayı gözü kapalı, benim de söz hakkı olabileceğim bir hesaba yükleyip ellerimin arasına bırakmıştı. Bu bana güvendiğini gösteriyordu ve güven bir ilişkinin en önemli yapı taşı olduğu için fazlasıyla mutluydum.

Tam da bu yüzden benim de ona ne kadar güvendiğimi göstermem gerekiyordu. Bu yüzden gelmiştim bankaya. Madem bu hafta itibariyle mekân için harekete geçecektik benim de biriktirdiğim paraları ortak hesabımıza aktarmamda bir sakınca yoktu. Hem elimizdeki bakiyenin tamamını görmüş olurduk hem de Sinan'a karşı güvenimi göstermiş olurdum.

Yarım saate yakın bir süre boyunca devam eden işlemlerin ardından makbuzumu alarak bankadan ayrıldım.

Elimde tuttuğum makbuza bakılırsa hesabımızda şu an tamı tamına 407.850 Türk Lirası bulunuyordu. Belki bu bile az kalabilirdi fakat bir yerden başlayıp yavaş yavaş ilerlememiz gerekiyordu ve bunun için idare edebileceğimiz bir tutar olduğuna inanıyordum.

Bunun haberini verebilmek için otobüs durağına yürürken vakit kaybetmemek için telefonumu cebimden çıkarıp Sinan'ı aradım.

"Alo sevgilim?" dedi birkaç kez çalışın ardından.

"Sinan?" dedim keyifle gülerek. "Neredesin?"

"Bizimkiler akşam yemeğine çağırdı da oraya doğru gidiyorum. Sen?"

Kitaplık Rafı

"Ben de şimdi bankadan çıktım," dedim heceleyerek.

"Bankadan mı? Neden?"

"Benim parayı da ortak hesaba aktarayım dedim. Tüm bütçemiz aynı yerde olsun, harcamaların tamamını oradan yaparız diye düşündüm." Açıklamamın ardından gülümseyerek omuz silktikten sonra yine telefonda olduğumuzu ve Sinan'ın bunları göremeyeceğini hatırlayarak sırıtmayı bıraktım.

"Çoğunlukla maddi yönetim sende zaten. O yüzden senin için iyi olmuş güzelim," dediğinde güzelim demesi yeniden sırıtmama neden oldu.

"Öyle yani... Bunu haber vermek istemiştim."

"Tamam, tamam sorun yok. Geldim şimdi. Ben kapatayım, sonra konuşuruz olur mu?" dediğinde önce başımı salladım.

"Tamam olur," dedim fazla uzatmamak için. "Selam söyle."

"Söylerim. Hadi görüşürüz."

"Görüşürüz," dedikten sonra telefonu kulağımdan çektim ve cebime koyduktan sonra ellerim cebimde otobüs durağına doğru hızlıca yürümeye devam ettim. Her ne kadar eve gitmek istesem de mekâna gidip bu gece son kez sahneye çıkmak zorundaydım.

Çalıştığım mekân ve daha önce çalıştıklarım dâhil hepsi ufak tefek yerler olsa da yıllardır bu işi yaptığım için belli bir dinleyici kitlesine ulaşmıştım. Bu sayede sahnelerim oldukça kalabalık ve eğlenceli geçiyordu. Bu gece şansıma diğer gecelerden çok daha kalabalık olması ve daha yoğun bir ilginin olması, uyuz mekân sahibiyle yaptığım ayrılık konuşmasının uzamasına neden olmuştu. Köhne bir mekân olmasına rağmen benim sayemde yoğun iş yaptığı için haklı olarak beni kaybetmek istememişti.

Kitaplık Rafı

İkna etmek için fazlasıyla dil dökmek zorunda kalsam da gecenin sonunda sorunsuz bir şekilde ayrılmayı başarmıştım.

Yürüme mesafesindeki evime doğru ilerlerken tüm yorgunluğuma rağmen keyfim ve enerjim oldukça yerindeydi.

Ellerim cebimde sokağın başındaki marketten günü kutlamak için atıştırmalık bir şeyler almaya karar verdim. Aynı zamanda o kadar yoğun ve yorucu geçen bir sahnenin ardından karnım zil çalıyordu. Bu saatten sonra yemek yapmaya ya da sipariş verip beklemeye halim olmadığı için tek sığınağım abur cuburlar olacaktı.

Markete girince açlığım ikiye katlandığı için kucağım bir orduyu doyuracak kadar fazla abur cuburla doldu. Tamamını güç bela kasaya taşıdıktan sonra kasiyer çocuk hesaplamaya başladığında cüzdanımı çıkarmak üzere çantamı önüme aldım.

"Yüz kırk altı lira yetmiş beş kuruş," diyen kasiyer çocuğa usulca başımı sallarken cüzdanımın fermuarını açtım hızlıca.

İki büyük gözü de karıştırdım fakat okula giderken taksi kullandığım için yeteri kadar nakit param kalmamıştı. Bu yüzden kredi kartıyla ödeme yapmak zorunda kalmıştım.

Tüm paramı yüklediğim, Sinan'la ortak kartımızı kasiyere uzattıktan sonra gözüm hâlâ önümde duran çikolatalarda dolaşıyordu. Hepsini paketinden çıkarıp aynı anda ağzıma tıkmak istiyordum ve bunun için kendime nasıl engel olacağımı bilmiyordum.

Neyse ki kasiyer çoktan pos cihazından işlemlerini tamamlayıp şifre girmem için cihazı bana uzattığı için çikolataları almak için geç kalmış sayılırdım.

Şifreyi hızlıca girdikten sonra doğru ezberleyip ezberlemediğimi bilmediğim için yeşil tuşa bastıktan sonra ekranda "şifre onaylandı" yazısını görene kadar merakla bakmaya devam ettim.

Kasiyer pos cihazını önümden çektiği için göremediğim için

Kitaplık Rafı

kollarımı göğsümün altında birleştirip fişin çıkmasını bekledim. Eski püskü duran cihaz işlemleri o kadar yavaş algılıyordu ki açlıktan bayılacak gibi hissetmeye başlamıştım.

"Abla yetersiz bakiye dedi bu?" diyen çocuğa kaşlarımı çatarak baktım.

"Nasıl?" diye sordum kekeleyerek. "İmkânı yok! Tekrar dener misin?"

"Olur abla," dedi ve hızlıca işlemleri gerçekleştirdikten sonra çok geçmeden şifreyi girmem için yeniden cihazı önüme doğru uzattı. Telaşlı bir şekilde vakit kaybetmeden şifreyi girdikten sonra gerginlikten titreyen ellerimi yeniden göğsümün altında birleştirip sonucu beklemeye başladım.

"Yok abla yine yetersiz limit dedi."

Çocuğun sesi kurşun gibi beynime saplanırken panikten ne yapacağımı bilememiştim ve mideme kramplar girmeye başlamıştı.

"Şey... Ben... Ben bir bankayı arayayım, bekler misin? Kartı bugün aldım çünkü belki yeni olduğu için bir şeyleri onaylamam falan gerekiyordur," diye aklıma gelen ilk ihtimalle çocuğa açıklama yaptım.

"Olur, abla olur," dedi kasiyer çocuk sevecen bir tavırla.

Marketin önüne çıktıktan sonra hızlıca internetten bankanın numarasını öğrendim ve hemen arayıp dakikalarca süren işkencelerin ardından müşteri hizmetlerine bağlandım. O kadar uzun sürmüştü ki neden aradığımı unutacak hale gelmiştim ve bankanın müşteriye işkence etmek için dinlettiğine yemin edebileceğim o iğrenç şarkı yüzünden beynim uyuşmuştu.

"Alo, merhaba? Ben müşteri hizmetlerinden Erhan, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba, iyi akşamlar. Bugün erkek arkadaşımla çıkarttırdığı-

Kitaplık Rafı

mız kartımızla biraz önce marketten alışveriş yapmaya çalıştım fakat içinde yüklü miktarda para olmasına rağmen yetersiz limit uyarısı verdiği için alışverişi gerçekleştiremedim. Bunun nedenini öğrenmek için aramıştım? Kartın yeni olmasıyla bir alakası olabilir mi?"

O kadar paniklemiştim ki tek nefeste konuşabildiğim kadar konuşup en ince ayrıntısına kadar detay vermiştim.

"Hemen kontrollerimi sağlıyorum, çok kısa bekleteceğim."

"Tabii, bekliyorum," dedikten sonra çoktan marketin önünde gerginlikten volta atmaya başlamıştım.

"Armin Hanım..." adamın sesiyle irkildim ve olduğum yerde durup cevap verdim.

"Evet, buradayım?" dediğimde heyecandan kalp atışlarım beynimin içinde yankılanmaya başlamıştı.

"Ekranlarımda görüntülediğim hesabınıza ait limitin tamamı gün içinde hesaptan çekilmiş olarak görünüyor," dediğinde marketin kenarındaki küçük duvarın üzerine bıraktım kendimi. Duyduklarım yüzünden ayakta duracak gücüm bile kalmamıştı.

"Nasıl..." diye sorduğum soru bir fısıltı olarak döküldü dudaklarımdan. "Bir yanlışlık olmalı... Tekrar kontrol edin, lütfen!"

"Tabii ama şu an görünen durum bu. Tüm limit kullanılmış."

"Ben..." Sustum. Ne söyleyebilirdim ki? "Peki, teşekkürler," demekten başka bir şey gelmemişti elimden.

"Yardımcı olmamı istediğiniz başka bir konu var mı?" diye sordu müşteri temsilcisi.

"Hayır, teşekkürler."

"Ben teşekkür ederim," dedikten sonra telefonu kulağımdan çektim.

Bunun mantıklı bir açıklaması olduğu düşüncesiyle vakit kaybetmeden Sinan'ın adını bulup aramaya başladım.

Kitaplık Rafı
Ajanda

Kulağıma götürdüğüm telefondan çıkan ses, dakikalardır karanlığa sakladığım düşünceleri güneş gibi zihnime doğurdu.

"Aradığınız numara kullanılmamaktadır."

Telefonu kulağımdan çekip yeniden arama tuşuna bastıktan sonra kulağıma koydum ve farklı bir ses, Sinan'ın sesini duyabilmek için dua ederek beklemeye başladım. Değişen hiçbir şey olmadı.

"Aradığınız numara kullanılmamaktadır."

Bir gecede insanın hayatı nasıl tepetaklak olurdu?

Tam da öyle bir hayat enkazının altında can vermek üzereydim. Hayalini kurduğum mekânın uğruna, yıllardır uğraştığım emeğin sonucunda kaybetmiştim. Hem de her şeyimi...

Biraz önce iki yıldır sevdiğim, güvendiğim adam tarafından dolandırıldığımı öğrenmiştim.

Kitaplık Rafı
Ajnova

2

Yangın Merdiveni

Zaman durmuştu. Akrep ve yelkovan birbirini kovalamayı bırakmış; saatler, dakikalar, saniyeler... Hiçbiri ilerlemek istemiyor gibiydi. Hayallerimin enkazında can çekişirken gün zifiri karanlığa bürünmüştü. Tüm duygular, bedenler, yalanlar, gerçekler... Günahkârlar ve masumlar... Hepsi karanlığın gölgesine sığınabilsin diye gece; güneşin doğmasına izin vermiyordu sanki.

Gece artık güneşin battıktan sonraki zaman dilimi değil; ihtiyacı olanların sığınağıydı. Suçluların sığınağı... Günahkârların sığınağı... Peki geriye kalanlar?

Onlar işlenen günahların kazazedeleriydi ve başlarına yıkılan dünyalarının enkazında ölüme mahkûm edilmiş kimsesizlerdi.

Biraz önce öğrendiğim gerçek omuzlarıma hayallerimin cesetlerini yüklemişti ve bu yük taşıyamayacağım kadar ağırdı. Tüm bunlarla birlikte bir ölüden farksız bedenimi eve sürüklemeye çalışıyordum.

İstediğim tek şey evime ulaşabilmekti. Yer yer boyaları dökülmüş, tek bir pencereyle güç bela ışık alan küçücük odama gitmek ve kalbimde, yegâne hayalimin cenazesini kaldırmak istiyordum.

Kitaplık Rafı

Hiçbir zaman geri getiremeyeceğim yıllarımla bedelini ödediğim hayalimin cenazesini...

Gerçekler tokat gibi yüzüme çarptığında kendimi bir tiyatro sahnesinin ortasında çırılçıplak hissediyordum. Yıllardır bir oyunun içindeydim ve o oyunun içinde figürandan başkası değildim. Profesyonelce oynanan roller arasında en aptal olanıydım ve her şeyimi kaybetmiştim.

Bildiğim tek bir şey varsa o da dakikalar önce dolandırıldığımı öğrendikten sonra üstüme düşen rol, bir figüran için fazlasıyla ağır olacak bir roldü ve ben bunun üstesinden gelemeyecek kadar zayıftım.

Sokak lambalarının yardımıyla aydınlanan yollardan geçerken sessizliğe olan ihtiyacım, hıçkırıklarım arasında boğulmayı tercih etmeme neden oldu.

Ağlıyordum ve bundan kimsenin haberi yoktu.

Hayalim avuçlarımdan sökülüp alınmıştı ve bundan kimsenin haberi yoktu.

Bugün, yirmi iki yaşında genç bir kızın hayalleri katledilmişti ve bundan kimsenin haberi yoktu.

Olmayacaktı.

Yaşamak için, hayatıma devam edebilmek için tutunduğum tek dalı gözünü kırpmadan kıran adamdan attığım her adımda daha da nefret ettim. Ve insanlara güvenmemem gerektiğini öğrenemeyecek kadar aptal olduğum için aynı zamanda kendimden de iğreniyordum. Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim?

Oturduğum apartmanın önüne geldiğimde başımı kaldırıp uzun uzun inceledim. Tüm katların ışıkları kapalı olduğu için daha çok boğulduğumu hissettim ve ağlamam daha da şiddetlendi. Artık nefes almak bile zordu benim için.

Kitaplık Rafı
Ajnova

Omuzlarımda her geçen saniye biraz daha ağırlaşan yüklerimle birlikte merdivenleri ağır ağır tırmandım ve nihayetinde hayatımın geriye kalan her anında nefretle hatırlayacağım o yere, evime ulaştım.

Eve girmek istemediğim için çantamı omzumdan çıkarıp kapının önüne koydum. Dizlerimin üstüne çökerek çantanın tüm gözlerini açtım ve dakikalar sürecek kadar uzun bir anahtar arayışıyla kendimi oyaladım.

Biraz sonra anahtarımı bulduğumda saçma bir şekilde kulaklığımın kablosuna dolaşmıştı. İkisini ayırma gereği duymadan doğruca anahtarı kapı deliğine sokup açmaya çalıştım ve o sırada yere doğru sarkan kulaklığımı toplamadım bile.

İçeriye girdiğimde de aynı şekilde anahtarı, kulaklığıma dolaşmış şekilde vestiyere atıp kapıyı çarparak kapattım ve ışıkları açmadan doğruca salona yürüdüm.

Karanlığına rağmen dağınık olduğu apaçık belli olan salonda güçlükle ilerleyerek pencerelerin olduğu tarafa ulaştım. Hala çantamın omzumda asılı olduğunu hissedince olduğum yerde durup ufak bir dokunuşla çantamı omzumdan attım.

Gürültülü bir şekilde yere düşen çantamı ayağımla kenara iterek birkaç adım ötede duran pencerelerin önüne gittim.

Sokak lambalarının bir kısmı patlamıştı. Hala ışıldayabilecek durumda olanlar ise yanmaya devam etse de karanlığa direnecek kadar güçlü değillerdi. *Benim gibi...*

Dakikalardır önünde durup dışarıyı izlediğim pencereyi açtım. Sonra diğer uçtakini... Soluduğum hava ciğerlerime yetmiyordu çünkü. Fazlasına ihtiyacım vardı, çok daha fazlasına...

Bu evi ilk gördüğümde aşırı saçma bulduğum fakat zaman geçtikçe en çok sevdiğim şey haline gelen balkonuma yöneldim. Salo-

Kitaplık Rafı
Ajanova

nun köşesindeki kapıyla balkona çıktığımda derin bir nefes aldım. Oturduğum binaya ait yangın merdiveni aynı zamanda balkon görevi görebilsin diye bir hol şeklinde binanın cephesi boyunca uzanan şekilde yapılmıştı ve bir kısmı pencerelerin önüne geliyordu. Böylelikle balkon ve yangın merdiveni bir aradaydı.

Havaların güzel olduğu zamanlarda burada zaman geçirmeyi çok seviyordum. Metal yüzeyi dolayısıyla akşamları soğuk olduğu için merdivenin benim daireme ait olan teras kısmına kullanmadığım birkaç battaniyeyi sermiştim.

Kapıdan izlemeyi bırakıp yavaşça dışarı çıktım ve bu kez battaniyelerin üzerine değil, kenardaki açık kısma oturdum. İki ince demirle çevrelenmiş kenarlıklar koruma amaçlı yapılsa da pek güvenli durduğu söylenemezdi.

İki demir arasındaki boşluk çok fazla olduğu için kenara oturup bacaklarımı demirin altından aşağı sarkıttım. Daha sonra göğüs hizama gelen diğer demire de kollarımı yasladıktan sonra başımı kollarımın üzerine koyup bacaklarımın arasından mahallenin ıssızlığını izlemeye koyuldum.

Baş döndürücü yükseklik içimi huzursuz etmesine rağmen herhangi bir şey yapmadım ve aşağı bakmaya devam ettim. Korkuyordum, evet ama hiçbir şeyin umurumda olmadığı gibi yükseklik korkumu da zerre kadar umursamıyordum.

Gücüm olsa tam şu an polise gider, Sinan denen dolandırıcı herifi ihbar ederdim fakat tek adım atacak dahi gücüm kalmamıştı. Gecenin bu saatinde polislerin karşısına geçip ne kadar aptal olduğumla ilgili hikayemi anlatmak istemiyordum. Belki sonra... Ama şimdi değil. Şimdi burada oturmak, belki de güneş doğana kadar yerimden kıpırdaman vakit geçirmek istiyordum.

Ya da... Son vermek. Güneşin doğuşunu görmesem ne kaybederdim ki?

Kitaplık Rafı

Hiç.

Güneş bir daha benim için doğmayacaktı bile. Bir gün fazla yaşasam elime ne geçecekti?

Gözümden süzülen yaş, yanağıma ulaşamadan başımı kollarıma yaslamış bir şekilde durduğum için aşağı düştü. Üçüncü kattan aşağı... Süzülüp karanlığa karışmasını hayranlıkla izledim. Öylece kaybolup gidişini... Benim için yeni bir yol haritası oluşturmak istemişti sanki.

Yıllarca hayalimin peşinden gittim, her şey mahvoldu. Belki de şimdi de gözyaşımın peşine düşmeliydim.

Düşüncelerin zehirli fısıltılarıyla karışan zihnimin derinliklerinden çıkıp başımı yukarıya çevirdim ve gökyüzüne baktım. Yıldızlar bile çekip gitmişti bu akşam. Uçsuz bucaksız karanlığından başka bir şey yoktu gökyüzünde. Tıpkı benim gibi, tüm ışığını kaybetmişti.

"Ölmek istiyorum..." diye mırıldandım titreyen sesimle. "Her şeyimi kaybettim."

Hayal kırıklığıyla yeniden başımı eğdim ve oturduğum yerde usulca kıpırdanarak biraz daha öne doğru kaydım. O kadar uçtaydım ki, sanki havada oturuyor gibiydim. Öne doğru en ufak bir hareketim demirlerin arasından kayıp gitmeme neden olabilirdi.

Korkuyla yutkunurken istemsizce önümdeki demire daha sıkı tutunduğumu fark ettim. Buna hakkım olmadığını düşünerek kaşlarımı çatarken ellerimi gevşettim.

Umarım yanlışlıkla düşüp kendimi kendimden kurtarabilirim.

Düşünmeden edemiyordum. Sinan bunu nasıl yapabilmişti? Böyle bir suç için kendimden dahi şüphe ederdim fakat Sinan bunu yapabilecek en son kişi bile olamayacak kadar iyi biriydi. Ve de benim parama ihtiyacı olamayacak kadar varlıklı bir ailenin çocuğuydu. Tabi anlattıklarına göre...

Kitaplık Rafı

Ağladığım için mi bulanık görüyordum aşağıyı, başım mı dönüyordu yoksa?

Gözlerimi sıkıca kapattım ve yeniden başımı kollarıma yasladım. Gündüz hava ne kadar iyiyse şu anda da o kadar soğuktu ve şimdiden üşümeye başlamıştım bile. Özellikle gözyaşlarımın dokunduğu kollarım ve yanaklarıma dokunan rüzgâr, ürpermeme neden oluyordu.

Neden hep dipteyken hayatın bir film şeridi gibi gözünün önünden geçip giderdi ki? Mutlu anılarımıza tutunup devam edebilmemiz için mi yoksa hayatımın ne kadar berbat olduğunu görüp icabına bakmam gerektiğini söylemenin bir başka yolu mu bu?

Çocukluğumu düşündüm. Hayatın benden çaldığı çocukluğumu... Daha tanıyacak kadar büyüme şansım olmadan kaybettiğim annemin yokluğuyla birlikte büyümek zorunda kalan çocukluğumu... Zengin bir hayatın içinde, ailesinden geriye kalan tek kişiden... Babasından nefret ederek geçen çocukluğumu... Ne acınası bir hayattı bu. Sonu da bana yakışacak kadar acınasıydı işte.

Düşüncelerin çıkardığı kargaşa arasında uyuşan zihnim kendini o kadar bırakmıştı ki bedenim uyku haline geçmiş gibi kendini bırakmak üzereyken kulağıma çalınan sesler kendime gelmemi sağladı.

Beni olumsuzluğun pençesine doğru tekmeleyen tüm gereksiz düşüncelerin esaretinden bir anlığına kurtulup başımı kaldırdım. Sola doğru başımı çevirip baktığımda gördüğüm ilk şey bir çift bacak oldu. Basamakları inerken adım seslerinden çıkan metalik seslerin kaynağı olan kişi tereddüt etmeden hemen yanıma oturdu.

Şaşkınlık ve ansızın karşılaşmış olmanın verdiği korkuyla kalbim deli gibi çarparken merakla yanıma oturan kişiye bakmaya devam ettim.

Kitaplık Rafı

Sanki burada değilmişim gibi bir an bile benden tarafa dönüp bakmadı. Tıpkı benim oturduğum gibi; bacaklarını demirin altından geçirip uca oturdu ve bacaklarını sallandırırken kollarını demirin üzerine yasladı.

Yanıma oturduğu andan itibaren burnuma dolan kokusu bile gerginlik katmıştı. Şaşkınlıkla kaşlarımı çatarak ona bakmaya devam ettim. Kim olduğu ve yanımda ne yaptığını deli gibi merak ediyordum fakat beni insan yerine koyup başını benden tarafa çevirene kadar tek kelime dahi etmeyi düşünmüyordum.

Hala umursamamaya devam ederek kapüşonlusunun cebinden bir paket çıkardı. Paketin ağzını açtığında önce sigaraların yanına koyduğu çakmağını, sonra ise sigaraların tekini alarak paketi aramızdaki boşluğa bıraktı.

Sakince dudaklarının arasma yerleştirdiği dalı alt dudağıyla iterek hafifçe kaldırdı ve çakmağı ateşledi. Tam yakmak üzereyken beklemediğim bir hareket yaptı. Çakmağı söndürüp diğer eliyle dudaklarının arasındaki sigarayı hışımla aldı ve öfkeli bakışları nihayet beni buldu.

Kafamın içinde dönüp duran soruları o da biliyormuş gibi başımı usulca yana çevirip sorgularcasına kaşlarımı kaldırarak cevap beklediğimi belli ettim.

"Her ne yapıyorsan onu yapmaya devam et," derken emir verir gibi benimle konuşmasının etkisiyle kaşlarım çatıldı. "Beni izlemeyi bırak ve işine bak."

Söylediklerine cevap vermek yerine düşüncelerime karşı koyamayıp "O sensin..." diye mırıldandım. Bana baktığı birkaç saniyelik süre içerisinde emin olmuştum buna.

Konuşması biter bitmez dudaklarının arasına koyduğu sigarasını yine yakmak üzereyken konuştuğum için daha da öfkelenmiş

Kitaplık Rafı

gibiydi. Derin bir nefes eşliğinde sigarasını yeniden dudaklarından ayırdı ve bana döndü.

"Bak!" derken sabrının sonuna gelmişte her şeye rağmen sabırlı olmaya çalışıyormuş gibi bir tavır sergileyerek konuşmaya devam etti. "*Bana çarptın*, diye ağlayacaksan geç evinde ağla," derken başından savar gibi elini arkaya doğru salladı ve tekrardan sigarasını ağzına götürdü.

Sabahtan beri ona fazlasıyla sakin yaklaştığımı fakat her seferinde karşılığında kaba davranmaktan çekinmediğini görmek sinirlerimin iyice artmasına neden oldu ve daha fazla kendime engel olmak yerine "Benimle düzgün konuş," diye tersledim.

Göz devirerek bir türlü yakamadığı sigarasını içermiş gibi iki parmağının arasına alarak ağzından çektikten sonra "Tamam," diyerek alay etti.

Bu kez diğer seferlerdeki gibi konuşur konuşmaz sigarasını ağzına götürmek yerine beklemeyi tercih etmişti. Bunu fırsat bilerek vakit kaybetmeden "Üst katımda sen mi yaşıyorsun?" diye sorduğumda yüzüne bakmaya devam ettim. Onun bana bakmayışının verdiği rahatlıkla dilediğim kadar bakıyordum.

"Bir sakıncası yoksa?" dedi alay eder gibi kaşlarını kaldırarak.

Bir anlık boşluğuma geldiği için "Hayır yok," dedim ukala bir tavırla.

Yanmayı bekleyen sigarası dudağında beklerken gözleri benimkilerle buluştu. Gülmüyordu ama alay ettiği apaçık ortadaydı. Sert hatlarına rağmen yüzündeki ifade sayesinde rahatlıkla bir aptalmışım gibi muamele yapabiliyordu.

Alay ettiğini daha da açık etmek ister gibi başını iki yana sallayarak önüne döndüğünde konuyu değiştirmek ve dakikalardır bir türlü beceremediği şeyi yapmak için bir anda atılıp elinden çakmağı aldım.

Kitaplık Rafı
Ajanova

Şaşırmış olmasına rağmen şaşkınlığını ustalıkla gizleyerek sabit bir şekilde durduğunda uzanıp sigarasını yaktım.

Çakmak, sigaranın ucunu ateşlerken "Orospunun sigarasını pezevengi yakarmış!" der demez kahkahayı patlattım.

Çağla'yla aramızda sürekli dönüp duran bir muhabbeti hiç tanımadığım ve domuzun teki olan bir adama karşı kullandığım için tam o an dilim kopsun istedim. Ağız alışkanlığı olsa da düşünmeden hareket edip kendimi rezil bir duruma düşürdüğüm için yer yarılsın ve içine girip bir daha da çıkamayayım istedim. Ya da en iyisi kendimi aşağı bırakma vaktim gelmişti.

Bir geri zekalı olduğumu tescil edercesine aşağılayan bakışlarını dakikalarca yüzümden ayırmadı. Dudakları arasında yavaşça yanıp küçülen sigara gibi olmayı istiyordum şimdi. Utançtan dudaklarımı dişleyip duruyordum.

Sigarasını işaret ve orta parmağı arasına aldıktan sonra beklemediğim bir anda uzanıp parmaklarını şakağıma yasladı ve birkaç kez vurdu.

Canımı yakmamış olmasına rağmen öfkeyle homurdanarak kendimi geriye çekerken "Ne yapıyorsun?" diye mızmızlandım.

"Hiç..." derken o da kendini geri çekti ve sigarasını yeniden dudaklarına taşıdı fakat yerleştirmeden önce "Merak... Sadece merak..." dedi ve yine aynı alaycı ifadesiyle sigarasını dudaklarıyla buluşturdu.

İlk başta neden bahsettiğini anlamamış olsam da sonrasında anlar anlamaz kaşlarımı çattım ve "Ne ima ediyorsun sen?" diye cırladım.

Bakışları benimkilerle buluştu ama bir şey söylemedi. Defalarca kez merdivenlerde karşılaştığım üst komşumla aynı üniversiteden çıkmıştık. O da yetmezmiş gibi karşılaştığımız hiçbir sefer yüzüme

Kitaplık Rafı
Ajanda

bakmazken bugün okulda çarpıştığımız için benimle muhatap olmak istemişti. Garipti fakat yaşadığım ihanetin üstüne onunla atışırken birkaç dakikalık bile olsa yaşananları unutmak iyi gelmişti.

Sokak lambalarının yetersiz ışığına rağmen incelediğim yüzü fazla şeydi... Yakışıklı!

Hayır Armin, böyle düşünme.

Yüzünün inkâr edilemez güzelliğini gölgelemek için mi gergin görünüyordu bu kadar? Kaşları neden hep çatıktı? Dişlerini sıkıp durmak acıtmıyor muydu acaba? Dudakları hep bir şey söylemek üzereymiş gibi duruyordu. Takındığı ifadeye bakılırsa daha çok sövmek ister gibi...

"Özür dilemek için mi geldin?" diye sorarak hem konuyu değiştirmek istedim hem de yapması gerekeni hatırlatarak bir an önce yerine getirmesi için üstelemiş oldum. Ona çarpan bendim fakat kaba davrandığı için özür dilemesi gereken taraf kesinlikle oydu.

"Ne zaman atlayacaksın?" diye sordu sabrı tükeniyormuş gibi.

"Ne?" diye çığlık attım. "Ne saçmalıyorsun?"

"İntihar etmeyecek misin?" diye sorduğunda bu kadar rahat ve sakin görünmesi ürkütücü gelmişti. Ölmekten bahsederken gözünü bile kırpmadan sorabilecek rahatlığa sahip olmak kötü bir şey olsa gerek.

Ayrıca bunu istediğimi nereden biliyordu? Beni mi dinlemişti?

"Ben..." diye kekeledim. Daha kendim ne istediğimden emin değilken ona ne söyleyebilirdim ki?

"Kafan karışmış belli. Atla gitsin," diyerek önüne döndüğünde duyduklarıma inanamıyormuş gibi dehşete düşmüş bir ifadeyle bakmak dışında bir şey yapmadım.

"Gelmiş burada beni intihara mı teşvik ediyorsun yoksa kulaklarım yanlış mı duyuyor?" diye sorarken şaşkınlığım rahatlıkla sesimden anlaşılabilecek kadar fazlaydı.

Kitaplık Rafı

"Ne yaptığınla ilgilenmiyorum. Sadece şu haline bak. O kadar korkunç görünüyorsun ki bu kılıkta korku evinde tam zamanlı bir iş bulabilirsin," derken gözünü bile kırpmadan konuşmuştu. Karşısında bir insanın olduğunu, kırılabileceğini zerre kadar önemsemeden kafasına estiği gibi konuşmuştu. "Ayrıca merak etme atladığında şu anki halinden daha kötü görünmeyeceksin."

"Ruh hastası mısın?" diye bağırdım öfkeyle. "Eminim üçüncü kattan atlamak; senin bu kaba saba konuşmalarını, hakaretlerini dinlemekten daha iyidir."

"Buyur dene," diyerek aşağıyı gösterdi.

"Karşında gerçekten intihar edecek kadar kötü durumda olan bir insan olabilirdi?" diyerek ona sağlam bir ders vermek üzere konuşmaya başladım.

"Bana, bunun iyi halin olduğunu söyleme," diyerek alay etmeye devam ettiğinde söyleyecek her şeyim bitmişti. "Eğer öyleyse söyle çünkü ben atlayacağım."

"Atla."

"Ben genelde kötü olduğumda..." sigarayı tutan parmakları küçümseyici bir şekilde beni işaret ederken konuşmaya devam etti. "Kum torbası patlatarak rahatlıyorum. Sen atlayıp kafanı patlatmayı tercih ediyorsan saygı duyarım."

"Benim kadar kötü bir hayatın olsa kum torbası yetmezdi emin ol," diyerek karşılık verdim.

İlk kez bu söylediğimin ardından güldüğünü görmüştüm. Alay eder gibi olsa da gülmüştü işte.

"En azından için rahat olsun, atladığında yol fazla kirlenmeyecek. Biraz önce şakağına o yüzden vurdum. Yoklamak için..." dediğinde cümlelerin altında yatan zehirli iğneler bir ok gibi beynime saplanmış ve öfkeyle kızarmama neden olmuştu. Alenen beyinsiz demişti bana!

Kitaplık Rafı

"Sakince karşıma geçip süslü laflar kurarak alttan altta beni aşağılamana izin vereceğimi mi sanıyorsun?" diye azarladığımda yüzüme bakmadan karşılık verdi.

"Ne yapabilirsin ki?" dedi ve umursamaz bir tavırla omuz silkti.

Onunla daha fazla atışmak istemiyordum çünkü bugün yaşadıklarımın üzerine bir yabancıyla gecenin ortasında ağız dalaşına girmek bana hiçbir şey kazandırmayacak ya da çaldırdığım paralarımı geri getirmeyecekti.

Ayrıca haklıydı, ne yapabilirdim ki?

Hiç.

"Git başımdan!" derken elimi savuşturur gibi ona doğru salladım. Korkunç bir günün ardından burada kendini bir şey sanan aptalın tekiyle uğraşacak değildim.

Ne bir şey söylemişti ne de söylediğimi yapıp yanımdan ayrılmıştı. Öylece durup alay eder gibi yüzüme bakmaya devam etti bir süre daha.

"Ne?" diyerek öfkeyle ona döndüm. "Ne bakıyorsun?"

"Bakmıyorum. Bekliyorum," dediğinde öfkeyle gözlerimi kıstım.

"Pardon da kıt mısın? Evimin önüne gelmiş, beni rahatsız ediyorsun. Kovduğum halde gitmiyorsun da... Derdin ne?" diye azarladığımda ağır ağır başını sallayarak tepki verdi.

"Benim bir derdim yok. Sigaramı içip kalkacağım," derken parmaklarının arasında rüzgârın içtiği sigarasını görüş hizamda kaldırarak gösterdi.

"Zıkkımlan git o zaman!" diye tersleyerek göz devirdim.

Önüme döndüğümde aramızdaki sessizlik yüzünden nefes çekerken sigaranın yanışını duyabilmiştim. Garip bir şekilde nasıl göründüğünü merak edip usulca başımı çevirdim ve yeniden inceledim yabancıyı. Gerçekten atlasam umursamadan çekip gidecek miydi acaba?

Kitaplık Rafı
Ajinova

"Çekinme, yak bir tane!" dediğinde çenesinin ucuyla aramızda duran paketi işaret etti fakat bana bakmadı.

"Teşekkürler kullanmıyorum," dedikten sonra başımı iki yana sallayarak reddettim teklifini.

"Ziyan olurdu zaten," diye mırıldandığında yatışan öfkem yeniden yükseldi.

"Şaka mısın sen?" diye homurdandım. "Madem ziyan olacağını düşünüyorsun, neden teklif ettin?"

Başını iki yana sallayarak geçiştirmeye çalıştı. Başardı da... Cevap vermediği için üsteleyememiştim ve konu öylece kapanırken yeniden tüm vücudumu kuşatan öfkemle birlikte sessizliğe gömülmek zorunda kaldım.

Yanıma oturduğundan beri o kadar çok dile getirmişti ki onun yüzünden dakikalardır süren sessizlik boyunca yalnızca bir soru kafamın içinde dolaşıyordu ve ben merakla onun cevabını bulmaya çalışıyordum. Gerçekten intihar mı etmek istiyorum?

Bunun cevabını kendime verebilecek kadar cesur değildim. Düşünce netleşirse, eyleme geçmem kaçınılmaz olurdu çünkü. Her şeyimi kaybetmiş olabilirdim. Canım çok fazla yanıyor da olabilirdi fakat yine de ölüm korkutucu geliyordu. Kalbimin duvarları ardında gözyaşı döken küçük kız çocuğu için yaşamak istiyordum. Ama... Beceremiyordum da.

Tüm bu düşüncelerin korkusuyla yabancıyı terslemek yerine onunla normal insanlar gibi sohbet edip kafamı dağıtmaya çalışsam iyi olurdu. En azından o gitmeden önce sakinleşebilirsem daha sabahı bekleyip daha sağlıklı düşünebilirdim.

Normal insanların nasıl tanışmaya başladıklarını düşününce aklıma gelen ilk soruyu dile getirip "Sen kimsin?" diye sordum.

"Üst komşun," diyerek omuz silktiğinde yüzümü buruşturarak tiksinir gibi bakmaya devam ettim.

Kitaplık Rafı
Nirvana

Sinirden deliye döndüren alaycı tavrına rağmen hemen gitmemesi için terslemek yerine sakinliğimi koruyarak devam etmeye karar verdim ve "Adın ne?" diye yeni bir soru yönlendirdim.

"Seninki ne?" diye soruyla karşılık verdiğinde bıkkınlıkla nefes verdim.

"Armin!" dedim sahte bir gülümsemeyle.

"İyiymiş," dedi başını sallayarak.

İyiymiş mi?

"Senin adın ne?" diyerek sorumu yinelediğimde saçma bir şekilde adını daha da merak etmeye başladığımı fark ettim.

"Neden atlayacaksın?" diyerek yine soruyla karşılık verdiğinde istemsizce kaşlarım çatılsa da cevap vermeyi tercih ettim.

"Biraz önce markette alışveriş yaparken erkek arkadaşım tarafından dolandırıldığımı öğrendim." Yabancı birine anlatmamam gereken hayatımın en özel ve aynı zamanda en aptal durumunu tek seferde anlatıverdim.

"İkna oldum, atlayabilirsin."

"Gerçekten bu kadar kötü bir insan mısın?" diye sordum hayretle.

O kadar garipti ki, gerçekten biraz sonra intihar edeceksem bile atlamadan önce onu tanıma isteğiyle dolmuştu içim.

"Kötülük bunun neresinde?" diye sorarken ellerini omuz hizasına kaldırarak yüzüme baktı.

Sigarası bitmek üzereydi ve ben bunu hiç istemiyordum. Bittiğinde gideceğini söylemişti çünkü. Bense gitmesini hiç istemiyordum.

"Ölmemi istiyorsun. Daha kötü ne olabilir?" diye sorduğumda şaşkınlıkla gözleri açıldı.

Bir anlığına karanlığın pençesinden kaçan yeşiline denk geldi-

Kitaplık Rafı

ğimde büyülenmiş gibi dudaklarım aralandı. Uzun kirpikleri gözlerini gölgeleyene kadar gözümü bile kırpmadan bakmaya devam ettim.

"Buraya oturduğumdan beri istediğim tek şey susmandı. Ölmen umurumda değil," diye açıkladığında itiraz ederken bile hala aynı şeyi yapıyor olmasına sinirlenmeye devam ettim.

"Madem rahatsız oluyorsun, neden yanımda oturuyorsun?" diye sordum daha fazla alttan almak istemediğim için. Yaşamak ya da ölmek arasındaki kararımı vermek için bir yabancıya ihtiyacım yoktu.

"Merak etme kalkacağım şimdi. Sigara molası için oturmuştum. Nereden bileyim çenesi düşük bir aptal olduğunu," dedikten sonra sigarasından son bir nefes daha içine çektikten sonra dumanını havaya üflerken bacaklarını geri çekip oturduğu yerden kalktı.

Baş parmağı ve işaret parmağı arasında tuttuğu izmaritini yola doğru fırlattıktan sonra onu umursamıyormuş gibi görünmek için önüme bakmaya devam etsem de neler yaptığını görebilmek için başım hafifçe ondan tarafa dönüktü.

"Hadi sana kolay gelsin," diyerek yanımdan ayrılmak üzere yürümeye başladı. Öylece arkasından bakarken birkaç adım sonra durdu ve yeniden benden tarafa döndü. "Bu arada benden sana bir tavsiye... Buradan atlarsan muhtemelen kolun, bacağın kırılır ya da en kötü ihtimalle sakat bir şekilde hayatına devam edersin. İşini garantiye al ve çatıya çık," derken yukarıyı işaret ettiğinde istemsizce bakışlarım işaret ettiği yöne kaydı. "Benim kattan geçerken parmak ucunda yürü ama yeni temizledim oraları. Giderayak başıma iş açma."

"Pisliğin teki olmak seni yormuyor mu?" diye homurdandım arkasından. Gülüşünü duymamla birlikte kaşlarım daha da çatı-

Kitaplık Rafı

lırken nabzımın yükseldiğini hissedebiliyordum. O kadar sinirlenmiştim ki kendimi değil onu atmak istiyordum aşağı.

"Daha fazlası olduğum zamanlarım da olmuştu," diyerek yürümeye başladığında daha fazla muhatap olmak istemediğim için cevap vermedim. Bir an önce defolup gitmesini istiyordum ki bir daha görmek ya da konuşmak zorunda kalmayayım.

"Hey!" diyerek durmasını sağladım biraz sonra.

"Yine ne var?"

"Ne yapmaya çalıştığını şimdi anladım!" dediğimde alaycı gülüşü dudaklarındaki yerini aldı.

Tavrına eşlik eder gibi kaşları yukarı kaydı. "Ne yapmaya çalışıyormuşum?" diye sordu.

"Ters psikoloji yaparak beni intihar etmekten vazgeçirebileceğini sanıyorsun değil mi?" diye sorduğumda bilmiş bir ifadeyle yüzümde bir gülüş yer etti.

"Ne olur sen bir şey düşünme..." diyerek başını geriye attıktan sonra "Sadece atla gitsin," diyerek göz devirdi.

Ellerini ceplerine koyup yürümeye başladığında "Atlamayacağım!" diye bağırdım arkasından.

Ofladığını duysam da olduğu yerde, arkası dönük bir şekilde durmaya devam etti bir süre. Cevap verip vermeyeceğini merakla beklerken gözlerimi kısmış dikkatlice ne yapacağını izlemeye koyuldum.

Çoğu kez yaptığı gibi yine bana bakmadan "Keyfin bilir," diyerek omuz silkti.

"İt!" diye homurdandım arkasından, tıpkı sabah olduğu gibi...

Yangın merdivenini kullanarak evine çıkacağını sanıyordum. Arkasından izlemeye devam ederken merdivenlere yönelmek yerine sonuna kadar açık olan kapıdan içeriye, benim evime girince

Kitaplık Rafı
Ajanda

dehşete kapılarak oturduğum yerden kalkmak üzere aceleyle bacaklarımı demirin altından çıkarmaya çalıştım.

"Hey!" diye bağırdım arkasından fakat o çoktan eve girmişti bile. "Ne yapıyorsun?" diye bağırsam da beni umursamadan evimde dolaşmaya başladı.

Koşar adımlarla kapıya doğru ilerlerken yere serdiğim battaniyelerin tekine ayağım takıldı ve uçar gibi kapının önüne doğru dizlerimin üstüne kapaklandım. Acıyla inlerken düşüşümü yavaşlatmak için yere koyarak destek aldığım ellerimin içi daha çok acımıştı. "Allah kahretsin!" diye söylenerek yerden kalktım ve canımın yanmasını umursamadan kapıdan tutunarak içeriye girdim.

Beni umursamadan salonun içinde dolaşırken "Sana ne yapıyorsun dedim?" diye bağırdım.

"Sen atlamadın mı hala ya?" diye homurdandı tok bir sesle. "Ben de o yüzden çığlık attın sanmıştım."

"Sana inat atlamayacağım!" diye inatlaştığımda buzdolabının kapağını açtı.

Buzdolabının sarı ışığıyla aydınlanan karanlık salonun ortasında kollarımı göğsümün altında birleştirerek dik dik ona bakmaya devam etsem de onun, dolabımı karıştırmaktan bana bakmaya pek de niyeti yok gibiydi.

"Bu ne biçim dolap?" diye söylenerek doğruldu ve kapağın üstünden bana bakarken "Yiyecek bir şey yok mu?" diye sordu pişkin bir tavırla.

"Ay kusura bakma! Börekler çörekler açamadım, affet!" diye alay ettim öfkemin tümüyle yansıdığı bir ses tonuyla.

"Alışveriş yaptım demiştin. İşe yarar bir şeyler yok mu?" diye sorduğunda üzerine atlamamak için kendimi zor tutuyordum.

"O cümlede dolandırıldığımı da söyledim. Sen alışveriş kısmını

Kitaplık Rafı

mı aklında tuttun?" diye söylenirken hesap soran bir hale büründüğüm için istemsizce ellerim belimdeki yerlerini aldı.

"Senin dolandırılmış olman hayatımda bir şeyi değiştirmez. Ama alışverişte aldıkların karnımı doyurabilir," dedikten sonra yeniden bakışları dolaba döndü. "Açım ve sen başımı ağrıtmaktan başka bir işe yaramıyorsun."

"Bak..." diye mırıldandıktan sonra sabır dilenircesine derin bir nefes aldım ve sonrasında konuşmaya devam ettim. "Seninle daha fazla uğraşamayacağım ve çok rica ediyorum, siktir olup gider misin evimden?"

"Ne kadar ayıp!" derken dolabımdan aldığı ve karanlık yüzünden benim ne olduğunu göremediğim bir şeyi ağzına attı. "Senin gibi bir kıza yakışıyor mu küfür etmek?"

"Daha ağırlarını duymak istemiyorsan çek git evimden!" diye bağırdığımda gülmeye başladı.

"Bana ait olanları almadan gitmem!" derken yüzünün birden ciddileşmesi korkuyla yutkunmama sebep oldu. Neden bahsediyordu? Daha yeni tanıştığım bir insana ait neyim olabilirdi ki?

"Ne... Neden bahsediyorsun?" diye kekelediğimde keyifle güldü.

"Ne güzel de salağa yatıyorsun sen öyle?" derken sert bir şekilde dolabın kapağını kapatıp üzerime doğru yürümeye başladı. "Beni kandırabileceğini mi sanıyorsun?"

"Ben..." diye kekelerken korkuyla geriye çıktım. "Ben... Anlamıyorum. Neden bahsediyorsun? Ne kandırması?"

Gergin yüzünde pek de tekin olmayan bir ifadeye rastladığımda paniklemeye başlamıştım. Ağır adımlarla üzerime doğru yürümeye devam ettikçe temkinli adımlarla geriye kaçmaya devam ettim. Ta ki sırtım duvara yaslanana kadar...

"Beni polisi aramak zorunda bırakma!" diye tehdit etsem de hiçbir işe yaramadı.

Kitaplık Rafı

Sırtımın yaslandığı duvarın sağındaki tuşlarla salonun ışıklarını açarak kendimi biraz daha güvende hissettim. Şimdi birbirimizi görebiliyorduk ve şimdi onun yeşillerinde, dipsiz bir ormanın ortasında kaybolmuş gibi hissetmeye başlamıştım.

"Bana dokunacak olursan..." diye başladığım cümleyi sarf ederken sesim öyle bir titremişti ki, devamında söyleyeceklerimin hiçbir inandırıcılığı olmayacaktı. "Tüm mahalleyi ayağa kaldırana kadar çığlık atacağım!"

Konuşmuyordu.

Saniyeler içinde son bir adım daha atarak hemen önümdeki yerini aldığında gözlerini gözlerime dikmiş öylece duruyordu. Dişlerini sıktığını görebiliyordum. Karanlığı kışkırtacak kadar derin bir kasvete sahip gözlerini kısarak ifadesini daha tehlikeli bir boyuta taşıdığında korkuyla ellerimi duvara yasladım.

"Bağır..." diye fısıldadı kulağıma doğru eğilerek. "Durma, bağır!" diyerek bağırdığında irkilerek gözlerimi kapattım.

Önce sevgilim tarafından dolandırılacak kadar, şimdi de kim olduğunu bilmediğim bir yabancıyla yüz göz olup onu sinirlendirecek kadar aptaldım işte.

"Hatta polisi de ara," dedi hızlıca başını sallarken. Kapüşonunu tek hareketle başından atarken "Ara hadi, ne bekliyorsun?" diye üzerime geldiğinde neden bahsettiğini bilmediğim halde suçluluk psikolojisiyle hiçbir şey yapamadım.

"Ben bir şey yapmadım..." dedim titreyen sesimle. "Hiçbir şey yapmadım!" diye bağırdım.

"Öyle mi?" derken geriye çekildi ve birkaç atım ötemizde duran çantamı eline aldı.

Ne yapacağını merak ederek öylece durmuş izlerken aniden çantamın büyük tarafının fermuarını açınca şaşkınlıktan gözlerim kocaman açıldı.

Kitaplık Rafı
Ajanda

"Ne yapıyorsun?" diye bağırarak yanına koştum. "Bırak çantamı!"

Söylediklerimi duymazdan geldiği için yanına ulaşır ulaşmaz atılıp çantamı ellerinden kurtardım.

"Çantanı aç," diye emrettiğinde öfkeyle kaşlarım çatıldı.

"Özelime karışamazsın!" diye karşı çıktığımda dudakları gerildi.

"Ne özelinden bahsediyorsun?" diye sordu sinirli bir şekilde. "Benden çaldıklarını sakladığın özelin mi?"

"Ne?" diye bağırdım duyduklarıma inanamayarak. "Senden çaldıklarım mı?"

"Aynen öyle... Benden çaldıkların," derken kelimeleri hecele-yerek sarf etti ve her hecenin ardından çenesiyle nokta koyar gibi başını usulca sallamıştı.

"Ben bir şey çalmadım!" diye inatlaşmaya devam ederken çantamı göğsüme bastırıp sıkıca kollarımı sardım.

"O zaman çantanı aç da görelim," dediğinde kendimi haklı çıkarmak için çantamı açmaktan başka şansım kalmamıştı.

Çantamı göğsümden ayırmadan yanından geçip salonun ortasındaki sehpaya doğru yürüdüm.

Sehpanın hemen önünde dizlerimin üzerine çökerek oturduktan sonra fermuarı sonuna kadar açık çantamı ters çevirip içinde ne var ne yoksa döktüm. Okulla ilgili ıvır zıvırdan başka pek fazla bir şey olmadığı için rahatlıkla açmıştım.

Bana ait olan eşyaların arasında gördüğüm şey yüzünden küçük dilimi yutmak üzereydim. Donup kalmıştım ve şaşkınlıktan nefesimi dahi tutmak zorunda kalmıştım.

"İşte!" derken ağır adımlarının sesleriyle ürperdim. Çok geçmeden üzerime düşen gölgesinin ağırlığı altında ezildiğimi hissederken öfkeyle dişlerimi sıktım.

"Bu olamaz!" diye itiraz ettiğimde hemen omzumun üzerinden uzanıp sehpanın üzerindeki erkek cüzdanını eline aldı.

Kitaplık Rafı

"Bak sen şu işe, küçük hırsızımız acemi çıktı!" dediğinde durumumdan keyif aldığını belirten bir sesle konuşmuştu.

"Ben hırsız değilim!" diyerek kendimi savundum hemen.

"Çantan öyle demiyor ama?" diye üstelediğinde bunun bir oyun olduğuna emindim.

"Sen yaptın!" diyerek ayağa kalktım. "Cüzdanını oraya sen koydun!"

"Bunu neden yapayım? Herhangi bir mantıklı açıklaman var mı?" derken ellerini pantolonunun ceplerine koyup cevap beklediğini belli eden bir duruşla yüzüme bakmaya devam etti.

"Pisliğin teki olduğun gerçeği oldukça yeterli bir sebep değil mi?" diye terslediğimde kaşları çatıldı. "Sen yaptın."

Gülerek başını iki yana sallarken geriye doğru birkaç adım attı.

"Neye gülüyorsun?" diye sordum sıktığım dişlerimin arasından.

"Neden seni seçtiğini daha iyi anlıyorum..." dediğinde ne söylemeye çalıştığını anlamadığım için kaşlarımı çatarak başımı hafifçe yana çevirdim. "Erkek arkadaşın diyorum, neden seni seçmiş çok iyi anlıyorum. Dolandırmak için senden daha iyisi bulunamaz."

"İğrenç herif!" dedim sinirle gözlerim kısılırken. "İnsanların acısıyla alay edecek kadar kötüsün!"

"Saflık kötü bir şey değil, üzülme!" derken yeniden üzerime doğru yürümeye başladığında bu kez olduğum yerde güçlü bir şekilde durdum. "Her şeyini kaybetmiş olabilirsin... Ama intihardan başka çözüm yolları da var." Cümlesini tamamladığında tam karşımda duruyor ve keskin bakışlarıyla gözlerimin derinliklerine iniyordu.

"Nasıl?" diye mırıldandım tıpkı onun gibi gözümü bile kırpmadan gözlerine bakmaya devam ederken. "Nasıl bir çözüm yolu?"

Cevap vermeden aramızdaki mesafeyi bir adım daha azalttıktan

Kitaplık Rafı

sonra eli bana doğru uzanınca geriye kaçmak istesem de ne yapacağını merak ettiğim için olduğum yerde durmaya devam ettim.

Uzanıp ceketimin cebine elini soktuğunda istemsiz bir şekilde nefesimi tutarken buldum kendimi. Ne yapacağı hakkında en ufak fikrim olmamakla birlikte hala onun bir şeyler yapmasına ya da söylemesine izin verdiğim için kendime de kızıyordum.

Saniyeler içinde elini cebimden çeker çekmez iki parmağının ucunda sallanan fotoğrafı görünce gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak kadar açılmış, donuk bakışlarla gözlerimin önündeki fotoğrafı incelemeye koyulmuştum.

"Bu... Nasıl?" diye kekeledim.

Cebimde, onun fotoğrafının ne aradığına dair bir açıklama bekliyordum. İlk kez bugün yan yana geldiğim bir adamın fotoğrafının cebimde olmasının herhangi bir mantıklı yanı olmasa da merakla soruma cevap vermesini bekledim. O ise her sorumun ardından yaptığı gibi yine alaycı bir gülüşle sessiz kalmayı tercih etti.

Fotoğrafı yeniden cebime bırakırken kulağıma doğru fısıldadı. "Benimle birlikte çalışacaksın," dediğinde neden bahsettiğini anlayamamıştım. "Ben de sana paranı geri alman için yardım edeceğim."

"Ne iş yapıyorsun ki?" diye sordum merakıma yenik düşerek.

"Sürpriz olsun," diyerek doğruldu ve gözlerimin içine bakmaya devam ederken "Vakti geldiğinde öğrenirsin," diye ekledi.

"Sana neden güveneyim?" diye sordum net bir şekilde.

"Güvenmeni kim söyledi?" diye sorduğunda yüzü ciddi bir ifadeye büründü.

"Senin bu işten çıkarın ne? Neden yardım edeceksin?" diye sorduğumda kusursuz dişlerini göstererek güldü bu kez. Keyfi yerine gelmiş gibi görünüyordu.

"Seni kullanacağım," dediğinde yeniden sinirlerim tepeme hücum etti ve kaşlarımı çattım.

Kitaplık Rafı
Ajnova

"Buna izin vereceğimi mi sanıyorsun?" diye tersledim.

"Başka şansın mı var?" dedi kendinden emin bir şekilde. "Karpuz gibi parçalanmak istemiyorsan tabii..." derken omzumun arkasındaki yangın merdiveni kapısını işaret ettiğinde korkuyla yutkundum.

"Ne yapacağım?" diye sorarken duruşumu dikleştirdim ve koyu yeşil gözlerine dik dik bakarak cevap vermesini bekledim.

"Beni bekleyeceksin," dedi kısaca omuz silkerek. "Tekrardan gelene kadar hiçbir şey yapmayacaksın."

"Ve sende bana sürekli emir mi vereceksin?" derken öfkeyle kollarımı göğsümün altında birleştirip ters ters yüzüne baktım.

"Rica mı edeceğim bir de?" dediğinde net bir şekilde başımı onaylarcasına salladım.

"Aynen öyle yapacaksın!"

"Bu sevgilinin adı neydi senin?" diye sorarak konuyu bambaşka bir yere getirdi.

"Sinan," dedikten sonra "Sinan Yaşar," diyerek soyadını da söyledim vakit kaybetmeden.

"Tamam, yeterli..." dedikten sonra bir adım geriye çıktı ve evin çıkış kapısına doğru yürümeye başladı.

"Daha adını bile bilmiyorum!" diye bağırdım arkasından çok uzaklaşmadan.

Durdu ve başını geriye atarak ofladıktan sonra bıkkın bir ifadeyle yeniden bana döndü. Kısarak baktığı gözlerinin ardında net bir ifade göremediğim için ister istemez gerilsem de bunu olabildiğince belli etmemeye çalışıyordum.

"Hep böyle konuşacak mısın sen?" diye sordu sıkılmış gibi çıkan bir ses tonuyla.

"Gerektiği kadar!" diyerek kollarımı birleştirdim ve her zaman onun yaptığını bu kez ben yapıp alaycı bir gülüşle karşılık verdim.

Kitaplık Rafı

"O halde anlaşıldı. Aptal paranı kurtardıktan sonra paranı eline sayar saymaz seni bir kez de ben dolandıracağım!" dedikten sonra arkasını dönmek üzereyken konuştum.

"Adını söyle!"

"Bana emir verme," dedi omzunun üstünden ters bir bakış atarak.

"Sen veriyorsun ama?" derken ukala bir tavır takındığımın ve bunun ne kadar sinirlerini bozduğunun farkında olsam da geri adım atmak istemiyordum.

"Sen, ben değilsin. Bana kimse emir veremez!" diye azarladığında kaşlarım çatıldı.

"Adını merak ediyorum..." diye mırıldandım. *Aptal Armin, geri adım atmasan ölürdün zaten!*

"Saruhan," diye karşılık verdiğinde, cevaplamasını hiç beklemediğim için şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Saruhan Kalaycı."

"Teşekkür ederim," derken gülümsemeye çalıştım. Madem birlikte bir iş yapacağız, birbirimizle iyi geçinsek daha mantıklı olur diye düşündüm. Fakat ona karşı attığım bu iyimser adımın karşılığında arkasını dönüp gitmekten başka bir şey yapmadı.

Uzun bacakları, kısa sürede kapıya ulaştıktan sonra evden ayrıldı ve sert bir şekilde kapıyı kapatıp gitti.

Öylece bakakaldığım üç dört dakikanın ardından aklıma gelen şey, hızla elimi cebime atmama sebep oldu. Biraz önce gözüme soktuğu ve sonrasında yeniden ceketimin cebine bıraktığı fotoğrafını çıkardıktan sonra yaşadıklarımın şaşkınlığının verdiği ağırlıkla kendimi koltuğa bıraktım.

Geriye yaslanarak başımı da geriye atıp ellerimin arasında tuttuğum fotoğrafı göz hizama getirdim ve Saruhan'ın yüzünü incelemeye başladım.

Kitaplık Rafı
Ajinova

Burada, daha genç ve sakalsız görünüyordu. Dürüst olmam gerekirse çoğu kişinin yakışıklı bulacağı yüzündeki gerginlik bulaşıcıydı. Bu gece tanıştığım Saruhan'ın kirli sakalları ise ona daha olgun ve tehlikeli bir hava katıyordu oysaki.

"Saruhan Kalaycı..." diye mırıldandım adını. "Kimsin sen?"

Saruhan'la tanıştığımız günün üzerinden yedi sekiz günlük bir zaman geçmişti ve ondan hiç haber alamamıştım. Bir kere kapısını çalmak üzere üst kata çıkmıştım fakat cesaret edemediğim için yalnızca kapıyı dinlemekle yetinmek zorunda kalmıştım. Hiçbir ses gelmediği için de geri dönüp beklemek dışında elimden bir şey gelmemişti.

Sosyal medya hesabı yoktu mesela. Telefon numarası falan da bırakmamıştı onunla iletişime geçebilmem için. Koskoca bir hafta boyunca Saruhan'ın kim olduğu sorusuyla zihnimi fazlasıyla yormuştum ve hiçbir sonuca da varamamıştım.

Kimdi sahiden?

Açık açık beni kullanacağını söylerken neyi kast etmişti?

Ve asıl önemlisi ne iş yapıyordu?

Bir saat kadar birlikte olduğum adamın sözünü dinleyip polise bile gitmemiştim. Sinan'ı dolandırıcılıktan ihbar etmem gerekirken ben Saruhan'ın bana tembihlediği gibi, onun sözünü dinleyip evimde onun gelmesini beklemiştim sadece.

Muhtemelen yine en büyük aptallığı yapıyordum ama içimden bir ses Saruhan'a güvenmem gerektiğini söylüyordu. Onun gizemli ve tekinsiz havasına güveniyordum belki de. Kirli bir suçu en az onun kadar kirli görünen bir adam bozabilirdi.

Tüm bu süreçte daha büyük bir sorunum vardı ve ben ne ya-

Kitaplık Rafı

pacağımı bilmiyordum. Sinan'la buluşmadan ve onun beni dolandırmadan birkaç gün öncesinde babamla telefonda konuşmuştuk. Kendi mekanımı açacağımı ve asla yardımına ihtiyacım olmadığını söylemiştim yıllar önce. Şimdi ise ona, haddini bildirmek ve kendi başıma ayaklarımın üzerinde duracak hale geldiğimi yüzüne vurmak için bu hafta yanına gideceğimi söyleyip sözleşmiştik. Birkaç gündür bu yüzden babam sürekli arıyor ve ne zaman geleceğimi soruyordu.

Tüm paramı çaldırdığımı ve beş kuruşsuz ortada kaldığımı duyarsa yıllarca dilinden kurtulamazdım. Gitmesem de bir şekilde kendisi gelir ya da halimi öğrenmenin bir yolunu bulurdu.

Ona hiçbir şey çaktırmadan, hayatımda her şeyin yolunda gittiğini söylemek için birkaç günlüğüne yanına gidip hemen geri dönebilirdim. Ki dün gece bunun kararını aldığım için alelacele valizimi bile hazırlamıştım.

Saruhan tarafından da kandırıldığım düşüncesiyle umudum azalırken biraz sonra yola çıkacaktım. Elimde kalan son şey olan külüstürümle Ankara'ya gidecektim.

Daha fazla evde kalıp vakit kaybetmemin yersiz olduğu düşüncesi birden dürtmeye başladığında saatlerdir boş boş uzandığım koltuktan kalktım ve valizimi almak üzere odama yöneldim.

Neredeyse tüm eşyalarımı toplamıştım aslında. Pek fazla eşyam olmadığı için zorlanmamıştım. Eski püskü eşyalarımı bu evde bırakıp, işime yarayan; çoğunlukla kıyafetlerimi yanıma alarak evden ayrıldım.

Belki de aradan geçen yıllar babamı daha iyi bir ebeveyn olmaya teşvik etmiştir ve ben ona başıma gelenleri olduğu gibi anlatıp yanında kalarak hayatıma devam edebilirim. Buna pek ihtimal vermesem de bir umut, içimden böyle bir his geçtiği için ve her ihtimale karşı ardımda pek bir şey bırakmak istememiştim.

Kitaplık Rafı
Ajanova

Hayatımın nasıl bir yöne evrileceğini bilmiyordum fakat elimde avucumda hiçbir şey kalmadığı için öylece sokaklarda kalıp başımı, içinden kurtulamayacağım belalara sokmaktansa babamın çenesine katlanmaya razıydım. Biliyordum ki, geri dönüşüm yoktu. Ne işim kalmıştı artık ne de kiramı ve temel ihtiyaçlarımı karşılayabilecek param... Mecburdum.

Eski ama benim için değeri çok yüksek olan küçük evime son bir kez dönüp baktıktan sonra ağlamamak için dudaklarımı dişleyerek evden ayrıldım.

Merdivenleri ağır ağır indikten sonra üçüncü katın sahanında durdum. Her zaman burada Saruhan'la karşılaşırdık. Şimdi ona sormam gereken şeyler vardı. Bahsettiği yardımı edip etmeyeceğini öğrenmem gerekirdi ama o ortalarda yoktu.

Dişlerimi sıkarak merdivenleri inmeye devam ettim.

Evimin önünde duran, belki de eşi benzeri zor bulunacak kadar eski, turuncu arabamın kapısını güçlükle açtım. Para biriktirirken ileride lazım olur diye çok ucuza aldığım ve yıllar içinde asla değerlenmeyen, satsam bile hala beş para etmeyecek arabama şu an şükrediyordum. Burun kıvırdığım külüstürüm olmasa Ankara'ya gidebilmek için bilet almaya bile param yoktu.

Neyse ki geçen hafta yakıt alıp tüm depoyu doldurmuştum. Bunun mutluluğuyla arka koltuğa eşyalarımı yerleştirdikten sonra şoför koltuğuna yerleştim.

Emniyet kemerini takmak üzere sola döndüğümde kapının açıldığını ve hemen sonra sert bir şekilde kapandığını duydum.

İç çekerek telaşlı bir şekilde yanımdaki koltuğa döndüğümde Saruhan'ın alaycı ifadesiyle karşılaşmak dehşete düşürmüştü.

"Sen..." diye mırıldandığımda şaşkınlığım hala devam ettiği için cümlenin devamını getirememiştim.

Kitaplık Rafı

"Hiç laf dinlemiyorsun," diye söylenirken emniyet kemerini çekti. "Sana ne diyorsam onu yapmak zorundasın. Yoksa başın belaya girer. Ve başın belaya girerse bırakırım, kurtarmam."

"Babamın yanına gidiyorum," diye açıkladım kısaca.

"İyi sür," diyerek geriye yaslandığında kaşlarımı çatarak yüzüne baktım.

"Sen gelemezsin!" diye karşı çıktığımda söylediğimi umursamadı bile.

"Sür," diye yineledi gergin bir ifadeyle. "İkiletme."

"Babamın yanına gidiyorum cümlesinin neyini anlamadın acaba? Babam diyorum. Yabancı biriyle karşısına dikilmemi kabul edeceğini mi sanıyorsun?"

"Nerede yaşıyor baban?" diye sordu bana bakmadan.

"Ankara!" diye tersledim.

"Tamam, yolumuz uzun. Bir çaresini bulursun," dedi ve oturduğu yerde kayarak yayvan bir oturuş sergiledikten sonra dizinin tekini torpidoya yasladı.

"Olmaz."

"Patron benim, unutma. Bana karşı gelirsen paranı unut," dediğinde sinirden dişlerimi öyle bir sıktım ki neredeyse kırılacağını sandım.

"Parayı unutup seni başımdan def etmem an meselesi, bunu o taş kafana yaz!" diye söylenerek anahtarı yerine oturttum ve arabayı çalıştırdım.

"Bir kez bulaştın artık, kurtulabileceğini mi sanıyorsun?" dediğinde tekinsiz gülüşü kafamın iyice karışmasına neden oldu ve aynı soru tekrar tekrar kafamın içinde yankılanmaya devam etti. Saruhan Kalaycı kimdi?

Kitaplık Rafı
Ajnova

3

Yol Arkadaşı

Yolun sonu nereye çıkar bilinmez. Her yol, başka bir yolun kapısıdır. Yola birlikte çıktığın insan ise yolun sonunda artık tanıdığın o insan değildir.

Yollar değişir, insanlar değişir.

Hayatım boyunca yolun sonundan çok yolculukta geçireceğim zaman için heyecanlanırdım hep. Şimdi ise yola çıktığım andan beri mideme saplanan bir sancı, kalbime çöken bir yük, boğazıma oturan bir yumru eşliğinde kıvranarak yolculuk ediyordum. Arabanın tekerinin döndüğünü her seferde yol biraz daha netliğini kaybediyor, görüşüm gittikçe bulanıyordu.

Ağlıyordum çünkü!

Burnumu çektikten sonra çenemin titremesine aldanmadan çalan şarkıya mırıldanarak eşlik ettim. Şarkıyla birlikte her kelimede daha da yükselirken şarkı sözlerinin etkisiyle gözyaşlarım da eş zamanlı olarak daha hızlı akmaya başlıyordu.

"Kaderimde bu da mı vardı? Sevdiğimi başkalarıyla... Göreceksem eğer kö-" *

* Seksendört – Ölürüm Hasretinle

Kitaplık Rafı

"Kes artık!" diyen Saruhan'ın sesiyle irkilerek kendime gelirken şarkıyı kapatmak için uzanan eline dehşetle bakakaldım.

"Ne yapıyorsun ya?" diye çıkıştım hemen.

Vakit kaybetmeden tek elimle direksiyonu tutmaya devam ederken diğer elimi, her ne kadar tereddüt etsem bile, direksiyondan çekip şarkıyı yeniden açmak üzere müzik çalara uzattım. Şarkı kaldığı yerden devam ederken biraz öncekine kıyasla daha yüksek olan bir sesle eşlik etmeye devam ettim. Saruhan'a inat.

"Yar... Ellerin nerde? Ya beni de götür ya da gitme..."

Saruhan, ağzında –tam anlamıyla duyamadığım– bir küfür gevelerken yeniden uzanıp şarkıyı kapatarak benimle inatlaşmaya devam etti. Burnundan soluyarak geriye yaslandığında öfkeli bakışlarının yüzümü incelediğini gördüm.

"Uçuruma sür," dedi yüzündeki öfkenin aksine gayet sakin bir sesle.

"Ne?" diye sorarken kulaklarıma inanamamış gibi bir ifadeyle kaşlarımı çattım. "Ne yapayım?"

"O berbat sesinle kulaklarıma işkence etmeye devam edeceksen uçuruma sür daha iyi," diye açıklayarak başını geriye yasladı ve uykusuna devam etmek ister gibi gözlerini sıkıca yumdu.

"Benim arabam değil mi? İstediğimi yapmakta özgürüm," diye karşı çıkarken omuz silktim ve boşta olan elimle direksiyonu tutarak yola odaklandım.

"Sen buna araba mı diyorsun?" diye sorduğunda öfkelenme sırası bendeydi. Arabamı çok seviyordum ve ona da hakaret etme cüretinde bulunamazdı.

"Bir daha arabam hakkında-"

"Külüstürünü mü savunuyorsun?" diyerek lafımı kestiğinde öfkeyle kaşlarımı çattım.

Kitaplık Rafı
Ajanova

"Arabam hakkında doğru konuş!" diye bağırdığımda umursamaz bir tavırla kollarını karnının üzerine yerleştirip oturduğu yerde kayarak yayvan bir şekilde oturmaya devam etti.

"Biraz daha ağlamaya devam edersen külüstürüne hurda demek zorunda kalacağım," diye mırıldandı uykulu sesiyle. "Tabi hayatta kalırsak."

"Ağlamıyorum ben," diye itiraz ederken gözlerinin kapalı olmasını fırsat bilerek aceleyle yanaklarımı sildim. "Gayet mutluyum." Duruşumu dikleştirdim.

Herhangi bir cevap vermek yerine beni duymazdan gelmeyi tercih etmişti. Hemen sonra ayağını torpidoya koyduğunda gözlerim fırlayacakmış gibi açılırken kendime hâkim olamayıp çığlık attım.

"İndir ayağını oradan!" derken sinirden gözüm dönmüştü. Yıllardır arabama birçok insan binmişti fakat hiçbiri ona bu şekilde davranmamıştı.

"Neden? Külüstürün de mi ağlar?" diye sorarken göz kapakları aralandığında başını benden tarafa çevirip alaycı bir tavırla yüzümü inceledi.

"Arabama külüstür deme!" diye bu kez buna sinirlendim. "Ve ayağını indir oradan, kirletiyorsun."

"Baban ne iş yapıyor?" diye sorarak yine söylediklerimin umurunda olmadığını belirtmiş oldu.

"Bu seni ilgilendirmez," diye tersledim.

"Annen ne iş yapıyor?" diye yeni bir soruyla konuşmaya devam etti.

"Bu da seni ilgilendirmez."

"Ankara'ya neden gidiyorsun?" diye soru yağdırmaya devam ettiğinde tüm sorularına verdiğim cevabı bu sorusu için de kullanmaktan çekinmedim.

Kitaplık Rafı
Nova

"İnanır mısın, bu da seni hiç ilgilendirmiyor," dedim alaycı bir tavırla.

Birlikte vakit geçirdiğimiz her dakika biraz daha geriliyordum. Bir yabancıyla birlikte aynı arabanın içinde, babamın yanına gidiyor olma düşüncesi zihnimin kapısını çaldığı her an dehşete düşüyordum. Daha yeni, tüm paramı çaldırmış olmanın şokunu yaşarken üstüne bir de babamın karşısına bir yabancıyla çıkma zorunluluğum eklenmişti. Sırf paramı geri alabileceğini söyleyen, kim olduğu belirsiz bir adama neden güvenmiştim ki?

Kafamın içinde cevabın belirmesi gecikmedi.

Kaybedecek bir şeyim kalmamıştı çünkü. Aynı zamanda tutunacak bir dalım da yoktu artık. Bu yüzden Saruhan'a güvenmek tek şansımdı. Özellikle kendinden bu kadar emin olması ve bir bakışıyla bile kendine güvendiğini bu kadar net belli edebilmesi garip bir şekilde iyi hissettirmişti.

"Kenara çek!" Saruhan'ın sesiyle düşüncelerden sıyrılırken aniden hareketlenmesiyle gerginliğim artmıştı. Bir yandan araba sürmeye devam ederken diğer yandan göz ucuyla Saruhan'a bakıyor, ne yaptığını anlamaya çalışıyordum.

Biraz önce ayağını torpidodan indirmesini istediğimde duymazdan gelirken şimdi çekip doğruldu ve dik dik yüzüme bakmaya başladı.

"Neden?" diye sordum merakla.

"Sorma, çek kenara!" diye yinelediğinde göz devirerek önüme döndüm ve yola bakmaya devam ettim bir süre daha.

Onun bana yapmaktan keyif aldığı şeyi bu kez ben yaptığımda, onu duymazdan geldiğim için sinirlenmiş olmalıydı. Biraz sonra yeniden Saruhan'dan tarafa baktığımda kaşlarını çatarak el frenini tuttu.

Kitaplık Rafı
Ajnova

"Duruyor musun, durmuyor musun?" diye tehdit ettiğinde ifadesi o kadar ciddi görünüyordu ki...

"Eğer bunu yaparsan..." diye konuşmaya başlasam da cümlenin devamını Saruhan getirdi.

"Muhtemelen araba takla atar," dediğinde tüyler ürperten soğukkanlılığı karşısında ağzım açık bir şekilde bakakaldım. "Çek kenara."

Saruhan'ın dediğini yapıp durmak için sağ tarafa sinyal verirken dikkatlice şeridi kontrol ederek hızımı yavaşlatmaya başladım. Aynı zamanda da öfkeyle kaşlarımı çatarken söylenmeden edemedim.

"Şunu bil ki, emir vermenden çok sıkıldım. Bana bu şekilde davranamazsın!" diye azarladığımda söylediklerimin zerre kadar umurunda olmadığına yemin edebilirdim fakat yine de içimde tutmak yerine bunu dile getirmiş olmak bile rahatlatmıştı.

Arabayı sağ tarafa çektikten sonra dörtlüleri yakar yakmaz kapıyı açtı ve "Verdiğim emri yerine getirirken bunu söylemen de çok manidar oldu," diye alay ederek arabadan indi.

Öfkeli bakışlarım sırtına dikilirken kapıyı kapatıp yürümeye başladı. Ne yaptığını deli gibi merak etsem de ona ne kadar sinir olduğumu göstermek için bakışlarım bir an bile üzerinden ayrılmadı.

Arabanın ön tarafından ağır adımlarla dolaşırken bakışlarımı hissetmiş olmalıydı ki, tam önümden geçerken omzunun üzerinden kısa bir bakış atıp göz kırptı. Alaycı gülüşü dudaklarına yerleştiğinde ise başını iki yana sallayarak önüne döndü ve yürümeye devam etti.

"Pislik!" diye homurdanırken arabayı çalıştırıp üzerinden geçme isteğiyle doldu içim.

Çok geçmeden Saruhan'ı kapımın yanında görünce şaşkınlıkla yüzüne bakmaya devam ettim. Hiç beklemeden kapımı sonuna kadar açtıktan sonra kapıya yaslanarak dik dik yüzüme baktı.

Kitaplık Rafı
Ajnova

Başını hafifçe sağa yatırırken "İn," dedi tok sesiyle.

"Ne?" diyerek karşılık verdiğim de şaşkınlığımı gizleme gereği duymadım. "Ne saçmalıyorsun sen?"

"Bir şeyi de ikiletme," derken sabrı taşmak üzereymiş gibi burnundan soludu. "İn diyorum. Sorgulama, in."

"Bana emir verme!" diye çıkıştım biraz önceki gibi. Öyle bir tavrı vardı ki; dünyadaki tüm insanlar bir araya gelip aynı şeyi haykırsa yine de duymazdan gelecek, kendini bildiğini okuyacaktı sanki. Tanıştığımız ilk günden beri bana yaptığı gibi...

"Çok yoruyorsun insanı, laf dinle!" derken dişlerini sıkacak kadar neye sinirlendiğini anlayamamıştım.

"Asıl sen beni dinle ve benimle düzgün konuşmayı öğren!" diye üsteledim çünkü o kadar sinirlenmiştim ki sürekli emir veriyor olmasına, rica etmeyi öğrenene kadar onunla tartışmaktan geri kalmayacağıma emindim.

"Tamam öğrenirim. İn şimdi aşağı," derken yeniden başını sağa yatırarak yüzüme bakmaya devam etti.

Dakikalarca birbirimizin yüzüne ters ters bakmaktan kendimizi alamadık. Ne o ne de ben inadımızdan vazgeçtik. Bakışlarımı bir an bile ayırmadığım gözlerinin yeşili her an biraz daha koyulaşıyor ve de... Güzelleşiyordu sanki.

Onu yakışıklı bulduğum için kendime sinirlenerek kaşlarımı çattım ve bakışlarımı kaçırıp önüme döndüm.

"Yenildin," dedi sırıtarak. "İn."

Öfkeyle sıktığım dişlerimin arasında bir küfür homurdanarak dediğini yapıp arabadan indikten sonra omuz atarak yanından geçtim.

"Ne dedin?" diye sordu merakla kaşlarını kaldırarak.

"Küfür ettim. Ömür boyu bunu merak et!" diye çıkıştım.

"Mutlaka ederim," diye alay ettiğinde çoktan Saruhan'la yer de-

Kitaplık Rafı

ğiştirmiştik bile. Kollarımı göğsümün altında birleştirerek kapıya yaslanan bendim, şoför koltuğuna yerleşen ise o.

"Ne oldu şimdi?" diye sordum.

Cevap vermeden bir şeylerle ilgilenmeye başladığında sinirli duruşumu bozmamak ve dik dik yüzüne bakmaya devam edebilmek için ne yaptığına bakamıyordum.

Çok geçmeden neye uğradığımı şaşırdım. Hiç beklemediğim bir anda gaza basıp uzaklaşmaya başladığında yapabildiğim tek şey korkuyla kapıdan ayrılıp kendimi geriye atmak oldu.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdım arkasından can havliyle. "Hey!"

Basıp gitti.

Bir kez daha dolandırılmak üzere olduğuma inanamıyordum. Biriktirdiğim paramdan geriye elimde yalnızca bu araba kalmıştı ve saniyeler önce onu da başka bir yabancıya kaptırmıştım.

Kalbim ağlama isteğiyle ezilirken var gücümle koşmaya başladım.

"Bekle!" diye bağırdım arkasından. "Buraya gel!"

Arabanın ardında bıraktığı tozda boğuluyor olsam bile koşmaya devam ederken nefes nefese kalmış olmama rağmen umursamadan peşinden gitmeye devam ettim. Arabamı da kaybedersem geriye hiçbir şeyim kalmıyordu çünkü.

Arabanın hızına yetişemeyecek kadar yavaş ve güçsüz kalan bacaklarım uyuşmaya başladığında düzensiz alıp verdiğim nefesler yüzünden boğazıma bıçak saplanıyormuş gibi acı dolu bir his yerleşti. Çok geçmeden yine hiç ummadığım bir şey oldu. Süratle giden arabam aniden durduğunda öylece durup şaşkınlık içinde bakakalmıştım.

Biraz sonra arabanın arka farlarındaki geri vites ışıkları yandı ve biraz önceki gibi süratle üzerime doğru gelmeye başladı. Öyle hızlı ve kontrolsüz sürüyordu ki olduğum yerde durmaya devam eder-

Kitaplık Rafı

sem sadece birkaç saniye içinde üzerimden geçip gideceğine yemin edebilirdim fakat ispatlamam için burada durmaya devam etmem gerekirdi.

Bana çarpmaması için geriye kaçtığım için yolun ortasında dikilmiş halde yanıma ulaşmasını bekliyordum.

Araba önümde durduğunda cam sonuna kadar açıktı ve kolunu kenara yaslamış bir şekilde duruyordu. Hemen sonra ağır ağır başını çevirip gözleri benimkilerle buluştuğunda alaycı tavrı yeniden yüzüne yerleşti.

"Tamamen dolandırılmak için doğmuşsun," diye iğnelediğinde yüzüne tükürmek istedim.

"Sen kendini komik mi sanıyorsun?" diye terslediğimde alt dudağını büzerek tek omzunu silkti hafifçe.

"En azından bir daha söylediklerimi ikiletmemen gerektiğini anlamışsındır," dediğinde söylediğini onaylamamı istercesine kaşlarını kaldırdı. Herhangi bir karşılık vermediğimde de "Atla," diyerek yan koltuğu işaret etti.

"Benim arabam-"

Daha cümlemi tamamlamaya kalmadan hışımla önüne dönüp el frenini indirdi ve araba hareket etmeye başladığında korkuyla çığlık attım.

"Tamam, tamam!" diye bağırırken teslim olur gibi ellerimi havaya kaldırarak yürümeye başladım. "Biniyorum, tamam!" derken sinirden dişlerimi sıkmıştım.

Söylene söylene arabanın etrafını dolaştıktan sonra Saruhan'ın yanındaki koltuğa oturup sert bir şekilde kapıyı kapattım.

Kollarımı göğsümde birleştirip doğruca önüme bakarak surat astım. Saniyeler içinde aldığım kararla ne Saruhan'dan tarafa bakmaya ne de onunla muhatap olmaya niyetim yoktu.

Kitaplık Rafı
Ajnova

Sanki kafamın içinde dolaşan kararımı duymuş gibi birkaç dakika sonra konuşarak sessizliği bozdu.

"Diğer şeylerin gibi şoförlüğün de berbat," derken arabayı çalıştırdı yeniden. "Kemerini tak." Çenesi kasıldı.

Kararımı uygulamaya devam ederek herhangi bir karşılık vermeden önüme baktım.

"Takıyor musun, takmıyor musun?" diye sorduğunda tepkisizliğimi korumaya devam ettim ve bu durum karşısında sinirlendiğini, burnundan solumasını duyunca anladım.

Başını sallayarak önüne dönmesiyle el frenini indirip gaza basması bir oldu.

Duruşumu bozmadığım, ona dönüp bakmadığım ve herhangi bir şey söylemediğim her an biraz daha yüklendi gaza. Arabamın bu hızı kaldıracak gücünün olmadığını tahmin edebiliyordum. Ki motorundan gelen ses de bu düşüncemi destekliyordu.

Virajlara bile aynı süratle giriyor, hızını arttırmaya anbean devam ediyordu ve arabanın hızı her yükseldiğinde kalp atışlarım da onunla birlikte yükseliyordu. Araba o kadar hızlı gidiyordu ki artık, her ne kadar belli etmemeye çalışsam da korkuyla titriyordum.

Hızı arttırmayı asla bırakmayacak kadar ciddi duruşu ve arabanın sahip olduğu sürat sebebiyle kalbimi ele geçiren korku "Yavaşla!" diye bağırmama neden oldu.

Gaza sonuna kadar basmış görünüyordu ve söylediğimi duymazdan gelerek önüne bakmaya devam etti. Avına yaklaşır gibi gözlerini kısmış, tüm odağını yola vermiş bir şekilde duruyordu. Öyle sıkıyordu ki kendini, direksiyonu tutan elinin parmak boğumları kızarmıştı.

"Yavaşla dedim, kaza yapacaksın!"

"Kemerini takmadın," diye karşılık verdiğinde onu ne kadar sinirlendirdiğimi anlamıştım.

Kitaplık Rafı
Nihova

"Bundan sana ne!" diye bağırdım kendime hâkim olamayarak. "İstediğimi yaparım, sana ne!"

Bir anda frene bastığında oturduğum yerden fırlamamam kaçınılmazdı fakat o an öyle bir şey yapmıştı ki... Her şeye rağmen hayatımı kurtarmış oldu. Frene bastığı an boşta olan sağ kolunu dümdüz göğüs hizamda uzatıp bedenimi koltukla arasında sıkıştırarak öne fırlamamı engellemişti.

"Ders bir," dedi ve el frenini çekerken bakışları yüzüme döndü. "Söyleneni yapmazsan başın belaya girer."

Yaşadığım korku yüzünden hala nefes nefese olduğum için sağlıklı düşünemiyor ve ne cevap vermem gerektiğini bulamıyordum.

"Belanın adı ne? Saruhan Kalaycı mı?" diye bağırdım. "Ne kadar bela varsa seninleyken yaşanıyor çünkü."

"Daha hiçbir şey görmedin," derken yüzündeki gururlu ifadeye anlam verememiştim.

Koyu yeşil gözlerinde parlayan ışık ilk günkü gibi hissettirmişti o an. *Tekinsizliği...* Gözlerinin ardındaki derinlik, hipnoz edilmiş gibi ağzım açık bir şekilde ona bakakalmama neden oluyordu.

"Şimdi kemerini tak, ben süreceğim!" dedikten sonra arabayı çalıştırırken onunla inatlaşmak yerine söylediğini yaptım ve kemerimi takıp geriye yaslandım.

"Ruh hastası..." diye söylenmeyi de ihmal etmedim.

"Seni duyabiliyorum," diye karşılık verdi. "Avuç içi kadar araban olduğu için..."

"Arabamla derdin ne?" diye sordum sakince çünkü amacım onunla tartışmak değildi. Sadece bu kadar aksi ve her şeye karşı nefretle yaklaşma sebebini gerçekten merak ediyordum.

"Hikayeni anlat bana," diye kendi istediği konuyu açtı yine. "Bu da ikiletmemen gereken şeylerden biri. Deneme istersen,"

Kitaplık Rafı
Nihova

derken göz ucuyla bakarak göz dağı vermeye çalıştı. *Başardı da...* Vakit kaybetmeden anlatmaya başladım.

"Neyi merak ediyorsun tam olarak?" diye sordum önce.

"Seni tanıyabileceğim kadarını anlatsan yeter. Fazlası baş ağrıtır," diyerek yine ondan beklenen ukalalıkta bir cevap vermiş oldu.

"Bir şartla," dedim hemen.

"Bana şart koşma," diye terslediğinde istemsizce kaşlarım çatıldı.

"Koşarsam ne olur?" diye çıkıştığımda gözleri önce yüzümü hedef aldı. Hemen sonra omzumun üstünden, arka tarafa bakarken çenesinin ucuyla baktığı yönü işaret etti.

"Sağ tarafımız uçurum," dedi sakince. "Dene istersen."

"Kendini ne sanıyorsun sen ya?" diye terslediğimde sinirden sesim titremişti. "Ters ters konuşuyorsun, emirler veriyorsun, istediğini yaptırmak için tehdit ediyorsun... Bu ne kendini bilmezlik, bu ne cüret canım, her şeyin de bir sınırı var!" Söylenmeye devam ettiğimde yüzünün aldığı şekle bakılacak olursa bu durum pek de hoşuna gitmemiş gibiydi.

"Hareketlerimin cüretini nereden aldığımı bilmek istemezsin," dedikten sonra dişlerini sıkması istemsizce gerilmeme neden olsa da sakin kalmak için nefesimi kontrol altında tutmaya çalıştım. "Bu yüzden her iki lafından birinde beni ve davranışlarımı sorgulamayı bıraksan yararına olur."

"Sen de benimle böyle konuşmayı bıraksan iyi olur," diyerek hiçbir şekilde geri adım atmayacağımı net bir şekilde belli etmiş oldum.

"Bak," dedikten sonra hızını biraz daha yavaşlattıktan sonra yolun müsait oluşundan cesaret alarak bakışlarını bana çevirdi. "Ben senin istediğini yapmazsam hiçbir şey kaybetmem. Ama sen benim istediğimi yapmazsan başın çok ağrır."

Kitaplık Rafı
Aprilova

"Ay, ne yapabilirsin ki?" diye alaycı bir tavır takındığımda duyduklarına inanamıyormuş gibi kaşları yukarı kaydı.

"Sahiden bunu mu sorguladın mı yoksa ben mi yanlış duydum?" derken ağır ağır başını salladı.

"Çok pardon da belli ki karşında kim varsa dilediğin gibi küçük görmeyi alışkanlık edinmişsin ama benimle konuşurken bu şekilde davranamazsın," derken sesim net ve söylediklerimde ne kadar ciddi olduğumu belirtecek şekilde çıkmıştı. "Beni korkutamazsın da ayrıca!"

Başını iki yana sallayarak önüne döndü ve beni duymazdan gelerek hiçbir şey söylemeden arabayı normal hızına çıkarıp yola odaklandı. Dakikalar boyunca kulaklarımda sadece yolun uğultusu vardı. Öylece camdan bakarak uçurumun hızla geçen görüntüsüne dalıp gitmiştim.

Bir ara yolun diğer tarafına göz ucuyla baktığımda alabildiğine yeşil, sık aralıklarla birbirini tamamlayan iri ağaçların eşsiz güzelliğine takıldı gözlerim. Bir araya gelen ağaçların sunduğu orman yeşili öyle tanıdıktı ki... Tıpkı Saruhan'ın gözleri gibiydi. *Tekinsiz ve büyüleyici...*

Son günlerde olduğu gibi yine sessiz kaldığım an da düşünceler zihnimin dört bir yanına koşturup huzursuz edici fısıltılarla başımı ağrıtmakta gecikmediler. Sinan tarafından dolandırılmam, kendi biriktirdiğim parayla açtığım mekânın müjdesiyle babamın karşısına çıkma hayalleri kurarken şimdi yanımda bir yabancıyla yanına gidiyor oluşum, babamın gerçekleri öğrendiğinde vereceği tepkiler... Zihnim benden nefret ediyor gibi tüm bu anları tekrar tekrar canlandırıyor ve canımı her seferinde daha çok yakıyordu.

Tüm bu aptal düşüncelere katlanmaktansa Saruhan'a katlanıp, onunla sohbet etmeyi yeğlerdim. Bu nedenle derin bir nefes eşli-

Kitaplık Rafı
Ajnova

ğinde başımı Saruhan'dan tarafa çevirip biraz önce sorduğu soruya cevap vermeye başladım ve hayatımın bir noktasından başlayarak kendimi anlatmaya koyuldum.

"Lise birden itibaren burada, tek başıma yaşıyorum. Hayatım boyunca yaparken kendimi bulduğum tek şey şarkı söylemekti. Yıllardır farklı mekanlarda şarkı söyleyerek hem geçimimi sağlıyor hem de hayalini kurduğum mekân için para biriktirmeye çalışıyorum. Biriktirdim de... Kendi mekanımın sahnesinde şarkı söylemek en büyük hayalimdi. Çok yaklaşmıştım biliyor musun? Hatta kiralayacağım mekânı bile bulmuştuk ve sözde bu hafta gidip adamla el sıkışacaktık," dedikten sonra iç çekerek önüme döndüm. "Sonra olanları biliyorsun. Hayallerim uçup gitti..."

"Uykum geldi." Gerçekten esnediğinde öfkeyle gözlerimi kıstım.

"Adi... Gerçek bir pislik olduğunu biliyorsun değil mi?" diye fısıldadım sıktığım dişlerimin arasından. "Seni insan yerine koyup bir şeyler anlatan da suç ama..."

Söylediklerim karşısında gururla sırıtırken "Ailenden bahset," dedi çok geçmeden.

Hep bugünü beklemişim gibi hemen anlatmaya başladım.

"Annemi, ben daha iki yaşındayken kaybetmişiz. Onu tanıma fırsatım olmasa da tek ailem o diyebilirim. Babamla çok uzun zaman önce ipleri kopardık. Yüzünü görmeye bile tahammül edemiyorum aslında. Oraya gitme sebebim de ona ihtiyaç duymadan ayaklarımın üzerinde durabildiğimi gösterebilmek için mekanımın tapusunu suratına atacaktım ama..."

"Dolandırıldın," diyerek cümleyi tamamladı.

"Evet, dolandırıldım," diye tekrar ettim.

"Babanla neden ilişkiniz bu halde?" diye sorduğunda gerçekten merak mı etmişti yoksa laf olsun diye mi sormuştu merak ederek

Kitaplık Rafı
Ajnova

göz ucuyla yüzüne baktım. Donuk bakışları öylece yola odaklanmış şekilde durduğu için hiçbir şey anlamayarak sorusuna cevap vermek üzere konuşmaya devam ettim.

"İğrenç bir kızla evlendi. Bir para avcısıyla... O kızla evlenerek anneme ihanet etti," diye çekinmeden cevapladım. "Sırf bu yüzden liseyi yatılı olarak İstanbul'da okumaya karar vermiştim. Zamanla uzaklaştık birbirimizden. Bir gün dayanamayıp ben ona ağzıma geleni söyledim, o da bana... Öylece koptu ipler. Onsuz başımın çaresine bakamayacağımı, ona muhtaç olduğumu söylemişti laf arasında. Ben de sırf bu yüzden daha da hırslanmıştım," diye anlatacaklarımı bitirdikten sonra yüzüne bakarak "İşte benim hikayem bu kadar," diyerek omuz silktim.

"Anladım." Başını sallamakla yetindi. En azından sinirlerimi zıplatacak bir tepki vermediği için sevinmiştim.

"Peki sen?" diye sordum vakit kaybetmeden çünkü onun hikayesini çok merak ediyordum.

"Ben ne?" Anlamazlıktan geldi.

"Senin hikayen ne?" diye sorumu yineledim.

"Benim bir hikayem yok," diye mırıldandı. "Benim nefret edebileceğim kimsem de yok. Ben buyum, gördüğün kadar," dediğinde sesi, şimdiye kadar hiç duymadığım kadar pürüzlü çıkmıştı.

"Yanılıyorsun. Her ne kadar görünmek istemesen de gördüğümden fazlası olduğuna inanıyorum," diye dürüstçe düşündüğümü dile getirdim.

"Benimle ilgili çıkarımlarda bulunma," diyerek tersledi hemen. "Ben ne kadarını istersem o kadarını görür, tanırsın. Fazlası değil."

Böyle hırçın tavırlar sergileyerek karşısındakini uzaklaştırabileceğimi düşünüyor olmalıydı. Halbuki sırf bu yüzden daha çok merak etmeme neden oluyordu, haberi yoktu. Deli gibi merak edi-

Kitaplık Rafı

yordum işte. Saruhan kime küsmüştü? Kime küsmüştü ki, hayat boyu kimseyle barışamıyordu?

"Neden bana yardım ediyorsun?" diye sordum. Kendisi hakkında bir şeyler anlatmayacağı konusunda net tavrını belli ettiği için onu tanımaya yönelik bir şeyler soramıyordum fakat aynı zamanda da onunla sohbet etmek istediğimi fark ettim. Bu yüzden aklıma gelen ilk soruyu sorarak konuşmayı devam ettirmeye çalıştım.

"Komşu komşunun külüne muhtaç demişler," diye alaycı bir cevapla sorumu geçiştirmeye çalıştı.

"Hayatımda seninkinden daha vasat sohbeti olan birini görmedim," derken yüzümü buruşturmaktan kendimi alamadım. "Berbat bir yol arkadaşısın."

"Yol arkadaşı..." diye alay ederken omuz silkerek önüne baktığı için daha fazla sohbeti sürdürmeye çabalamak yerine onunki gibi susmayı tercih ettim ve yeniden başımı çevirip camdan dışarıyı izleyerek yolculuğuma devam ettim.

"Uyan!"

"Hey, uyan!"

Omzumu sarsan eli refleks olarak elimin tersiyle iterken gözlerimi araladım. Elimin tersiyle gözlerimi ovarken başımı yasladığım koltuktan çekerek camdan dışarıya baktım. Hava kararmaya yüz tutsa da güneşin gökyüzünü kızıla boyadığı zaman dilimine uyanmış olmanın verdiği huzurla gülümsedim.

Daha sonra gördüğüm şeyle şaşkınlığa uğrasam da bir süre hareketsiz kalmayı seçtim. Üzerimde Saruhan'ın kapüşonlu ceketi üzerime örtülmüş şekilde uyanmıştım. Uyku mahmurluğuyla

Kitaplık Rafı

gevşeyen bedenim saniyeler içinde yaşadığım şaşkınlıkla uyuşmaya başlamıştı resmen.

Hemen sonra başımı sola çevirdiğimde uyku halinin dağılmasıyla netliğini kazanan gözlerim Saruhan'ın yeşilleriyle buluştu.

"Ne sırıtıyorsun?" diye aksilik ettiğinde göz devirdim.

Ceketini üzerime örterek yaptığı şey için ona teşekkür etmek istemişken yine tek bir hareketiyle onun hakkındaki iyi düşüncelerimi silip atmayı ve beni sinir etmeyi başarmıştı.

"Geldik mi?" diye sorarak onun yaptığını yapmış, söylediklerini duymazdan gelmiştim. Uzun yıllar yaşadığım şehrin tanıdık görüntüsü sayesinde geldiğimizi anlamış olsam da yeni uyandığım için tartışmaya halim yoktu. Bu yüzden laf olsun diye aklıma geleni sorup geçmiştim.

"Geldik," diye cevapladı. "Evin adresini tarif et."

"Bekle," dedikten sonra arka koltukta bıraktığım çantama uzanıp ön gözündeki telefonumu aldım.

Çantayı yeniden arka koltuğa fırlattıktan sonra arkama yaslanıp evin konumunu açmaya koyuldum. Adres tarifi konusunda berbattım çünkü. Gideceğim her yere konum takip ederek gittiğim için Saruhan'ı babamın evine götürürken de konum açmaktan başka şansım yoktu.

Saruhan'a uzattığım telefonu elimden alırken "Babana ne söyleyeceğini buldun mu?" diye sordu çarpık bir gülüş eşliğinde.

"Ne konuda?" diye soruyla karşılık verdim çünkü ne demek istediğini anlamamıştım.

"Benim hakkımda," diye ekledi hemen.

"Sen gelmeyeceksin ki," dediğimde şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Arabada bekleyeceksin."

"Kim engel olacak buna?" diye sorduğunda bu kez ben kaşlarımı çattım.

Kitaplık Rafı
Ajanda

"Zorla gelecek halin yok ya?" dediğimde dudaklarının kenarına yerleşen gülüşü tam olarak, söylediğim şeyi yapacağını, zorla geleceğini söylüyordu.

"Saçmalama istersen!" diye karşı koydum. "Zaten dolandırılmam konusunda ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum, bir de seni açıklayamam."

"Açıklarsın," dedi hiç düşünmeden.

"Gelmeyeceksin!" diye diretsem de yüzündeki ifadeye bakılırsa söylediklerimin zerre kadar umurunda olmadığı apaçık belliydi.

"On beş dakikaya orada oluruz," diyerek konuyu kapatmaya çalıştı.

Konuşma sırasında öyle bir şey söylüyordu ki konu hakkında başka bir şey söyleyesi gelmiyordu insanın. Tamamen alakasız ya da konuyu kestirip atacak türden karşılık vermesine sinir oluyordum.

Dünyanın en ruh hastası insanıyla birlikte olduğum için geriye kalan on beş dakikalık yol boyunca babama nasıl bir yalan söylerim diye düşünüyordum. Kafamın içi allak bullak olmuş bir şekilde yine bin bir farklı şeyi aynı anda düşünerek geçen yolculuğun ardından nihayet eve gelmiştik.

Heyecan ve gerginliğin esir aldığı bedenimde kalbim deli gibi çarparken alt dudağımı dişleyerek nefesimi tuttum. Paniklemiştim. Sanki asıl yabancı, biraz sonra karşılaşacağım adam, babamdı. Saruhan bile ondan daha yakın hissettiriyordu bana. *Saruhan bile...*

Konumun bittiği yerde, ilk boş bulduğu yere arabayı bıraktıktan sonra durup yüzüme baktı.

"Ee?" dedi herhangi bir tepki vermediğim için. "Boş boş bakacak mısın sabaha kadar?"

"Gerçekten geleceksin değil mi?" diye sorduktan sonra sabrımın tükendiğini belli edercesine burnumdan soludum.

Kitaplık Rafı

"Evet, karnım aç," dedi tüm pişkinliğiyle. "Cici annen güzel yemek yapabiliyor mu?"

"Kes sesini," diye göz devirerek arabanın kapısını açıp dışarı çıktım.

Vakit kaybetmeden benimle birlikte dışarı çıktı. Arabayı kilitledikten sonra seri adımlarla bana ulaşıp yanımda yürümeye devam etti.

Evin bahçe kapısını tedirginlikle açtıktan sonra geçmem için Saruhan kapıyı tuttu.

Başımın üzerinden uzattığı eline şaşkınlıkla bakarken "Hayret!" diyerek iğneledim. "Centilmenliğe dair bir şeyler biliyormuşsun meğer?"

"Eh..." Omuz silkti.

Bir şey söylemeden yanından geçip gittim.

"Burada mı yaşıyorsunuz?" diye sordu Saruhan hayretle.

Göz ucuyla ona baktığımda ellerini ceketinin cebine koymuş, şaşkınlıkla evi inceliyordu. Haklıydı çünkü evimiz fazlasıyla büyük ve görkemli görünüyordu. Kim olsa aynı tepkiyi verirdi. Özellikle İstanbul'da yaşadığım sokak ve evle kıyasladığımızda ailemin bu evde yaşadığına çoğu insan inanmazdı. *Zengin ailenin fakir hayat süren kızı, Armin...* Ne de aptalca değil mi?

"Evet, babamın evi burası," diyerek hem sorusunu cevapladım hem de yanlışı düzelttim. Burada yaşayan ben değildim çünkü. Babam ve iğrenç karısı yaşıyordu sadece.

"Emin misin?" diye sorarken bakışları yüzümü inceliyordu ve gözlerindeki ifade gerçek bir aptal olduğumu fısıldıyordu.

"Saçma geliyor değil mi?" diye sorduktan sonra dudaklarımı birbirine bastırarak ağır ağır başımı salladım.

"Çok saçma hem de..." derken şaşkınlığını gizleme gereği duy-

Kitaplık Rafı

mamıştı. "Üç kuruş parası çalındığı için ağlayan kızın babası karun çıktı," dediğinde kendime engel olamayıp gülmeye başladım.

"Dışarıdan bakınca öyle söylemesi kolay tabi," dedikten sonra ciddileşerek konuşmaya devam ettim. "Bu ihtişamlı evlerin duvarları ardında neler yaşıyor insanlar, haberin var mı?"

"Klasik zenginler işte... Kendilerine illa ağlayacak bir şey bulurlar," diyerek dünyanın en saçma ve büyük ön yargısını yapmış oldu. İnsanları bu kadar kolay genelleyemezdi!

"Tebrik ederim. Daha saçma bir karşılık verilemezdi," diye söylenerek adımlarımı hızlandırdım ve yanından ayrıldım.

Kapının önüne ulaştığımda Saruhan yanıma gelmeden kapıyı birkaç kez çalmıştım bile.

Biraz sonra kapıyı Burcu açmıştı. Babamın iğrenç karısı Burcu...

"Aa!" diye yapmacık bir tepkiyle gözlerini üzerime diken Burcu'ya yüzümü buruşturarak baktım. "Hayatım koş!" diyerek omzunun üstünden arkaya doğru seslendi. "Bak kimler gelmiş, hoş geldin şekerim!" der demez uzanıp öptü.

Hemen sonra bakışları Saruhan'a döndüğünde gözlerinde şimşekler çaktı. Onu yakışıklı bulduğuna ve ağzının sularını akıtarak onu süzmek istediğine yemin edebilirdim. *Neresini yakışıklı bulacaksa...*

"Merhaba," derken sesindeki flört havası açıkça duyulmuştu. "Burcu ben." Elini Saruhan'a uzattı.

"Merhaba, Saruhan." Burcu'nun uzattığı eli sıkarken samimi bir gülüşle karşılık vermeyi de ihmal etmedi.

"Saruhan..." diye tekrarladı.

Aç gözlü!

Önce tutuşan ellerine hemen sonra Saruhan'ın gülümseyen yüzüne öfkeyle baktım. Benimle ilk tanıştığında aşağı atlamamı söy-

Kitaplık Rafı
Ajnova

leyen Saruhan'ın şu an nezaket dolu bir tavırla Burcu'ya karşılık verdiğine inanamıyordum.

"İt..." diye söylendim ikisinin de duymayacağı bir ses tonuyla. "Şerefsiz domuz..."

İkisinden de tiksindiğimi belli eden yüz ifademi saklama gereği duymadan babam kapıda belirene kadar onlara bakmaya devam ettim. Özellikle Saruhan'ın ona karşı nazik bana karşı pisliğin teki olması fazlasıyla canımı sıkmıştı.

"Armin!"

Babamın sesiyle göz devirerek önüme dönüp Burcu'nun omzunun arkasından, yanımıza ulaşana kadar gülümseyen yüzüne baktım.

En son ne zaman görüştüğümüzü hatırlamıyordum bile. Daha da yaşlanmıştı sanki. Zaman ondan bir şeyler alıp götürmüş, anıları yüzündeki çizgilere kazımıştı. Bir an... Sadece bir anlığına onun yaşlandığını görmek içimin burkulmasına neden olsa da gözümü kıpırdattığım anda görüş alanıma giren Burcu, yeniden babamdan nefret etmemi sağlamış oldu.

"Hoş geldin kızım," dedikten sonra tüm her şeyi bir kenara bırakıp sarıldı. Bir süre kollarım iki yanımda dursa da tatsızlık çıkmaması adına ellerimi beline koyarak içten olmayan bir sarılmayla karşılık vermek zorunda kaldım.

"Hoş buldum," dediğimde babamın bakışları çoktan Saruhan'ı bulmuştu ve merak dolu gözleri onu inceliyordu.

"Merhaba," diyerek elini uzattı. "Ben Saruhan, Armin'in erkek arkadaşıyım!" dediğinde şaşkınlıktan küçük dilimi yutmak üzereydim.

Gözlerimi dikmiş, Saruhan'ın sevimli görünmeye çalışan yüzüne dik dik bakıyor ve neden böyle bir şey yaptığını anlamaya çalışıyordum.

Kitaplık Rafı

"Öyle mi?" diyen babam da aynı şekilde şaşırmış görünüyordu. "Armin hiç bahsetmedi."

Saruhan'ın erkek arkadaşım olduğu yalanından çok babamın hiç bahsetmediğimi söylemesine şaşırıyordum şimdi. Neden herkes rol yapıyordu şu an? Babamla en son ne zaman doğru düzgün konuştuğumuzu bile hatırlamıyorken onun bu şekilde yalan söylemesi... İnsanlar ve iyi görünme çabaları... Tamamen saçmalıktı fakat bu saçmalığın içinde kaos oluşturmamak için gülümseyerek başımı sallamaktan başka bir şey yapamadım.

"Hadi geçin, yemek hazır!" diyerek araya girdi Burcu. "Yoldan geldiniz, eminim çok açsınızdır."

Burcu öyle sinirlerimi bozuyordu ki yüzüme baktığını gördüğüm an göz devirerek içeriye girdim çünkü ondan tiksindiğimi görmesini istemiştim ve görmüştü de... Bunun vermiş olduğu keyifle içeriye girip doğruca salona doğru yürüdüm.

Evin dışarıdan göründüğü ihtişamı içinde de görebiliyordum. Eskiden hatırladığım; sade ve güzel evimiz yoktu artık. Burcu denen kadının berbat zevkleriyle dekore edilmiş, her yeri ayrı kasıntı duran ışıltılı bir eve dönüşmüştü ve bu görüntü bile midemin burkulmasına yetiyordu.

Masaya bir şeyler eklemeye devam eden kadını gördüğümde onu tanımadığımı fark ettim. Burada çalışıyor olmalıydı. Burcu'dan da bu beklenirdi ancak.

"Merhaba, kolay gelsin," diyerek masaya doğru yürümeye devam ederken diğerleri de peşimden geldi.

"Hoş geldiniz," diyerek saygıyla selamladı orta yaşlı kadın. "Şöyle buyurun isterseniz."

"Geç şekerim, utanma!" diyerek sinirlerimi bozmaya çalışan Burcu yanımdan geçip baş köşeye kurulduğunda ters ters yüzüne bakmaktan kendimi alamadım.

Kitaplık Rafı
Ajnova

"Aptal," diye homurdanarak kenardaki sandalyelerden birini çektim ve daha yerleşmeye kalmadan Saruhan'da yanımdaki sandalyeyi çekip oturdu. Halinden memnun olduğunu belli eden gülüşüyle yüzüme bakıyordu. Gözlerimi öfkeyle kısarak karşılık verdim.

Babam da Burcu'nun karşısındaki sandalyeye oturduktan sonra yemeğe başladık. Çok geçmeden sessizliği bozarak "Normalden daha hızlı gelmişsiniz," dedi babam. "Bir saat sonra bekliyorduk açıkçası."

"Saruhan biraz hızlı kullanıyor arabayı," diye cevapladıktan sonra çatalımın ucundaki küçük lokmayı ağzıma götürdüm.

"Çok sakıncalı," diye ikaz etti Saruhan'ı babacan bir tavırla.

"Öyle ama dikkat ediyorum merak etmeyin," diye karşılık verdi Saruhan.

O kadar iyi bir insanmış gibi davranıyordu ki gördüklerime inanamıyordum resmen. Bir kaç hafta önce tanıştığım ve mağara adamını aratmayacak kadar yabani birinin bu şekilde davranması inanılır gibi değildi.

"Ne kadar zamandır birliktesiniz?" diye sordu Burcu.

"İki yıl olacak," dediğinde Saruhan'ın Sinan'la ilişkimdeki bilgileri kullanıyor olduğunu fark ettim. "Yakında ikinci yılımızı da kutlayacağız."

Burcu, "Ne güzel..." diye mırıldandı başını sallarken. "Armin'in bile iki senelik erkek arkadaşı olduysa artık..." dedikten sonra kahkahayı patlatan Burcu'nun suratına bir tane patlatmak istesem de hiçbir şey yapmadan yemeğe devam ettim.

Göz ucuyla Saruhan'a baktığımda Burcu'ya bakışlarındaki sertliği görebilmiştim. Her insanın olabileceği gibi Saruhan'da sinir olmuştu işte. Yemeğinden bir kaşık daha aldıktan sonra geriye yaslandı ve hızlıca lokmasını çiğnedi.

Kitaplık Rafı

"Onlara sen mi söylemek istersin yoksa ben mi söyleyeyim?" diyerek kolunu omzumun arkasına, sandalyenin kenarına attı Saruhan. O an duyduklarım karşısında donup kalmış, hiçbir şey söyleyememiştim çünkü neden bahsettiğini bile bilmiyordum. Muhtemelen dolandırıldığımı anlatacak ve beni Burcu'nun önünde rezil edecekti.

Kahretsin!

Suç bendeydi zaten. Neyime güvenerek tanımadığım bir adamla babamın evine geliyordum ki?

Şaşkınlığım yüzünden boş boş yüzüne bakmak dışında herhangi bir şey yapmadığım için gülümseyerek babamdan tarafa döndü Saruhan ve konuşmaya başladı.

"İkinci yılımızı doldurmadan Armin'le yakında iş ortağı olacağımızın müjdesini benden duyun o halde," dediğinde bir bana bir Burcu'ya bir de babama bakarak sırayla hepimizin tepkisini ölçtü. "Yakında Armin'le kendi mekanımızı açıyoruz. Her şeyi tamamladık," dedikten sonra kocaman bir gülümsemeyle yüzüme baktığında "Değil mi sevgilim?" diye eklediğinde şaşkınlıktan beynim uyuşmuş olsa da inandırıcı olabilmek için vakit kaybetmeden gülümseyerek başımı salladım hemen.

Göz ucuyla Burcu'ya baktığımda öylece oturduğunu gördüm. Her lafa atlayan kişinin buna tepki vermemesi de ayrıca komikti.

Hemen sonra babama çevirdim bakışlarımı. Kendisi olmadan hiçbir şey beceremeyeceğimi, ona ve onun parasına muhtaç olduğumu söyleyen babama... Utanıyor muydu acaba? Tüm o söylediklerini unutmuş muydu yoksa? Bakışlarını kaçırması yeterliydi aslında. Hep bu yüz ifadesinin hayaliyle yatıp kalkıyordum. İşte şimdi bakışlarını yere çevirmiş bir şekilde utanan babamın yüzüyle karşı karşıyaydık.

Kitaplık Rafı
Ajanda

"Çok sevindim," dedi biraz sonra boğazını temizledikten sonra. "İnşallah güzel olur ikiniz için."

"Olacak," dedi Saruhan'da gözlerinin içine baka baka. "Merak etmeyin."

Saruhan Kalaycı, işte şimdi yakınlaştık seninle.

"Yarın da benim doğum günüm, gelmekle iyi ettiniz!" diyerek yine tüm iğrençliğiyle lafa atlayan Burcu'ya ölümcül bakışlarla karşılık verdim. Doğduğu gün canını almam için beni zorluyordu resmen aptal.

"Ne güzel, biz de yarın geri dönecektik!" dedim yüzümü buruşturarak.

"Neden?" diye sahte bir tepkiyle karşılık vererek iyice sinirlerimi bozdu. "Kalsaydınız, birlikte eğlenirdik."

"İşlerimiz var, dönmemiz gerek." Yüzüne bile bakmadan konuştum.

"Üzüldüm bak şimdi..." diye yalan söylediğinde cevap verme gereği bile duymadım.

"Günü birlik gelmiş gibi... Olur mu hiç öyle Armin?" diye karşı çıktı babam da. "Kalsaydınız birkaç gün, o kadar yol geldiniz."

"Adamlarla el sıkışıp mekânı tuttuk geçen hafta. Tüm hazırlığı da bitmek üzere, sadece bir iki gün müsaitliğimiz vardı onda da sizi ziyaret edelim dedik," diyerek yine Saruhan benden önce davranarak babama gerekli açıklamayı yapmış oldu. Öyle yerinde ve kurtarıcı cevaplar veriyordu ki... Bundan sonra hayatımın her yerinde Saruhan olsun ve muhatap olmak istemediğim herkesle o muhatap olsun istedim.

"Söz konusu işse bir şey diyemem..." diyerek önüne dönüp yemeğiyle ilgilenmeye devam etti babam.

"Ay çok merak ediyorum aşkım!" dedi Burcu. "Yine bana harika bir hediye aldığına eminim!"

Kitaplık Rafı
Ajanda

Geri zekalı...

Babam, bu kadının paradan başka hiçbir şey düşünmeyen iğrenç bir insan olduğunu nasıl oluyor da görmüyordu, anlayamıyordum. Bu kadar kör olduğu için bile nefret ediyordum babamdan. Sırf genç ve güzel bir eşi olması için mi katlanıyordu tüm bunlara? Çünkü Burcu'nun babamı zerre kadar sevmediğine ve parası için yanında olduğuna emindim.

"Yarın göreceksin," dedi babamda keyifle arkasına yaslanırken. "Sabırlı ol biraz."

"Ama aşkım..." diye mızmızlanırken dudaklarının aldığı şekil midemi bulandırdı.

Belki kendine gelir diye öksürerek dikkatlerimi üzerime çekmeye çalıştım. Burcu'nun saçma ve şımarık tavırları yüzünden Saruhan'ın diline düşen ben olabilirdim. Nihayetinde babamın eşi olarak anılıyordu.

Utanç verici...

"Yarın akşam orada olmamız gerekiyor biliyorsun değil mi?" diye yalan söyledim Saruhan'a dönerek. Daha fazla katlanmak istemiyordum çünkü buraya. Özellikle yarın Burcu'nun doğum günüyse, tüm gün evde korkunç bir yapmacıklık ve telaş olacaktı. Bu yüzden sabahın köründe çıkmaya bile razıydım.

"Evet, evet biliyorum," dedi Saruhan'da bozuntuya vermeden. "İstersen yarın erkenden çıkabiliriz?"

"Ben de onu diyecektim. Yarın sabah sekiz gibi yola çıkalım," dediğimde babamın üzüldüğünü gördüm. Nihayetinde kızıydım, beni sevdiğine şüphem yoktu fakat yanlış karar ve tercihlerinin bedeline de katlanmak zorundaydı. Bu benim suçum değildi. Özellikle kızına karşı sarf ettiği cümleler... Onları hiçbir zaman unutmaya niyetim yoktu.

Kitaplık Rafı
Ajnova

"Ama hiç olmadı böyle... Başka zaman daha uzun kalmak için yine bekliyoruz!" dedi Burcu tüm yapmacıklığıyla.

Başımı ondan tarafa çevirip yüzümü buruşturarak alaycı bir tavırla başımı salladığımda kaşları çatıldı.

"İzninizle lavaboyu kullanabilir miyim?" diyerek ayağa kalktı Saruhan.

"Tabi... Yolu göstereyim sana!" diye yerinden fırlayan Burcu'ya karşı hemen ayağa kalktım.

"Ben gösteririm!" derken ters ters yüzüne baktım.

Alenen Saruhan'ın ağzının içine düşüyordu. Evli bir kadın nasıl eşinin önünde böyle bir şey yapabiliyordu aklım almıyordu. Ki bu konuyla ilgili babama herhangi bir şey söylesem yine birbirimize gireceğimize emindim.

"Gel," diyerek Saruhan'ın koluna girdim ve birlikte salonun çıkışma doğru yürüdük.

"Ağzının içine düştü aç köpek!" diye söylenerek Saruhan'ın kolundan çıktım ve karşısına geçtim. "Merdivenlerden yukarı çık. Hemen karşındaki kapı..." diye sinirli sinirli tarif ederken Saruhan'ın sırıttığını gördüm.

"Neye gülüyorsun?" diye tersledim bu kez.

"Hiç... Eğlenceli bir ailen varmış," dediğinde kaşlarım daha çok çatıldı. Tam da tahmin ettiğim gibi... Alay ediyordu benimle!

"Beni sinir etme!" diye çıkıştım. "Masada ayaküstü bin tane yalan söyledin zaten. Sana mı kaldı benim arkamı toplamak?"

"Keyfin bilir, git dolandırıldığını anlat o zaman. Burcu da götüyle gülsün sana," dedikten sonra donuk ifadesiyle merdivenlere yöneldi. Hem benimle alay edip hem de bana sinirleniyordu.

Saruhan'ın arkasından öylece bakarken "Ne yaptınız şekerim?" diyerek yanıma gelen Burcu'ya kaydı bakışlarım. "Bulabildiniz mi yolu?"

Kitaplık Rafı
Ajnova

"Sana mı düştü tasası Burcu?" diye tersledim. "Yapmacık yapmacık davranma karşımda."

"Kendine gelsene sen!" diye fısıldayarak gerçek yüzünü çıkardı ortaya. "Baban var diye sesimi çıkarmıyorum, alırım ayağımın altına!"

"Dene istersen, kırmıyor muyum o ayağını görürsün!" diye karşılık verdiğimde öfkeyle ayrıldı gözleri.

"Şımarık nankör seni!" diye üstüme yürüdü. "Geldin yine, aramızı bozmak için elinden geleni yapacaksın değil mi?"

"Umurumda bile değilsiniz!" dedim yüzümü buruşturarak. "Bu cehennemden de bir an önce gideceğim hiç merak etme!"

"İyi edersin! Huzurumuzu kaçırmaktan başka bir işe yaramıyorsun. Babana bir evlat verdiğimde senin yüzüne bile bakmayacağız," dediğinde boğazım düğümlendi. Karşılık vermeme kalmadan arkasını dönüp çekip gitti öylece.

Birkaç dakika sonra Burcu'nun arkasından salona girdiğimde babam yerinden kalkmıştı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum merakla.

"Hemen geleceğim," dedi ve salondan ayrıldı.

"Öyle taş gibi bir çocuk senin gibi bir kıza nasıl bakmış, hiç anlamadım!" dedikten sonra ağzına bir lokma atan Burcu'ya delici bakışlar attım bir süre.

"Burcu!" dedim ikaz edercesine. "Olay çıkmasını istemiyorsan kapat o çeneni."

"Kız demeye bin şahit gerek sana," diye küçük görmeye devam etti. "Akılsız, uğursuz bir şeysin. Huzur kaçırmaktan başka bir vasfın var mı bu hayatta acaba?"

"Burcu!" diye bağırdığımda babamın yeniden içeriye girmesiyle başka bir şey söyleyemedim.

Kitaplık Rafı
Ajnova

"Geldim," dedi babam yüzünde sahte bir gülüşle. Sesimizi duyduğuna yemin edebilirdim fakat sırf olay çıkmasın diye duymazdan gelmeyi seçmişti. Bir kez olsun dönüp ne olduğunu sormadığı için de nefret ediyordum ondan.

Öylece ayakta dikilerek Saruhan'ın gelmesini bekledim. Çünkü o gelir gelmez eve dönmek istediğimi söyleyecektim. Sinirden titriyordum ve Burcu'ya zarar vermemek için kendimi zor tutuyordum. Özellikle son yaşadıklarımdan sonra kriz geçirmem an meselesiydi.

Birkaç dakika sonra duyduğum ayak sesleriyle başımı salonun girişine çevirdim. Saruhan'la göz göze geldiğimizde kaşları çatıldı.

"Saruhan, gidelim," dedim sinirden ağlamamak için dişlerimi sıkarak. Gözlerimin dolduğunu görmüş olmalıydı ki usulca başını sallamakla yetindi.

"Neden?" diye sordu babam.

Cevap vermeden salonun çıkışına yöneldiğimde Saruhan peşimden gelmeden önce "Acil bir işimiz var, gitmemiz gerek," dedikten sonra koşturmaya başladı.

Hiçbirinin yüzüne bakmadan evden çıkıp arabaya doğru yürümeye başladım. Her şeyi kabul edebilirdim fakat o kadının söylediklerini duymasına rağmen babamın sessiz kalmasını hazmedemiyordum. Kızını korumayan bir adamın evinde de kalmaya hiç niyetim yoktu.

Biraz sonra Saruhan yanıma ulaştığında arabaya kadar tek kelime etmedim. Saruhan'da hiçbir şey sormadan yanımda öylece yürümeye devam etti.

"Eve mi gideceğiz?" diye sorduğunda arabaya binmiştik çoktan. Sinirden dudaklarımı dişlerken söylediğini onaylarcasına başımı salladım.

Kitaplık Rafı
Ajnova

Arabayı çalıştırıp gaza basmasını beklerken boş boş durduğu birkaç dakikanın ardından geriye yaslandı ve ceketinin fermuarını açtı. Hemen sonra koltukta öne doğru kayarak bedenini kaldırıp arka cebine elini daldırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum merakla.

Cevap vermeden cebini kurcalamaya devam ettiği birkaç dakikanın ardından koltuğa oturup yeniden geriye yaslandı. Bana doğru uzattığı yumruğuna baktım bir süre. Hemen sonra neler döndüğünü anlamadığım için yüzüne baktım.

"Ne oluyor?" diye sordum merak dolu bakışlarla yüzünü incelemeye devam ederken.

"İntikam," diyerek açtı avucunu.

Gözlerim yuvalarından fırlamak üzereydi gördüklerim karşısında.

"Bunlar ne?" diye sorarken avcunun içinde duran mücevher takımına bakıyordum. Karanlıkta bile ışıl ışıl parlayan, duruşuyla bile ne kadar pahalı olduğunu haykıran parçalardan birini elime aldım.

"Hediye," dedi Saruhan sırıtarak. "Burcu'nun doğum günü hediyesi..."

"Ama... Sen..." kekelemekten doğru düzgün kendimi ifade edememiştim resmen. "Bunlar... Nasıl?"

Kafam karışmıştı. Babamın sürprizini nasıl öğrenmişti ve öğrenmekle kalmayıp Saruhan'da ne işi vardı?

"Baban yarın doğum günü partisinde Burcu'ya verecek hediye bulamayınca bakalım neler olacak?" dedi keyifle.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordum tüm ciddiyetimle. Şaşkınlıktan sesim titremişti resmen.

Bir süre sessizliğini korudu ve öylece yüzüme bakmaya devam

Kitaplık Rafı

etti. Gözlerindeki tedirginliği görebiliyordum. Soruma cevap vermekle vermemek arasında yaşadığı tedirginlik gibiydi bu.

Çok geçmeden yeşillerine düşen gölgeler eşliğinde konuşmaya başladı.

"Ne iş yaptığımı sormuştun ya..." dedikten sonra avcunu kapattı ve yumruğunu havaya kaldırırken "İşte bu," dedi ve ağır ağır başını sallayarak yüzüme bakmaya devam etti.

Duyduklarım karşısında neye uğradığımı şaşırmış, ne söyleyeceğimi bilemediğim için öylece bakakalmıştım. Günlerdir, haftalardır merak ettiğim sorunun cevabı avuçlarının arasındaydı işte.

Saruhan Kalaycı bir hırsızdı!

Kitaplık Rafı
Nihova

4

Kafes Kuşu

Hayat tek bir şey öğretti yıllar boyu. O da insanlara güvenmemem gerektiğini. Karşıma çıkan insanların göründüğü gibi olmadığını, her zaman göründüğünden de fazlası olduğunu biraz geç öğrenmiş olabilirdim fakat tüm bunları öyle sarsıcı olaylar sonucu öğrenmiştim ki... Bundan sonra hata yapmama imkân yoktu.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Saruhan'ı tanıdığım ilk günden beri gözlerinin ardında tekinsiz gölgeler dolaşıyor gibi hissediyordum. Şimdi öğrendiğim gerçeklerle hislerimin ne kadar doğru olduğunu anlayabiliyordum.

Tehlikeli bir adam olduğunu ve pis işlerle uğraştığını tahmin edebiliyordum fakat bir hırsız olabileceği yıllarca düşünsem bile aklıma gelmezdi. Onunla aynı evde yalnız kalmış, yolculuğa çıkmış, babamın evine getirmiştim ve yine şimdi arabamın içinde, bir hırsızla baş başaydım. Sanırım bu da Armin Yücel şansıydı.

"Bu senin işin mi?" diye mırıldandığımda şaşkınlıktan sesim çok kısık çıksa da önemsemedim ve iri dudaklarına gözlerimi dikip heyecanla vereceği cevabı bekledim.

Tereddütlü bakışlarının aksine net bir tavırla başını salladığın-

Kitaplık Rafı
Ajnova

da istemsizce ürperdim. Bir yanım şaka yaptığını söylemesini beklerken diğer yanım böyle bir şeyin gerçekliğini kabul etmekle uğraşıyordu. Söyledikleri gerçekse eğer neden bunu benimle paylaşma gereği duymuştu?

Hangi suçlu, suçunu kabul ederdi ki?

"Hırsızlık mı yapıyorsun yani?" diyerek farklı bir şekilde aynı soruyu yeniden sormuş oldum.

"Yani... Hırsızlık demeyelim de kötü insanları cezalandıran iyi insan diyelim biz ona," dediğinde şaşkınlığa bürünen ifadem gülüşümle bir anlığına kayboldu. Benimle birlikte onun da sırıttığını görünce bu durumdan rahatsız olmadığını daha çok anlamıştım.

"Bunun bir yalan olmadığına emin miyiz peki?" diye sorarken söylediklerini doğrulamasını istermiş gibi kaşlarımı kaldırarak usulca başımı eğdim ve dik dik yüzüne bakmaya devam ettim.

"Yeterince emin değil miyiz sence de?" derken babamın doğum günü hediyesi olarak Burcu'ya aldığı pahalı mücevher takımını yeniden bana doğru uzattı. Karanlığa rağmen ışıldayan taşlarına göz ucuyla baktığımda dudaklarımın kenarına sinsi bir gülüş yuva yapıverdi.

"Bir hırsızla yola çıktığıma inanmıyorum..." diye mırıldanarak önüme döndüm ve başımı koltuğa yasladıktan sonra avuç içlerimi şakaklarıma yaslayıp gözlerimi kapattım. "Seninle aynı evde yalnız kaldım, sohbet ettim, kendim hakkında bir ton şey anlattım, babamın evine getirdim. Arabamı sürmene izin verdim..." diye tek tek tanıştığımız günden bu yana yaşadıklarımızı özetledim. "İnanamıyorum," diye mırıldanırken gözlerimi yeniden açtım.

"Bu harika bir şey!" diye çığlık atarak doğrulurken hızla Saruhan'dan tarafa dönüp heyecan dolu bakışlarla Saruhan'ın yüzünü inceledim.

Kitaplık Rafı
Ajnova

"Ne?" derken şaşkınlıkla çatıldı kaşları. "Manyak mısın sen?" diye sorduğunda keyifle sırıtmaktan herhangi bir tepki verme fırsatım bile olmamıştı.

Saniyeler birbirini kovalarken geride bıraktığımız dakikalar içerisinde gülüşüm gittikçe büyüdü ve arabanın içinde yankılanan büyük bir kahkahaya dönüştü. Gülüşlerim Saruhan'ı anbean şaşkınlığa uğratırken keyfim gittikçe yerine geliyor, heyecan bedenimi daha da ele geçirmeye devam ediyordu.

"Kafayı yemişsin!" diye söylenerek önüne döndü Saruhan. "Bunun neresi harika tam olarak?" diye söylenmeye devam ettiğinde sırıtmakla meşguldüm hâlâ. "Sen gerçekten delirmişsin..." derken başını hayretle iki yana salladı.

"Burcu'ya böyle bir şey yaptın ya... İnan arabayı duvara vursan bile sesimi çıkarmam şu an!" dedikten sonra gülmeye devam ettim. "Ellerine sağlık, minnettarım!"

"Deneyelim istersen," derken eli anahtara gittiğinde refleks olarak çığlık atarak bileğinden tuttum.

"Ay! Abartma..." dediğimde Saruhan'ın bakışları bileğini tutan elime kaydı. Ne yaptığımı sorgularcasına kaşlarını kaldırdığında tedirgin olup "Şey..." diye mırıldanarak aceleyle elimi çektim ve kucağımın üzerinde birleştirdim. "Bir anda şey oldu..."

"Olmasın," dedi her zamanki tok sesiyle. "Böyle gevşek hareketlerden hoşlanmam."

"İnanır mısın, hiç umurumda değil desem?" diyerek önüme döndüm tekrardan. "Burcu'nun yüzünü görmeyi o kadar isterdim ki..."

"Aklı başında bir insan beni bulmaz zaten," diye söylenerek iç çeken Saruhan'a gözlerimi kısarak baktım.

"Madem bu kadar söyleneceksin, neden çaldın?" diye sorduğumda gözleri benimkilerle buluştu.

Kitaplık Rafı
Ajnova

"Senin için yapmadım," dedi vakit kaybetmeden. "Aptal insanlardan hoşlanmam."

"Hiç fark etmez!" dedim omuz silkerek. "Burcu yarın rezil olacak ve doğum günü partisi içine zehir olacak ya... İşte o bana yeter!"

Derin bir nefes verdiğinde gerginliği saniyeler içinde arabanın içine yayıldı ve o an gülmeyi bırakıp ciddiyetle Saruhan'ın yüzüne bakmaya başladım.

"Bak," diyerek benden tarafa döndü bir kez daha. "Seninle açık konuşacağım."

"Evet?" derken merakla çatıldı kaşlarım.

"Sen doğuştan şanslısın. Baban göründüğü kadarıyla sandığın kadar kötü bir insan değil. Sadece Burcu yüzünden terk ettiğin hayata dön bir bak. Üç kuruş para için bulaşacağın insanlara değmez. Eminim ki babanın imkânlarıyla kıyasladığında kaybettiğin para hiç kalır."

"Yani?" diyerek ne demeye çalıştığını anlayamadığım sözlerine açıklık getirmesini istedim.

"Yani... Bitti. Seni bu yola teşvik ettiğimde her şeyini kaybetmiş bir insan olduğunu düşündüm. Ama değilsin. O para için gireceğin yola değmez," derken yüzündeki ciddiyet karşısında ne diyeceğimi bilemedim.

Saruhan'ın bu dengesiz halleri yüzünden onun hakkındaki fikirlerim inişli çıkışlı bir tabloya dönüşüyordu. Bir an geliyor karşısındakini aşağılayan, üstten bakan bir insana dönüşüyor ve emirler yağdırıyordu. Sonra başka bir an geliyor ve karşısındaki insanı kıranlara karşı cephe alıyor, o insanı kötü yola sürüklememek için öğütler yağdırıyordu.

Sahiden, kimsin sen Saruhan Kalaycı?

"Buraya kadar," dedi başını iki yana sallarken. "Al bunları da,"

Kitaplık Rafı
Ajnova

dedikten sonra Burcu'nun mücevherlerini iki koltuğun arasındaki bölmelerden birine bıraktı. "Beni dinle, sahibi olman gereken hayata geri dön. O kadına bırakma."

"Asıl sen beni dinle!" diye çıkıştığımda söyledikleri karşısında ne kadar sinirlenmiş olsam da sakin kalmaya özen göstererek konuşmaya devam ettim. "Hiçbir zaman zengin bir ailenin çocuğu olarak doğmayı şans olarak görmedim ben. Ailemin sağladığı bu ev, gösterişli kıyafetler, pahalı okullar, zengin ortamlar... Tüm bunlara sahip olmak zerre kadar umurumda değil. Çünkü bunların hiçbiri; ne hiçbir zaman bulamadığım baba sevgisini ne de hiçbir zaman tanıyamadığım annemi geri getirmeye yetmez," derken ağlamak üzere olduğumun habercisi olan titreyen sesimin kulaklarıma çalınmasıyla gözlerim dolmaya başladı. "Ben kaçtım Saruhan. Yıllar önce... İnsanların 'zengin ailenin şanslı kızı... hiçbir derdi yoktur' laflarından kurtulmak için kaçtım. Öz kızına sahip çıkmayan, eşine sadık kalmayan babamdan kaçtım."

Kelimeler boğazımda düğümleniyor, kafamın içinde binlerce kelime doğuyor ve de aynı anda ölüyordu. Kendimi en doğru şekilde nasıl ifade edebileceğimi bilmesem de derdimi anlatabildiğime inanıyordum.

"Bu yüzden... Yanılıyorsun. Ben, o üç kuruş dediğin parayla birlikte her şeyimi kaybettim ve benden çalınanı geri alabilmek için ne pahasına olursa olsun savaşacağım. Çünkü hayallerim, uğruna savaşmaya değerler."

Saruhan'ın yüzündeki ifadenin yumuşadığını görmek ona kendimi biraz daha yakın hissetmeme neden oldu ve daha fazla engel olmak yerine gözyaşlarımı özgür bıraktım.

"Sana bir şey itiraf edeyim mi?" derken yanağımdan süzülen yaşları silmek yerine onlara dokunmamayı seçtim. Onların özgürlüğe kavuşması beni güçlendiriyordu çünkü.

Kitaplık Rafı
Ajnova

Saruhan başını sallayarak karşılık verdiğinde konuşmaya devam ettim.

"İlk fırsatta senden kurtulacaktım. Zorbalıklarına boyun eğersem; üç kuruş paramı geri alırken kendime olan saygımı yitirmiş olacaktım çünkü."

"Sana kurtulma şansı veriyorum işte," dediğinde sesinde tarif edemediğim bir şey duyuluyordu. "Bitti dedim, gitmekte özgürsün."

Başımı iki yana sallarken "Düşüncelerimi değiştirecek bir cümle kurdun. Nefret edecek bile kimsem yok, dedin ya... Tam o an sesin titredi ve ben seni çözdüm. Hırçın bir çocuk gibi davranıyorsun çünkü geçmişinin yükü omuzlarında, taşıyamayacağın kadar ağır. Etrafında nefret edebileceğin kimsen yoktu ve sen, sana zorunda kılınan şeye kafa tutup hayatın kendisinden nefret ettin. Yaşamak zorunda olduğun hayatın ta kendisinden..."

"Çok biliyorsun," diye terslemeye kalksa da onu duymazdan gelerek konuşmaya devam ettim.

"Evet biliyorum, çünkü ben senim Saruhan. Ne derler bilirsin, *ancak kimsesizler birbirinin kimsesidir.* Bu yüzden yola seninle birlikte devam etmek istiyorum," derken ona güvendiğimi belli eden buruk bir tebessümle gözlerinin içine baktım.

Her şeye rağmen donuk ifadesini korumaya devam etse de uzun uzun gözlerime bakmaktan alamadı kendini. Gözlerime değil, ardındaki duygulara bakıyor ve onları okuyordu sanki. Beni tanımak için zaman ayırıyordu kendine. *Ya da ben öyle sanıyordum.*

"Olmaz," dedi o kadar söylediğim şeye rağmen. Bana güvenebilmesi için ona tamamen kendimi açmış olmama rağmen bu kadar katı olmasının sebebi neydi?

"Neden?" diye sordum hemen.

Kitaplık Rafı
Ajnova

"Yaşadığım hayatı tahmin edemezsin," dedi başını iki yana sallarken. "Yedi yaşımdan beri sokaklarda yaşıyorum ben. Sırf hayatta kalabilmek için ailemin evine bir kaçak gibi girdim, orada tek başıma yaşadım. Bir çocuk için, her gece kötü adamların eline düşmemek, hayatta kalabilmek için dualar ederek uyuyakalmak nedir, bilir misin sen?" diye yükseldiğinde ağlamam şiddetlendi.

Duyduklarım anbean gözlerimin önünde canlanıyor ve canlanan her sahne daha çok kalbimi eziyordu.

"Ya da tüm kalbinle ettiğin dualaların karşılığını alamayacak kadar kimsenin seni duymayışının sarsıcılığı karşısında çaresiz düşmenin ne demek olduğunu biliyor musun?" Başımı yere eğdim. "Gerektiğinde saklanmayı bilmelisin çünkü özgürlük her zaman göründüğü gibi değil. Kuşlara bak mesela. Gökyüzünde özgürce uçanlar öldürülüyor, kafestekiler ise sıcak bir yuva ve hayatları karşılığında özgürlüklerini feda ediyorlar." Dişlerini sıktığında öfkeyle gerilen çenesine dokunmak istedim.

"Çok üzgünüm," diye mırıldanmaktan başka bir şey gelmedi elimden. Hayatının bir yerinde üzücü şeyler yaşadığını tahmin etmiştim fakat bu kadar fazla olduğunu düşünememiştim.

Bir süreliğine oluşan sessizliği Saruhan'ın anıların elinden tutan sesi bozdu.

"Oturduğun evin üst katında küçük bir çocuğu büyüttü kimsesizlik, tıpkı bir kafes kuşu gibi." Tekinsiz yeşillerinin karardığını görmek hiç de zor olmadı. "Hayatta kalmak istiyorsan, oraya dön ve bir kafes kuşu ol. Uçmak her zaman mutluluk getirmez. Hayatına karşılık özgürlüğün... Tavsiyem."

Sustum bir süre. Saruhan'ın derinlerinde böyle bir adam olduğu kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Tüm o zorbalığın, huysuzluğun ardında incinmiş bir kalp vardı. Yüzündeki her bir ifade,

Kitaplık Rafı

kırgınlıklarını saklamak uğruna savaşıyor olsa da gözlerinin ardında duruyordu her şey. Onu çok kısa bir zaman diliminden beri tanıyor olabilirdim belki ama yeşillerinin gölgesine sığınmış küçük çocuğu görebiliyor, hissedebiliyordum artık.

"Peki, ikisini de istiyorsam? Hem hayatımı hem özgürlüğümü... Özgürce yaşamayı?" dediğimde beklemediği cevap karşısında kaşları hayretle yukarı kaydı.

"Olmaz," diyerek başını iki yana salladı yeniden. "Hayat sandığın kadar cömert değil. Bedelini ödetmediği hiçbir şeyi sunmaz öylece."

"Sana güveniyorum," derken sesimin net çıkmasına özen gösterdim. Söylediğimin arkasında olduğumu anlaması önemliydi çünkü.

"Güvenme," dedi hiç beklemeden.

"Güvenmek istiyorum," diye üsteledim. "Her şeyini kaybetmiş bir insan olarak senden yardım istiyorum sadece. Sonra yolundan çekilirim merak etme, ayak bağı olmayacağım çünkü gerçekleşmeyi bekleyen hayallerim var."

Son söylediklerim sayesinde yüzündeki ifade bir nebze bile olsa değişmişti ve bu durum hoşuma gitti. Söylediklerimin ne kadarlık kısmında samimi olduğum tartışılırdı fakat tamamen katıldığım tek nokta şuydu; paramı geri almak istiyorsam Saruhan'a ihtiyacım vardı. Yaşadığı hayat, kötülüğe karşı tecrübeli olduğunu gösteriyordu ve yabancısı olduğum bu dünyadan hayallerimi geri almak istiyorsam bir akıl hocasına ihtiyacım vardı. Bu yüzden onu birlikte çalışmaya ikna etmeliydim.

"Bak," derken ses tonu tamamen ikaz ettiğini ve yanlış yolda olduğumu belirtse de kararım kesindi. Bu yüzden söylediklerini büyük ölçüde umursamayı düşünmüyordum.

Kitaplık Rafı

Konuşmaya devam etmek yerine sessizce gözlerimin içine bakmaya devam edince "Bakıyorum," diyerek konuşmaya devam etmesini istedim.

"Eğer peşimden gelirsen... Hiçbir şey eskisi gibi olmaz, geri dönemezsin."

"Ne dediğimi hatırlıyor musun?" dedikten sonra duruşumu dikleştirip konuşmaya devam ettim. "Kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı artık. Birlikte savaşırsak yeniden kazanabilirim ancak. Bu yüzden geriye dönmek umurumda bile değil," derken söylediklerime güvenmesi için gözlerimi gözlerinden ayırmadım epey süre.

"Pekâlâ," dedikten sonra usulca öksürerek boğazını temizledi ve benimki gibi duruşunu dikleştirerek konuşmaya devam etti. "Bir şartla seni yanıma alırım."

Duyduklarımın verdiği mutlulukla sırıtmadan edemedim. Gülüşüme karşılık donuk ifadesini korumaya devam ettiği için mutluluğum kursağımda kalmak zorunda kalsa da önemsemeden cevap verdim.

"Nedir?"

"Sana tek bir görev vereceğim. Başarırsan birlikteyiz..." diye anlatırken heyecandan cümlenin sonunu bekleyemediğim için araya girmek zorunda kaldım.

"Başaramazsam?"

"Burada yollarımızı ayıracağız. Sen babanın evine, ben İstanbul'a..."

Tepkimi merak ettiği için gözlerini dikmiş, vereceğim ifadeyi kaçırmamak için dikkatle yüzümü inceliyordu.

"Pekâlâ," derken elimi Saruhan'a uzattım. "Anlaştık."

Daha şimdiden pişman olduğunu belirtircesine başını ağır ağır iki yana sallarken başka çaresi olmadığı için birkaç saniye sonra uzattığım elimi sıkmak zorunda kaldı.

Kitaplık Rafı
Nihova

"Anlaştık," dedikten sonra daha göreve başlamadan bıkkınlıkla iç çekti.

"Görevim?" dedim hevesle. "Görevim ne olacak peki?"

"Kanıtla, kafes kuşu." Heyecanla çarptı kalbim. "Kendini kanıtla bana."

Son söylediğini duymamıştım bile. Bana "*Kafes Kuşu*" dediği noktada kalbimin sesiyle sağır olmuştum bir süreliğine. Sinan'layken sahte aşk kelimelerinden başka hiçbir şey duymamıştım. Ailemden de aynı şekilde...

Bir yabancının bana taktığı, *kafes kuşu* sıfatı ise kalbimi çarpturmayı başarmıştı. Sanırım hayatımda ilk kez bir insan bu kadar anlamlı seslenmişti bana.

"Anlamadım. Nasıl yapacağım bunu?" diye sorarak dikkatimin dağılmasına izin vermeden asıl konumuza odaklanmıştım.

"Orasını da sen bulacaksın. Benimle birlikte çalışmak istiyorsan zekânın ne kadarını kullanabildiğini bilmem gerek. Bu işte aptallığa yer yok, ölürsün." Korkuyla yutkunmaktan başka bir karşılık veremeyişim Saruhan'ı güldürmeyi başarmıştı. "Bakalım ne kadar kurnaz olabileceksin kafes kuşu, kendini kanıtlama vakti."

"Ama... Böyle, bir anda olmaz ki!" diye itiraz ettiğimde elini havaya kaldırdı.

"Hırsızlık yapıyorsan, anlık planlar yapabilme becerisine sahip olmalısın. Her zaman, her şey planladığın gibi gitmez çünkü. Gerektiğinde sakin kalıp, birkaç dakika içinde ikinci bir plan kurabilmelisin. Ya da köşeye sıkıştığında paniklemek yerine kıçını kurtaracak bir kaçış planı... Yoksa o gece, yangın merdiveninden atlayıp ölmediğine pişman ederler seni."

Öğrenmeye aç bir öğrenci gibi burada oturmuş, hırsızlık dersi aldığıma inanamıyordum. Daha dün paramı çalan bir insandan

Kitaplık Rafı
Ajnova

nefret ederken şimdi bir hırsızın çırağı olmuştum resmen. Eğer bu bir rüyaysa hemen uyanmak istemezdim çünkü bundan sonra başıma gelecekleri merak ediyordum.

Hayatım tümüyle bambaşka bir boyuta taşınmıştı ve bu noktadan sonra önümde iki yol vardı. Ya iyice dibe vuracak, perişan olacaktım ya da paralarımla birlikte hayallerimin elinden tutup hayatımı yeniden inşa edecektim.

"Bana hırsızlık dersi veriyorsun, farkında mısın?" diye mırıldandım hayretle.

"Ne bekliyordun? Odana gidip Barbie bebeklerinin saçlarını mı tarayalım?" diye terslediğinde öfkeyle kaşlarımı çattım.

Bir nebze olsun insani yönünü gösterdiği için hemen eski haline dönmese olmazdı sanki. Bir şekilde Saruhan Kalaycı'yla iyi geçinmeyi başarsam iyi ederdim çünkü o göründüğünden katbekat zeki bir adamdı. *Zeki bir hırsız...*

"Ne kadar zamanım var bir şeyler bulmam için?" diye sorduktan sonra her ne kadar telaşlandığımı gizlemek istesem de alt dudağımı dişlerken bunun pek de mümkün olmadığının farkındaydım.

Ceketinin kolunu hafifçe yukarıya çektikten sonra bileğindeki saate bakarken şaşkınlıkla koluna baktım.

"O saat..."

"Babanın," dedi sırıtarak. "Güzel görünüyordu. Bana yakışacağını düşündüm."

"Bu... Ama nasıl olabilir ki bu? Sadece birkaç dakikalığına gitmiştin. Ne ara öğrendin yerlerini ve ne ara çaldın?" diye şaşkınlık içinde soru yağmuruna tutmuştum.

"Ustalar, çırağına her şeyi öğretmez kafes kuşu. Hele ki ilk dersten... Önce emekle bakalım. Yürümeyi becerebilirsen yavaşça koşmayı öğrenmeye başlayacaksın."

Kitaplık Rafı
Ajanda

"Her şeyi mi?" diye sorduğumda bu kadar hevesli olmamdan çekinsem de umursamadım.

Gerçekten dipteydim ve kaybedecek hiçbir şeyimin olmayışı sonsuz bir cesareti beraberinde getirmişti. Sırtımı bu cesarete yaslayarak dilediğim gibi davranabileceğimi düşünüyordum. İntikam için... Hayallerim için...

"Her şeyi," diye tekrarladı Saruhan. "Hayatta kalabildiğin her gün biraz daha öğreteceğim sana."

"Peki, başım belaya girerse?"

Çekinerek sorduğum sorunun ihtimali bile midemin bulanmasına neden olsa da daha ilk dakikadan zafiyet gösterdiğimi anlamaması için duygularımı Saruhan'dan gizlemeye çalıştım.

"Bırakırım, ölürsün," dedi tüm soğukkanlılığıyla. "Arkana bakmamayı öğreneceksin çünkü. Gerektiğinde ardında bırakmayı... Kendi canının, diğerinin canından daha değerli olduğunu... Kaçmayı öğreneceksin, kafes kuşu." Söylediği kelimelerin hepsini gözünü kırpmadan, sakinlikle dile getirmişti.

"Bana kafes kuşu mu diyeceksin?" diyerek dilime gelen soruyu bir anda soruverdim konumuzdan tamamen alakasız olduğu hâlde.

"Kimliksiz olman önemli... Adını unut," dedi yine bir öğretmen edasıyla.

"Peki ben sana ne diye sesleneceğim?"

Beklemediği sorum karşısında afallasa da çok geçmeden kendini toparladı ve konuşmaya devam etti.

"Seslenme," dedi hemen. "Ne kadar az konuşursan o kadar iyi olur," dedikten sonra kaşlarını kaldırarak söylediğine tepki vermemi bekledi. Usulca başımı salladıktan sonra "Vakti geldiğinde bana nasıl sesleneceğini de söyleyeceğim," diye ekledi çok geçmeden.

"Anladım," diyerek başımı daha hızlı salladım bu kez.

Kitaplık Rafı
Ajanda

"Ee... Bulabildin mi bir şeyler?" diye sordu hemen ardından.

Şaşkınlıktan gözlerim kocaman açılırken "Daha düşünme fırsatım olmadı bile!" diye itiraz ettim.

"Konuşurken düşünüp planlaman gerekiyordu. Eksi puan... Zaman hiçbir zaman lehimize işlemez," diye yeni bir bilgiyle karşılık verdiğinde gerginliğim iyiden iyiye artmıştı ve bu şartlar altında sağlıklı düşünmem neredeyse imkânsızdı.

"Hemen bulacağım, biraz zaman tanı!" derken işaret parmağımı ona doğru uzattıktan sonra zihnimi rahatlatabilmek için geriye yaslandım.

Parmak uçlarımı şakaklarıma yaslayıp usulca ovarken gözlerimi sıkıca yumdum ve gereksiz tüm düşünceleri tenhalara kovaladım. Odaklanmalı ve zihnimin en kurnaz yeriyle iletişime geçmeliydim. Şimdi ona ihtiyacım vardı. Saruhan gibi birini nasıl etkileyebileceğim hakkında en ufak bir fikrim olmasa da yaptığım şeyden ziyade ne kadar sürede yaptığımın onun için asıl önemli şey olduğunu düşünüyordum.

Dakikalar birbirini kovalarken binlerce fikir kafamda canlandı ve her birini onlarca kez zihnimde yaşatıp attım. Hiçbiri içime sinmezken son anda içlerinden biri dudaklarıma şeytani bir gülüşün yer etmesini sağladı.

"Buldum!" diye çığlık atarak doğruldum ve gözlerimi açtım.

"On yedi dakika geçti!" derken yeniden babamdan çaldığı saate baktı.

"İlk denemem için fena bir süre sayılmaz bence," diye karşı çıkarken kendimden emin bir şekilde gülümsemeye devam ettim.

"Ne buldun, anlat?" dedi geriye yaslanırken.

"Anlatarak olmaz, yaşanması gerek!" derken heyecandan yerimde duramıyordum.

Kitaplık Rafı
Nihova

Bir yanım böyle bir şey yaparsam çok büyük rezil olabileceğimi haykırırken diğer yanım eğer bunu başarırsam Saruhan'ın da hoşuna gideceğini söylüyordu.

"Yaşat o zaman," diyerek ellerini iki yana açtı Saruhan.

"Burada olmaz, aşağı inmelisin!" dedikten sonra bir an bile beklemeden kapıyı açıp arabadan dışarı çıktım.

Meraklı bakışları birkaç saniye daha üzerimde oyalandıktan sonra ondan istediğimi yapıp arabadan indi ve biraz sonra arabanın önünde karşı karşıya geldik.

"Arabayı ben kullanacağım," dedikten sonra bana güvenmesini ister gibi başımı salladım ve yanından geçip şoför tarafına doğru kendinden emin adımlarla ilerlemeye devam ettim.

Saruhan'ın yanımdaki koltuktaki yerini almasının ardından "Hazırsan başlıyoruz," dediğimde özgüvenim karşı tarafa geçmiş olmalıydı ki keyifle güldü ve onaylarcasına başını salladı.

Aynı şekilde karşılık verirken anahtarı çevirip kontağı çalıştırdım ve önüme dönüp arabayı harekete geçirdim.

"Sana güvenemeyeceğimi biliyordum. Berbat bir plan olacağı başından belli," diye söylenerek bir adım geriden gelmeye devam ederken onu duymazdan gelmeye çabalıyordum.

"Sadece izle," dedim tüm bu söylenmelerinin ardından.

"Neyi izleyeceğim? Senden plan yapmanı istedim, keyif yapmanı değil!" diye azarladığında gülmemek için kendimi zor tuttum çünkü kafamdaki planı gerçekleştirebilirsem hem eğlenecek hem de kendimi kanıtlayabilecektim. En azından öyle olmasını umut ediyordum.

Kitaplık Rafı

"Şu an bir restorana gidiyoruz, farkındasın değil mi?" diye sorduğunda büyük bir adım atarak hemen yanıma ulaştı. "Burada ne yapabilirsin ki?"

"İzle ve gör," dedikten sonra omuz silkerek girişteki adamın yanına gittim. Saruhan'da oflayarak peşimden gelirken herhangi bir şey söylemediği için mutluydum.

"Merhaba, iki kişilik yeriniz var mıydı acaba?" diye sorarken tüm kibarlığımla adama gülümsedim.

Geldiğimiz yer, bildiğim kadarıyla Ankara'nın en lüks mekânlarından biriydi. Birçok zenginin takıldığı, adından çok nezih diye bahsedilen kaliteli bir mekân olması; tercih etme sebebimdi. Planımı böyle bir yerde uygulamanın daha büyük keyif vereceğini düşünüyordum.

"Birçok masamız rezerve görünüyor..." diye mırıldanan görevli önündeki kâğıdı dikkatle incelemeye devam etti. "Ah! Pardon, gözümden kaçmış. Burada bir boş masam görünüyor. İsterseniz masanıza kadar eşlik edeyim efendim," dediğinde duyduklarımdan memnun olduğumu belirtircesine gülümseyerek başımı salladım. "Bu taraftan!" dedikten sonra kenara çekilen adam önce benim sonra Saruhan'ın restorana girmesini bekledi.

İçeriye girdiğimiz anda hoş bir koku, loş ışıklar altındaki lüks tasarımlar ve son derece şık giyimli müşteriler gözüme çarptığında kendimi buraya ait değilmiş gibi hissettim. Çünkü yolculuk sırasında darmadağın olmuş saçlarım, gündelik bile sayılamayacak kadar salaş kıyafetlerim ve solgun yüzüm daha şimdiden bazı müşterilerin garip bakışlarına maruz kalmama neden olsa da onları umursayacak değildim. Tek odaklandığım şey kurduğum plandı çünkü. Zavallı gibi görünmemek için duruşumu dikleştirip ellerimle saçımı düzelttikten sonra yüzüme kocaman bir gülüş yerleştirdim.

Kitaplık Rafı
Ajanda

Kendimi düzelttikten sonra Saruhan'ın nasıl göründüğünü merak ettim. Her adımını temkinli atıyor, her an harekete geçecekmiş gibi yüzü gergin görünüyordu. Bu duruşu insanın içini huzursuz ederken aynı zamanda Saruhan'a farklı bir çekicilik katıyordu. Bunu nereden mi biliyordum? Tabii ki çoktan, bazı masalardaki kızların çapkın bakışlarla onu süzmeye başlamasından...

Saruhan doğruca karşıya bakıyor, ben dâhil kimseyle göz teması kurmadan yürümeye devam ediyordu. Üzerinde siyah bir kot pantolon, beyaz geniş yaka bir tişört ve kapüşonlu ceketi vardı. Kıyafetleri en az benimki kadar salaş bir görüntü katıyor ve bu durum uyumlu bir çift gibi görünmemize yarıyordu.

Orta kısımlardaki boş masalardan birine oturduğumuzda Saruhan hâlâ neden burada olduğumuz hakkında bir açıklama bekliyor gibi görünüyordu. Ona herhangi bir şey söylemeden önümüze bırakılan menüyü elime aldım ve yavaşça incelemeye koyuldum.

İsimlerini dahi zor okuduğum yemeklerin yanındaki görseller sayesinde işim biraz daha kolaylaşmıştı. Hemen sonra fiyatlarına göz gezdirdiğimde şaşırıp kaldım. İnsanların burada ne işleri olduğunu ve bu kadar parayı nasıl kazanabildiklerini düşünmeye başladım.

"İki lokma yemeğe dünyanın fiyatını koymuşlar!" diye söylenerek incelemeye devam ettim menüyü.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordu Saruhan net bir tavırla.

"Ya sen aç değil misin? Gevşe biraz, rahatına bak. Bugün yemekler benden, merak etme!" dedikten sonra göz kırparak geriye yaslanmam sinirlerini daha da bozmuş gibi görünüyordu.

"Nasıl ödeyeceksin? Buranın vale hizmetine bile paran yetmez senin!" diye aşağıladığında kendimden emin gülüşümle cevabını vermiş olsam da dilimi tutamadım.

"Bana güven patron!" diyerek alaycı bir tavırla burun kıvırıp tekrar menüye döndüm.

Kitaplık Rafı

Dakikalar geçtikçe ve menüdeki görsellere baktıkça karnımda ziller çaldığını hissetmeye başladım. O kadar aç hissediyordum ki karnımdaki gürültüler yüzünden restorandaki insanları kaçırmaktan korkmuştum.

"Ben kararımı verdim," diyerek başımı kaldırıp menünün üstünden Saruhan'a baktım.

"Sen manyak mısın?" diye karşılık verdi elindeki menüyü masaya bırakarak. "Sana plan yap dedim. Planın yiyip içip bulaşık yıkamak mı?" diye azarladığında işaret parmağımı dudaklarıma bastırarak sessiz olmasını söyledim.

"Bir duyan olacak, sessiz ol!" diye uyardıktan sonra Saruhan'a doğru eğilerek konuşmaya devam ettim. "Sadece bana güven. Çok iyi bir plan yaptım!" dedikten sonra tekrardan geriye yaslandım. "Yemeklerini seçtin mi yoksa benimkileri sipariş edelim mi?"

"Ne halt ediyorsan et. Çabuk ol," diye terslediğinde sırıtarak başımı çevirdim ve el kaldırarak garsonlardan birinin masamıza gelmesini sağladım.

"Buyurun efendim," diyerek siparişimi söylememi bekleyen garsona bir dakika beklemesini işaret ettikten sonra karışıklık olmaması için menüyü yeniden elime aldım. Zor ve karışık isimleri bakarak söylemezsem siparişi vermeme imkân yoktu çünkü.

"Merhaba... Biz öncelikle ara sıcakta Gnocchi, Quesadilla, Bruschetta ve Tagliatelle istiyoruz," dedikten sonra menüden başımı kaldırıp garsonun not almasını bekledim. Not alması bittikten sonra misafirperver bir tavırla gülümseyerek bana bakan garsona siparişimin kalanını vermek üzere yeniden menüye yöneldim.

"Ana yemekte ise François de Chateaubriand ve Filetto Di Manzo Al Vino Rosso istiyoruz."

"İçecek ne arzu edersiniz?" diye sorduğunda seçtiğim şarabı söyledim hemen.

Kitaplık Rafı

"Chateau Lafite Rothschild lütfen," diyerek gülümsedim.

"Pekâlâ... Başka bir arzunuz?" derken not almaya devam ediyordu garson.

"Bu kadar, teşekkürler!" diyerek garsonu masadan gönderdikten sonra bakışlarımı Saruhan'a çevirdim.

"Ne anlatıyorsun sen bir saattir?" diyerek kaşlarını çattı.

"Yemek siparişi veriyorum," dedim sırıtarak. "Çok güzel şeyler söyledim. En pahalılarından..."

"Söylediklerinden hiçbirini hayatın boyunca görmedin bile değil mi?" dediğinde kahkaha atmamak için kendimi zor tutarak usluca dinlemeye devam ettim. "Ne saçmalayacaksın çok merak ediyorum." Kollarını göğsünün altında birleştirip dik dik yüzüme baktığında sevimli görünerek sinirlerini daha da bozabilmek için ellerimi çenemin altında birleştirdim ve başımı hafifçe yana çevirerek göz kırpıştırdım.

Haklıydı. Söylediğim çoğu şeyin adını ilk kez duyuyordum. İsimlerini bile doğru okuyana kadar canım çıkmıştı. Sadece menüye bakıp en pahalı şeyleri seçmiştim çünkü planım yolunda giderse harika bir ziyafet bizi bekliyordu.

"Söylediğimi hatırlıyorsun değil mi?" diye sorduğunda anlamayarak başımı salladığımda "Eğer başını belaya sokarsan, bırakırım," dedi vakit kaybetmeden. "O yüzden dua et ki her ne halt ediyorsan yolunda gitsin."

"Gidecek, gidecek... Merak etme sen!" derken kendime nasıl bu kadar çok güvendiğimi düşündüm birden.

Ömrü boyunca uslu ve sakin bir insan olarak hayat süren Armin Yücel'in şu an bir hırsıza kendini kanıtlamak için burada olduğuna inanamıyordum. İnsanın hayatta kaybedecek bir şeyinin olmaması tehlikeli bir durum gibi görünüyordu. Korkusu olmayan bir insan her şeyi yapabilirdi çünkü.

Kitaplık Rafı
Ajnova

"Hiç yakalandın mı?" diye sordum birden merakıma yenik düştüğüm için.

"Hayır," dedi hiç düşünmeden.

"Hiç mi?" diye saçma bir karşılık verdiğimde aptalmışım gibi dik dik yüzüme bakarak geçiştirdi. "Peki neden?" diye yeni bir soru yönlendirdim vakit kaybetmeden.

"Birilerinin adaleti sağlaması gerekiyor," dediğinde Saruhan'ın hayatını daha da merak etmeye başladığımı fark ettim.

"Çalarak mı?" diye üsteledim.

"Ne gerekiyorsa..." derken başını salladı ağır ağır.

"Peki..." diyerek tam yeni bir soru sormaya yeltenmiştim ki Saruhan araya girerek lafımı yarıda kesti.

"Çok konuşuyorsun!" derken gözlerini kısarak yeşillerini kararttı.

"Söz!" diyerek el kaldırdım. "Son bir soru, başka sormayacağım!"

Bıkkınlıkla başını geriye attıktan kısa bir süre sonra yeniden gözleri bana döndü ve "Sor," diyerek izin verdi.

"Fotoğrafının ve cüzdanının bende ne işi vardı? Nasıl oldu yani? Fotoğrafın cebimde, cüzdanın çantamda çıktı. Ben hiçbir şey yapmadım ama-"

"Sus artık!" diyerek yine lafımı kestikten sonra dirseklerini masaya yaslayarak öne doğru eğildi. "İkisini de ben yaptım. Kampüste bana çarptığın zaman. Önce, çantanı yerden alırken cüzdanımı bıraktım. Sonra da çantanı sana verirken sen aptal gibi suratımı incelediğin sırada cebine fotoğrafımı bıraktım."

Hayretle yüzüne bakarken bir süre ağzım açık, bahsettiği aptallıkla yine öylece yüzüne baktım.

"İyi de... Bunu neden yaptın? Bir daha benimle karşılaşmasaydın eğer cüzdanın bende kalmış olacaktı?" diyerek bu kez gayet yerinde ve mantıklı bir soruyla karşılık verdim.

Kitaplık Rafı

"Her gün merdivenlerde karşılaşıyoruz. Kim olduğunu biliyordum," dediğinde istemsizce gülümsedim.

"Sahiden ya... Madem istediğin zaman istediğin şeyi çalabiliyorsun, neden o apartmanda yaşıyorsun? Fakir misin?" Alakasız sorularıma karşılık yine aynı bakışlara maruz kaldım. Aptalmışım gibi hissettiren bakışlara...

Cevap vermedi.

"O kadar kısa sürede nasıl yapabiliyorsun tüm bunları?" Yeni bir soru sorduğumda çok fazla soru sorduğum için terslemesini beklemiştim fakat beklediğimin aksine sakince cevap verdi.

"El çabukluğu," diyerek ellerini iki yana açtı. "Tecrübe."

Cevabı karşısında aklımda binlerce yeni soru belirirken içlerinden birini seçip sormak üzere ağzımı açtım ve tam o sırada masamıza gelen garsonlar yüzünden susup arkama yaslanmak zorunda kalmıştım.

Sipariş ettiğim ara sıcaklarımız bir bir masamıza yerleştirilirken ne kadar lezzetli göründüklerine inanamadım. Görseldekilerin aynısı gelmişti resmen ve her biri harika görünüyordu!

Tüm ara sıcaklar ve yemekler bitene kadar ikimizde tek kelime bile konuşmamıştık. Saruhan'la ortak olan tek noktamız; ikimizin de yemek yemeyi çok seviyor olmasıydı sanırım.

Midemde tek lokma dahi yiyecek yerim kalmadığında elimi karnıma götürerek geriye yaslandım.

"Çok güzeldi," derken gülmek istedim fakat midem o kadar doluydu ki gülmeyi denediğimde zorlanmıştım resmen.

"İyiydi." Gülüşüne bakılırsa Saruhan'ın da keyfi yerinde görünüyordu.

"Değil mi?" diyerek söylediğini destekledim. "İyi ki burayı seçmişim."

Kitaplık Rafı
Ajnova

"Şımarma da... Hâlâ bir şey göremedim ortada, o ne olacak?" dediğinde direkt ciddileşti ve yayvan oturuşunu düzeltti.

"Dur son yudumumu da alayım," dedikten sonra kadehin dibindeki son yudumu kafama diktikten sonra masaya bıraktım ve birkaç dakika derin derin nefesler alarak sakinliğimi korumaya çalıştım.

"Hazır mısın?" diye sordum çok geçmeden.

Usulca başını sallamakla yetindi.

Elimi havada sallayarak bana doğru yaklaşmasını söylediğimde kaşlarını çatarak dirseklerini masanın kenarına yerleştirdi. Hemen sonra hafifçe başını benden tarafa uzattığında aynı şekilde Saruhan'a doğru uzandım.

"Peşimden gel!" dememle birlikte kendimi geriye çekip Saruhan'ın suratına sağlam bir tokat indirdim.

Hemen sonra çığlıklar eşliğinde masadan kalkarken sinir krizi geçiriyormuş gibi beyaz örtünün kenarlarından tuttuğum gibi çekip masayı yerle bir ettim.

Saruhan dehşete düşmüş bir ifadeyle yüzüme bakarken ağzının açık kalması keyfimi yerine getirmişti. Bu ifadesini görmek fazlasıyla mutlu etse de zafer gülüşümü çok sonraya sakladım.

"Bir daha yüzünü bile görmek istemiyorum anladın mı?" diye feryat ettiğimde tüm herkes korku içinde bizi izliyordu. "Peşimden gelme sakın. Aşağılık pislik!"

Kendimi sıkmalarımın sonucunda nihayet ağlamayı başardığımda hıçkıra hıçkıra, dağılan masanın enkazına basıp bir yerimi yaralamamaya özen göstererek mekânın çıkışına doğru koşmaya başladım.

"Armin!" diye peşimden seslendiğini duydum Saruhan'ın.

Tüm çalışanlar ve müşteriler nutku tutulmuş bir şekilde bizi izlerken çok geçmeden Saruhan da hışımla oturduğu yerden kalkıp peşimden koşmaya başladı.

Kitaplık Rafı
Ajnova

Epey uzaklaşana kadar rolümü oynamaya devam ettikten sonra sırtımı duvara yasladım ve Saruhan'ın yanıma ulaşmasını bekledim. Planımın başarılı olmasının verdiği mutlulukla elimi ağzıma kapatıp kıkırdayarak mekânın yoluna doğru baktım.

Biraz sonra Saruhan'ın gölgesi görüş alanıma girdi. Hemen sonra kendisi... Kolundan tuttuğum gibi yanıma çektikten sonra "Koş!" dedim ve birlikte koşmaya başladık.

Yediklerimin ve adrenalinin etkisiyle Saruhan kadar hızlı koşamadığım için birkaç dakika sonra durdu ve geride kaldığım için göz devirerek yanıma geldi.

"Baş belası!" diye söylenerek elimi tuttuğunda teninin soğukluğu altında ürperen bedenim onunkiyle birlikte sürüklenmeye başladı.

Bilinçli olarak birkaç sokak ötede bıraktığım arabaya kadar el ele koştuktan sonra ikimizde nefes nefese kalmış bir şekilde arabaya yaslandık.

Nefeslerimizin düzene girmesini beklerken göz ucuyla Saruhan'a baktım. Çok geçmeden onun gözleri de benimkilerle buluştuğunda kendimize hâkim olamayıp gülmeye başladık. Resmen başarmıştım... Başarmıştık... Başımı belaya sokmadan ilk planımı kusursuzca yerine getirmiş ve ikimizi de harika bir gecenin ardından sapasağlam kurtarmıştım.

Binlerce lira tutacak hesabın tek kuruşunu ödemeden ve iki lokma yemek yerken bile birbirlerine üstünlük taslamak için yarışa giren zengin kasıntıların huzurunu kaçırarak harika bir plan yapmıştım!

"Nasıl?" diye sordum daha fazla bekleyemediğim için. "Başardım mı?"

Saruhan gülmeye devam ederken onaylarcasına başını salladı-

Kitaplık Rafı
Ajnova

ğında sevinçten çığlık attım. Mutlulukla tepinirken kendime hâkim olamadım ve Saruhan'ın boynuna atıldım.

"Başardım!" diye mırıldanırken Saruhan'a sarılmaya devam ettim. "Gördün mü? Başardım!"

Çok geçmeden yaptığım şeyi fark eder etmez toparlanıp kendimi geriye çektim ve usulca öksürerek boğazımı temizledikten sonra "Şey... Pardon..." diye mırıldandım.

Öylece yüzüme bakıyor, hiçbir şey söylemiyordu. Ona sarılmamla birlikte aramıza giren sessizlikten huzursuz olmaya başladım ve yeniden konuşma başlatan taraf ben oldum.

"Ee..." derken gözlerinin içine baktım. "Kabul edildim mi? Birlikte miyiz?"

Dudağının kenarına çarpık bir gülüş ilişti̇ğinde ağır ağır salladı başını.

"Birlikteyiz."

Kitaplık Rafı
Ajanda

5

Harita

Her şeyin ilki unutulmaz derler. Hissedilen ilk aşk, işlenen ilk suç, girilen ilk günah...

Bugün ilk suçumu ve en büyük günahımı Saruhan'la birlikte işlemiştim. Nasıl ki bir katilin elleri yalnızca ilk kurbanında titrerse, ilk günahın da ağırlığı en büyük olanıdır.

Tüm bunların aksine keyfimin yerinde olması ve hiçbir ağırlık hissetmemem çok garipti. Böyle bir insan olmadığımı biliyordum. Hiçbir şey hissetmeme sebebim kaybettiklerimin ardından kendimi tamamen salmamdı. Yaptığım eylemler, söylediğim sözler ve işlediğim günahlar... Hiçbiri umurumda değildi artık. Saruhan'ın da tam olarak böyle bir insanla çalışmak isteyeceğine yüzde yüz emindim.

Sessizliğin esiri olarak geçirdiğimiz dakikaların ardından başımı yasladığım koltuktan kaldırıp Saruhan'a baktım. Kaç saat geçmişti bilmiyorum fakat uyku bedenimde ağırlık yapmaya başlamıştı. Benim aksime Saruhan gözünü bile kırpmadan yola bakıyor ve hiçbir şekilde yorgun görünmüyordu. Yorgunsa bile bunu asla belli etmiyordu.

Kitaplık Rafı
Ajnova

Kendisine baktığımı fark etmemiş olmalıydı. Herhangi bir tepki vermediği için başımı koltuğun diğer tarafına yasladım ve yüzünün yandan profilini incelemeye devam ettim. Neden araba kullanırken bile dişlerini sıkıyordu ki?

Kaşları her zamanki gibi çatıktı.

Böyle bir adam, hayatta güvenmem gereken en son kişi bile olamayacakken hangi cesaretle kendimi zorla onun hayatına dâhil etmiştim emin değildim. Tüm bu şüpheli soruların cevabı fazla gecikmeden zihnimin tenhalarından çıkageldi.

Cevap basitti.

İkimizin de elinden çalınmış çocukluğu, toprağa gömdüğümüz geçmişi ve acıları vardı. İşte bizi buluşturan ortak noktamız buydu. Geçmişimiz... Canımızı fazlasıyla yakıyordu. Kurtulmak istiyorduk, kurtulamıyorduk. Çünkü Saruhan'ın dediği gibi şimdi olduğumuz kişiye dönüşmek için ödediğimiz bedel, çocukluğumuzdu. Hayatta kalabilmemiz karşılığında çocukluğumuzdan vazgeçmemiz gerekmişti ve biz en ağır şekilde bu bedeli ödemiştik.

Tüm bunların ardından kendi yaşadıklarım gözümün önünde canlanırken; zihnim, Saruhan'ın yaşadığı çocukluğu hayal etmeye çalıştı. Benim, kötüde olsa bir babam vardı. Saruhan ise kimsesiz bir çocukluk geçirdiğini söylemişti. Kim bilir onun canı nasıl acıyordu?

Düşünceler zihnimi ele geçirdikçe Saruhan'a daha da yakın hissediyordum kendimi. Gelecek günler bize ne gösterir bilmiyordum fakat Saruhan gözlerimin içine baktığında, her şeye göğüs gerebilecekmiş gibi güçlü duruşuyla yanımda olduğunda güvendeymişim gibi hissetmeye başlamıştım. Özellikle babamın evinde yaşadıklarımızdan sonra bu hisler bedenimde peyda olmuştu.

"*Eğer peşimden gelirsen hiçbir şey eskisi gibi olmaz, geri dönemezsin!*" demişti bana. Şimdi düşündüğümde söylediği şeyin ne

Kitaplık Rafı
Ajnova

anlama geldiğini ve ağırlığını yeni hissetmeye başlamıştım fakat Saruhan'ın bilmediği şey şuydu; ben zaten şu an hayatımın en dip noktasındaydım. İleride yaşayacağım hiçbir şey, şimdiki hayatımdan daha kötü olamazdı. Bu yüzden hiçbir zaman bugünümü aramayacak ve geri dönmek istemeyecektim.

Çok fazla uykum olmasına rağmen düşünceler bir türlü yakamı bırakmadığı için kendimi uykuya teslim edemiyordum. Oflayarak başımı kaldırırken bir şeyler sormak, sohbet etmek istediğimi fark ettim.

Saruhan'a bir kez daha baktığımda bu isteğimi gerçekleştirmememin ikimiz içinde en iyisi olacağı düşüncesiyle dudaklarımı birbirine bastırarak önüme baktım. Yolculukları severdim fakat bugün bir nevi yeni bir hayata başlamıştım ve yeni hayatım hakkında öğrenmem gereken binlerce şey vardı. Tüm bunlar kocaman bir soru işareti olarak kafamın içinde dolaşırken nasıl olur da yolculuğa odaklanabilir ya da uyuyabilirdim ki?

Aniden ortadaki bölmeye elimi daldırarak, babamın evinden çıktıktan sonra Saruhan'ın bıraktığı mücevher takımlarından rastgele elime gelen bir tanesini aldım ve incelemeye başladım.

"Sence ne kadar pahalıdır bu takım?" diye mırıldandığımda bir süre daha yokmuşum gibi davranarak yola odaklanmaya devam etti.

"Kolye elli bin beş yüz liraydı. Küpeler yirmi yedi bin küsur liraydı."

Saruhan'ın söylediklerine karşılık "Oha!" diye haykırdım kendimi tutamayıp. "Çüş!"

"Sana boşuna mı, git sahip olduğun hayatı yaşa ve o kadına hiçbir şey bırakma, dedim?" Bakışlarım Saruhan'a döndüğünde ağzım hâlâ şaşkınlıkla açık kalmıştı ve bir yandan da setin toplamda ne kadar ettiğini hesaplamaya çalışıyordum.

Kitaplık Rafı

"Yetmiş yedi bin lira mı ediyor şimdi tüm bunlar?" derken takımın geriye kalan kısmını da elime aldım ve ağzım açık bir şekilde incelemeye devam ettim.

"Sanırım. Fişte öyle yazıyorsa öyledir," dediğinde eş zamanlı olarak omuzları inip kalktı.

"O kadar kısa sürede bu kadar şeye hâkim olmana ne demeli peki?" diye sorduğumda yaptığından gurur duyar gibi güldü.

"Hızlı olmak önemli," dediğinde gülerek karşılık verdim.

"Saruhan..." dedim birkaç dakikalık sessizliğin ardından. Bir şey söylemeden yalnızca göz ucuyla kısa süreliğine yüzüme baktığında "Bir şeyler sormak istiyorum ama terslemek yok?" dedim sevimli görünmesi için oldukça ince çıkan bir sesle.

"Söz veremem," derken önüne döndü tekrardan.

"İyi, en fazla yine birbirimize gireriz. Sorun değil," derken omuz silktiğimde ters bakışlarına maruz kaldım bu kez. "Soruyorum hazır mısın?"

"Şımarmak da yasak," dedi yola bakarken. "Ne soracaksan direkt sor, geç."

"Of... İyi tamam," derken göz devirmekten alıkoyamadım kendimi. "Soruyorum... Bundan sonra ne olacak?" diye sorduğumda çoğu kez yaptığı gibi yine bir süre boyunca yanıtsız bıraktı.

"Düz... Yaşamaya devam edeceğiz," diye yanıtladığında istediğim cevabı alamamış olmanın verdiği hayal kırıklığıyla kaşlarımı çattım. "Benim birkaç işim olacak. Sen de o süreçte ne yaparsan yap."

"Ama ben sanmıştım ki..."

"Sabah akşam bir yerleri soymamızı mı bekliyorsun?" diyerek lafımı yarıda kestiğinde tam olarak söylediği şeyi yapacağımızı sandığımı itiraf etmeye çekindiğim için yanaklarımı şişirerek önüme dönmek zorunda kaldım.

Kitaplık Rafı

"Ne işin var peki?" diye sordum konuyu değiştirmek için.

"Öğrenirsin," dedikten sonra yüzünde anlam veremediğim bir gülüş belirdi.

"Bir şey daha sorayım mı?" dediğimde bıkkın bir şekilde burnundan solusa da herhangi bir şey söylemedi. Buna rağmen merakımı gidermek adına aklımdaki soruyu dile getirmekte gecikmedim.

"Nasıl çalışıyorsun? Yani ne bileyim, normal işlerde olur ya... Çalışma saatlerin falan vardır. Senin işlerin nasıl oluyor?" son kelimeyi söylediğim andan itibaren son birkaç saattir yapmadığı şeyi yapıp her zamanki gibi aptal olduğumu haykıran bakışlarını yüzüme dikti.

"Yanlış karar verdiğimi düşündürüyorsun bana," dediğinde kalbimi kırdığı için alt dudağımı büzerek yüzüne baktım.

"Sen öyle san!" diyerek karşı çıktım söylediğine. "Seni bile ayakta uyutur, cüzdanını ceplerim ben bir kere."

Alaycı bir gülüş eşliğinde başını iki yana sallarken Saruhan'ın cüzdanını çaldığımı hayal ederek gülmeye başladım.

"Bir şeyi daha çok merak ediyorum," derken sorgulayıcı bir tavırla kaşlarımı kaldırarak konuşmaya devam ettim. "Madem bu kadar iyisin ve kolaylıkla istediğin şeyleri çalabiliyorsun... O hâlde zengin olman gerekir. Öyle misin?"

"Hobi olarak yapmıyorum bunu," dediğinde sorumun cevabının olumsuz olduğunu anlamıştım. "Gerektiğinde ancak."

"Yani zengin değilsin?" diye üsteledim ağzından duymak ve emin olmak için.

"Değilim," diye onayladığında merakım iyiden iyiye artmıştı.

"Peki... Kötü insanları cezalandırmak için yaptığını söylemiştin. Kim bu kötü insanlar? Kimleri cezalandırıyorsun? Kim karar veriyor o insanların kötü olduğuna?" diyerek yine çenemi tutama-

Kitaplık Rafı
Ajanda

yıp bir ton soruyu peş peşe sıralamıştım ve bu yüzden haklı olarak Saruhan'ın bıkkınlıkla iç çekmesine maruz kalmıştım.

"İndir o sesini aşağı," dedi yüzünü buruşturarak. "Bu da kafa!"

"Of..." diyerek başımı çevirdim ve zaman daha hızlı geçer düşüncesiyle camdan dışarıyı izlemeye koyuldum. "Yolu izleyeyim bari."

"Sadece izle! Bu bilgiyi benimle paylaşma," diyerek yine terslediğinde bir kez daha ofladım.

"Huzurevine bıraksam yadırgamayacak gibisin!" diye iğnelerken ters bakışlarıyla muhatap olmamak için Saruhan'a bakmak gibi bir hata yapmadım. "Sürekli bir şeylere söyleniyorsun, huysuz yaşlılar gibi."

"Telefonum koltuğun arasına düşmüştü," diyerek yine beni duymazdan geldi. "Onu çıkar."

"Neden ben çıkarıyormuşum acaba?" diyerek Saruhan'a döndüm ve cevap beklerken kaşlarımı kaldırmayı ihmal etmedim.

"Direksiyonu bırakıp ben çıkarayım istersen?" diye azarladığında savunmasını haklı bulduğum için göz devirerek elimi koltuğun arasına götürdüm. Gerçekten de araba kullanırken telefonunu çıkarmakla uğraşacak değildi ya?

"Mazeretin geçerli olmasaydı asla çıkarmayacağımı bilmeni isterim," diye söylenerek elimi arabanın zemininde gezdirmeye devam ettim. "Benimle emir vererek konuşman hiç ama hiç hoşuma gitmiyor. Hatta öyle zamanlarda kıçını tekmeleyesim geliyor, bunu da bil."

"Yine verdiğim emri yerine getirirken bundan yakınıyorsun. Ne komik!" diye alay ettiğinde durdum ve hışımla doğrulup ölümcül bakışlarla yüzünü inceledim.

Durduğum anda parmak uçlarımda hissettiğim telefonunu da tutup çıkarmayı ihmal etmemiştim.

Kitaplık Rafı

"Sinirlerimi bozuyorsun!" diye yükseldim.

"Bu neyi değiştirir?" diyerek gülmeye devam etti.

"Söz konusu param olmasa bir an bile katlanmam sana, biliyor musun?" dedikten sonra telefonunu orta kısımdaki boş bölmeye bıraktım ve arkama yaslandım.

"İncindim," dedikten sonra yalandan üzülmüş gibi bir ifade takındığında iyice sinirlerimi bozdu.

Herhangi bir karşılık vermek istesem de akşam yolculuğu o kadar sessiz ve sakin bir ortam sağlıyordu ki sebepsiz yere tartışırsam bu ortama saygısızlık edecekmişim gibi hissettiğim için cevap vermemeye karar verdim ve yeniden camdan dışarıyı izleme kararı aldım.

Çok geçmeden Saruhan'ın biraz önce bıraktığım yerden telefonunu aldığını göz ucuyla görsem de dönüp bakmadan dışarıyı izliyormuş gibi yapmaya devam ettim.

Saniyeler içinde birini arayıp hoparlöre aldığında merakım iyice artmaya başladı. Kimi arıyordu ve neden hoparlöre almıştı? Bunu yapmasının iki nedeni olabilirdi. Ya benim de duymamı istediği bir telefon görüşmesi yapacaktı ya da benim varlığımı gerçekten umursamıyordu.

İstemsizce kulak kabartmaya devam ederken merakla aradığı kişinin telefonu açmasını bekledim.

Uzun uzun çalmasına rağmen sonuna kadar beklediğimiz arama düştüğünde alt dudağımı dişledim. Kimi aramıştı ki?

Merakımı gideremediğim için mutsuzluk eşliğinde yolu izlemeye devam ederken birkaç dakika sonra Saruhan yeniden birini aradı ve hoparlöre alarak yine aramanın yanıtlanmasını bekledi.

Yine sonuna kadar çalan telefon kapanmaya yakın bu kez açıldığında saçma bir şekilde mutlu olmuştum. Saruhan dinlediğimi

Kitaplık Rafı

anlamasın diye başımı biraz daha camdan tarafa çevirsem de iyice dikkat kesilip karşı tarafın konuşmasını bekledim. Kim olduğunu öğrenebilirdim belki? *Cinsiyetiyle başlayabilirdik mesela...*

"Efendim?"

Karşı taraftan gelen cızırtılı sesle birlikte gözlerim açıldı. Uyku mahmuru gibi çıkan erkek sesiyle birlikte ilk merakımı giderdiğimize göre şimdi sıra konuşmayı dikkatlice dinleyerek kim olduğunu öğrenmekteydi.

"Eymen?" dedi Saruhan hemen ardından. "Nerelerdesin sen?"

"İş üstündeyim," dediğinde sesi yine hırıltılı çıkmıştı.

"İş?" dedi Saruhan merakla.

"Sevişiyordum, acil bir durum mu var?"

Refleks olarak bakışlarım Saruhan'a döndüğünde onunda göz ucuyla bana baktığını gördüm. Utanarak hemen önüme dönüp bakışlarımı kaçırsam da yüzüm alev almaya başlamıştı çoktan.

"İşini çabuk bitir, yarım saate orada olacağım!" dedi net bir tavırla.

Eymen denilen çocuğun ofladığını duyduğumda Saruhan'a tahammül edemeyen tek kişinin ben olmadığımı bilmek iyi hissettirmişti.

"Ne? Yarım saat mi? Ne yarım saati, neredesin sen?" diye itiraz etti Eymen. "Hem yarım saatte bitmez ki o iş!"

Son söylediğiyle birlikte gülmemek için kendimi zor tuttum. Şu an neden böyle bir konuşmaya şahit olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Arkadaşı olduğunu düşündüğüm çocuğun özelinden bahsetmesine rağmen telefonu hoparlörden çıkarmaya tenezzül etmemesi gerçekten benim varlığımı umursamamasından kaynaklanıyor olmalıydı.

"Biraz daha oyalansan en azından şey..."

Kitaplık Rafı
Nihova

Saruhan, Eymen'in söyleyeceklerini tamamlamasına izin vermeden araya girip konuşmaya başladı.

"Yarım saate oradayım!"

Söyleyeceği bittiği anda telefonu kapatan Saruhan'a dönüp hayretle baktım. Bir yanım bu tavrının sadece bana karşı olmadığına sevinirken diğer yanım bu kadar öküz olduğu için sinirlenmeye başlıyordu.

"Son sözü söyleme hevesine de diyecek yok," dedim kendimi tutamayarak.

"Telefon mu dinliyorsun?"

"Avuç içi kadar arabada telefonunu hoparlöre alırsan, arkadaşının seks hayatı hakkında bilgi sahibi olmak zorunda kalabilirim," diye iğnelediğimde başını iki yana salladı.

"Az konuşmayı öğrenmen gerek."

"Senin de kibar olmayı!" diyerek karşılığını verdim hemen.

"Ani fren yaparsam ne olur, hiç düşündün mü?" diye sorduğunda, konuyla alakasız sorduğu soruyla ne demek istediğini anlamayarak kaşlarımı çattım.

"Ne olur?"

"Başını torpidoya çarparsın ve belki beyninde söylediklerimi anlamakta zorluk çeken kısımlar, aldığı darbe sonucu düzelebilir ve emin ol daha fazla başımı ağrıtmaman için bunu deneyebilirim," diye tehdit ettiğinde ifadesiz ve bana bakmayan suratına sağlam bir yumruk indirmek istesem de yapamadım.

"Kadına şiddet uyguluyor diye polise ihbar ederim," diye tehdidine karşılık verdiğimde güldü.

"Emniyet kemeri takmaman benim suçum değil. Yol bu sonuçta, karşıma ne çıkacağı belli mi olur?" derken şeytani bir gülüş yer etti dudaklarında. "Bakarsın bir hayvan atlar önüme, frene basıveririm."

Kitaplık Rafı
Ajnova

"Neyse ki arabadasın, güvendeyiz!" dediğimde öyle bir bakış attı ki... Birkaç dakika daha aynı şekilde bakmaya devam etseydi, korkudan duman olup havaya karışmam an meselesiydi.

Canımı sevdiğim ve en azından bir süre daha yaşamaya devam etmek istediğim için başımı camdan tarafa çevirerek dakikalarca nefesimi bile sessizce almaya çalıştım.

Biraz sonra telefon yeniden çalmaya başladığında yine dikkatimi oraya vermek zorunda kaldım.

"Efendim abi, efendim?" diye söylenerek açılan telefonun ardındaki ses Eymen'e aitti. "Hem yarım saat veriyorsun hem de işimizi bitirmeye fırsat vermiyorsun!"

"Kes bi' beni dinle," dedikten sonra bana baktığını hissettim. "İsmail abiye haber ver, parçalanacak bir araba var."

Son söylediklerinin ardından anlamakla anlamamak arasında ince bir çizgide yürüdüğüm saniyelerin ardından çığlık attım fakat işaret parmağını benden tarafa kaldırarak susmamı söylediğinde konunun benimle alakalı olmadığını düşünerek sustum.

"Ne arabası bu saatte?" dedikten sonra "Şimdi ağzım dolu hem, yarın ararım!" dedi kıkırdayarak.

Telefonun ardından gelen seslerle yüzümü buruşturarak önüme döndüm. Tam o an yolu izleyerek uykuya dalmayı ve gittikçe çirkinleşen bu konuşmayı daha fazla duymamayı istedim.

"Kapat telefonu!" dediğinde son duyulan, Eymen'in keyifli gülüşü olmuştu. Saniyeler içinde kapanan telefonun ardından sessizlik hüküm sürmeye başlasa da Saruhan'ın konuşmasıyla pek uzun sürmemiş oldu.

"Birkaç gün Eskişehir'de kalmamız gerekebilir," diyerek bana döndüğünde başımı kaldırıp ondan tarafa baktım.

"Neden?" diye sordum sakince.

Kitaplık Rafı
Nirvana

"Görmem gereken birkaç kişi var. İlgilenmem gereken birkaç iş..." diye üstü kapalı verdiği cevabı başımla onayladıktan sonra aklımdaki soruyu sorarak konuyu değiştirdim.

"Hangi arabayı parçalamaktan bahsettin az önce?" diye sordum çünkü aklıma gelen ihtimal doğruysa kıyameti koparmam gerekebilirdi.

"Bunu," diyerek direksiyonu tıklattığında uğradığım şok yüzünden beynim yavaş yavaş uyuşmaya başladığı için bir süre sessiz kalmıştım.

"Senin... Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?" diye çığlık atarken Saruhan yola bakarak kaşlarını çattı. "Bu benim arabam! Dokunursan bedelini çok ağır ödetirim sana. Sakın ola aklından bile geçirmeye kalkma öyle bir şeyi!"

"Tamam," dedi sakince.

"Bak sakın diyorum!" diye üstelediğimde başını iki yana sallayarak gülmeye başladı.

Resmen benimle alay ediyordu ve yaptığı çoğu şeyi beni sinirlendirmek için yapıyordu. Paramı kurtarana kadar bunlara ne kadar ve nasıl katlanacağımı hiç bilmiyordum.

Son konuşmamızın üzerinden on beş, yirmi dakikaya yakın bir süre geçmiş olmasına rağmen aklım hâlâ oradaydı ve söylediğinde ciddi olma ihtimali beynimin içini bir kurt gibi kemiriyordu.

"Şaka yaptın değil mi?" diye sordum emin olmak için. "Yok öyle bir şey."

"Günün sonunda yanlışlarını toplar, bakarız. Cezayı hak ettiysen yapacak bir şey yok!" dediğinde yeniden gözüm dönmeye başlamıştı.

"Bak! Sinirlerim tepeme doğru koşturmaya başlıyor, beni çıldırtma!" diye yükseldiğimde biraz önceki gibi gülmeye başladı.

Kitaplık Rafı

"Ne gülüyorsun ya?" diye cırladım kendimi tutamayarak. "Allah Allah..."

"Bakalım... Bugün çok konuşuldu, tik. Saruhan'a tokat atmaya cüret edildi, tik." İkinci söylediğiyle gözümün içine bakarken mahcup bir şekilde başımı eğdim çünkü role girme işini biraz abartarak gereğinden fazla sert bir tokat olmuştu. "Saruhan'la tartışmaya girildi, tik. Saruhan'ın başı ağrıtıldı, tik."

"Ay... Tik, tik, tik! Ne tik?" diye azarladım birden. "Sanki sen sütten çıkmış ak kaşıksın da... Gelmiş burada benim kabahatlerimi sayıyorsun. Seninkileri saysak sonucunda idam gerektirir de bu arada!"

"Hâlâ sesin fazla çıkıyor kafes kuşu!" diye ikaz etti.

"Şaka yaptığını söylersen yol boyunca susarım," diyerek Saruhan'la pazarlık yapmaya çalıştım.

"Tamam, şaka yaptım," dedi hiç beklemeden.

Sırf arabamı kurtarabilmek adına bu söylediğine bile karşılık vermeden doğruca başımı camdan tarafa çevirip sahiden de yol bitene kadar tek kelime bile konuşmadım.

Eskişehir'e gelmiştik.

Arabayı, sakin ve derme çatma görünen bir sokaktaki apartmanın önüne park ettikten sonra indik ve Saruhan'ın peşinden yürümeye başladım. Bilmediğim bir yer olduğu için bir adım gerisinde duruyordum.

Benim aksime tanıdık olduğunu belli eden bir tavırla apartmanın kapısını iten Saruhan, yine önce benim girmem için kenarda bekledi. Apartmanın girişinde durarak Saruhan'ın da içeri girmesini bekledim.

Kitaplık Rafı

Biraz sonra yanıma geldiğinde tereddütlü bakışlarımı fark etmiş olacaktı ki ne olduğunu sorar gibi başını iki yana salladı.

"Şey... Şimdi biz gidiyoruz ama uygunsuz bir durumla karşılaşmayalım?" dedim.

Neyi kastettiğimi anlamıştı. "Bir şey olmaz," dediğinde kaşlarımı çattım çünkü arkadaşının özelini bu kadar önemsemeyen bir insanla daha önce hiç karşılaşmamıştım ta ki Saruhan'ı tanıyana kadar.

Saruhan'ın peşinden merdivenleri çıkmaya başladığımızda asansör varken merdiven çıkma sebebimizi kendi içimde sorgulasam da dile getirmedim. Her aklıma geleni sormaya devam edersem arabamı değil de beni parçalatacağına emindim çünkü.

İki kat çıktığımız merdivenlerin ardından dairelerin birinin önüne geldiğimizde Eymen'in evine geldiğimizi anladım. Telefon konuşmalarına bakılırsa Eymen'in ya da bir başkasının kapıyı çıplak açma ihtimali çok yüksekti. Bu yüzden Saruhan'ın yanında değil de arkasında durmayı tercih etmiştim.

Saruhan bu kez de zil dururken kapıyı tıklatmayı seçince yine sebebini merak ettim fakat diğerinde olduğu gibi bunu da dile getirmek yerine zihnimin derinliklerine gönderip gereksiz bir sorudan daha kurtuldum.

Birkaç dakika sonra içeriden ayak sesleri duyulduğunda Eymen'in koşturduğunu rahatlıkla anlayabilmiştim. Tedirgin bir şekilde Saruhan'ın tam arkasında dururken kapının açılmasını bekledim.

Çok geçmeden kapı ardına kadar açıldığında nefes nefese kaldığı duyuluyordu.

"Saruhan!" dedi Eymen. "Yarım saati bir dakika bile geçirme ama tamam mı?" diye söylenirken hâlâ nefesini kontrol edemiyormuş gibi görünüyordu. "Üstümü zor giyindim!"

Kitaplık Rafı
Ajnova

Tişörtünü aceleyle giydiği için üstünü tam kapatamamıştı. Bir anlık gözüm açıkta kalan karnına kaydığında bakışlarımı fark edip telaşlı bir şekilde tişörtünün uçlarından çekiştirerek açıkta kalan yerlerini kapattı ve sırıtarak bana baktı.

"Kimse var mı içeride?" derken eve girmek için önümden çekildiğinde öylece kalakalmıştım.

Saruhan'ın içeri girmesiyle birlikte Eymen'le karşı karşıya kalmıştık ve ikimizde şaşkınlıkla birbirimizin yüzünü inceliyorduk.

"Oha!" dedi Eymen tam gözlerimin içine bakarken. "Bu kim? Sen kimsin?"

Hayal ettiğimden çok alakasız bir tiple karşı karşıyaydım. Daha esmer, kısa boylu, çirkin bir şey beklerken; aklımda canlananın aksine kumral, uzun boylu, temiz yüzlü bir kişiyle karşılaşmıştım. Saruhan'ın yanında vücudu oldukça zayıf kalsa da kendi başına epey düzgün bir fiziği vardı. Sevimli görünen yüzü ilk bakışta bile samimi gelse de yakışıklılığı da göz ardı edilemezdi.

Kulaklarının ve gözlerinin üstünü kapatacak kadar uzun ve dağınık olan saçlarına elini daldırıp geriye taradıktan sonra daha dikkatli bir şekilde yüzümü incelemeye devam etti.

Gülümsemeye çalışarak "Armin," dediğimde anlam veremediğim bir şekilde sesim heyecanlı çıkmıştı.

"İçeri girin!" diye salondan bağıran Saruhan'ın sesiyle göz devirerek kapıdan girerken Eymen alışık olduğu tavır karşısında gülüp geçti.

Eymen'le birlikte salonun girişinde durduğumuzda "Şöyle geç hayatım," dedi bana dönerek. "Dilersen sutyenini çıkarabilirsin."

Öfkeyle kaşlarımı çatarken Saruhan benden önce davrandı.

"Eymen!" diye uyardı ciddi bir tavırla.

"Ben şey... Rahat eder diye söyledim," dediğinde öfkeyle baktı-

Kitaplık Rafı
Ajnova

ğım Eymen'in yüzünde sevimli görünmeye çalışan bir gülüş belirse de duruşumdan ödün vermedim.

"Söyleme," dedi net bir şekilde. "Benimle o."

"Ha... Siz, şey..." diyerek ima ettiği şey yüzünden daha da sinirlenmeye başlıyordum. "Söyleseydin ben çıkardım evden..."

Dakikalar önce sevimli ve samimi bulduğum çocuktan anbean uzaklaşıyor ve Saruhan'dan bile etmediğim kadar nefret etmeye başlıyordum.

"Hayır be oğlum!" diye bağırdı Saruhan. "Yok öyle bir şey. Düz çaylak işte," diyerek önemsiz bir nesneymişim gibi bahsetmişti ve bu durum Eymen'in imasından daha çok sinirlendirmişti.

"Benden bahsetmeyi keser misiniz artık!" diye bağırdığımda ikisi de susup öylece birbirlerine baktılar bir süre.

"Tamam güzellik, sutyenin sende kalabilir. Geç ve rahatına bak," dedikten sonra Saruhan'ın oturduğu tekli koltuğun yanında duran kanepeyi işaret etti.

Kaşlarım çatık bir şekilde salonun içinde yürürken bir yandan da odanın içini inceledim. Koridorun ışığıyla aydınlanan odanın loş ortamına rağmen ne kadar dağınık olduğu rahatlıkla görülebiliyordu. Öğrenci evi gibi dağınık ve salaş bir ortama sahip evin eşyaları fazla eski görünüyordu fakat bunlar itici değil aksine daha sıcak bir ortam olmasını sağlıyor gibiydi.

Eymen de pencerenin önüne çekilmiş tekli koltuğun diğer tekine kendini attıktan sonra meraklı bakışları birkaç dakika boyunca üzerimizde dolaştı.

"Evet?" diyerek sessizliği bozdu biraz sonra. "Anlat bakalım kardeşim," dedi başını sallayarak. "Bu çat kapı gelişinin sebebi nedir?"

"İpek'le iletişime geçtin mi?" diye sorduğunda bakışlarım Saruhan'a kaydı. İpek kimdi acaba?

Kitaplık Rafı
Ajnova

"Görüştüm ama yanaşmadı pek," dediğinde Eymen'in cevabıyla, Saruhan'ın yüzünün gerildiğini gördüm ve daha da merak etmeye başladım.

"Eskişehir'de mi hâlâ? Bir bilgin var mı?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Burada diye biliyorum ama emin değilim."

"Sende telefon numarası var mıydı?" diye sorduğunda, Eymen onaylar gibi başını salladı. "İyi o zaman, yarın icabına bakarız onun."

Saruhan yine kendi merak ettiği şeyleri sorup cevabını aldıktan sonra konuyu tartışmaya kapatmıştı. Son birkaç dakikadır konuştukları hiçbir şeyi anlamamıştım. Deli gibi merak ediyor olmama rağmen tek bir şey bile soramamak ayrıca sinirlendiriyordu.

"Bu kim?" diye sordu Eymen çenesinin ucuyla beni işaret ederek.

"Dolandırılmış," dedi hiç beklemeden.

"Hakkımda her şeyi söyledin ya sağ ol!" diye tersleyerek göz devirirken bakışlarım doğrudan Eymen'e döndü. "Armin ben..." dedikten sonra durdum ve hakkımda başka ne söyleyebileceğimi düşündüm.

Aklıma hiçbir şey gelmeyince çaresizce omuzlarımı düşürürken "Dolandırıldım," diyerek dudaklarımı utançla birbirine bastırdım.

"Kim dolandırdı?" diye sordu bana ama cevabı Saruhan verdi.

"Sinan," dedi başını sallayarak.

"Vay şerefsiz," diye söylenerek başını iki yana sallarken cıklamaya başladığında kaşlarımı çatarak yüzüne baktım ve ne olduğunu anlamaya çalıştım. "Çok yazık..." dedi başını sallamaya devam ederken. "Unut sen o parayı."

Dehşete düşmüş bir ifadeyle Saruhan'a bakarken bir an ne diyeceğimi bilememiştim.

Kitaplık Rafı
Ajanda

"Sen... Sen tanıyor musun onu?" diye sorduğumda sinirden kalbim sıkışmıştı resmen.

"Duymuştum," dedi hemen. "Ama bildiğim kadarıyla işinin ehli bir arkadaşmış. Karda yürür izini belli etmez derler onun için."

"Armin'de hiç zorlanmamıştır. Gökte uçan kuş bile Armin'i çok rahat dolandırabilir çünkü," dediğinde kıkırdayarak önüne baktı çünkü ölümcül bakışlarla gözlerini dikme sırası bendeydi.

"Tüh! Yazık olmuş..." diyerek acıyan bakışlarını yüzüme diktiğinde dudağımın kenarını kıvırarak üzgün olduğumu belli eden bir ifadeyle önüme döndüm.

"Öyle oldu biraz..." diye mırıldandım ve omzumun üzerine düşen saçlarımın bir tutamını alıp oyalanmaya başladım.

"Eymen ben de," diyerek konuşmaya devam etti. "Saruhan'la çocukluktan beri birlikteyiz. Kardeşim olur kendisi."

"Sen de mi..." diyerek başladığım cümlenin devamının kırıcı olup olmayacağı düşüncesiyle susmak zorunda kaldım. "Şey..."

"O da hırsız," dedi Saruhan direkt zihnimi okumuş gibi.

"Hırsız demeyelim de-"

"Kötü insanları cezalandırmak için çalışan iyi insan diyelim," diyerek Eymen'in cümlesini tamamladığımda birbirimize bakıp gülüşmeye başladık.

"Hah, aynen!" dedi parmağını şaklatarak. "Ama ben nesnelerle ilgilenmem genelde."

"Nasıl yani?" diye sordum merakla.

"Çok fazla yakışıklı olduğum için genelde insanların kalbini çalıyorum," derken ukala bir tavırla sırıttı. "Gözlerimin içine on saniyeden fazla bakan herkes benimle yatmak ister. O yüzden sana sutyenini çıkarabilirsin demiştim. Göz hakkı sonuçta. Bir de şey çünkü... Ben biraz me-"

Kitaplık Rafı
Ajnova

"Eymen!" diye çıkışarak Eymen'in sözünü kesti Saruhan.

Şapşal tavrına istemsizce gülerken ortamı ve konuyu değiştirmek ister gibi "Ne dönüyor kafanda?" diye sordu Eymen çok geçmeden. Dakikalar önce düşündüğüm şeyi nihayet dile getirdiği için Eymen' az önce duyduğum nefret sempatiye dönüşmeye başlamıştı.

"Kartları yeniden dağıtacağım," derken doğruldu Saruhan. Dirseklerini dizlerine yaslayarak öne eğildikten sonra konuşmaya devam etti. "Çok yakında oyun kurucuları biz olacağız. Sadece yeniden bir araya gelebilmemiz gerek."

"Hiçbir şey anlamadım," dedi Eymen geriye yaslanırken.

"Ben de," diyerek Eymen'in söylediğine destek çıktım. Ki böylelikle Saruhan halimize acıyıp biraz daha açık konuşur belki diye.

"Sultan'ın devri kapanıyor," diyerek geriye yaslandığında Eymen'in gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Dehşete düşen yüz ifadesi, hiçbir şey anlamamış olmama rağmen beni de korkutmaya yetmişti. Merak ve korkunun sardığı bakışlarım bir Saruhan'a bir Eymen'e bakıyor ve artık bir şeyler anlayabilmek istiyorlardı.

"Nasıl?" diye sordu Eymen telaşlı bir tavırla.

"Haritayı ele geçireceğim," derken yüzündeki tekinsiz gülüşü ürpertici boyuttaydı. "Bunun için bir araya gelmemiz gerek."

"Sen delirdin mi Saruhan?" dedi Eymen huzursuzca oturduğu yerde kıpırdanarak. "Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?"

"Ne demek?" diye sordum yine merakıma yenik düşerek.

"Ölüm fermanını imzalamak demek," dediğinde korkuyla yutkundum. "Böyle bir şey imkânsız!"

"İmkânsız olan ne?" diye sordu Saruhan alaycı bir tavırla.

"Sultan'dan bir şey çalabileceğini mi sanıyorsun sen? Özellikle de haritasını... Yaşatmaz bizi!" derken korkuyla titredi sesi. "Yok... Olmaz, böyle bir işe kalkışmak aptallık olur." Başını net bir şekilde iki yana sallayarak Saruhan'ın planını reddetti.

Kitaplık Rafı

"Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak kardeşim," diyerek ayağa kalktı Saruhan. "Oyunun kurallarını biz koyacağız, onlar oynayacak."

Eymen'in hâlâ ikna olmadığı gözlerindeki tedirginlikten anlaşılıyordu.

"Her şey o haritaya bakıyor," derken Eymen'in omuzlarına koydu ellerini ve tam gözlerinin içine bakıyordu. "Şimdi cevap ver," dedikten sonra ellerini çekti Saruhan ve bir adım geriye çıktı.

"Birlikte miyiz?" diye sorduğunda omzunun üstünden bana bir bakış attığında istemsizce gülümsedim.

Eymen'in tereddüt ve korku dolu bakışları bir bana bir Saruhan'a dönüyordu. Dakikalarca sessizliğini koruduktan sonra dudakları cevabını bildirmek üzere aralandı.

"Hay sıçayım... Sizinleyim," dedi başını sallarken. "*Birlikteyiz.*"

Kitaplık Rafı
Nihova

6

Kışkanmak

Her şeyden habersiz bir belanın ortasına çekilmeye devam ediyordum ve bunu engelleyecek hiçbir şey de yapmıyordum. Çünkü yolun sonunu merak ediyordum.

Işık ya da karanlık...

Nihai sonumun nasıl olacağını öğrenmek için bu yolu yürümekten başka şansım yoktu. Durup sustum ve yaşananları izlemek için heyecanla bekleyen bir seyirci gibi hayatımı izlemeye koyuldum.

Saruhan'ın elinden tutmak tek çaremdi.

"Hiç silah kullandın mı?" diye sorarken huzursuzca yattığım yerde dönerek Saruhan'dan tarafa baktım.

Eymen'in olduğunu düşündüğüm evde fazladan oda olmadığı için salonda Saruhan'la birlikte kalmak zorunda kaldık. Karşılıklı koltuklarda uyumak üzere yatmıştık ama ikimiz de hâlâ uyumamıştık.

Ellerini başının altına koymuş, tek dizini karnına doğru çekmiş uzanıyor ve tavanı izliyordu. Sokak lambalarının aydınlattığı kadarıyla görebildiğim yüzünde, uzun kirpikleri sayesinde gözlerini kırptığını görebiliyordum. Kirpiklerinin dokunduğu yeşilleri odanın karanlığından daha tekinsiz görünüyordu.

Kitaplık Rafı

"Kullandım," dediğinde sesi, ıssız bir ormanda yürürken bastığın kurumuş bir yapraktan çıkan ses kadar tok ve huzursuz edici çıkmıştı.

"Ne oldu peki?" diye sorduğumda buna cevap vermeyeceğini biliyordum. Beklemiyordum da... Sadece saatlerdir ortamı ele geçiren rahatsız edici sessizlik bozulsun istiyordum. Neden uyumadığımızı bilmiyordum fakat bir şekilde uyanıksak eğer vaktimizi, birbirimizi daha yakından tanımak için harcayabilirdik.

"Hayatta kaldım," derken bir anlığına bana bakar gibi olsa da hemen ardından tavanla göz temasını sürdürmeye devam etti.

"Korkmuyor musun?" diye sorarken hayatının ne kadar zorlu olabileceğini hayal ettim ve aklıma getirdiğim birkaç küçük şeyle bile içim ürperdi.

"Korkmuyorum," dedikten sonra duruşunu bozmadan başını benden tarafa çevirdi ve karanlığa rağmen gözlerimin içine bakmayı ihmal etmedi. "Diğerleri neden yanımda değil sanıyorsun? Yalnız olursam kaybedecek bir şeyim olmaz, korkmam. İşe yalnız çıktığımda kazanacağımı biliyorum fakat değer verdiğim insanlarla birlikteyken onları düşünmek zayıflatıyor."

"Aksine..." diyerek konuşmasının arasına girdim. "Sevdiğin insanlarla birlikte olmak seni daha güçlü bir insana dönüştürmez mi?"

"Hayır," dedi bir an bile düşünmeden. "Sevmek zayıflıktır. Birini sevmek, düşmanlarının eline koz vermekten başka bir şey değil."

Saruhan ve tüm insanlardan aykırı düşünceleri... Onu bu hâle getiren şeylere dokunmayı ne çok istediğimi fark ettim.

Hayatım boyunca, insanları gözlemlemeyi seven biri olmuştum. Metroda, otobüste giderken ya da yolda yürürken... Pencereden dışarıya baktığımda gördüğüm bir insan... Hep merak ederdim. Nasıl bir hayatı vardı acaba? Ne acılar ne sevinçler taşıyordu kalbinde. Ne kadar incinmişti? O an ne düşünüyordu?

Kitaplık Rafı

Şimdi de karşımda yatan, hayallerimi geri almamda bana yardım edecek yegâne yol arkadaşımı merak ediyordum işte. Nasıl bir hayat yaşamıştı? Ne acılar ve ne sevinçler taşıyordu kalbinde? Ona sevmenin korkutucu bir şey olduğunu öğreten kimdi mesela? Kim ya da kimler incitmişti onu?

"Sultan kim?" diye sordum dakikalar sonra.

Bir yanım her şeyi öğrenmek isterken bir yanım sanki Saruhan'ı sinirlendirmek için çabalıyormuş gibi görünmekten hoşlanmıyordu. Sorduğum hiçbir soru, Saruhan'a inat sorulmuyordu fakat dışarıdan baktığında öyle göründüğüne emindim. Özellikle soru sorduğum her an benden tiksindiğine yemin edebilirdim.

"Önemli biri değil," diye geçiştirmeye çalıştığı için istemeden kaşlarım çatılmıştı.

Dâhil olduğum hayatın tehlikeli kısımlarını öğrenmek en büyük hakkımdı. Neden bunu elimden almaya çalışıyordu ki?

"Ölüm fermanın olan birinden böyle bahsetmen tam da sana yakışır bir hareket oldu," diye iğneledim.

Cevap vermeden önüne döndü ve yine gözlerini tavana dikerek düşüncelere daldı.

"Paramı kurtarabilecek miyiz dersin?" diye sordum belki bu kez daha net bir cevap alabilirim diye.

"Kurtarırız," dedi yine tereddüt etmeden.

"Ama Eymen'in dedikleri... İmkânsız gibi hissettirdi," diye açıkladığımda ofladı.

"Eymen'e bakma sen, abartmayı sever. Kurtarırız," dediğinde sarsılan inancım kalbimde yeniden filizlendi. Saruhan'ın bu konularda söylediği her şeye kuşkusuz güveniyor ve inanıyordum.

"Ne zaman peki?" dediğimde verdiği cevap biraz incitmişti açıkçası.

Kitaplık Rafı

"En kısa zamanda," dedikten hemen sonra "Ne kadar çabuk kurtulursak o kadar iyi," diye mırıldandı.

Benden kurtulmayı ilk günden kafasına koymuş olması ve bunu kırıcı bir şekilde dile getirmesi ister istemez üzmüştü. Ben de ona bayılmıyordum elbette ama hemen kurtulmak için de can atmıyordum. Hele ki yaşadığımız acıların birçoğunun ortak olduğuna dair bir konuşma yapıp yakınlaşmamıza rağmen böyle düşünmesi... Belki de yanılıyordum. İnsanlar tanımaya ve sevilmeye değer değildi. Bazı insanlar terk edilmeliydi. *Kırmamak için... Kırılmamak için...* Bırakıp gidilmeliydi.

"Umarım bir an önce paramı kurtarabilirim ve yoluma giderim," diye karşılık verdiğimde dişlerimi sıktığımı fark ettim.

"Merak etme," dedikten sonra gözlerini kapattığını gördüm.

Hiçbir şey söylemeden arkamı döndüm ve ellerimi yanağımın altına sıkıştırdıktan sonra uykuya dalabilmek için sıkıca gözlerimi yumdum.

Bir orman kadar ıssız ve büyüleyici yeşil gözleri, kapattığım gözlerimin ardındaki karanlığın ortasında üzerime dikildiğinde dizlerimi karnıma doğru çektim. Kalbimin üzerinde bir yük vardı ve birileri durmak bilmeden ağırlık eklemeye devam ediyor gibiydi.

Sessizliğin hükmü altında saatler peşi sıra dizilirken tam olarak hangi saatte teslim olduğumu bilmesem de sonunda uykuya kavuşabildiğime seviniyordum. Bir tek uyurken düşünceler huzurumu kaçırmıyordu çünkü.

Bedenimi tümüyle ele geçiren uykuya rağmen hissettiğim huzursuzluk, başka bir evde olmamdan kaynaklıyor sanıyordum.

Kitaplık Rafı

Uzun bir süredir uyanık olmama rağmen gözlerimi açmak istemedim çünkü ne kadar süre uyuduğumu bilmesem de hiçbir şekilde dinlenmiş hissetmiyordum.

Hissettiğim huzursuzluk geçmek bilmediği gibi anbean artarken daha fazla karşı koyamadım ve gözlerimi açtım. Birileri size baktığında, arkanız dönük olsa bile, o bakışları üzerinizde hisseder ve huzursuz olursunuz ya... Tam olarak bu his yüzünden uykumdan uyanmış ve şimdi de gözlerimi açmak zorunda kalmıştım.

Uyuduğum koltuk, pencerenin tam karşısında olduğu için gün ışığı doğrudan gözüme temas etti ve bu yüzden gözümü açtığım ilk anda elimi gözlerime siper etmek zorunda kaldım. Karşıdaki apartmanın yüksekliği sayesinde oda pek güneş görmese de sabahın ışıkları ister istemez gözümü acıtmaya yetmişti.

Yüzüme siper ettiğim elimin serçe parmağını aralayarak pencerenin önündeki koltuğa baktığımda Saruhan'ın orada oturduğunu gördüm. Parmaklarımın arasından gözlerim, onunkilerle buluşunca panikleyip parmağımı kapattım hemen.

"Hiç uyanmayacaksın sandım," diyerek Saruhan'ın söylenmesiyle güne harika bir başlangıç yapmış oldum.

"Keşke sen de hep uyusan," diye homurdanarak elimi yüzümden çektim. "Çünkü bir tek uyurken tahammül edilebilir bir adamsın," derken gözlerim hâlâ kapalıydı.

"Boş vakitlerinde oyun hamurlarından ev de yapıyor musun?" diye alay ettiğinde neden böyle bir şey söylediğini anlamasam da bir şekilde bana çocuk imasında bulunmasına sinirlenmiştim.

"Çok komiksin ya!" diye söylenerek yattığım yerden doğrulurken yüzümü buruşturdum.

Bir gün içinde üç şehir değiştirmenin yorgunluğunu bir koltuk tepesinde, çok az uyuyarak atlatamayacağımı biliyordum fakat en azından boynum ve belimde ağrılarla uyanmamayı dilerdim.

Kitaplık Rafı
Ajnova

"Saat kaç?" diye sorduktan sonra kucağımda toplanan ince örtüyü usulca üzerimden attım ve ayaklarımı koltuktan sarkıtarak yönümü tamamen Saruhan'a dönmüş oldum.

"Öğlen oldu," diye cevap verdi, saate bakıp net bir cevap vermeye tenezzül etmeden.

"Hadi ya... Uyumuş muyum o kadar?" diye sesli düşündükten sonra "Sayende uyuyamadım ki!" diyerek Saruhan'ı suçladım. "Bütün gece horladın!" diye yalan söyledim çünkü geceden beri hâlâ sinirliydim ona. Hıncımı almak istiyordum ve bunun için yalan söylemek yerine dilediğim gibi sayıp sövsem daha çabuk rahatlayabilirdim aslında.

"Bütün gece uykusunda ağlayan kız mı söylüyor bunu?" dediğinde şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı.

Bu hayatta en korktuğum şeylerden biri sarhoş olmak ya da birilerinin yanında o kişilerden önce uyumaktı. Bilincimin kapalı olduğu zamanlar anlatacaklarımdan korkuyordum çünkü. Anlatacak bir şeyim olduğundan değildi elbet fakat yine de rezil olma fikri hoşuma gitmiyordu.

Yıllarca bu korkuyla yaşarken şimdi en olmayacak kişinin önünde uykumda ağlayarak Saruhan'ın diline düşmüştüm. Güne daha ne kadar berbat başlayabileceğimi düşünsem de bunun zirve olduğuna karar vermem hiç de uzun sürmedi.

"Ağladım mı sahiden?" diye sordum çekinerek.

Onaylar gibi başını salladığında alt dudağımı dişleyerek başımı yere eğdim ve neden ağlamış olabileceğimi düşünmeye başladım. Bütün gece rüya görüp görmediğimi, gördüysem de nasıl bir rüya gördüğümü hatırlamaya çalıştım fakat hatırladığım tek şey karanlıktı, zifiri karanlık... O kadar derin bir uykuya dalmışım ki hiçbir şey hatırlamıyordum. Uyuduğumu bile hatırlamıyordum, sanki uyumak yerine ölmüşüm gibi...

Kitaplık Rafı

"Bir şeyler söyledim mi peki?" diye sordum merakla yüzünü incelerken. "Sen uyumadın mı?" diye yeni bir soru ekledim hemen ardından.

Gözleri kızarmış gibiydi. Yeşilleri daha koyuydu sanki. Ağlamış gibi fakat Saruhan'ın ağlayacağına ihtimal dahi vermediğim için uyumamış olma olasılığından başka seçenek yoktu.

"Uyudum," derken saklamak ister gibi gözlerini kıstı.

Tam o an karşısına dikilip gözlerinin içine daha yakından bakmak istedim. Saruhan hakkında itiraf edebileceğim tek şey; gözlerinden etkilendiğimdi. Kendisinden zerre kadar hoşlanmıyor olmama rağmen gözlerinin bambaşka bir olayı vardı ve bunun rengiyle hiçbir alakası yoktu.

Bu zamana kadar tanıdığım hiçbir insanınkiler gibi bakmıyordu. Ve şahit olduğum hiçbir yeşilin tonu da değildi onun gözleri. Bambaşka bir derinliği vardı. Büyüleyiciydi. Gözlerinin içine baktığım her an biri uzanıyor ve ruhuma dokunuyor gibiydi. Yeşillerinin ardında zaman bir başka akarken yelkovan tersi yöne koşturuyor ve birbirini izleyen dakikalar akrebin ucunu geçmişe taşıyordu. Saruhan'ın gözlerinde saat hep geçmişi gösteriyordu.

"Günaydın!"

Eymen'in sesiyle düşüncelerden arınırken kendime gelebilmek için usulca başımı sallayarak salonun girişine doğru baktım.

"Günaydın," dedim gülümsemeye çalışarak. Tam o an şakaklarıma saplanan acı buna engel olsa da belli etmemeye çalıştım.

"Günaydın," dedi Saruhan'da benimkinin aksine daha sakin bir tonda.

"Erkencisiniz?" diyen Eymen'in üzerinden Saruhan'a döndü bakışlarım. Bana çok fazla uyuduğuma dair imada bulunmasını hatırlatırcasına sırıtmaktan geri kalmadım. "Sayende bende erken-

Kitaplık Rafı

ciyim!" diye söylenerek kendini diğer tekli koltuğa atan Eymen mutsuz görünüyordu. "Aklım hâlâ geceki çıtırda kaldı," diye homurdandığında utançla kafamı başka bir yöne çevirdim hemen. "Taş gibiydi ya..." derken hayallere dalar gibi tek elini çenesinin altına yerleştirip gözlerini tavana dikti. "Şu an harika bir sabaha uyanıyor olabilirdim ama bilin bakalım nasıl uyandım?" dedikten sonra bakışları yeniden bize döndü.

Ne Saruhan ne de ben konuşmaya devam etmesi için herhangi bir şey söylemedik. Birkaç saniye zaman tanıdıktan sonra herhangi bir karşılık gelmeyince konuşmaya devam etti Eymen.

"Yastığıma sarılmış bir şekilde uyandım," derken fazla uyumaktan şişen gözleri Saruhan'a dikildi. "Ve de giyinik hâlde!"

"Her gün birileriyle sevişmek zorunda değilsin!" diye tersledi Saruhan tahammül edemediğini açıkça belli eden bir yüz ifadesi eşliğinde.

"Ne?" diye çıkıştı Eymen. "Sen bu ülkenin doktorlarını ciddiye almıyor musun? Her gün mutlaka en az yarım saat spor yapmamız gerektiğini söylüyorlarken senin şu söylediğine bak..." dedikten sonra cıklayarak geriye yaslandı ve bacaklarını tekli koltuğun kenarına atıp oturmaya devam etti.

Eymen'in açıklamasına boş bulunduğum için gülmeye başladığımda kıkırdadığım duyulmasın diye elimi ağzıma kapatıp yatıştırmaya çalıştım fakat göz ucuyla Saruhan'a baktığımda gözlerinin çoktan üzerime dikildiğini gördüm.

Aynı şekilde Eymen'in gözleri de üzerimde dolaşırken yüzündeki muzip ifadesi gülmemi engellememde hiç yardımcı olmamıştı.

"Haklı mıyım, haksız mıyım?" diye sorduğunda benden cevap beklediğini, gözlerini üzerime dikmesinden belliydi.

"Birazdan İpek gelecek," diyerek konuyu tamamen farklı bir

Kitaplık Rafı
Ajnova

noktaya taşıdığında yüzümdeki gülüş yavaşça kaybolurken meraklı bakışlarım Saruhan'a döndü.

"Hadi canım?" dedi şaşkınlıkla. "Ne ara konuştun?"

"Siz uyurken," dedi ve koltuğun kenarında duran elini boynuna doğru atarak ensesindeki saçlarını karıştırdı. "Diğer işlerimi de hallettim," derken dudaklarının kenarı sinsice kıvrıldı ve bu gülüşü hiç ama hiç hoşuma gitmemişti.

"Başka ne yaptın?" diye sordu Eymen yine benden önce davranarak.

"İsmail abinin yanına uğradım birkaç saat," dediğinde dehşete kapılmıştım ve o an yaşadığım şaşkınlık yüzünden hareket bile edemedim bir süre. "İlgilenilmesi gereken bir işim vardı."

"Ne işi ya?" diye sordu Eymen, ben dehşetle Saruhan'a bakmaya devam ederken. "Dün gece de araba falan dedin ama hiçbir şey anlamadım ben."

Tüm konuşmalar sürüp giderken dün gece ikisinin telefon konuşmasında edindiğim İsmail abi bilgisi zihnimin duvarlarına yaslanmış çığlık atıyordu. Aniden hücum eden bu bilgi saniyeler içinde ayağa fırlamama neden oldu.

"Böyle bir şey yapmadığını söyle!" diye bağırdım öfkeyle.

Alt dudağını bükerken usulca omuz silkti.

"Saruhan!" diye bağırdım. "Yaptın mı, yapmadın mı?" derken üzerine yürüdüğümün farkında bile değildim.

"Yapmıştır," diye tahminde bulundu Eymen arkadan.

"Yapmadım de," diye mırıldanırken arabam gözlerimin önüne geldiğinde ağlamamak için zor tuttum kendimi.

"Kesin yapmış," dedi Eymen bu kez.

İlk göz ağrım olan arabamı her şeye rağmen çok seviyordum. Eski olması, kullanışsız olması hiçbir şey değiştirmiyordu. Her şe-

Kitaplık Rafı

yimi kaybetmişken elimde kalan tek şey oydu ve bende yeri bambaşkaydı.

Ağlamamak için derin derin solurken gözlerimle görmek için pencerenin önüne doğru ilerledim çünkü yalan söylemediğine ancak kendim görürsem inanırdım.

Dolan gözlerim öfkeyle kararmışken bir an bile Saruhan'ın yüzünden ayırmadım. Ta ki yanından geçip pencerenin önüne ulaşana kadar.

Titreyen parmaklarım pencerenin kolundan tutarken bir an durdum ve gerginlikten yutkundum. Eğer söylediğini yaptıysa nasıl bir tepki vermem gerektiğini bile bilmiyordum çünkü kalan son şeyim de elimden gitmiş olacaktı. Saruhan'la kavga edip posta koysam ve evden ayrılsam ne evime dönecek arabam ne de yeteri kadar param vardı.

Derin bir nefes alıp pencerenin kolunu çevirdim ve hafifçe yana kaydıktan sonra ağır ağır araladığım pencereden eğilip aşağı, gece arabayı park ettiğimiz yere baktım.

Karşılaştığım manzara karşısında ağlamamak için daha çok sıktım dişlerimi.

Doğruydu.

Arabamı parçalatmaya götürmüştü gerçekten, gitmişti. Arabamı koyduğumuz yer şimdi boştu.

"Senden nefret ediyorum!" diyerek Saruhan'a döndüm hışımla. Pencerenin önündeki koltukta, oturduğu için arkası dönüktü ve kılını bile kıpırdatmamıştı.

"İsabet olmuş," dedi sakince, dönüp bakmaya bile tenezzül etmezken. "Böylelikle daha az konuşmayı da öğrenirsin belki."

"Sana bunu yapmamanı söylemiştim!" derken sinirden titreyen sesim ona karşı zayıfmışım gibi gösterdiği için daha çok sinirlenmiştim. "Benim arabama nasıl benim iznim olmadan dokunursun?"

Kitaplık Rafı
Ajnova

Cevap vermiyordu bile.

En iyisi susmaktı.

Umurumda değilmiş gibi davranıp geçsem çok daha iyi olurdu aslında, aptallık ediyordum. Niyeti beni sinirlendirmekti çünkü. Ona istediğini vermek yerine umursamayıp geçsem belki de bir daha böyle bir şey yapmayacaktı. Belli ki benden nefret ediyordu ve benim mutsuzluğumdan keyif alıyordu.

Bir daha asla ona istediğini vermeyecek, ne yaparsa yapsın sesimi çıkarmayacaktım. Ta ki fırsatını bulduğum ilk anda onun işini bozup keyfini kaçırana kadar...

Eymen'le göz göze geldiğimizde Saruhan'ın arkasının dönük olmasını fırsat bilerek hızlıca arkamı döndüm. Pencereden son bir kez daha baktıktan sonra başımı kaldırıp sinirden dolan gözlerimi parmak uçlarımla sildim usulca.

Hayallerim ve geleceğim için doğru olan burada kalmaktı. Ben de burada kalmaya devam etmek için onun istediği gibi davranmaya devam edecek ve istediklerimi alana kadar sabredecektim sadece.

Usulca başımı sallarken omuzlarımı geriye atarak duruşumu dikleştirdim. Saruhan'ın yanından geçip biraz önce kalktığım kanepeye doğru ağır adımlarla yürümeye devam ettim.

"Külüstürdü zaten," diyerek oturdum yerime. "Bir işe yaramıyordu."

Pencereden tarafa bakıyor olmama rağmen Saruhan'ı da görebiliyordum. Belli belirsiz başını sallar gibi olduğunda istemeden gözüm kaydı. Yüzünde gizlemeye çalıştığı şaşkınlığını görebilmiştim.

"Senin araban mıydı?" diye sordu Eymen şaşkınlığını gizleme gereği duymayarak.

Gözlerim Eymen'in yüzüyle buluştuğunda yeniden dolacak gibi olsa da hızlıca gözlerimi kırparak buna engel olmaya çalıştım.

Kitaplık Rafı
Ajnova

"Benimdi," derken onaylar gibi başımı salladım.

Di'li geçmiş zamanda konuşmaktan nefret ediyordum. Sevdiğim şeyler geçmesin, gitmesin istiyordum. Bir şekilde insanların değer verdiği her şey sonsuz olsa ne iyi olurdu. Kimse dokunamasa onlara, hep birlikte olunsa...

İmkânsız olduğunu Saruhan öğretmişti bana. Hem de yaşayarak öğrenmemi sağlamıştı.

"Yiyecek bir şeyler hazırlayayım ben," diyerek ayaklandı Eymen.

Yüzümdeki yıkımı görmüş olmalıydı çünkü. Hüznüm ve gerginliğim salonun her bir köşesine sinmiş, Saruhan'ı boğmayı bekliyordu fakat bu durumu bir tek Saruhan hissetmiyordu. Umurunda bile değildi ne hissettiğim. Cezalandırmak istemişti ve cezalandırmıştı. *Bu kadar...*

Dakikalar önce yanımızdan ayrılan Eymen, salonun kapısından eğilerek sadece başı görünecek şekilde bize bakarken "Özellikle istediğiniz bir şey var mı gençler?" diye sordu sevimli bir tebessüm eşliğinde.

Başımı iki yana sallayarak bir şey istemediğimi belirttikten sonra Saruhan'a baktım.

Saruhan hâlâ tepkisizliğini korumaya devam ediyordu. Ayak bileğini diğer bacağının dizine yaslamış bir şekilde geriye yaslanmıştı. Tek dirseği koltuğun kenarına yaslanmış, eli ise çenesinde oyalanırken bir şeyler düşünüyordu. Tıpkı benim yaptığım gibi tam karşımda oturduğu için benden tarafa bakıyor ama bana bakmıyordu.

Buna daha fazla dayanamayacağımı düşünerek oturduğum yerden kalktım ve salonun girişine, Eymen'e doğru yürümeye başladım.

"İstediğin bir şey varsa söyle," dediğinde gülümsemeye çalıştım.

Kitaplık Rafı
Ajnova

"Bir şey istemiyorum," diyerek önünde durdum. "Sadece lavaboyu kullanmam gerek. Kullanabilir miyim?" diye sordum pek yüksek olmayan bir sesle.

"Tabi tabi!" derken yanımdan geçip birkaç adım ileride, koridorun girişinde durdu. "Bak şu ileride soldaki kapı," diyerek yumruğunu kapıdan tarafa kaldırdığında muhtemelen kirli olduğu için elini yumruk yaptığını düşündüm. Parmaklarına bakıldığında sahiden kahvaltı hazırlamakla meşgul olduğu için ellerinin kirlenmiş olduğu anlaşılabiliyordu.

"Tamam, teşekkür ederim!" dedikten sonra saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak yanından ayrıldım ve usulca koridorda ilerlemeye başladım.

Eymen'den ayrıldıktan sonra daha birkaç adım uzaklaşmıştım ki kapının çaldığını duydum. Olduğum yerde durup kapıyı açmakla açmamak arasında kalsam da gelen kişinin, Saruhan'ın bahsettiği kız olduğu düşüncesiyle vazgeçtim. Madem onun misafiriydi kapıyı da kendisi açabilirdi gayet.

Omzumun üzerinden arka tarafa bakarak kapıyı açıp açmayacağını bekliyordum merakla. Çok geçmeden biraz önceki yerde Eymen belirdiğinde meraklı gibi görünmemek için gülümseyerek ona baktım.

"Şey, kapıya bakabilir misin ya?" diye rica ettiğinde yüzündeki mahcup ifadeyi görür görmez başımı salladım onaylar gibi. "Ellerim kirli de ben bakamıyorum. Hijyenik hırsızlar!" derken parmaklarını bana doğru salladığında kıkırdayarak ondan tarafa yürümeye başladım.

"Açarım, merak etme!" derken adımlarımı hızlandırdım. "Sen işine bak istersen."

Kapıya ulaşmama birkaç adım kala kapı tekrardan tıklatılmıştı.

Kitaplık Rafı
Ajanova

Evin girişi, odalar... Kendi evimi o kadar anımsatıyordu ki bu yüzden yadırgamıyordum bile. En az benimki kadar eski bir daireydi. Tahta kapıları, eski parkeleri... Beyaz, tahta pencere kenarları, duvarlarının kirli beyazının eski mobilyalarla uyumu... Tek fark benim evime kıyasla epey dağınık ve özensiz yerleştirilmiş bir evdi. Bu da Eymen'i tanıyınca onun gibi birinin tarzına göre tatlı bir eve dönüşüyordu.

Kapıyı açtığımda karşılaştığım kızı şaşkınlıkla baştan aşağı süzdükten sonra gözlerinin içine baktım.

"Sen de kimsin?" diye sorarken havaya kalkan tek kaşını yanımdan geçip gittiği süre boyunca indirmedi.

Cevap vermemi beklemeden içeri girmesi hoşuma gitmese de Eymen ve Saruhan'ı tanıyor olması ona bu izni veriyor olmalıydı.

"Eymen!" dedi imalı bir sesle. "Erkeklerle yattığını düşünüyordum!" derken kollarını göğsünün altında birleştirip göz ucuyla bakarak beni işaret ettiğinde kaşlarımı çattım.

Tüm ciddiyetiyle, "Senin dışında herkesle yatabilirim İpek!" dedikten sonra sırıttığında belli belirsiz görünen gamzeleriyle daha muzip bir ifade elde etti ve istemsizce gülmesine eşlik ederken buldum kendimi.

"Iy!" diyerek Eymen'e doğru yürüyen İpek kollarını iki yana açtığında şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım.

Bir an atışıyorlar sanmıştım fakat birbirlerini sevdiklerinden şakalaşıyorlarmış meğer. Her şeye rağmen yaptığı şakanın içinde beni ima etmesi hoşuma gitmemişti.

"Saruhan'la bile sevişebilirim ama seninle asla ihtiyar!" diyerek İpek'e sarılan Eymen'i gülerek izlemeye devam ettim.

Saruhan'ın bahsettiği kişiler kimler, bir araya toplamaya çalıştığı kaç kişi var bilmiyordum ama bu zamana kadar tanıdığım ve

Kitaplık Rafı
Ajnova

gerçekten samimi bulduğum tek kişi Eymen'di. Onunla yakınlaşabilirdim fakat İpek ve Saruhan... Saruhan'ı şu anki sinirimle yargılarsam öldürmek istediğimi rahatlıkla dile getirebilirdim. İpek'ten ise hoşlanmadığımı söyleyebilirim.

Şimdilik...

"Hayırsız, ben çağırınca gelme ama Saruhan çağırınca koşarak gel!" diye söylenerek kendini geriye çekti Eymen. Söylediklerine bakılırsa İpek ve Saruhan arasında bir şeyler vardı. "Tencere kapak," diye mırıldandığımda ikisinin de yüzü bana döndü. Duyacaklarını hiç düşünmediğim için aniden bakışları karşısında ne diyeceğimi bilememiştim.

"Bu kız kim?" diye sordu Eymen'e dönerek.

"Armin," derken koşarak yanıma geldi Eymen. "Saruhan'la birlikte geldiler dün gece."

İpek, Eymen'in söylediklerinden sonra omzunun üstünden bakmayı bırakıp tamamen bana döndü. Kollarını göğsünün altında birleştirerek baştan aşağıya beni incelemeye başladı. Aynı şeyi ben de ona yapıyordum.

Siyah saçlarını tepeden sıkı bir atkuyruğu yapmış, baştan aşağı siyah giyinmişti. Aynı şekilde boyunu benimkinden yükseğe taşıyan yüksek topuklu botlarıyla bir bütün halindeydi ve her ne kadar reddetmek istesem de inkâr edemeyeceğim kadar güzeldi. Tarzıyla kıyasladığımızda ağır bir makyaj beklenirken son derece doğal duran yüzüne baktığımda şaşırmadan edemedim.

Dakikalar süren karşılıklı inceleme işimiz bittiğinde göz göze geldik ve Saruhan'dan öğrendiğim ilk şeyi uygulamaya koydum. Tüm ifadesizliğimle yüzüne bakmaya devam ederken beklemediğim bir şekilde ilk gülümseyen o oldu.

Kitaplık Rafı
Ajanda

"Merhaba Armin," diyerek yanıma geldiğinde aynı şekilde gülümseyerek karşılık verdim.

"Merhaba İpek," dediğimde ellerimiz buluşmuştu.

Saruhan'la birlikte geldiğimi duyduğu an gözlerine yayılan his hâlâ orada varlığını sürdürmeye devam ediyor ve tehlike çanları çalıyordu fakat genel ifadesine baktığımda gülümseyen bir insanla tanışma nezaketi taşıyan bir tavır sergiliyordu.

"Bizden misin?" diye sorduğunda neyi kast ettiğini anlamadan başımı salladım.

"Bizden bizden!" dedi Eymen'de vakit kaybetmeden.

"Güzel..." Onaylarcasına başını salladı hafifçe.

"İçeri gelin!"

Saruhan'ın sesi geldiğinde yine aynı şeyi yaptığı için göz devirirken, İpek benim aksime daha büyük bir gülüşle arkasına dönmüştü.

"Hâlâ bıraktığımız gibi!" diyen Eymen'e kısa bir bakış attıktan sonra salona doğru yürümeye başlayan İpek'in arkasından bakakaldım.

"Hadi gel," dedi Eymen İpek'e attığım ters bakışları fark edince. "Biz de geçelim."

Olumlu anlamda başımı sallayarak salona doğru yürüdükten sonra Eymen'le yan yana geldik ve salona birlikte giriş yaptık.

İçeriye girdiğimde Saruhan'la İpek'i birbirine sarılmış bir hâlde görünce durdum ve onlara bakmaya devam ettim.

"Özledim!" derken geriye çekilen İpek'e istemsiz bir şekilde ters ters bakmaya devam ettiğimi fark ettim.

Aynı zamanda Eymen'in de bakışlarının üzerimde olduğunu görünce kendime gelmek için başımı usulca iki yana salladım ve ifadesiz kalmaya özen gösterdim.

Kitaplık Rafı
Ajnova

Saruhan başını kaldırdığında doğrudan bana baktı. Gözleri gözlerime kenetlendiğinde İpek'e cevap vermesini beklesem de herhangi bir şey söylemeden geçip yerine oturdu ve İpek'e de kanepeyi işaret ederek oturmasını istedi.

"Durumlar ciddi demek," dedikten sonra Saruhan'ın kollarından tutunan ellerini çekip arkasını döndü ve kanepenin bir köşesine oturdu. Bacak bacak üstüne attıktan sonra gözlerini Saruhan'a dikip konuşmasını bekledi.

Saruhan Eymen ve bana bir bakış attığında Eymen her zamanki gibi tekli koltuğuna giderken İpek'in yanındaki boşluğa da ben oturdum ve sessizce onların konuşmaya başlamasını bekledim.

Saruhan sırayla her birimize uzun uzun baktıktan sonra bacağını indirdi ve doğruldu. Öne eğilerek dirseklerini dizlerine yasladıktan sonra gözleri İpek'in üzerindeyken "Yeniden bir araya gelmemiz gerek," diye konuşmaya başladı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu İpek merakla.

"İş diyelim," dedi Saruhan başını sallayarak. "Büyük bir iş."

İpek dişlerini göstererek gülerken "İşte şimdi dikkatimi çektin," dedi ve oturuşunu dikleştirerek merakla Saruhan'a bakmaya devam etti. "Seni dinliyorum."

"Sultan'dan kurtulmamız gerekiyor," dediğinde İpek'in ifadesini merak ettiğim için gözlerim onun üzerindeydi. Eymen gibi İpek'te dehşete kapılmış gibi görünüyordu.

"Sen ne diyorsun Saruhan?" diye sordu hayretle. "Bu da nerden çıktı?"

"Bana şaşırdığını söyleme," derken geriye yaslandı tekrardan. "Bir gün bunu yapacağımı hepiniz biliyordunuz. Sultan'dan kurtulmazsak o bizden kurtulacak ve işe ilk olarak benden başlayacak."

"Bir şey olmuş?" diye sordu merakla. "Her şeyi anlatmanı istiyorum."

Kitaplık Rafı

"Çağla yanıma gelmişti bir gece. Bir iş olduğunu ve bunu benim yapmam gerektiğini söyledi."

"Nefret ediyorum şu kızdan," diye söylendikten sonra "İş neymiş?" diye sordu İpek.

Eski mekânımda çalışırken orada benimle birlikte çalışan en yakın arkadaşımın adı da Çağla'ydı. Burada nefretle anılan kişinin aksine benim arkadaşım çok iyi bir kızdı. Ki o mekânda birçok şeyi onun sayesinde kazanmıştım.

"Boş ver orasını," derken gözleri benim üzerimdeydi Saruhan'ın. "İşi Sultan istemiş ama. Ben de Çağla'yı kovdum ve bir ton laf ettim, hatırlamıyorum bile ne söylediğimi."

"Sonra?" dedi Eymen, Saruhan'ın birkaç saniyelik sessizliğinin ardından.

"Sonra..." derken ayağa kalkan Saruhan'ı meraklı bakışlarla incelerken Sultan denen kişinin ne yaptığını öğrenmek için dudaklarının arasından çıkacak kelimeleri heyecanla beklemeye koyuldum.

Saruhan'dan konuşmasını beklerken yaptığı hareket şaşkınlığa uğratmıştı.

Bize arkasını döndükten sonra üzerindeki tişörtü ense kısmından tutup yukarıya doğru çekmeye başladı. O an utanarak kafamı başka yöne çevirmek istesem de göz ucuyla baktığımda diğerleri Saruhan'a bakmaya devam ettiği için kendimi engelledim ve tıpkı diğerleri gibi Saruhan'ın saniyeler sonra çıplak kalan sırtına bakmaya devam ettim.

"Sonra bu oldu," derken omzunun üstünden bize bakarken tişörtü çıkarırken dağılan saçlarını elleriyle düzeltti. Sırtındaki izleri şaşkınlıkla incelerken ağzım açık kalmıştı. Belli yerlerde, uzun ince sıyrık gibi izler vardı. Yaraların izleri iyileşmiş olsa da sonsuza dek orada kalacaklardı. Saruhan'a her daim yaşadıklarını hatırlatacak kötü birer hatıralardı işte.

Kitaplık Rafı

Gözüm omuzlarını geriye atıp kürek kemiklerini sıkıştırdığında oluşan çukurlara takıldı. Hayranlıkla sırtını incelerken İpek'in göz ucuyla bana baktığını çok sonra fark ettim.

Başımı çevirip İpek'le göz göze geldiğimde panikle başımı yere eğdim ve bakışlarım bir süre parkelerde gezinerek oyalandı.

Saruhan üzerini giymeden bize doğru döndüğünde başımı kaldırdım ve dikkatimi söylediklerine vermeye çalıştım.

"Sultan'ın çiftliğindeki boş ahırlardan birinde bir hafta tutuldum," derken kollarını iki yana açtı. "Sultan'ın eseri."

"Bunları annemiz mi yaptı?" diye sorarak ayağa kalkan İpek'e dalıp gitti gözlerim.

Söylediklerini idrak etmeye çalışsam da kafam allak bullak olmuştu. Sultan dedikleri kadın anneleri mi oluyordu?

Saruhan olumlu anlamda başını sallarken beyaz tişörtü yeniden üzerine geçirdi. Tişörtün uçlarından tutup karnını örterken "Bu daha hiçbir şey," dedi sakince. "Sultan'ın neler yapabileceğini anlatmama gerek bile yok. Biz durdurmazsak eğer..."

İpek kollarını yeniden göğsünün altında birleştirirken vücudunun ağrılığını tek bacağına vererek durdu ve konuşmaya başladı.

"Eymen bana iş çıktığını söylediğinde hiç yanaşmadım," derken omzunun üstünden kenarda oturan Eymen'e baktı. "Çünkü uğraştığım çok önemli bir iş var ve sona çok yaklaştım. Bitirmeme çok az kaldı. Bu yüzden reddetmiştim ama..."

"Bu her şeyden önemli," diyerek İpek'in lafını kesti Saruhan. "Yeniden bir araya gelmemiz gerekiyor."

"Ben hazırım zaten," derken usulca başını salladı İpek. "Sizin için annemizle savaşmamız gerekiyorsa..." dedikten sonra sustu ve tek tek yüzümüze baktı. "Ben hazırım. Savaşalım."

"Birlikte!" diyerek ayağa kalktı Eymen.

Kitaplık Rafı
Ajanova

"Birlikteyiz, her zaman..." diye ekledi İpek, Eymen'in omzuna dokunarak.

Saruhan bir lider edasıyla oturduğu yerden olumlu anlamda başını sallarken yeşilleri yine üzerime dikilmişti ve güçlü duruşundan gözlerimi alamıyor, tam da gözlerinin içine bakarak karşılık veriyordum.

Dakikalar süren aramızdaki sessizliğin ardından bir anda ayağa kalktı Saruhan. Beklemediğim bu hareketini merakla izleyerek ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışırken hiçbir şey söylemeden salonun çıkışına doğru yürümeye devam etti.

Diğerleri de benim gibi şaşkınlıkla Saruhan'ın arkasından bakarken "İpek!" diye seslendi dönüp bakma gereği duymadan. "Benimle gel."

Eymen'le birbirlerine baktıktan sonra İpek'in ne olduğunu sorgularcasına kaşları yukarıya kaydı.

"Git bari," diyen Eymen'in söylediğine başını salladıktan sonra koşar adımlarla Saruhan'ın peşine takıldı.

Saruhan, salondan çıkmadan hemen önce durdu ve önce bana sonra Eymen'e baktı.

"Eymen sen de çıkar dolaştır biraz Armin'i, gezsin!" dediğinde öfkeyle ayağa kalktım.

"Tasmam ne renk olsun?" diye çıkıştım. "Çişimi yaptırıp, kakamı da yaptığım yerden poşetle alsın ister misin?" diye terslediğimde Saruhan gözlerini kısarak bir dakikaya yakın bir süre yüzüme baktı.

Hemen sonra bana cevap vermek yerine Eymen'e döndüğünde "İlgilen," diyerek umursamaz bir tavırla önüne döndü ve salondan çıktı. Hem de kolunu İpek'in omzuna atarak...

Kitaplık Rafı
Ajnova

Deliye dönerken kalbimin üzerinde öfkeyle yanan alev tüm vücudumu ele geçiriyordu. Dış kapı çarpıldığında evden çıktıklarını anlamıştım ve sinirden tırnaklarımı avuç içlerime geçirmiş, sakinleşmeyi bekliyordum.

Sinirimin sebebini kendime itiraf etmek istemesem de kafamın içinde aynı kelime koşturup dururken; kalbim aynı his yüzünden çarpıyordu.

Kıskançlık...

Saruhan Kalaycı'yı neden kıskanıyordum ki?

Kitaplık Rafı
Nirvana

7

O Gece

13 Aralık 2019

Dinmek bilmeyen bir öfkeyle yağan yağmura eşlik eden gök gürültüsü geceye kasvetli bir görüntü katıyor, insanın içini huzursuz ediyordu. Gecenin zifiri karanlığıyla gölgelenen yeryüzü, belirli aralıklarla gökyüzünü ele geçiren mavi ışıklar eşliğinde farklı bir boyut kazanırken; her seferinde gürültüyle çakan şimşekler karşısında hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Korkuyla karanlığa teslim olmuştu her şey.

Yarı açık olan pencereden içeriye sızan rüzgâr, dışarıdaki soğuğu içeriye biraz daha taşıyor, odanın içerisindeki sıcaklığa hükmünü geçirmeye çabalıyordu.

Küçük odayı aydınlatan mum ışığı rüzgârın her darbesinde sarsılıyor olmasına rağmen inatla parlamaya devam ediyordu. Saruhan'ı tümüyle karanlığa teslim etmek istemiyorlardı belki de. Öyle yalnızdı ki... Ömrü tükenmek üzere olan iki mum bile onun haline acıyor, kalan zamanlarını ona eşlik etmek üzere harcıyor-

Kitaplık Rafı

lardı. Karanlığa meydan okurcasına tekmelerini savururken birkaç saat içinde sönüp gidecek birkaç mumun ona acıyor olması son derece komikti.

Yağmurun şiddetle dövdüğü asfalttan çıkan melodik ses, gök gürültüsünün çıkarmış olduğu dehşet verici sesle harmanlanması gökyüzünün kendisine ait bir senfonisi olmalıydı. İlham vericiydi. Dondurucu soğuğa bu yüzden katlanıyor, saatlerdir pencereyi bu sebeple kapatmıyordu. Hiddetle dövdüğü kum torbasından çıkan sesler yağmurunkine karıştığında hissettiği haz daha fazla yoğunlaşıyordu çünkü.

Rüzgârın ateşe dokunduğu her seferde kısa süreliğine karanlıkta kalan Saruhan korkmuyordu. Ürkmüyor, karanlıkta kalacağından kuşku duymuyordu. Bu ortamı bilerek hazırlamıştı. Karanlıktan ilham alıyordu. Işıklar söndüğünde hayatının, bulunduğu ortamdan daha karanlık ve zavallı olduğu gerçeği tokat gibi yüzüne çarpıyor, bu hissetmesi gereken tüm duyguları en doğru şekilde hissetmesine neden oluyordu. Kum torbasını yumruklarken cansız bir nesne olmaktan çıkıyor, hayatının bu noktaya gelmesine neden olan insanların yüzü beliriyordu.

Gözlerini sıkıca yumarken daha sıkı tekme ve yumrukla var gücüyle darbelerine devam ederken soluklanması gerektiği anlarda dirsek temasıyla kendine birkaç saniyelik vakit ayırıyordu.

Bu gece uyumak yoktu onun için. Öfkesi öyle büyüktü ki kum torbasıyla daha uzun süre vakit geçirecek gibi duruyordu. Tek dileği, kendine hâkim olabilmek ve sinirini yatıştırabilmekti. Aksi takdirde gecenin geriye kalanında yumrukları gerçek sahipleriyle muhatap olmak zorunda kalabilirdi.

Bir an duyduğu ses Saruhan'ı durmaya zorladı.

İşittiği ses bir silaha mı aitti yoksa gök gürültüsünün dehşet sa-

Kitaplık Rafı

çan seslerinden birisi miydi? Ayırt edemediği sesin tekrarlanma ihtimaliyle bir süre daha hareketsiz beklemeyi tercih etti. Nefes nefese kalmış olmasına rağmen ciğerlerini bir süreliğine nefessiz bırakarak avını bekleyen bir avcı gibi sesleri dinlemeye devam etti. Asfaltı döven yağmur damlalarının gürültüsünden başka bir şey duyulmadığından devam etmek üzere eliyle kum torbasına dokundu. Saruhan'ın durmasıyla birlikte hızını yavaşlatan yağmur yine onunla birlikte harekete geçti ve yeniden biraz önceki hızıyla yağmaya devam ederken gözleri karanlık odada öfkeyle parladı.

Çenesinin hizasında kaldırdığı yumruğunun ardındaki yüzünün tüm hatları ölümcül bir tehlikeyle gerilmişti. Tam şu anda bir aynanın karşısına geçse kendi yansımasına yabancı kalırdı.

Arka arkaya attığı yumruklarla devam etti kum torbasını hırpalamaya. Her darbesinin ardından çıkan ses, yağmurun sesine eşlik eder nitelikteydi. Sadece yumrukları ve gök gürültüsünden çıkan sesler genç çocuğa keyif veriyordu. Sadece bir anlığına durdu ve yağmurun sesini dinledi. Hemen ardından kaldığı yerden devam ettiğinde gökyüzüyle yarım kalan düeti büyüleyici bir şekilde gecenin ruhunu okşamaya devam etti.

Yalnızca ay ışığının aydınlattığı dar sokaklardan telaşla ilerleyen Çağla ne yöne gittiğini bilmeden koşuyordu. Tek derdi gözlerden uzaklarda, yaşananlardan kendini sıyırabilecek bir yol bulabilmekti. Sokak lambalarının ulaşamadığı sokağın alacakaranlığını yitirmesine neden olan ayın kendisine düşmanlık beslediğini düşünmeye başladığında öfkeyle gerildi yüzü. Karanlığa karışan gölgelerden biri olmak istiyordu. Karanlık, sığınağı olsa ne de iyi olurdu diye umut ediyordu.

Kitaplık Rafı
Ajnova

Siren sesleri sessizliği bozacak kadar büyük bir gürültüyle havaya karıştığında Çağla hepten paniklemeye başladı. Gecenin kalanında başına bunların geleceğinden haberi yoktu. Arkadaşını geride bıraktığı için fazlasıyla gergindi fakat onunla birlikte yakalanırsa annesinin gözünde beceriksiz bir çocuk olarak kalacaktı ki bu hayatta isteyeceği en son şey bile değildi.

Arkadaşını geride bırakmış olabilirdi ve başına ne geleceğini bilmiyordu fakat dosya kendisindeydi. Annesine ulaştırıp takdirini kazanmak tek dileğiydi.

Nefes nefese kalmıştı.

Gökyüzü bir kez daha gürlediğinde karanlığın içinde mavi bir şerit yansıdı. Yağmur şiddetini arttırmak için bu ânı bekliyor gibiydi. Yağmur yağmıyordu sanki, bu bir grup insanın günahlarından arınmalarını emrediyordu. Öfkeyle gürlüyor, işledikleri suçun bedelini ödemelerini istiyordu.

Biraz sonra siren ışıklarının sokaklardaki yansımalarını görünce kalbi gök gürültüsüne meydan okurcasına çarpan Çağla, tüm gücünü yitirmesine rağmen dinlenmeye vakti olmadığının pekâlâ farkındaydı ve adımlarını hızlandırarak ıssız sokaklarda ilerlemeye devam etti.

Dakikalarca süren koşuşturması boyunca her adımının ardından arkasını yoklamayı ihmal etmeyen Çağla, yeteri kadar uzaklaştığını düşünerek adımlarını yavaşlattı. Sakinleşmeye ve dinlenmeye ihtiyacı vardı. Bu gece yaşananlar çok fazlaydı çünkü. Onun için bile...

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor, neredeyse göz gözü görmeyecek kadar sağanak yağışıyla yer yüzüne hükmediyordu.

Hiddetliydi.

Gökyüzünün öfkesini üzerine alındı Çağla. Günahların en

Kitaplık Rafı

büyüğü ihanetti. Bu gece, arkadaşını geride bırakarak işlemişti en büyük günahı. Bir bedeli olmalıydı. Olacaktı, bunu biliyordu.

Zihnini meşgul eden tüm bu aptal düşünceleri kafasının içinden kovmak için başını hızlıca iki yana sallayarak yürümeye devam etti. Yolun karşısına geçme kararı aldığında bir an bile düşünmemenin bedelini az kalsın canıyla ödüyordu. Hem de bir polis arabasının altında kalarak... Kazara polis arabasının önüne atlayarak ölmek, bir suçlu için ne de trajik bir son olurdu öyle değil mi?

Etrafını kontrol etmeden, aceleyle yola doğru attığı ilk adımda polis arabasını fark etmemişti. Şimdi ise korkuyla elini kalbinin üzerine koymuş, hâlâ hayatta olduğu için şükrediyordu.

Islandığı için yüzüne yapışan uzun saçlarından kurtuldu çok geçmeden.

Afallamıştı, ne yapacağını bilemediği için defalarca sağını solunu kontrol etmekle geçirdiği saniyelerin ardından temkinli bir adım attı. Tüm bu ıssızlığın içinde sokak lambalarına eşlik eden bir ışık vardı dükkânların birinde. Çağla orada olacağından emin olsa da gece saatlerinde olduğu için bir yanı Saruhan'ı bulamayacağını söyleyerek umutlarını kırıyordu ama yanılmıştı. Oradaydı işte!

Dükkânın hemen önünde durduğunda yağmur damlalarının ıslattığı kirpiklerini kırpıştırırken gördüklerinin doğru olup olmadığını anlamak için ellerinin tersiyle gözlerini sildi. Elleri usulca gözlerinden çekilirken ışık doğrudan hücum ettiğinde mutlulukla gülmeye başladı.

Korkusuzca kapıya yaklaştığında mekânı görebilmek için büyük camları örten perdelerin arasından içeriye bakmaya çalıştı. Birkaç adım daha yaklaştığı cama usulca elini yasladıktan sonra perdelerin arasından bakarak tüm dikkatiyle mekânın içinde göz gezdirmeye başladı.

Kitaplık Rafı

Köşedeki boy aynasının yansıması sayesinde gördükleri Çağla'nın yüzüne şeytani bir gülüşü beraberinde getirdi. İştahla dudağının kenarını dişlerken aklından geçenler ona daha fazla beklemek yerine bir an önce harekete geçmesini tembihleyen türdendi.

Mekânın camından elini çekerek birkaç adım geriye çıktıktan sonra yeniden kapının önündeki yerini aldı ve kapıyı çalmadan evvel sessizce boğazını temizledi. Aynı zamanda saçlarını tek bir omuzunun üzerinde toplayarak tam da istediği gibi boynunun açıkta kalmasını sağlamıştı.

Son birkaç dakikayı nefesini toparlamak üzere feda ettikten sonra beklemesini gerektiren başka hiçbir durumun kalmamasının verdiği memnuniyetle kapıyı çalmak için elini kaldırdı. Kapının camına avuç içiyle, içeriden duyulacak kadar vurduğunda sanki cam elinin altında parçalara ayrılacak gibi sarsıldı. Heyecanı, beklediğinden daha fazla güç uygulamasına neden olsa da bu durumu umursamadan bir kez daha çaldı kapıyı.

Çağla kapıyı çaldıktan sonra bir adım geriye çıkarak görüş hizasına biraz önce camdan içeriye baktığı aralığın girmesini sağladı. İçerideki boy aynası sayesinde Saruhan'ın vereceği tepkiyi izleme şansına sahipti ve bu durum oldukça keyfini yerine getirmişti.

Saruhan'ın herhangi bir tepki vermeyişi karşısında öfkeyle kaşları çatıldığında yeniden kapıyı çaldı. Bu kez diğerinden de hızlı vurdu cama, çıkan gürültü umurunda bile değildi artık. Saruhan'ın bu sesi duymama gibi bir şansının olmadığına adı gibi emin olsa da neden tepki vermediği hakkında herhangi bir çıkarımda bulunamıyordu.

Bir yandan kapıyı çalıyor bir yandan da çaprazında bulunan aynadan anlık tepkileri görebiliyordu. Nihayet son çalışına kayıtsız kalamamıştı.

Kitaplık Rafı

Kum torbasına son bir yumruk indirdikten sonra kenardaki havluyla çıplak göğsünün üzerindeki damlacıkları sildi. Hemen sonra alnındakileri... Tüm bunları yaparken hızla inip kalkan göğsünün aksine son derece sakin bir tavır sergiliyordu.

Son olarak boynunu da kuruladıktan sonra genç adam havluyu omzuna attı ve miskin adımlarla kapıya doğru yöneldiğinde Çağla, kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Kapının bir an önce açılmasını istiyor, sabırsızca yerinde kıpırdanıyordu.

Çok geçmeden cam kapının ardında beliren siluet Çağla'nın nabzını fazlasıyla yükseltmişti. Heyecanla yanaklarını dişlemesiyle nefesini tutup kapının açılacağı ânı beklemeye başlaması bir oldu.

Saruhan'la aralarındaki tek engel saniyeler içinde ortadan kalktı ve kapı sonuna kadar açıldı. Karanlığın tüm yoğunluğuna rağmen, keskin gözleriyle Saruhan'ın yüzünü ilk kez görüyormuşçasına büyük bir merak ve açlıkla inceledi.

Saruhan'ın sorgulayıcı bakışlarıyla kızınkiler buluştuğunda inceleme sona ermişti. Çağla ne yapacağını çok iyi biliyordu. Dakikalardır aklında dönen tek bir şey vardı ve derince soluduğu son nefesi dilinin ucunda sarf edilmeyi bekleyen o cümleyle birlikte döküldü.

"Neden bu kadar geç açtın!" demesiyle birlikte Saruhan'ın üzerine atıldı ve iştahlı bir şekilde dudaklarını öpmeye başladı.

Bu duruma hazırlıksız yakalanan Saruhan geriye afallarken çareyi kızın ince beline tutunmakta buldu.

Çağla küçük bir hareketle cam kapıyı arkalarından kapatırken Saruhan'ın yüzünü avuçları arasına aldı ve daha büyük bir tutkuyla öpmeye devam etti.

Saruhan belinden tutup Çağla'nın sırtı soğuk duvarla temas edene kadar ağır ağır geriye gitti.

Kitaplık Rafı

Sırtı duvara yaslandığında küçük bir inlemeyle bedenini Saruhan'ın çıplak vücuduna yaslayan Çağla kısa bir süreliğine dudaklarından ayrıldı ve karanlıkta parlayan gözlerini adamınkilere dikti.

Nefes nefese kalmıştı ikisi de.

Saruhan tam bir şeyler söylemek üzere dudaklarını araladığında Çağla elini Saruhan'ın göğsünün üzerine koydu. Avcunun altında deli gibi çarpan kalbi vücudunda garip bir his uyandırmıştı. Yüzündeki gülüş şeytani bir boyut kazandığında adam da aynı şekilde karşılık verdi.

Çok geçmeden yeniden kavuştu dudakları. Biraz önceki gibi Saruhan'ın yüzüne yerleşen elleri bu kez ağır ağır boynuna doğru süzüldü ve parmak uçları ensesindeki saçları okşarken kolları çoktan omuzlarındaki yerini almıştı. Saruhan'ın kaskatı kesilen bedeni iştahını iyice kabartıyordu.

Vücudunu adamın bedenine daha çok bastırdığında tam olarak istediği şeyi elde etmeyi başarmıştı. Saruhan'ın ıslak dudaklarından dökülen iniltiyle sırıttı. Hemen sonra diliyle adamın dudaklarını davetkâr bir tavırla yokladığında buna karşı koyamayacağına emindi.

Ellerinin altındaki kasları daha da gerildiğinde başardığını sandı. Yanılıyordu çünkü Saruhan'ın kasları kızın vücudunu kendininkinden ayırmak üzere harekete geçtikleri için gerilmişti.

"Şunu yapmayı kes artık!" diyerek itti Çağla'yı.

Neye uğradığını şaşırmış bir ifadeyle Saruhan'ın yüzüne bakakaldığında herhangi bir şey söyleyememişti. Beklediği bu değildi çünkü. Saruhan'ın kucağında arka odaya doğru taşınacağına emindi. Harika bir gecenin henüz başladığını ve her zamanki gibi vakit geçireceğini sanıyordu. Bu kez sandığı gibi olmadı.

Kitaplık Rafı
Ajnova

"A-Ama..."

Saruhan'ın yüzüne gölgeler düşmüş olsa da dişlerini sıktığı rahatlıkla görülebiliyordu.

Ağır ağır başını iki yana sallayarak Çağla'nın karşısından çekilip kenardaki eski kanepeye doğru yürümeye başladı.

"Boşuna bakma bana öyle!" diye homurdanarak yürümeye devam etti. "Ne yapmaya çalıştığının farkındayım." Sesindeki öfke bir anlığına Çağla'yı tereddüt ettirse de o nasıl davranması gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Ne oluyor?" diye sorduğunda sesi oldukça öfkeli çıkmıştı. "Hiçbir şey anlamadım. Neden bahsediyorsun?"

"Benimle oyun oynama!" diye gürleyerek arkasını döndü. Çağla'nın korkuyla sıçradığını ve gözlerindeki paniği görünce daha sakin bir şekilde söylediğini yineledi. "Benimle sakın oyun oynama!" Bu kez işaret parmağını ikaz edercesine Çağla'ya doğru sallayarak cümlesine eşlik etmişti.

Çağla'nın gözleri öfkeyle kısılırken bunu Saruhan'a yansıtmak yerine bambaşka bir yolu tercih etti.

Saruhan yeniden arkasını dönmüş, öylece camın ardından yağmuru seyrediyordu. Parmak ucuna yükseldi ve Saruhan'ın arkasından usul usul sokulmaya başladı.

"Gecenin bir yarısı..." diye fısıldayarak konuşmaya başladı. "Dışarıda yağmur yağarken..." Kesik kesik konuşuyor ve bazı harfleri adeta inler gibi tiz bir sesle sarf ediyordu. "Kum torbasını yumruklamaktan terlemiş ve yorgun düşmüş genç bir adam karşımda dururken... Hem de yarı çıplak bir şekilde... Onunla sevişmekten başka ne düşünebilirim ki?"

Saruhan tepki vermeden dışarıyı izlemeye devam etti.

Çağla, adamın bu fevri hareketlerini görmezden gelerek usulca

Kitaplık Rafı
Ajnova

yaklaşmaya devam etti. Hem kendi istediğini hem de kendisinden isteneni yapmayı kafasına koymuştu ve bunları gerçekleştirene kadar vazgeçmeye niyeti yoktu.

Biraz sonra Saruhan'ın hemen arkasındaki yerine bir adım kala durdu ve derin bir nefes aldı. Titreyen nefesi çoktan havaya karışmışken Çağla cesaretini toplar toplamaz son adımı da atarak hemen arkasında durdu.

Hem yağmurun altında kaldığı hem de saniyeler içinde fazlasıyla gerildiği için buz kesmiş ellerini yavaş yavaş adama doğru uzattı. Anbean titremeye başlasa da bu durum pek umurunda olmadı. Tek bir şey istiyordu ve tümüyle ona kilitlenmiş durumdaydı.

Az sonra soğuk teni Saruhan'ınkiyle yeniden buluştuğunda omzunun arkasında keyifle gülümsedi. Kollarının arasından karnına doğru uzanan elleri vakit kaybetmeden aşağı doğru kaymaya başladı. Saruhan'ın tepkisizliğinden aldığı cesaretle parmaklarının basıncını arttırdı. Adım adım hareket eden parmaklarının altında gerilen karın kasları Çağla'nın keyfini iyice yerine getiriyordu.

Çağla yanağını Saruhan'ın çıplak sırtına yasladıktan sonra parmakları hedefine ulaşmak için şortundan içeriye sızdı ve edepsiz bir kıkırdamayla başını kaldırdı fakat tam o an yine beklemediği bir şey oldu.

Saruhan aniden elini Çağla'nın elinin üzerine koyduğunda durdu ve korkuyla nefesini tuttu. Parmakları yarıya kadar içeride olsa da henüz şortun bel kısmındayken durdurulmuş ve Saruhan'ın elleri tarafından ablukaya alınmışlardı.

"Sana yapmamanı söylemiştim," diye tersleyerek Çağla'nın elini şortunun içinden çıkararak hışımla arkasını döndü. "Sakın sınırlarımı aşmaya kalkma!"

Kitaplık Rafı

Çağla, Saruhan'ın öfkesini görmezden gelerek bir adım geriye çıktı.

Gözlerini Saruhan'ın gözlerinden ayırmadan ellerini arkasına götürdü ve ağır ağır büstiyerinin fermuarını aşağıya çekerken her an daha da büyüyen bir gülüşle gözlerinin içine bakmaya devam etti.

Fermuarı sonuna kadar açtıktan sonra omzuna tutunan büstiyerin ince askılarını küçük birer dokunuşla üzerinden düşmesine neden oldu.

"Yapma!" dedi Saruhan kaşlarını çatarak.

"Seninle birlikte olmak istiyorum, bir sakıncası mı var?" diye itiraz ederek pantolonunun düğmesini açtı. "Seni istiyorum."

Saruhan alaycı ve bir o kadar da öfkeli bir gülüşle başını yana çevirdiğinde "Ne tesadüf? Ne zaman bir iş çıksa o zaman benimle olmak istiyorsun. Bunu anlamayacak kadar akılsız bir adam mıyım sence?" diye sordu ve yeniden bakışları kıza döndüğünde gülüşünden eser kalmamıştı.

"Yanılıyorsun," derken yeniden adama sokulmaya çalıştı. "Ben her zaman seninle olmak istiyorum."

Bir adım daha attı Çağla. Bir yenisine izin vermeyerek durmasını söylercesine Saruhan elini havaya kaldırdığında Çağla öfkeyle dişlerini sıktı.

"Neden böylesin?"

Bu kez Saruhan karşılık vermeden birkaç adımla yaklaştı hemen.

Çağla tam gözlerinin içine bakarken Saruhan gözünü bile kırpmadan usul usul yaklaşmaya devam etti. Yüzü her an biraz daha Çağla'nınkine yaklaşırken tedirgin bir şekilde yutkunduğunu gördü.

Gülümsediğinde dudakları ne kadar tehlikeli bir adam olduğunu ilan eder nitelikteydi.

Kitaplık Rafı

Yeniden dudaklarına uzandı Çağla'nın.

Saruhan'dan beklemediği bu davranış yüzünden büyük bir şaşkınlığa düşse de duygularını gizleyip Saruhan'ın dudaklarının dokunabilmesi için dudaklarını araladı hafifçe.

Biraz daha yaklaştı Saruhan. Biraz daha... Biraz daha ve sonra durdu. Dudakları Çağla'nınkilere dokunmadan hemen önce durdu ve şehvetle yumulmuş gözlere gözlerini dikerek açılmasını bekledi.

Geçen birkaç saniyenin ardından boşuna beklediğini anlayan Çağla aceleyle gözlerini açtığında Saruhan'ın alaycı bakışlarıyla karşılaştı. Bu, öfkesinin iyiden iyiye artmasına neden olmuştu.

"Söyle o annene... Bir şey istiyorsa, kızını yatağıma göndererek elde etmeye çalışmasın. O yaşlı kafasına soksun şunu, ben ne istersem o olur." Her kelimesinden ayrı bir zevk aldığını belli eden gülüşüyle doğrulurken Çağla'nın sinirden gözleri dolmuştu.

Göz pınarlarında biriken yaşların süzülmesine engel olmak için birkaç saniyeyi yukarıya bakarak harcadıktan sonra Saruhan'ın zehirli sözcüklerinin karşılığını vermek üzere araladı titreyen dudaklarını.

"Anneme karşı gelirsen neler yapabileceğini benden iyi biliyorsun!" diye hatırlattı tehditkâr bir tonda. "İstediğini yerine getirmek zorundasın."

Saruhan bir süre kızın söylediklerini cevapsız bırakıp biraz önceki yerine, camın önüne döndü ve yağmurun sesini dinlemeye devam etti.

"Değilim," dedi rahat bir tavırla. "Git söyle ona, istediğini yapmayacağım."

"Yapacaksın!" diye bağırdığında camın önünde arkası dönük bir siluet olarak görünen Saruhan, omzunun üzerinden Çağla'ya

Kitaplık Rafı

doğru ters bir bakış attı. "Yapmak zorundasın. Yoksa... Yoksa... Annemin yapacaklarını biliyorsun!" dediğinde ses tonu Saruhan için endişelenmiş gibiydi.

"Ne olur?" diye mırıldandı Saruhan kendi kendine. "En kötü ihtimalle ölürüm."

"En iyi ihtimalle de cesedinin bulunmasına izin vereceği bir ölümün olur," diye eklediğinde Çağla'nın sesi korkuyla titredi.

Saruhan umursamaz bir şekilde önüne döndükten hemen sonra "O zaman bulunmamayı yeğlerim," diye eklediğinde Çağla annesinin yapacaklarını düşünüyor ve ona zarar vereceği için delicesine korkuyordu.

"İnat etme, lütfen..."

"Yeter!" dedi ve elini kaldırarak Çağla'nın konuşmasını kesti. "Seninle de işim bitti. Annen olacak o kadınla da!"

Son söyledikleri Çağla için büyük bir yıkım demekti. Gerçekten seviyordu onu. Haklıydı, çoğu zaman annesinin ısrarları yüzünden yaklaşıyordu ona ama seviyordu da. Hem de günden güne artan bir bağlılıkla seviyordu. Saruhan bunları nasıl söyleyebilmişti? Şaşkınlığını ifade edebileceği bir kelime bulamadığı için çaresiz ve zavallı hissediyordu kendini.

"Daha yirmi iki yaşındasın."

Çağla'nın titreyen sesiyle dudaklarından dökülen bu kelimelere anlam verememişti Saruhan. Son söylediğiyle onu ne kadar üzdüğünü biliyordu fakat söylediklerinin Çağla'yı ne söylediğini bilmeyecek hâle getireceğini tahmin etmediği için bu hâline şaşırmıştı.

"Yani?" dedi Saruhan meraklı bir şekilde kaşlarını çatarak.

"Yani..." diye tekrarladıktan sonra Saruhan'a doğru birkaç adım attı. "Ölmek için fazla gençsin aptal!" Bunu söyleyerek onu kararından vazgeçirebileceğini umuyordu.

Kitaplık Rafı

Bir anlığına oluşan sessizlik istemsizce umutlanmasına neden oldu. Saruhan'ın vazgeçtiğini düşünse de bu pek uzun sürmemişti. Alaycı gülüşüyle kaşları iyice çatıldığında onu başka neyle korkutabileceğini düşünmeye başlamıştı. Saruhan'ın ne kadar gözü kara olduğunu bildiğinden elindeki tek kozu buydu ve bu da işe yaramıyordu işte.

"Belki de tam zamanıdır," dedi Saruhan gülmeye devam ederken. "Şimdi git buradan."

Neredeyse bir dakikaya yakın bir süre donup kalmıştı Çağla. Nefes bile almadan öylece bakakalmıştı fakat elinden bir şey gelmeyeceğini idrak ettiği an oradan ayrılmaktan başka çaresi de kalmamıştı.

"Sen bilirsin," dedi geri geri çıkarken. "Bunu çok ağır ödeyeceksin."

Çağla'nın gidişinin ardından Saruhan bakışlarını yere dikmiş, yağmur damlalarının yere çakılışını izliyordu.

Çağla gelmeden önce sinirden deliye dönen, kum torbasını patlatacak hâle getirdiği hâlde öfkesini yatıştıramayan Saruhan'dan eser yoktu şimdi. O kadar rahatlamış hissediyordu ki uzun zaman sonra ilk kez sağlam bir uyku çekebilecekti bu gece. Her şey planladığı gibi gidiyordu çünkü.

Oyun tam da istediği yönde ilerliyordu ve artık kendi kurallarını devreye sokma vakti gelmişti.

Düzenleme
Ny.ozlem

Kitaplık Rafı
Arnova

8

Karar

"Ellerine sağlık!" dedikten sonra kucağımdaki tabağı düşürmemeye özen göstererek pencerenin kenarına bıraktığım çayımdan bir yudum almak üzere kupayı elime aldım.

"Afiyet olsun," dedikten sonra Eymen de çayından bir yudum aldı ve birbirimize samimi olduğuna inandığım birer tebessümde bulunduk.

Aslında benimki de gayet içten olmasına rağmen Eymen'in gülümsemesi ile kıyaslandığında daha soğuk kalıyordu çünkü son yarım saattir kafamın içinde bir ton soru işaretiyle karnımı doyurmaya çalışıyordum.

"Nereye gittiler?" diye sordum Eymen'e güvenebileceğimi ve cevap vermekten çekinmeyeceğini düşünerek.

"Kimler?" diye sorduktan hemen sonra "Saruhan'la İpek mi?" diye eklediğinde olumlu anlamda başımı sallayarak karşılık verdim. Omuzlarını sallarken "Hiçbir fikrim yok. Saruhan bu... İşi belli olmaz," dedi. Merakımı gidememiş olmanın verdiği hayal kırıklığı eşliğinde çayımdan bir yudum aldım.

Eymen hızlıca çayının son yudumunu da kafasına diktikten

Kitaplık Rafı
Ajinova

sonra oturduğu yerden kalktı. Kucağımdaki boş tabağı ister gibi elini benden tarafa uzattığında "Ben götürürüm, bırak sen," diye karşılık verdim.

Olumlu anlamda başını sallarken "Tamam o hâlde. Birazdan biz de çıkacağız, hazırlanmak ister misin?" diye sorduğunda ne yapacağıma emin olamadığım için bir süre sessiz kalmayı tercih ettim.

"Üzerimi değiştirsem iyi olur," dedim ve gece eşyalarımı arabada bıraktığımızı fark edince gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi açıldı. "Çantalar..." diye mırıldandım dehşete kapılmış bir ifadeyle. "Çantalar arabada kalmıştı!" diye telaşlandığımda Eymen gülerek karşıma dikildi.

"Sakin ol, Saruhan kanepenin arkasına bırakmış çantaları," diyerek tabağı tuttuğu eliyle kanepeyi işaret ettiğinde elimi göğsüme bastırıp rahat bir nefes aldım.

"En azından o kadarını düşünebilmiş!" diye iğneleyerek ayağa kalktığımda Eymen'in kıkırdamaya devam ettiğini duydum.

"Neden arabanı İsmail abiye götürdü?" diye sorarken salondan çıkıyor olmasına rağmen sorusuna cevap vermekte gecikmedim.

"Domuz çünkü!" dedim öfkeyle. "Beni cezalandırmak için arabamı parçalattı."

"Şaşırmadım," diyerek salona döndü. Saruhan'ın hep böyle bir insan olduğunu öğrenmek keşke içimi rahatlatabilecek bir bilgi olsaydı fakat rahatlamak şöyle dursun, ürpermiştim adeta. Bir insan nasıl bu kadar dik başlı olabilirdi ki?

Hayretle kaşlarımı kaldırarak "Hep mi böyleydi?" diye sordum.

"Zamanla oldu diyelim," diyerek omuz silkti. "Zaman... Yaşananlar... Onu böyle bir insan olmaya zorladı."

"Yaralı bir geçmişi olduğunu tahmin edebiliyorum elbette ama..." diye mırıldanırken kendimi kötü hissetmiştim. İnsanların

Kitaplık Rafı

acılarından ya da zayıf yönlerinden bahsederken en nefret ettiğim kişi bile olsa ister istemez yumuşuyordum. "Yine de kendini düzeltebilir. Karşısındaki insanlara karşı daha saygılı ve sevecen yaklaşmayı deneyebilir."

"Umarım bunları Saruhan'dan beklemiyorsundur," dediğinde kaşlarım çatıldı.

"O kadar mı kötü?" diye sordum merakla.

"Kötü demeyelim de... Duygularını yansıtmaktan hoşlanmayan, içine dönük bir insan diyelim. Daha doğru olur," dedi.

Dudağımın kenarı düşünceli bir tavırla aşağı doğru kıvrıldı. "Tabii... Kardeşim dediğin insan hakkında kötü konuşmak istememen normal," diye mırıldanarak yerdeki çantamı alıp kanepenin kenarına koydum.

"Gerçekten diyorum bak!" diyerek hayretle kaşlarını kaldırarak vakit kaybetmeden konuşmaya başladı Eymen. "Onu tanısan, neden bahsettiğimi çok iyi anlarsın. Saruhan asla kötü biri değil," diye bir açıklama yapsa da Saruhan'la tanıştığım günden beri sergilediği tavır ve yaptıklarını gözümün önüne getirince hiçbir inandırıcılığı kalmıyordu.

Saruhan'a değer veren birine, onun ne kadar kötü bir insan olduğunu anlatarak boşa kürek çekmek gibi bir niyetim olmadığı için cevap vermek yerine çantamdaki tişörtlerden birini çıkardıktan sonra Eymen'e döndüm ve omzumun hizasına doğru kaldırdığım tişörtü göstererek gülümsedim.

"Ah, doğru!" dedi Eymen'de ne demek istediğimi anladığında. "Ben de hazırlanayım, sonra çıkarız."

Başımla onayladıktan sonra Eymen odalardan birine girip kapısını kapatana kadar öylece arkasından baktım.

İki gündür yaşadıklarımın ağırlığını taşıyan kıyafetlerimden

Kitaplık Rafı

hızlıca kurtulduktan sonra yeni giyeceklerimi seçecek hâlde olmadığım için sırasıyla çantanın en üstünde, giyebileceğim uygun ne varsa çıkardım ve kanepenin kenarına koydum.

Günlük, dışarıya çıkarken giymeye uyacak bir kot ve bir kazakla hazırlığımı tamamladıktan sonra saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yaparak topladıktan sonra çantamı kanepenin yanına, kendimi de kanepeye bıraktım ve Eymen'in gelmesini bekledim.

Bir iki dakika sonra odanın kapısı açıldı. Eymen'in koridordaki ayak seslerini duyup ayağa kalktım. Eymen salonun kapısına geldiğinde tarzını incelemekten kendimi alamadım çünkü ilk tanıştığımızda, salaş ev hâlinde olduğundan ister istemez nasıl bir giyim tarzı olduğunu merak etmiştim.

Siyah bir boyfriend pantolonun üstüne gri bir sweatshirt giymişti. Taktığı kırmızı berenin kenarlarından sarkan kumral saçları havalı bir görüntü katsa da asıl hoşuma giden Converseleriydi. Çünkü Converse benim de çok sevdiğim ve sürekli giydiğim ayakkabılardı ve ister istemez bu; Eymen'e karşı beslediğim samimiyetin biraz daha artmasına neden olmuştu. Ve çorapları... Siyah zemin üzerinde kırmızı ve gri renklerle işlenmiş kelepçeler Eymen için oldukça manidar görünüyordu.

"Tarzına bayıldım!" diyerek salonun kapısına doğru ilerlerken Eymen arkasını dönüp duvara yapıştırılmış boy aynasından kendini inceledi.

"Sahiden mi?" diye sorarken beresini düzeltiyordu.

"Evet, çok havalı görünüyorsun!" dediğimde başını sallayarak teşekkür etti.

"Sen de çok güzel görünüyorsun," diye karşılık verdiği için utanarak gülümsedim.

"Teşekkür ederim," dedim sevecen bir tavırla.

Kitaplık Rafı
Ajanda

Saruhan'ın bana karşı tavrının yaptığı iş yüzünden olduğunu düşünerek iyimser kalmaya çalışıyordum fakat Eymen'i tanıdığımdan beri Saruhan'ın yaptıkları daha çok canımı sıkıyordu. Çünkü Eymen'de Saruhan'la büyümüştü ve aynı işi yapıyordu. Peki Eymen neden karşısındaki insana, gerçekten insanmış gibi davranıyordu?

"Çıkalım mı?" dedikten sonra cevabımı beklemeden çıkış kapısına yönelen Eymen'in peşinden gitmeden önce aynadan göz ucuyla kendime bir bakış attım ve seri adımlarla arkasından ilerledim.

Apartmandan çıktığımız an gözlerim, arabamın olduğu yere kaydı. Orada şimdi bir başka araba park edilmiş şekildeydi.

Düşünüp, sinirlenmek istemiyor olmama rağmen Saruhan'ın bu yaptığını bir türlü hazmedemiyordum. Bu cüreti nereden bulmuştu?

Nasıl böyle bir şey yapabilirdi?

O araba benim için dünyalara bedel, manevi açıdan çok değerli olabilirdi belki? Tavırlarını ve kabalığını bir şekilde anlayabilirdim fakat bu kadar düşüncesiz olabilmesi alttan alınabilir bir şey değildi.

"Eğer kardeşin arabamı rahat bıraksaydı, şimdi onunla geziyor olabilirdik," diye iğnelediğimde sanki canı sıkılmış gibi Eymen'in dudakları aşağı doğru kaydı usulca.

"Saruhan'ı sorgulamaya kalkarsan çok beynin yanar. Yapma," diye saçma bir tavsiye verdi. Çattığım kaşlarımın altından öfkeyle Eymen'e baktım.

"Ben uyurken arabamı parçalatmaya götüren birine karşı nasıl olmamı bekliyorsun?" diye sorduğumda öfkem Eymen'e de yansımış olmalı ki bir an afalladı.

"Haklısın da... Aman ne bileyim ya? Benim kafam zaten olmuş bir dünya... Bari siz birbirinize düşüp dövüşmeyin diye arayı yu-

Kitaplık Rafı

muşatmaya çalışıyorum işte," diyerek omuz silktikten sonra ağır ağır merdivenleri inmeye başladı.

"Sence bizim yumuşayacak bir aramız var mı?" diye sorarken birlikte kaldırımda yürümeye başladık.

"Neden öyle? Üç günlük dünyada sevişmek varken dövüşmek niye?" diye sorduğunda yüzü ciddileşti.

"Sevişmeye olan düşkünlüğün de akıl almaz," diyerek alay ettim.

"Sevişmeye düşkünüm demeyelim de dünya nimetlerinden faydalanıyorum diyelim." Keyifle sırıtarak beresinin kenarlarından çıkan saçlarını düzeltti.

"Pekâlâ," diyerek geçiştirdim. "Keşke kardeşin de senin gibi bir insan olsa."

"Madem birbirinize bu kadar sinir oluyorsunuz, ne diye birliktesiniz?" diye sorduğu anda Eymen'in bu sorusunu kendi kendime yönlendirdim ve cevap alamadım.

Sahi, bu kadar şeye rağmen neden birlikteydik ki?

"Mecburiyet diyelim," dediğimde omuz silkerek önüme döndüm. "Normal hayatımda olsam değil Saruhan'la aynı ev, aynı şehirde bile yaşamak istemem."

"O kadar çok mu ya?" diye sorduğunda hayretle kaşları çatıldı.

"O kadar çok ki... İfade edecek kelime bulamıyorum diyebilirim. Dilimizde, Saruhan'dan ne kadar hoşlanmadığımı ifade edebileceğim kelimelerin olduğunu sanmıyorum," derken o kadar hararetli konuşuyordum ki tam o an Saruhan karşımda olsa hiç düşünmeden suratına sağlam bir yumruk indirirmişim gibi...

"Saruhan kendi başına çok kolaymış gibi bir de siz ikinizi mi çekecek bu beden," derken ağlamaklı bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Eymen Demiröz'ün de bir canı var be!"

"Soyadın Demiröz mü?" diye sordum şaşkınlıkla.

Kitaplık Rafı
Ajanda

"Ne olsun isterdin? Soyadın, soyadım mı olsun Armin?" diyerek çapkın bir ifadeyle kaşlarını aşağı yukarı hareket ettirdiğinde kıkırdadım.

"Hayır!" derken gülmeye devam ettim. "Yani istersen olsun da... Of kafam karıştı!" dediğimde gülüşmeye başladık.

"Sorun sende değil, bende... Elinin ayağının titremesi çok normal. Kendine yüklenme," dediğinde alaycı bir tavırla burnumu kırıştırdım.

Apartmanın olduğu sokaktan ayrıldığımızda nereye gittiğimizi bilmeden Eymen'le birlikte yürümeye devam ediyordum.

"Özellikle gitmek, görmek istediğin bir yer var mı?" diye sorduğunda başımı iki yana sallayarak istemediğimi söyledim.

Eskişehir'e ilk kez geliyordum ve gerçekten merak ettiğim bir şehir olmasına rağmen şu an yapmak istediğim son şey bile değildi bir şehri gezmek... Yaşadıklarımın etkisiyle hiçbir şeyden keyif alamadığım için "Öyle boş boş yürüsek de olur, fark etmez!" diye mırıldandım.

"Olur, bana da fark etmez," derken omuz silkti. "Anlat bakalım. Nasıl tanıştınız? Saruhan seni nereden buldu?"

"Saruhan beni bulmadı. Ben belamı buldum," diye kendimi iğnelediğimde gülmeden edemedik. "Emin ol, başıma uçak düşse şu son birkaç haftada yaşadıklarımdan daha az sarsıcı olurdu."

"Anlat işte, bekliyorum!" dedi merakla. "Bakalım senin hikâyen neymiş, öğrenelim."

"Saruhan'la ilk okulda tanıştık aslında. İnanır mısın bilmem ama dünyanın en klişe sahnesiyle tanıştık hem de... Çarpışarak!" dediğimde Eymen şaşkınlıkla yüzüme bakakaldı.

"Ne?" derken elini hayretle ağzına kapattı. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır, çok ciddiyim!" dediğimde gülmeden edemedim. "Çok saçma değil mi?"

Kitaplık Rafı
Ajnova

"Saruhan'ı değil öyle bir sahnede görmek... Hayal bile edemiyorum!" derken gülmeye devam etti. "Ee... Sonra? Elindeki kâğıtlar yere savruldu, toplarken de parmaklarınız birbirine değdi ve âşık mı oldunuz?" diye alay ettiğinde benzeri bir şey yaşamış olmanın bilinciyle daha çok güldüm.

"Dönem ödevimi yetiştirmek için kampüste koşuyordum. Sonra Saruhan'la çarpıştık ve çantam yere düştü. Çantamı yerden alıp verdi ve gitti," dediğimde Eymen gülerken garip bir ses çıkardığı için durup ona baktım.

"Klasik Saruhan..." diye alay etti. "Romantik sahne ne arar onda."

"Onun yüzünden ödevimi yetiştiremeyecektim. O an başladım zaten nefret etmeye..."

"Hikâyenin kalanını o kadar merak ediyorum ki... Yani sokakta çarpışan iki insan sonradan buluşup, hadi hırsız ekibi olalım mı dediniz?"

Eymen tüm söylediklerinde o kadar haklıydı ki söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Tüm söylediklerim, yaşadıklarım kulağa çok saçma ve imkânsızmış gibi geliyordu. Bir insan bu kadar şanssız ve aptal olamazmış gibi... Ama oluyordu işte. Hem dolandırılıp hem de bir hırsızın peşine takılarak hayatını değiştirebiliyordu.

"Daha sonra okuldan çıktım ve Sinan'la buluştuk. İki senelik erkek arkadaşımla... Benim hep kendi mekânımda sahneye çıkmak gibi bir hayalim vardı ve yıllardır bunun için para biriktiriyordum. Sinan'la tanıştıktan sonra hayalime ortak olduğunu, birlikte bunu daha rahat başarabileceğimi söyledi."

"Şerefsiz! Nasıl dolandırdı acaba?" diye söylendi Eymen.

"Buluştuğumuzda önüme bir kart ve dekont bıraktı. İçinde iki yüz bin liraya yakın bir para vardı. Ortak kullanıma açık olduğu-

Kitaplık Rafı

nu, dilediğim zaman o parayı kullanabileceğimi söyledi..." diye anlatmaya devam ederken Eymen araya girdi.

"Sakın bana kendi biriktirdiğin parayı o hesaba aktardığını söyleme?" dediğinde kendimi daha da aptal gibi hissettim.

Utanç içinde başımı önüme eğdikten sonra "Kendi biriktirdiğim parayı o hesaba aktardım," diye mırıldanırken ağlamamak için kendimi zor tuttum.

"Armin sana inanmıyorum!" dedi Eymen hayrete düşmüş bir ifadeyle. "Bu aptal oyuna nasıl kanarsın, çok kötü..."

"Biliyorum ama... İnanmıştım!" Pişmanlığımın sesime yansıdığı rahatlıkla duyulabiliyordu.

"Şeytanın aklma gelmez," diye söylendiğinde kaşlarımı çatarak Eymen'e baktım.

"Daha sonunu getirmeden senin aklına geldi ama?" diye iğnelediğimde gururlu bir gülüş yer etti yüzünde.

"Tatlım, şeytanın aklına gelmez dedim. Eymen demedim," dediğinde keyifle gülüşüne karşılık verdim.

"Saruhan peki?" dedi birkaç dakika sonra. "Onunla tanışmadınız hâlâ. Nasıl dâhil oldu bu hikâyeye?"

"Saruhan benim komşum biliyor musun?" dediğimde şaşkınlıkla çığlık attı.

"Yeter artık!" diye bağırdı. "Şaşırmak istemiyorum. Komşusunu iş ortağı mı yaptı bu çocuk, kafayı mı yedi?" diye söylenirken başımı iki yana sallayarak susmasını sağladım.

"Hayır öyle değil, bak dinle!" dedikten sonra saçımı kulağımın arkasına doğru taradıktan sonra anlatmaya devam ettim. "Dolandırıldığımı öğrendikten sonra eve geldim. Yangın merdivenine çıktım ve intihar etmeyi düşünmeye başladım. Öylece merdivenin kenarına oturmuş aşağı bakarken Saruhan birden geldi ve yanıma

Kitaplık Rafı

oturdu. Yine birbirimizden nefret ederken ben sinirden intihar etmekten vazgeçtim."

"Klasik Saruhan..." diye yinelediğinde kaşlarımı çattım. "Dikkat dağıtmakta üstüne yoktur," diye ekledi hemen.

"Sonra nasıl olduysa konuşma dolandırılmama geldi. Paramı kurtarıp yardım edebileceğini söyledi. O şekilde tanışmış olduk aslında," dediğimde yüzünü buruşturdu.

"İyi hoş da... Neden seni ekibe almak istedi? Paranı kurtarmak için sana ihtiyacımız yok ki!" dediğinde çok mantıklı geldi. "Aksine Sinan'ın peşinden koşarken sen ayak bağı olursun bize," dediğinde kaşlarımın çatıldığını görünce durumu toparlamak için aceleyle konuşmaya devam etti. "Şey yani... İşi bilmediğin için ne yapacağını bilemezsen panik olursun. O yüzden öyle dedim..."

"Anladım, merak etme sorun yok!" dedim gülümserken.

"Çok garip..." diye mırıldandığında gereken açıklamayı yapmak üzere konuşmaya başladım.

"Şöyle söyleyeyim... Bir şekilde ailemin zengin olduğunu öğrenince dolandırıldığım paranın peşine düşmemin gereksiz olduğunu söyleyerek vazgeçti ama ben kalmak için ısrar ettim. Çünkü Saruhan'ın hırsız olduğunu öğrenmiştim ve birlikte çalışmak, öğrenmek istediğimi söyledim," gözlerini kocaman açmış bir şekilde yüzüme baktı uzunca bir süre.

"Neden böyle bir şey istedin?" diye sorduğunda şaşkınlıktan sesi tizleşmişti. "Manyak mısın? Madem zengin bir ailen var, ne diye bu hayatı seçiyorsun?"

"Çünkü sahip olduğum sanılan zengin aileye hiçbir zaman sahip olmadım," diye açıkladım vakit kaybetmeden. "Saruhan'a söylemedim aslında... Sadece paramı kurtarması için yardımını istediğimi söyledim ama kaybettiğim paranın yarısını o gece babamın

Kitaplık Rafı
Ajanda

evinden çalmıştık bile!" derken Burcu'nun yüzü gözümün önüne geldiğinde gülmeden edemedim. "Para pek umurumda değil açıkçası. Bir şekilde Sinan'ı cezalandırmak, içtiği sütü burnundan getirmek istiyorum ve bunu yapan kişi ben olmalıyım. Ona cezasını veren ve acı çekerken gözlerinin içine bakan ben olmalıyım," derken intikam hırsıyla başımı salladım ağır ağır. "Saruhan'ın hayatı ve yaptığı iş; bu cezayı verebilmem için gayet uygunmuş gibi geldi. Bu yüzden ekibinize katılmalı ve işi öğrenmeliyim," diye açıkladığımda Eymen'e güvenebileceğimi düşünmüştüm. "Yani kısacası intikamımı alabilmek için bu hayatı seçmek zorundaydım."

"Sen çok sinsisin..." diye mırıldandı gözlerini kısarak. "Saruhan duysa hiç hoşuna gitmez."

"İlk gün, beni kullanacağını ve birlikte çalışacağımızı söyleyen oydu. Demeseydi, bana ne!" diyerek omuz silktim. "Ona söylemezsin ama değil mi?" diye sorarken ciddi bir ifadeyle yüzüne bakarak vereceği tepkiyi görmeyi umut ettim.

"Söylersem şutlar seni," dedi dürüstçe. Bu ihtimalle mutsuz olup dudağımın kenarını dişlerken "Ama ben şutlanmanı istemiyorum," dediğinde sevinçle çığlık attım.

"Çok teşekkür ederim," derken minnettarlığımı göstermek istermiş gibi elimi omzuna koydum ve gülümseyerek gözlerinin içine baktım.

"Ne demek," dedi omuz silkerek. "Sonuçta böyle bir hayatı seçecek kadar aptalsan, aynı zamanda eğlencelisindir... Bu da bana yeter," dediğinde tepkimi merak eder gibi göz ucuyla yüzümü inceledi.

Önüme döndükten sonra aramızda oluşan sessizlik eşliğinde yürümeye devam ettik bir süre.

"Birer kahve alıp yürüyüşe devam mı edelim yoksa şehir turumuza bisikletle mi devam edelim?" dediğinde gözleri yeniden yüzüme döndü. "Seç!"

Kitaplık Rafı

"İkisini de o kadar çok severim ki..." derken karar vermek için seçenekleri hayal etmeye başladım. "İkisini de aynı anda yapamıyor muyuz ya?" diye sordum yüzümü buruşturarak.

"O zaman şöyle yapalım. Az ileriden bisikletleri alıp tura devam edelim. Sonra yorulup sıkıldığımız bir zamanda da geçer bir kafede kahve içeriz. Ne dersin?" diye sorduğunda sevinçle el çırptım.

"Harika olur!" Karşılıklı gülümsememizin ardından daha seri adımlarla yürümeye başladık.

Ait olmak istediğim hayatın içinde Eymen gibi biriyle tanıştığıma her an biraz daha seviniyordum.

"İşte benim hayatım," diyerek sessizliği bozdum biraz sonra. "Eğer izin verirsen... Merak ettiğim birkaç şeyi sorabilir miyim?" diye sordum çekinerek. Tek dileğim sorun çıkarmadan kabul etmesiydi çünkü çok merak ettiğim şeyler vardı ve o soruların hiçbirinin cevabını Saruhan'dan almama imkân yoktu.

"Olur olur," dedi olumlu anlamda başını sallarken. "Ama önce bisikletlerimizi alalım. Sürerken yavaşça konuşa konuşa gideriz, tamam mı?" diye sorduğunda aynı şekilde başımı sallayarak onayladım.

Bisikletleri kiralayacağımız yere geldiğimizde ben yeşil, Eymen ise kırmızı bir bisiklet aldı. Çocukluğumdan beri bisiklete binmeyi çok sevdiğim için şu an mutluluktan uçmak üzereydim.

Bisikletlerimize binerken "Saruhan bisiklet kelimesini duymaktan bile nefret eder," dedi Eymen birden.

Kaşlarım merakla çatılırken "Neden?" diye sormaktan geri kalamadım.

"Boş ver," dedi başını iki yana sallayarak. "Ama sen sen ol, Saruhan'a bisikletlerle ilgili hiçbir şey deme, hiçbir zaman."

Eymen'in bu ikazı yüzünden şimdi tüm odağım Saruhan'ın bi-

Kitaplık Rafı

sikletle ne derdi olduğunda kalacaktı. Bir insan neden bisikletten bu kadar rahatsız olurdu ki?

Eymen'den de öğrenemeyeceğimi anladığım bu soruyu bir süre geri plana atarak asıl merak ettiğim soruları sormak üzere Eymen'e yetiştim biraz sonra. Tüm dikkatimle yüzüne baktığım için gözlerimi üzerinde hissetmiş olmalıydı ki "Sor bakalım!" dedi benden önce davranarak.

Merak ettiğim şeyleri sorarsam patavatsızlık etmişim gibi hissedecektim fakat bir şekilde bunları öğrenmeden ileriye gidemeyecekmişim gibi hissediyordum. Eymen'in enerjisine de güvenerek soracaklarımdan rahatsız olmayacağını düşünüyordum.

Derin bir nefesle ciğerlerimi doldurduktan sonra "Neden hırsızlık?" diye soruverdim lafı dolandırmadan. "Yani... Sizi buna iten ne? Neden hırsızlık yapıyorsunuz?"

"Bir dakika, bir dakika..." derken hızını biraz daha yavaşlatıp yanıma iyice yaklaştı Eymen. Yüzünün aldığı ciddi ifade yüzünden gerilmeye başlasam da belli etmemeye çalışıyor, içten içe onu sinirlendirmemiş olmayı diliyordum. "Hırsızlık deyip duruyoruz biz ama... O işin makarası. Sen bizi orda burada çanta çalan, kuyumcu soyan, para için adam öldüren tiplerden sanmıyorsun değil mi?" dediğinde yüzümdeki dehşete kapılmış ifadeyle kendimi ele vermiş oldum.

"Ben... Hırsızlık deyince insanın aklına başka ne gelir ki?" diye açıklarken kekeleyerek konuşmuştum. "Saydıklarını yaparken daha planlı çalışan, grup halinde hareket eden hırsızlar olduğunuzu düşünüyordum," derken kendimi hiç olmadığım kadar aptal hissetmiştim.

"Ve sen bu iğrenç hayata mı dâhil olmak istedin?" diye sorarken hâlâ ifadesinin ciddi olması ister istemez gerilmeme neden oldu.

Kitaplık Rafı
Ajanda

"Sana inanmıyorum Armin!" derken hayal kırıklığına uğramış gibi başını iki yana salladı.

"İşte bu yüzden öğrenmek istiyorum. Saruhan'a defalarca sordum ama anlatmadığı için bilemiyor ve tahmin yürütmek zorunda kalıyorum!" diye açıkladıktan sonra üzüntümü ifade edebilmek için dudaklarımı büzdüm. "Seni kırdıysam özür dilerim."

"Kırmak değil de hakkımızda böyle düşünmen biraz üzdü," dedikten sonra gülümsediğinde biraz da olsa içim rahatlamıştı.

"Kim olsa aynı şeyi düşünmez mi ama? Hırsızlık diyoruz sonuçta..." dediğimde bana hak verdiğini söylercesine başını salladı.

"Öyle düşünmen normal tabii... Ama Saruhan sana daha detaylı anlatmıştır diye düşünmüştüm. Bu kadar dışarıda olman şaşırttı," dedi. Saruhan'ın sorularımı cevapsız bırakmasını hatırlayınca kaşlarımı çattım.

"Söyledim ya... Hiçbir şey anlatmadı," dedim Saruhan'ı şikâyet eder gibi.

"Pekâlâ... Hırsızlık işin şakası," diyerek yolun kenarında durduğunda hemen yanında durmak zorunda kaldım. Muhtemelen bu soruya cevap verirken daha temkinli olmak ve kimsenin duymayacağına emin olmak istiyordu. "Biz; kafamıza göre bir şeyler çalıp, çaldıklarıyla da geçimini sağlayan insanlar değiliz. Biz cezalandırırız. Adaleti sağlar, merdiven altındaki kötü fareleri zehirleriz."

"Nasıl?" diye fısıldadım merakım iyice artarken.

"Ortada işlenen bir suç varsa, yapılan bir kötülük varsa... Sırf parası olduğu için kendini güçlü görüp dilediği gibi at koşturan varsa icabına bakıyoruz. İş yaparken dikkat ettiğimiz tek şey, hiçbir şekilde yaptığımız şeyler yüzünden masum ya da iyi insanların zarar görmemesi... Bunu sağlamadan hiçbir işe girişmiyoruz."

Özellikle son söyledikleri karşısında içimdeki huzursuz taraf ikna olmuş, onlara karşı saygı duymaya başlamıştım.

Kitaplık Rafı

"Peki bunu neden yapıyorsunuz?" diye sordum hemen ardından.

"Annemiz için yapıyorduk," dediğinde meraktan, istemsizce alt dudağımı dişlediğimi fark ettim. "Sultan için..."

"Onu da soracaktım. İpek'te aynı şeyi söyledi. Annemiz derken? Sultan kim?" En çok merak ettiğim sorunun cevabını Eymen'den alabilirsem ona sonsuza kadar minnet duyabilirdim. "Ve madem kötü insanları cezalandırmanızı istiyor, neden ondan nefret ediyorsunuz?"

"Bizi o büyüttü. Biz, kimsesiz büyüdük Armin. Sokaklarda, kötü adamlardan köşe bucak kaçan küçük birer çocukken Sultan bize elini uzattı. Yanına aldı, eğitti."

"Bunu, kendine bir hırsız çetesi oluşturmak için mi yaptı?" diye sorduğumda şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı. "Bu yüzden mi yardım etti size?"

"Bu yüzden olduğunu çok sonra öğrendik. İyi bir kadın olduğunu, bize acıdığı için yanına aldığını ve annemiz olduğunu sanıyorduk. Kendisine bir çocuk ordusu oluşturuyormuş meğer..." derken anbean enerjisinin düştüğünü, sesine çöken hüznü hissedebiliyordum. "Ayrıca kötü insanları cezalandıran kişi Sultan değil, biziz. Bu yüzden Sultan'dan kaçtık zaten. Pis işlerini yapmamızı istedikçe ipler koptu ve bir gün ondan çok uzaklara dağıldık. Bizi bir arada bulup işlerini yaptıramasın diye yıllardır görüşmüyoruz bile."

"Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum. Çok üzgünüm..." diye mırıldandım başka ne söylemem gerektiğini bilmediğim için.

"Üzülme. Ondan yıllar önce kurtulduk," dedikten sonra başını yere eğdi. "Saruhan hariç."

"Neden?" diye sordum hemen. "Saruhan neden kurtulmadı?"

"Sultan'a, bizi bırakması için bir bedel ödememiz gerekiyordu. Büyük bir bedel... Yokluğumuzu aratmaması gerekiyordu," der-

Kitaplık Rafı

ken kelimeler dudaklarından zorla dökülüyordu. Her kelimede canı acıyordu sanki. "Saruhan, bizim özgürlüğümüze karşılık kendini feda etti. Biz kurtulabilelim diye onun yanında kalmayı seçti!" derken yüzüme bakamıyordu bile. Üzgündü, çok üzgün...

Eymen'in çenesine yerleştirdiğim parmaklarım başını kaldıracak kadar güç uyguladığında dolu dolu gözlerle yüzüne baktım.

"Bunun için kendini suçluyorsun değil mi?" diye sordum titreyen sesimle. "Bu fedakârlık ağır geliyor omuzlarına?"

"Çok ağır Armin. Bugün, Saruhan'ın sırtındaki o izleri gördüm ya... Sultan yaptı dediği an kafayı yedim. Gidip o kadını kendi ellerimle öldürmek istedim. Bizim için kendini feda eden kardeşime bunları yaptığı için ölmesini istedim!" Gözünden bir damla süzüldüğünde uzanıp akan yaşı sildim.

"Eymen..." diye mırıldandıktan sonra sustum.

Söylenecek hiçbir şey yoktu. Bir kadın... Bir canavar, genç bir adamın hayatına tırnaklarını geçirmişti ve o genci karanlığına doğru sürüklüyordu. Bunun üzerine başka ne söylenebilirdi ki?

"Keşke sormasaydım," diye mırıldanmamla beklemediğim bir şekilde boynuma sarılması bir oldu.

Yaslanacak bir omuza ihtiyaç duymuştu. Kimsesiz bir çocuktu ve ağlarken birinin gözyaşlarını silmesinin ne demek olduğunu bilmiyordu. Yabancıydı, yüzünü bir omuza saklayıp ağlamaya... Yabancıydı, kalbini birilerine açmaya... Tıpkı Saruhan gibi, Eymen'de yabancıydı hayata.

Merak ettiğim çok fazla şey olsa da Eymen'i daha fazla yaralamak gibi bir niyetim yoktu. Nasılsa bundan sonra birlikteydik. Hırsızlık yaparak suç işliyor olsalar da tüm bunları kötü insanlara karşı yapıyorlardı. Hayatım boyunca babam dahil birçok kişi bana kötülük yapıp canımı yaktıkları için onlarla birlikte olmak istiyor-

Kitaplık Rafı
Ajnova

dum. Birlikte zalimlere karşı durmak istiyordum. Sadece, sağlamaya çalıştıkları adaletin ve kendilerine borçlu oldukları hayatı almalarına yardımcı olmak istiyordum.

Biliyordum ki, kendisine bir çocukluk borcu olan tek kişi ben değildim. Saruhan, Armin, İpek... Hepimiz kendimize borçluyduk ve bu borcu ancak birlikte ödeyebilirdik.

Eymen'le birlikte salona girdiğimizde İpek ve Saruhan'ın içeride olduğunu görünce gülüşüm yavaş yavaş kayboldu. Şaşkınlık ve çok az öfke dolu bakışlarla Saruhan'a baktım epey bir süre.

"Neredeydiniz?" diye sordu tok sesiyle. "Geç kaldınız."

"Bi-"

Eymen ne söyleyeceğimi tahmin etmiş olmalı ki araya girdi hemen.

"Biraz gezip dolaştık işte. Armin'e şehir turu yaptırdım," diyerek sahte bir neşeyle açıkladığında bisiklet kiralarken söyledikleri aklıma geldi. Neredeyse pot kıracak ve ortamın huzurunu kaçıracaktım. Eymen'le gerçekten iyi bir ikili, güzel bir dost olmuştuk sanırım.

"İyi yapmışsınız," dedi İpek omzunun üstünden Eymen ve bana bakarken. "Hoş geldiniz."

Gülümseyerek başımı sallamak dışında bir şey yapmadan yeniden Saruhan'a çevirdim bakışlarımı.

"Gel," derken yeşillerini yüzüme diktiğinde sanki yıllardır görmüyormuş gibi gerilmeye başladım.

Neler olduğunu anlayabilmek için Saruhan'ın dediğini yaptım ve kanepedeki boş köşeye usulca oturup Saruhan'ın konuşmaya

Kitaplık Rafı

devam etmesini bekledim. O sırada Eymen'de her zamanki yerine, tekli koltuğa geçti vakit kaybetmeden.

"Bu senin," derken ortadaki sehpanın üzerinde duran çantayı işaret etti.

"Ne bu?" diye sorduğumda merak dolu bakışlarım çantaya dikilip kalmıştı.

"Burcu'nun mücevher seti... Sinan'ın çaldığı paranın üstüne bunu da ilave edersin," dedikten sonra ayağa kalktı ve teşekkür etmeme fırsat vermeden salonun çıkışına doğru yürümeye başladı.

"Peşimden gel!" dediğinde bunu kime söylediğini anlamadığım için diğerlerinin yüzüne baktım sırayla.

İpek'in gözleri üzerimdeyken usulca başını salladığı için bahsettiği kişinin ben olduğumu o an anlamış oldum.

"Git hadi!" diye fısıldadı Eymen de.

Aceleyle ayağa kalktıktan sonra koşar adımlarla salondan çıkıp koridorun başında Saruhan'ın ne yaptığına baktım. Çoktan evden ayrılmış ve çıkarken de kapıyı sonuna kadar açık bırakmıştı.

Söylediğini yapıp telaşlı adımlarla evden ayrıldıktan sonra birer ikişer merdivenleri indim ve çok geçmeden apartmanın dışında, Saruhan'ın yanındaki yerimi aldım.

"Bizimle olmak istediğini söyledin," diye konuşmaya başladığında yüzüme bakmıyordu.

"Evet," dedim kendimden emin bir şekilde.

"Merak ettiğin şeyleri Eymen'e sordun mu? Hayatımızdan bahsetmesini istedin mi?" diye sorduğunda bir an gerilsem de yalan söyleme gereği duymadım ve gün içinde yaşadıklarımı olduğu gibi özetleyecek bir cevap verdim.

"Bir kısmını anlattı fakat hâlâ çoğunun cevabını almak için seni bekleyeceğim," dediğimde göz ucuyla omzunun üstünden bir bakış attı.

Kitaplık Rafı

"Sana son kez soruyorum," dediğinde yeniden önüne döndü. "Bunu bir daha sormayacağım çünkü."

"Dinliyorum," derken aynı şekilde duruşumu dikleştirip ciddi bir tavra büründüm.

"Bizimle olmak istediğine emin misin? Çünkü bizimle devam edeceksen bunun geri dönüşü olmaz," derken yüzünü bana dönmüştü artık.

Bir an sorduğu soru karşısında afallasam da kendime düşünme fırsatı bile tanımadan olumlu anlamda başımı salladım. Düşünürsem korkacağımı biliyordum çünkü. Düşünmek korkakların, harekete geçmek ise aptalların işidir. Ya da cesurların... Aptal bir cesur olmazsam onlarla birlikte olamayacağımı düşünüyordum.

"Neden diye sormayacağım. Sadece şunu söyleyeceğim, öğren ve hayatta kal."

"Öğren ve hayatta kal..." diye mırıldanarak tekrar ettim söylediğini. "Anladım."

"Ve son olarak," dedikten sonra cebinden bir anahtar çıkarıp bana doğru uzattı. "Geçmişine dair hiçbir şeye tutunma. Onlar seni aşağı çeker. O külüstür de geçmişine aitti, kurtulman gerekiyordu. Al şimdi... Yeni hayatına, yeni arabanla merhaba de."

Elinde tuttuğu araba kumandasına şaşkınlıkla bakarken hislerimin ağırlığı karşısında bir süre hareket dahi edememiştim.

"Bu... Nasıl?" diye kekeledim.

"İpek'in hediyesi diyelim," dediğinde yine diğerleri için kendini ikinci plana attığını düşünerek kalbim sızlasa da daha fazla sorgulamak yerine Saruhan'a ufak bir tebessümle teşekkür ettim.

İki parmağının ucuyla tuttuğu anahtarı elinden aldıktan sonra "Hangisi?" diye sorarken başımı sokaktaki arabalara çevirdim ve heyecanla incelemeye başladım.

Kitaplık Rafı

"Bu işte," diyerek çenesinin ucuyla hemen önünde durduğumuz arabayı işaret ettiğinde şaşkınlıktan bayılacak üzereydim.

Saruhan'ın külüstür dediği arabam gerçekten eski ve kötü bir modeldi. Onun karşılığında ise şimdi karşımda kırmızı bir Mercedes duruyordu. Gecenin ortasında ışıl ışıl parlayan, harika bir arabaydı. *Benim arabam...*

"Ama bu çok pahalı değil mi?" diye sorarken kapısını açtım ve eğilip hayranlık dolu bakışlarla içini incelemeye koyuldum.

"Hediyelerin fiyatı tartışılmaz," dedi hemen arkamda dururken. "Bu, bizim sana hoş geldin hediyemiz."

"Teşekkür ederim," dediğimde yalnızca başını sallamakla yetindi.

"Arabanı incelemen bittiyse çıkalım artık," derken bir adım geriye çıktı. "Konuşmamız gereken önemli bir konu var çünkü."

"Nedir?" diye sordum merakla.

"Yarın akşam önemli bir iş var. Bunun detaylarını konuşmamız lazım ve bu işte sen de olacaksın," dediğinde sokak lambalarının aydınlattığı yeşillerine tekinsiz bir his çöktü o an.

Korkuyla yutkunmamı görmüş gibi dudaklarının kenarları kıvrılırken iri dudakları bir kez daha aralandı.

"Yarın akşam ilk işine çıkacaksın. Hazır mısın, kafes kuşu?"

Kitaplık Rafı
Ajanda

9

Yanlış Hamle

Saruhan hakkında kafam çok karışıktı. Davranışları yüzünden onun tam anlamıyla bir zorba olduğunu ve uzak durmam gerektiğini düşünüyordum. Eymen'in anlattıkları, son yaptığı ve özellikle tavsiye verdiği zamanlardaysa yanımda olmasını istediğim bir adama dönüşüyordu.

Onun dengesiz tavırlarıyla kafam allak bullak olurken düşünmemeye çalışarak Saruhan'ın arkasından merdivenleri ağır ağır çıkmaya devam ettim.

Saruhan'ın davranışlarını düşünmeyi bıraktığım an zihnime hücum eden bir diğer konu heyecandan midemin burkulmasına neden oldu. Gerginliğimi yatıştırabilmek için dudaklarımı ısırmaya başladım. Yarın ilk işime çıkacağımı söylemişti. Hiçbir şey bilmeden onlara nasıl bir yardımım dokunabilirdi ki?

İlk işimde nasıl başarılı olacaktım?

Başarısız olma korkusu içimi sarmaya başladığında bunu da düşünmemem gerektiğine karar verip Saruhan'a çevirdim bakışlarımı.

Geniş omuzlarından sırtına kayan gözlerim sanki tişörtün ardındaki yara izlerini görebiliyordu. Her biri hafızama kazınmış

Kitaplık Rafı

ve oldukça canımı sıkmıştı. Bir insana, o insan Saruhan olsa bile, bunu yapması; Sultan denen o kadından nefret etmeme neden olmuştu. En çok da çocukları kendi işleri için yetiştiren aşağılık bir kadın olması... Bu akıl alır gibi değildi. Nasıl çocuklardan menfaat sağlama düşüncesine sahip olabiliyorlardı?

Aynı dünyanın içinde korkunç insanlarla yaşıyorduk ve ben en çok bundan nefret ediyordum. Keşke çocuklar ve masum insanlar, kötü insanlarla aynı yerde olmasaydı.

Tüm bunların ağırlığıyla kalbim sızlarken iç çekerek son basamağı da aştım ve evin önüne geldiğimizde, Saruhan'ın bir adım gerisinde kapının açılmasını bekledim.

Saniyeler içinde duyduğumuz ayak seslerinin ardından kapı açılırken Eymen keyifli bir şekilde "Geldiniz mi?" diye cevap vermemizi gerektirmeyecek bir soru sorarak kapıyı sonuna kadar açtı ve kenara çekildi.

Saruhan doğrudan içeri girdiğinde Eymen'le birbirimize bakıyorduk. Eymen ne yaptığımızı sorar gibi usulca başını sallayıp göz kırptığı için Saruhan'ın peşinden salona gitmek yerine oyalanıp Eymen'in yanında kalmayı seçtim.

"Nereye gittiniz?" diye fısıldadığında bir adım daha yaklaştım Eymen'e doğru.

"İpek'le birlikte bana araba almaya gitmişler, inanabiliyor musun?" derken mutluluğum sesimden bile pekâlâ anlaşılabiliyordu.

"Ne?" dedi şaşkınlıkla. "Sen ciddi misin?"

"Evet. Kırmızı Mercedes hem de!" dediğimde çığlık atmamak için zor tuttum kendimi. "Eski arabam, bunun çeyreği bile etmezdi."

"Hadi ya..." diyerek doğruldu Eymen. "Nasıl almış olabilirler ki?"

"Hiç sormadım, yine kızmasın diye," dedim usulca başımı sallarken.

Kitaplık Rafı
Ajanda

"Benden gizli soygun mu yaptı lan bunlar?" dedikten sonra salona doğru yürürken hesap soracakmış gibi hissedip korktum ve koşarak peşinden salona girdim.

Neyse ki düşündüğüm gibi olmamıştı. Eymen sakince her zamanki tekli koltuğuna geçip oturduğunda salonun girişinde tek başıma kalmış oldum.

İpek'in bakışları benden tarafa döndüğünde Saruhan'ın biraz önce söyledikleri geldi aklıma.

İpek'in hediyesi...

Minnettar olduğumu belirten samimi bir gülüşle bakışlarına karşılık verirken "Ben... Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Araba için," diye ekledikten sonra bakışlarım Eymen ve Saruhan'a da döndü sırayla. "Hepinize teşekkür ederim."

"Rica ederim," derken olumlu anlamda başını sallayarak güldü. "Bizim için çocuk oyuncağıydı."

Gülüşüm saniyeler içinde kaybolurken İpek'in son söylediği yüzünden aklıma gelen ihtimalle elimde tuttuğum anahtarı fırlatmamak için zor tuttum.

"Bu... Yoksa?" diye kekelerken sorgulayıcı bakışlarım bir Saruhan'a bir İpek'e dönüp durdu. "Çaldınız mı?" Eymen ve Saruhan defalarca kez keyfi üzere bir şeyler çalmadıklarını söylemesine rağmen şaşkınlığım yüzünden bu soruyu yinelememe engel olamadım.

Saruhan ve İpek birbirlerine baktıklarında, İpek kendine engel olamayarak gülmeye başladı.

Elini ağzına kapatarak gülmeye devam ederken "Gelsene, otur şöyle. Her şeyden önce yarınki işimizi konuşmamız gerek. Aynı zamanda arabanın nereden çıktığını da anlamış olacaksın," dedi sakince.

En az kafamın içi kadar dağınık olan odanın içinde oturabileceğim uygunlukta bir yer buldum ve İpek'in dediğini yaparak kendimi bir köşeye attım.

Kitaplık Rafı

"Sizi dinliyorum?"

Arabanın anahtarlarını sehpanın üzerine bıraktıktan sonra gözlerim İpek'e odaklandı.

"Öncelikle yeni araban hayırlı olsun ve aramıza hoş geldin."

Kapıyı ilk açtığımda ondan hoşlanmayacağıma emindim fakat tüm önyargılarımın aksine oldukça ılımlı davranıyor ve son derece samimi davranıyordu. Dışlanacağımı düşündüğüm bir ekip tarafından böylesine kabul görmek işimi fazlasıyla kolaylaştırıyordu ve bu durum ister istemez mutlu olmamı sağlıyordu.

"Teşekkür ederim, yeniden..." diye mırıldandım.

"Eğer herkes hazırsa?" Teker teker yüzümüze bakarak devam etmek için onay aldıktan sonra oturduğu yerde öne doğru kaydı ve konuşmaya başladı.

"Aylardır üzerinde çalıştığım bir iş var. Dışarıdayken Saruhan'a biraz bahsettim fakat akşam sizinle de paylaşacağım için çok fazla detaya inmedim," dedikten sonra kucağındaki dosyayı sehpanın üzerine bıraktı. "Bu iş çok önemli. Bunu tamamlamadan başka bir işle ilgilenebileceğimi hiç sanmıyorum."

Göz ucuyla Saruhan'a baktığımda gergin ifadesiyle İpek'i dinlemeye devam ettiğini gördüm. Kaşları her zamanki gibi çatıktı. Kollarını dizlerine yaslamış ve parmaklarını birbirine kenetlemiş hâlde İpek'e odaklanmıştı.

"Çok merak ettim. Umarım aksiyonlu bir iştir!" dedi Eymen heyecanlı bir şekilde oturduğu yerde kıpırdanırken. "Genelde senin bulduğun işler huzurevi soymaya benziyor İpek, bu yüzden sana güvenemiyorum."

Eymen'in alaycı ifadesine karşılık göz devirdikten sonra saniyeler içinde ciddi tavrına yeniden büründü ve anlatmaya devam etti.

"Bu seferki önemli," dedi Eymen'e bakarak. "Bizim için yapması çok basit ama anlamı çok büyük."

Kitaplık Rafı

"Sadede gel artık." Eymen sabırsızca yanaklarını şişirerek başını geriye attığında ona hak vermiştim çünkü nasıl bir iş çıkacağını en az onun kadar merak ediyordum.

İpek herhangi bir şey söylemek yerine biraz önce sehpanın üzerine bıraktığı dosyanın kapağını açtı ve ilk sayfanın en üstünde duran bir fotoğrafı aldığı gibi sehpanın ortasına, bizim ulaşabileceğimiz bir tarafa bıraktı.

"Melisa Doğan."

Saruhan fotoğrafı eline alıp dikkatlice inceledikten sonra bana uzattı. Birkaç saniye bakışlarım Saruhan'ın eli ve gözleri arasında gidip gelse de zaman kaybettirmemek için aceleyle parmaklarının arasında tuttuğu fotoğrafı aldım.

Fotoğrafta gördüğüm tek şey, genç ve güzel bir kızdı. Küt kesim saçları, tatlı gülüşü ve esmer teniyle gerçekten güzel bir yüze sahipti.

Kızın kim olduğunu merak ederek daha fazla oyalanmadan fotoğrafı Eymen'e uzattım ve böylelikle bakışlar benim üzerimden Eymen'e kaymış oldu. O da bizim gibi pek fazla uzatmadan incelemesini tamamladıktan sonra fotoğrafı yeniden sehpanın üzerine doğru attı.

"Kim bu Melisa Doğan?"

Eymen'in böyle durumlarda hiç gecikmeden ve çekinmeden merak ettiği soruları doğruca soruyor olması beni mutlu ediyordu. Genellikle aynı şeyleri merak ediyorduk fakat yeni olduğum için çoğu zaman susmayı tercih etmek durumunda kalıyordum. Bu yüzden Eymen'in de en az benim kadar meraklı olmasına şükrediyordum.

"Geçen sene intihar eden genç bir üniversite öğrencisi," dedi İpek üzüntüsünü rahatlıkla duyabileceğimiz bir sesle. "Aynı sınıftaydık."

"Neden intihar etti peki?" Bu kez sessiz kalmak yerine olaya dâhil olmak için aklımdaki soruyu dile getirmiştim.

Kitaplık Rafı
Ajnova

"İntihar değil, cinayet!" Sesinde üzüntünün yanı sıra öfke de hakimdi şimdi. "Birçok kadın cinayet haberleri arasında kaynayıp gidenlerden biri Melisa. Ben de ona bunu yapandan intikam almak istiyorum. İşte planımız bu!"

İpek'i tam da böyle bir insan olduğu için sevebilirdim. Güçlü bir kadın olması onu sevmem için yeterli bir sebepti. Ona karşı saygım ve hayranlığım artarken sabırsızlıkla konuşmaya devam etmesini bekledim.

"İş nedir?" diye sordu Saruhan aynı sakinlikle.

"Şöyle ki," dedi dosyadan bir fotoğraf daha çıkarırken. "Hedefimiz bunlar."

Melisa'nın fotoğrafının üstüne doğru attığı iki fotoğrafı Saruhan'dan sonra elime aldığımda bunların; bir genç ve bir yaşlı olmak üzere iki adamın fotoğrafı olduğunu gördüm.

"Âdem Yavuz ve oğlu Burak Yavuz," derken İpek'in dişlerini sıktığını gördüm. "Üniversitenin bahar şenliğinden sonra öğrencilerden biri, evinde after party düzenlemişti. Ben dâhil sınıftaki herkes o partiye katılmıştı çünkü baya popüler biri düzenlemişti. Melisa'yla birlikte katıldığımız partide çok geçmeden birbirimizden ayrı takılmaya başladık. Bilirsiniz böyle ortamlarda kenardaki insanları dikizleyen tip ben olduğum için yine bir köşeye geçip çevredekileri izlemeye başladım."

"Lütfen tahmin ettiğim şey olmasın," diye mırıldandı Eymen.

"Partinin ilerleyen zamanlarında Melisa'nın Burak'la takılmaya başladığını gördüm. Çocuğun Melisa'ya bakışlarından zaten hoşlanmamıştım fakat dans ederlerken daha çok belli etmişti kendini. Sürekli kızı kendine çekiyor, bastırıyor, ayrılmıyordu. Melisa'da sarhoş tabii, dünya umurunda değil."

"Hayır ya..." dedi Eymen yeniden.

Kitaplık Rafı
Ajnova

"Sonra bir ara telefonumla ilgilenirken bunlar göz önünden kayboldu." Devamını anlatmak istemiyor gibiydi İpek. Sustu ve büyükçe yutkunurken midesi bulanıyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

"Sonra?" dedi Saruhan.

"Ne kadar arayıp bakınsam da bir türlü Melisa'yı bulamadım. Ta ki birkaç saat sonra üçüncü kattan aşağı atlayana kadar. İntihar etmiş. Söylesenize bana... Genç bir kız, herkesin eğlendiği ve çok hevesli olduğu bir partide neden intihar eder?"

"Orospu çocuğu..." dedi Eymen dişlerini sıkarak. "Orospu çocuğu!" Öfkeyle koltuğun kenarına sağlam bir yumruk indirdiğinde ağlamamak için gözlerimi yukarıya çevirmiş, tavana bakıyordum.

"İnanamıyorum," diye mırıldandım titreyen sesimle. "İnsanların bu kadar aşağılık olmasına inanamıyorum!"

"Peki sonra?" Saruhan soğukkanlı bir şekilde planın tamamını dinlemeyi istiyordu. Öfkeli olduğu gergin yüz hatlarından belliydi fakat tepki vermek yerine bir an önce intikamın alınmasını istiyor gibiydi.

"Bir şekilde gizli ifadeyle Burak Yavuz'un gözaltına alınmasını sağladım. Sonra ne oldu biliyor musunuz? Dünyanın kanunu ya, güçlü güçsüzü dilediği gibi ezme hakkına sahip olduğu için babası, biricik oğlunu parayla temize çıkardı. Bir iki gün sonra elini kolunu sallaya sallaya gezmeye devam etti."

"Şaşmaz!" dedi Eymen araya girerek. "Sıçtığımın dünyasında para deyince akan sular durmazsa olur mu?"

"Bu yüzden, öyle bir plan yaptım ki... İkisini de ölmekten beter edeceğim."

"Plan nedir?" Saruhan'ın sessizliği, konuştuğu zamanlardan daha tehlikeliydi. İçinde kopan fırtınaların gürültüsünü rahatlıkla duyabiliyor, öfkesini somut bir varlıkmış gibi tenimde hissedebili-

Kitaplık Rafı
Ajnova

yordum. Patlamaya hazır gibi duran gergin ifadesi yüzünden ona bakmaya bile çekiniyordum şimdi.

"Şöyle... Âdem Yavuz, çok ünlü bir mimar. Çoğu işini yurt dışındaki inşaat firmalarıyla yapan ve ciddi paralar kazanan biri. Adamımız paraya doymakla kalmayıp her attığı imzada daha fazlasını istediği için bu, elimize harika bir koz olarak geri dönüyor."

İpek, planın en can alıcı yerine geldiğini belirtir gibi başını kaldırıp keyifle sırıtarak bize baktı.

"Geçen yılın şubat ayında öyle bir iş birliğine imza attı ki... Elinde ne var ne yoksa bu işe yatıracak kadar büyük bir proje. Karşılığında alacağı para ise inanılmaz, dudak uçuklatır türden."

Eymen heyecanlı bir şekilde doğrulurken "Ne kadar?" diye sordu.

"Tam hatırlamıyorum orasını fakat milyon dolarlardan bahsediyorum," dediğinde gözlerim yuvalarından fırlayacaktı neredeyse.

"Ne yapacağız peki?" diye sorduğumda kalbimin heyecanla çarpmaya başladığını hissettim.

"Âdem Yavuz, bundan üç sene önce bir anlaşmaya daha imza atarak Acarlar'ın elinden işlerini almıştı. Acarlar'la anlaşacak firmayı zorla kendileriyle çalışmaya ikna edince adamlar batmanın eşiğine geldi. Ki hâlâ durumu toparladıkları söylenemez." İpek bu Yavuz ailesinin yaptıklarını anlattıkça daha çok nefret ediyor ve içten içe yok olmalarını diliyordum.

Çoğu konuşmasının ardından yaptığı gibi yine İpek'in sessizliğini fırsat bilip söylendi Eymen. "Yazık ya... Yemin ederim yazık."

"Bu yüzden ne yapacağız biliyor musunuz? Âdem Yavuz'un bu son projesini çalıp Acarlar'a teslim edeceğiz. Yakın zamanda teslim etmesi gereken projesini kaybeden Âdem Yavuz, her şeyini kaybedip iflas ederken Acarlar da böyle büyük bir projeyle onların yarattığı enkazdan kurtulmuş olacak."

Kitaplık Rafı
Ajanova

İpek'in planı o kadar zekice hazırlanmıştı ki titizliğine hayranlık duymamak elde değildi. Oturuşumu dikleştirirken gözlerimi bir an bile İpek'ten ayırmamıştım.

"Ayrıca tüm bu iflasın üzerine Melisa Doğan'ın ailesi davanın yeniden görülmesi için dilekçe yazacak ve bu kez kamera kayıtlarının incelenmesini talep edeceğiz. Avukat tutacak gücü bile kalmayan Âdem Yavuz'un çöküşünü izlerken, Burak denen aşağılık hak ettiği cezayı alacak."

"Bu kadar bilgiye hâkim olduğuna göre projeyi nasıl çalacağımızı da düşünmüşsündür?" Saruhan arkasına yaslandıktan sonra ellerini koltuk kenarlarına yasladı. Tek elinin parmakları koltukla gergin bir ritim tutarken İpek bir süre dosyayı karıştırmaya devam etti.

"Âdem Yavuz projeyi teslim etmeden önce kafa dinlemek için tatile çıktı. Yanlış hatırlamıyorsam Samui Adası'nda... Çok uzaklarda. Burak ise evde yalnız kalıyor ve yarın doğum günü. Evinde dev bir parti hazırlığında, çok kalabalık bir ortam olacak."

Anlatmaya devam etmek için izin ister gibi Saruhan'a baktı İpek. Birkaç saniyelik bakışmanın ardından, Saruhan'ın olumlu anlamda başını sallamasıyla konuşmaya devam etti.

"Bizim de katılacağımız bu partide her birimize ayrı bir iş düşüyordu ve epey zorlanacaktık fakat Armin'in gelmesiyle işler değişti," derken bana bakarak sırıttı. "Birkaç dakika önce yeni bir plan oluşturdum."

"Zeki kız... Kafası çalışıyor," diye destekledi Eymen tatlı bir gülüş eşliğinde.

"Şöyle... Burak'la dört aydır sevgiliyiz."

"Ne?" Kendimi tutamayarak attığım çığlığın ardından İpek susarken bir anlığına tüm gözler üzerime döndü.

"Nasıl yani?" dedi Eymen de vakit kaybetmeden. "Ne sevgilisi?"

Kitaplık Rafı

"Bu kadar bilgiyi yoldan geçerken öğrenecek değildim. İçlerine sızmam gerekiyordu," dedi geriye yaslanırken. "Ben de sızdım." Dudakları keyifle kıvrılırken yaptığından gurur duyarmış gibi omuz silkti usulca.

"Devam et." Saruhan'ın dediğini yaparak yeniden öne doğru eğildi ve anlatmaya devam etti.

"Planımız şu... Âdem her şeyini çalışma odasında, gözü gibi koruyor. Eve hâkim olan tek kişi ben olduğum için projeyi ele geçirmek bana düşüyor. Normalde plan şuydu, ben Burak'la takılırken Saruhan'la Eymen partide kargaşa çıkaracak ve dikkatleri üzerine çekecekti. Burak doğum günü partisi berbat olmasın diye olaya müdahale ederken ben de çıkıp projeyi çalacaktım fakat bu çok zor ve riskliydi çünkü sadece birkaç dakika şansım olacaktı. Ki evin büyüklüğünü göz önünde bulundurursak, Âdem'in odasına ulaşmam zaten bir dakikamı alacak."

"Yeni plan ne?"

"Armin'in aramıza katılmasıyla çok fazla zaman kazanabiliriz. Şöyle, partiye dördümüz de katılacağız fakat orada olmama rağmen Burak'a görünmeyeceğim bile. Armin, Melisa gibi Burak'a yaklaşacak ve onunla takılmaya çalışacak. Partide olmadığım için Burak rahatça seninle takılmak isteyecektir. Onun için yeni kansın, dikkatinden kaçmaz. Daha sonra.... Üzgünüm bunu istediğim için fakat Burak'ı odalardan birine çıkmaya ikna edeceksin ve..."

Saruhan öfkeyle ayağa kalkarken "Kes, plan bitti!" diye çıkışarak İpek'in söyleyeceklerini tamamlamasına bile fırsat vermedi.

"Bu tek şansımız Saruhan!" İpek'te ayağa kalktığında anne babası tartışırken arada kalmış küçük çocuklar gibi oturduğumuz yerlere sinip birbirimize baktık Eymen'le.

"Yeni plan bulunur!" Saruhan pencerenin önüne gittiğinde ellerini beline yaslayarak camdan dışarıyı izlemeye koyuldu. Odanın

Kitaplık Rafı
Ajnova

içindeki sessizlik Saruhan'ın soluduğu nefesi duyabilmemi sağlıyordu. Öfkesini yatıştırmaya çalıştığı belliydi.

"Saruhan?" diye mırıldanarak ayağa kalktım. Birkaç adımla tekli koltuğun yanından geçerken Saruhan'ın hemen çaprazında, yüzünü görebileceğim kadar yakın bir mesafede durdum. "Madem sizinle birlikteyim, üzerime düşeni yapmama izin ver. Birimizin bunu yapması gerekiyor sonuçta."

"Sen yapamazsın!" Hışımla arkasını döndüğünde yeşillerini kararan öfkesi karşısında ürperdim. "Acemisin, başına bela alırsın."

"Beni küçük göremezsin!" diye karşı çıktım. "Yapabileceklerimden haberin bile yok."

Alttan almak yerine bu şekilde üzerine gitmem onu daha da sinirlendirse de umursayacak değildim. Sonuçta bunu ne Saruhan ne de diğerleri için yapacaktım. Yaşama hakkı elinden alınmış bir kadının intikamıydı bu ve kimse böyle bir işte beni geri plana atamazdı.

"Melisa için yapacağım bunu. Bana engel olamazsın Saruhan!" Son sözümü söyledikten sonra arkamı dönüp biraz önceki yerime oturdum.

Saruhan sokağı izlemeye devam etti dakikalarca. Kendi içinde kurduğu mahkemede hakkımda alacağı kararı tartışıyor, sonuca varmaya çalışıyor olmalıydı fakat karar çoktan verilmişti. Ne yapacağımı söylemesine izin verecek değildim.

"Devam edelim." Bakışlarım İpek'e döndüğünde İpek'in bakışları da Saruhan'la buluştu.

Çok geçmeden Saruhan'a baktığımdaysa gözlerini kısmış bir şekilde beni izlediğini gördüm. Her ne kadar bu sinirli hali korkutuyor olsa da hiçbir zaman tükürdüğünü yalayan bir insan olmadığım için sonuna kadar diretmekte kararlıydım.

"Saruhan?"

Kitaplık Rafı

İpek bir kez daha Saruhan'dan izin isterken bu kez hepimizin bakışları Saruhan'a çevrildi ve yerine dönene kadar ondan ayrılmadı.

Sıkıntılı bir şekilde oflayarak koltuğa oturduktan sonra "Devam et," dedi gerginliğinin yansıdığı bir ses tonuyla.

"Armin'le Burak odaya çıktıktan sonra Saruhan kargaşa çıkaracak ve partideki diğer tüm insanların dikkatini oraya çekecek. Eymen de benimle gelecek ve birlikte Âdem'in odasından çizimleri alıp çıkacağız. Daha sonra Armin de Burak'ın yanından ayrılacak ve partiden tüyeceğiz. Planımızda Armin'in rolü çok büyük ve önemli. Onun sayesinde kazanacağımız zaman, planımızın kusursuz ilerlemesini sağlayacak çünkü."

Saruhan hâlâ ikna olmamış. Her an tatsızlık çıkaracakmış gibi görünüyordu. Bir yandan İpek'i dinlemeye çalışıyor diğer yandan Saruhan'ın sorun çıkarmayacağından emin olmak için göz ucuyla onu yokluyordum.

"Ertesi gün de Acarlar'a çizimleri satacağım." İpek'in aynı zamanda kendi çıkarlarını da gözetmesi akıllıca verilmiş bir karardı.

"Acarlar'la fiyat konuştunuz mu?" diye sordu Eymen. Milyon dolarlık bir projeyi ne kadara satacağını merak etmiştim açıkçası. "Ne kadar verecekler projeye?"

"Ne kadar istersek," dedi omuz silkerek. "Bu bizim isteğimize bağlı."

"Süper!" diyerek heyecanla ayağa kalktı Eymen. "Ne kadar istiyoruz? Beş yüz?"

"Bin mi?" Şaşkınlığıma yenik düşerek verdiğim tepki Eymen'in alaycı bir gülüşle karşılık vermesine neden olurken onunla birlikte gülmeye başladım.

"Yok lira!" dedi gülmeye devam ederken. "Bin tabi, ne olacaktı başka?"

Kitaplık Rafı

"İyi de... Milyon dolarlık kazançlar elde edilen bir projeyi neden bu kadar ucuza satacaksınız ki?" Ortaya attığım fikir, Eymen'in dakikalarca gözünü kırpmadan yüzüme bakmasına neden oldu. Neden baktığını anlamasam da o gözlerini çevirene kadar ben de ona bakmaktan geri kalmadım.

"Bir dakika... Bir dakika... Bu kız çok zeki!" derken alay ettiğini düşünerek kaşlarımı çattım.

Bir süre açıklama yapması için beklesem de konuşmaya devam etmediği için daha fazla dayanamayarak "Alay mı ediyorsun?" diye sordum merakla.

"Hayır tabi ki! Söylediğinde çok haklısın. Daha yüksek fiyatlar istemeliyiz!" Eymen'in söylediğine başımı olumlu anlamda sallayarak karşılık verdikten sonra önüme döndüm. Saruhan o kadar düşünceli görünüyordu ki muhtemelen bizi dinlemiyordu bile.

"Daha fazlasını talep etmeyi ben de isterdim fakat beş yüz ve civarları ideal rakamlar ne yazık ki. Acarlar'ın sıkıntılı olduklarını söylemiştim ya... Bütçelerinin fazlasını kaldıracağını sanmam." İpek'in açıklamasıyla Eymen üzüldüğünü belli edercesine dudak büzerek yerine oturdu. "Projeyi çaldığımızda Acarlar olmasa yakıp kurtulmamız gerekecekti. Bu yüzden hiçbir kazancı olmama ihtimali olan bir projeden beş yüz bin lira kazanmamız da oldukça iyi bir durum." Gülümseyerek bana döndüğünde "Her zaman olumlu tarafından bakarım," diyerek göz kırptı.

"Bunu Armin olmadan halledebiliriz!" dedi Saruhan yeniden ayaklanırken. "Onun gelmesine gerek yok."

"Hayır geleceğim!" diye karşısına dikildiğimde yeşillerinin hedefi olmuştum. Issız bir ormanın tekinsizliği çökerken gözlerine, geri adım atmadan Saruhan'a karşı nasıl duracağımı düşünmeye başlamıştım çoktan. "Saruhan, bana karışamazsın!"

"Anlamıyorsun aptal!"

Kitaplık Rafı
Ajnova

"Benimle düzgün konuş!" diye bağırdığımda susup arkasını döndü. Sakinleşmek için pencerenin kenarına ellerini dayadıktan sonra başını cama yaslayıp sokağı izlemeye koyuldu yeniden.

"Biliyorum, Armin daha yeni. Aramıza yeni katılan birinin zarar görmesinden endişe ediyorsun fakat hepimiz oradayken kim ona dokunabilir ki?" diyerek ayağa kalktı İpek. "Boşuna endişeleniyorsun Saruhan."

"Kesinlikle!" dedim kollarımı göğsümde birleştirirken. "Hiçbir şey olmayacak."

"Evet abi, merak etme. Hepimiz ordayız, hayırdır lan!" diye sahte bir kabadayılıkla ayağa kalkan Eymen'e baktım gülerek.

Saruhan hışımla arkasını dönüp ters ters yüzüme bakarken "Yapabilirim!" dedim gözlerinin içine bakarak.

Dakikalarca Saruhan'ın sessizliği karşısında merakla ne cevap vereceğini beklerken ikna olmasını ve sorun çıkarmamasını diliyordum. Çok geçmeden olumlu anlamda başını salladığında sevinçle diğerlerine döndüm. Onların da yüzünde benimkine benzer bir ifade görmek keyfimi daha da yerine getirmişti.

Bu işte benim de onlarla birlikte olmam ve ilk işim olması, omuzlarıma ister istemez ağırlık yüklüyorken şimdi bir de Saruhan'ın bu kadar karşı çıkmasının üstüne güçlükle ikna etmenin verdiği ağırlık eklenmişti. Herhangi bir olumsuzluk olur ya da işi elime yüzüme bulaştırırsam Saruhan'ın dilinden kurtulabileceğimi sanmıyordum.

Büyük gündü bugün. Eymen'le birlikte akşam olmadan birkaç eksik için dışarı çıkmıştık. Özellikle plan için hazırlanırken özen göstermem gerektiğini düşünerek alışveriş yapmaya karar vermiştik.

Kitaplık Rafı

"Heyecanlı mısın?" diye sordu Eymen koluma girerken. "Bu gece ilk işin olacak."

"O kadar heyecanlıyım ki..." dedim dudağımı ısırırken. "Ne yapacağım, nasıl üstesinden geleceğim bilmiyorum. Bir yandan da işi batırmaktan çok korkuyorum."

"Genel hayatında flörtöz bir insan mıydın?" diye sorduğunda anlamayarak kaşlarımı çattım. "Burak denen puştu ayartacaksın ya güya... Eğer flörtöz bir insansan endişe edilecek bir durum yok. Erkek dediğin iki kırıtmaya tav olacak, aptal varlıklar sonuçta," derken güldü. "Kendimden biliyorum."

"Eymen!" derken kahkaha atmamı engelleme gereği duymadan rahatça güldüm. "Sen de olmasan gerginlikten patlardım herhâlde. Sabah uyandığımda Saruhan vazgeçtim diyecek diye ödüm koptu biliyor musun?"

"Deme potansiyeli yok değil. Eve döndüğümüzde de diyebilir, hazırlıklı ol her şeye. Saruhan bu..." dedi omuz silkerek.

"Bu kadar gergin olmasını aklım almıyor. Söz konusu ben olduğum için gözünü bile kırpmadan beni öne süreceğini düşünmüştüm," dediğimde Eymen kendinden emin bir tavırla başını keskin hareketlerle iki yana salladı.

"Sen Saruhan'ı çok yanlış tanımışsın kuzucuğum," dedi anaç bir ifadeyle. "Saruhan bizim için kendini, hayatını feda etti diyorum. Artık sen de ekiptensin. Biz onun için ne anlam ifade ediyorsak, eminim sen de aynı anlamı ifade edeceksin."

Eymen'in söyledikleriyle kafam iyice karışırken bunların mümkün olabileceği ihtimali pek de gerçekçi gelmemişti açıkçası. Saruhan'ın gözlerinde görüyordum. Benimle arasında aşılması mümkün olmayan duvarlar vardı.

"Benden nefret ediyor," dedim çekinmeden. Eymen'le düşün-

Kitaplık Rafı

düklerimi ve hissettiklerimi rahatça konuşabiliyordum. "Gözlerinden anlaşılıyor bu."

"Saruhan herkesten nefret eder. Sana özel değil," diye karşılık verdiğinde olumsuz anlamda başımı iki yana salladım.

"Hayır, bana özel. Size baktığı gibi bakmıyor bana," dediğimde Eymen kaşlarını kaldırarak söylediklerime karşı çıkmaya çalıştı.

"Yenisin. Alışmaya çalışıyordur."

Eymen'in söylediği gibi olmasını ümit ettiğim için daha fazla karamsar davranıp içimizi sıkmak istemedim. "Umarım öyledir," dedim usulca omuz silkerek. "Çünkü her seferinde böyle olsun istemiyorum."

"Alışırsınız, alışırsınız..." derken sırıtmayı ihmal etmedi.

"Özellikle malzemelerini kullandığın, memnun kaldığın bir marka var mı bu arada?" diye sordu Eymen hızlı adımlarla yürümeye devam ederken.

Boyu benimkinden uzun olduğu için koluma girmemiş olsaydı muhtemelen geride kalabilirdim fakat kendisiyle birlikte beni de beraberinde sürüklediği için yan yana yürümeye devam edebiliyorduk.

"Hiç fark etmez," diyerek üstü kapalı bir cevap vermiş oldum. "Bildiğin hangi kozmetik markası varsa yakınlarda girebiliriz."

"Hem sana şerefsiz bir hırsız olmanın ilk adımını öğreteceğim hem de akşam için yapacağın seksi kız makyajında işine yarayacak ürünler alıp eve döneceğiz!" derken keyifle el çırptı. "Eğlenceye hazır mısın Armiko?"

Kaşlarımı çatarak başımı geriye atarken "Öyle bir marka yok muydu ya?" diye sesli düşündüm.

"Var mıydı?" diye soruyla karşılık verdikten sonra "Aman!" diye bağırdı çok geçmeden. "Markaysa marka... Hem ne demiş Trakya gülü ablalarımız? *Kalite... Kalite...*" Eymen'in birden şar-

Kitaplık Rafı

kıyı söylemeye başlaması ve bunu hiç çekinmeden bağıra bağıra yapması komik gelmişti. Elimle ağzımı kapatarak gülerken "*Marka... Marka...*" diye şarkıyı devam ettirdi.

"Neyse işimize odaklanalım," diyerek duruşunu dikleştirdikten sonra ciddi bir tavırla yürümeye devam ederken "Eğer geç kalırsak Saruhan ağzımıza sıçabilir. İşin kötüsü sen yenisin diye senin payını da benimkine sıçar," dediğinde iğrenerek yüzümü buruşturdum.

"İğrenç!" dedim başımı iki yana sallarken.

"Aman sende! Alt tarafı bok dedik, sıçmak dedik... Bilmediğin şey sanki," dedi göz devirerek. "Gereksiz kibarlığa gerek yok Armiko!"

"Bir şey diyeceğim," diyerek konuşmak için izin istedim çünkü Eymen'in adını ilk duyduğumdan beri yapmak istediğim ama ayıp olmasın diye içimde tuttuğum iğrenç bir espri vardı.

"Evet, söyle?" Meraklı bakışları yüzüme döndüğünde gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Hani senin adın Eymen ya..." Kendimi sıktığım için yanaklarım şiştiğinde elimi ağzıma götürdüm yeniden.

"Evet?"

"Amin diye mi yazılıyor?" diye sormamla kahkahayı patlatmam bir oldu.

Eymen yüzünü buruşturarak, kusuyormuş gibi öne doğru dilini çıkarırken gülmem daha da şiddetlendi.

"Hayatımda senden daha boktan espri yapan bir insan daha tanıyacağımı sanmıyorum!" dediğinde gülmekten tek kelime karşılık veremiyordum. "İğrençsin iğrenç!"

"Kabul et!" dedim kesik kesik konuşmaya çalışırken. "Gayet mantıklı bir fikir yürütmüşüm. Sonuçta gayet Amin diye yazılabilirdi!"

Kitaplık Rafı
Aprilova

"Sus lütfen ya, bağıracağım şimdi şurada imdat diye!" Eymen'in gülmemek için kendini tuttuğuna fakat aynı zamanda da gülmek için can attığına yemin edebilirdim.

"Of... Çok içim rahatladı ama biliyor musun?" derken kolundan tuttum sıkıca. "Bunu yapmasaydım eğer içimde kalırdı."

"Keşke içinde kalsaydı," dedi tükürür gibi. "Neyse geldik, şimdi çaktırma. Dik dur."

Sanki bu ânı bekliyormuş gibi Eymen dik dur dediği anda duruşumu düzeltip ciddi bir ifadeyle mağazaya giriş yaptım.

"Şimdi bana, doğum günü partisinde it oğlu it ayartan seksi kız makyajı yapmak için nelere ihtiyacın olduğunu söyle," diye fısıldadı kulağıma eğilerek.

"İnanır mısın, ömrümde hiç doğum gününde it oğlu it ayartmak için seksi kız makyajı yapmadım!" diye iğnelediğimde birbirimize bakıp kıkırdadık.

"Şş... Güldürme!" İşaret parmağını dudaklarına bastırarak susturduktan sonra reyonlardan birine yaklaşıp önündeki ürünleri dikkatle incelemeye başladı.

"Bakalım burada nelerimiz varmış," Beni susturmak için kullandığı işaret parmağı alt dudağına ritmik hareketlerle dokunurken ürünleri tek tek eline alarak incelemeye devam etti.

"Gözlerine bu renkler iyi gider. Bakayım suratına?" derken renkleri yüzümün yanında tutarak bir bana bir palete baktı. "Tamam iyi gider bunlar, aldık."

Adım adım diğer reyonlara doğru kayarken "Ağzına ruj... Suratına fondöten... Yanağına allık... Göz altı ışıldağı... Çene çıkarıcı kontür... Biraz da fırça..." Tek kelime etmeme gerek kalmadan gereken birçok ürünü kucağında topladıktan sonra "İşte bu kadar!" diyerek bana döndü keyifle.

Kitaplık Rafı

"Eymen... Bunlar çok pahalı, biliyorsun değil mi?" diye fısıldadım iyice sokularak.

"Biliyorum. Karışma sen, o işi bana bırak!" Kendinden emin tavrı ve biraz önce söylediği "hırsızlık dersi" aklıma gelince sustum ve koluna girerek yürümeye devam ettim.

İki elinde güçlükle tuttuğu ürünlerle kasaya doğru yürürken "Sakın tek kelime etme, tamam mı?" diye tembihledi.

Olumlu anlamda başımı sallayarak karşılık verdiğimde, kasiyer kız bu hareketimi kendisine yaptığımı ve onu selamladığımı düşünerek kocaman gülümsedi.

"Merhaba, hoş geldiniz!" dedi neşeli bir sesle.

"Merhaba, hoş bulduk hanımefendi," Eymen elindekileri kasaya bıraktıktan sonra konuşmaya devam etti. "Hanımefendi ben bunları geçen hafta kız arkadaşımın doğum günü için almıştım. Ama bilirsiniz biz erkekler zevksiz ve kör olduğumuz için nerede çirkin bir eşya var gider onu seçeriz. Ben de kız arkadaşıma uymayacak ne kadar renk varsa alıp karşısına çıkmışım," dedi üzgün olduğunu belirtmek ister gibi dudak büzerek. "Ama zevksiz olduğum kadar aynı zamanda dünyanın en şanslı adamı olduğum için böylesine anlayışlı bir kızla birlikteyim. Bunları iade edip yerine onun zevkine uygun renklerde ürünleri almak istiyoruz. Mümkün müdür?"

Eymen'in rolünü böylesine iyi oynaması, ayak üstü binlerce yalanı peşi sıra dizmesini dehşete düşmüş bir şekilde dinliyor olmama rağmen yüzümde sahte bir gülümsemeyle kasiyer kıza hiçbir şey belli etmeden üstüme düşen rolü oynamaya devam ettim.

"Tabi ki!" dedi kadın aynı coşkulu tavırla. "Fişinizi alabilir miyim? İade işlemini yapabilmek için..."

"Şey... Ben söylediğim gibi, ürünleri geçen hafta aldığım için

Kitaplık Rafı
Ajnova

fişini attım. Maalesef yanımda fişi yok!" diye açıkladığında kasiyer kız dudaklarını birbirine bastırdı.

"Maalesef, fiş olmadan işlem yapmam mümkün değil," derken ağır ağır başını iki yana salladı.

"Ama.. Gerçekten bunlar kız arkadaşımın istediği ürünler değil, değiştirmeyi çok isteriz. Hiç mi şansımız yok?" yüzünü gerçekten mağdur ve üzgün erkek arkadaş rolüne uygun bir ifadeye büründürmüştü o an.

"Maalesef," dedi kız umutsuz bir vaka gibi.

"Daha ambalajları bile üzerinde duruyor, bakın. Hiç açmadı bile!" diye yükseldiğinde kadın Eymen'i dinlemiyordu bile. Ne söylerse söylesin umursamıyor, sadece başını sallamaya odaklanmış gibi görünüyordu.

"Hiç mi şansımız yok ya?" Eymen'in itirazına rağmen kadının yüzünde mimik bile kıpırdamadı.

"Yok maalesef," dedi net bir tavırla. "Üzgünüm."

"Neyse aşkım, gidelim madem ya... Hanımefendi de zor durumda bırakmayalım," diyerek Eymen'in omzuna dokunduğumda üzgün bakışlarla yüzüme baktı.

"Gidelim," diye mırıldandı ve kasaya bıraktığımız ürünleri toplamaya başladı. "En azından bir poşet verebilir misiniz rica etsem? Arabada bıraktık poşeti, elimizde taşımayalım."

"Tabi," dedikten sonra kasanın alt kısmından bir poşet uzattığında Eymen gülümsemeyerek başını salladı ve ürünleri poşete koyduktan sonra yanıma geldiğinde birlikte mağazadan ayrıldık.

"Sana inanmıyorum!" diye çığlık attım gülerken. "Bin yıl düşünsem aklıma gelmezdi bu!"

"Bu hırsızlığın ilk dersidir Armiko!" dedi göz kırparak. "Daha neler öğreneceksin, neler göreceksin bekle... Bu hiçbir şey!"

Kitaplık Rafı

"Heyecanla bekliyorum!" dedim neşeyle. Çok geçmeden kafamın içinde dönüp duran fikrimi "Galiba bu hayata şimdiden alıştım. Sonra ayrılamamaktan korkuyorum," diye dile getirdim çekinmeden.

"Bizim buralar böyledir. Girince çabuk alışıyorsun, ölmezsen." Alaycı bir şekilde burun kıvırdığında kıkırdayarak önüme döndüm.

"Bir dakika ya," dedim aklıma gelen soruyla. "Alarmlar? Ürünlerin alarmları neden ötmedi?"

"Çünkü seninle konuşup ürün seçerken bir yandan da alarmları söküp reyonlara yapıştırıyordum," derken afacan bir gülüşle yüzü aydınlanınca gülmeden edemedim. "Sana inanmıyorum!" dedim gülmeye devam ederek.

"Bu da sana bir ders... En ufak bir detayı bile asla atlama!" Göz kırparak yürümeye devam ettiğinde peşinden gittim.

Onlara bu kadar kısa sürede alıştığım için kalbimin üzerinde bir baskı hissettim ve bu gülüşümün solmasına neden oldu. Günü geldiğinde onlardan ayrılacağımı düşünmek canımı sıksa da erkenden böyle bir düşünceye kapılmamın aptalca olduğunu düşünerek başımı iki yana salladım ve saçma düşüncelerden kurtulup keyifle yürümeye devam ettim.

Heyecandan içim içime sığmıyordu. Diğerlerine belli etmesem de yemek yediğimizden beri gözle görülür bir şekilde ellerim titriyordu. Daha evden çıkmadan bu kadar gergin olduğumu Saruhan görürse son anda bile olsa vazgeçeceğine emindim.

Eymen'in hazırlanmamız için İpek'le bana ayırdığı odaya girdiğimde çok geçmeden İpek de peşimden geldi ve odanın kapısını kapattı.

Kitaplık Rafı

"Heyecanlı mısın?" diye sorduğunda ona bakmak yerine yatağın üzerine bırakılmış elbiselere bakıyordum. Muhtemelen benim için bırakılmış şeylerdi bunlar.

"Bir şey itiraf edeyim mi?" Arkamı döndüğümde odanın ortasında ellerini göğsünün altında birleştirmiş bir şekilde bana bakan İpek'le göz göze geldik. "Çok gerginim. Heyecandan bayılıp kalacakmış gibi hissediyorum!"

İpek'in sevimli gülüşü odada yankılanırken "Normal!" dedi usulca başını sallayarak. "Sonuçta alelade bir partiye, eğlenmeye gitmiyoruz. Senin de önceki hayatında bir suç makinesi olmadığını varsayarsak... Bunu yapmayı istiyor olman bile olağanüstü bir durum."

İpek'in soğukkanlılığı ve desteği dünden beri sakinleşmemde o kadar yardımcı oluyordu ki... Zaman geçtikçe onunla daha iyi anlaşacağımızı, belki de iyi birer dost olabileceğimizi düşünmeden edemiyordum. Sanırım İpek gerçekten dost olmak isteyeceğim birisiydi artık. Eymen'den sonra...

Saruhan dışında, onun sayesinde tanıştığım herkesle iyi geçinmek bir noktada canımı sıkıyordu aslında. Neden Saruhan'la da iyi geçinmek varken sürekli birbirimize zıt gidiyorduk ki?

Bunu istemiyor olmama rağmen bana davranışları bunu gerektiriyordu. Sanırım birbirimizden ayrılana ve kendi yoluma gitmeye karar verene kadar Saruhan'la hiç anlaşamayacaktık. En iyisi bu süreçte Eymen ve İpek'le aramı iyi tutmalı, Saruhan'dan uzak durmalıydım. Diğer türlü sürekli keyfim kaçacak gibi görünüyordu yoksa.

"Bunlar benim için mi?" diye sorduğumda istemsizce İpek'in ne durumda olduğunu merak edip baştan aşağı inceledim. İlk tanıştığım zamanki gibi sade ve şık bir görüntüye sahipti. Yine sıkı bir şekilde topladığı saçları, doğal görüntüsü ile oldukça güzel

Kitaplık Rafı

görünüyordu. Tek fark, bu kez topuklu bir ayakkabı yerine spor ayakkabıyı tercih etmişti. Bunun da sebebi, zamanla yarışırken bileğini burkmak istememesi olsa gerekti.

"Evet. Siz Eymen'le çıktığınızda ben de senin için bunları alıp geldim." Yatağın kenarına oturup elbiselerden birini eline aldıktan sonra "Bana kalırsa direkt bunu seçmelisin aslında..." diye fikrini belirtti.

Gerginliğim o kadar yoğundu ki herhangi bir şey seçecek ya da kombinleyecek hâlde olmadığım için başımı sallayarak onayladım İpek'in önerisini.

İpek'in seçtiği elbiseyi giydikten sonra Eymen'le aldığım malzemelerle, yine İpek'in yardımıyla göz alıcı bir makyaj yaptıktan sonra makyaj aynasının önünden kalktım ve boy aynasının karşısına geçtim.

Siyah, belimin neredeyse tümünü açıkta bırakacak kadar derin dekolteli elbiseyi yan durarak inceledim. Benim için fazlasıyla iddialı olan, hayatımda asla giymeyeceğim kadar büyük cesaret isteyen bu elbisenin içinde o kadar rahatsız hissediyordum ki... Görevim için uygun olduğundan sesimi çıkaramıyor olsam da hâlâ gözüm diğer elbiselerin üzerindeydi.

Saçlarımı omuzlarımdan geriye atarak yüzümü açığa çıkardım. Makyajım gerçekten çok güzel görünüyordu. İpek'in yetenekli dokunuşları sayesinde kendim bile hayrete düşecek kadar şık bir görüntüye ulaştığım için mutlu olabilirdim. Bu görüntüyü iğrenç bir insanı baştan çıkarmak için kullanmıyor olsaydım eğer...

"Çıkalım mı?" diye sordu İpek hayranlıkla beni süzerken. "Çok güzel oldun."

"Teşekkür ederim," derken utandığımı hissettim. "Çıkabiliriz, ben hazırım."

Kitaplık Rafı

İpek gülümseyerek odanın kapısını açtığında çantamı da masadan alarak dikkatlice odanın çıkışına doğru yürümeye başladım.

Koridorda ilerlerken topuklularımın çıkardığı ses Saruhan ve Eymen'in salondan çıkıp koridorun sonunda beni beklemelerine neden oldu.

Eymen'in şaşkınlıkla ağzı açık kalırken Saruhan her zamanki tepkisizliğiyle doğrudan yüzüme bakıyor, gözlerini gözlerimden bir an bile ayırmıyordu. Nasıl göründüğümü hiç merak etmiyor muydu?

"Harika olmuş!" dedi Eymen şaşkınlığının rahatlıkla anlaşıldığı bir sesle. "Gözlerime inanamıyorum. Tamam güzel kız, hoş kız dedik de... Cevher çıktı içinden, yuh!"

"Abartmayalım istersen," diye mırıldanırken kendimi o kadar çıplak hissediyordum ki ellerimi bedenime sarıp olduğum yere çökmemek için zor duruyordum.

"Çıkalım," dedi Saruhan dişlerini sıkarak. Başını kapıdan tarafa çevirdiğinde onu inceleme şansı bulmuştum. Her ne kadar gözler benim üzerimde olsa da birileri Saruhan'ın yakışıklılığından bahsetmeliydi.

Giydiği düz, siyah gömlekle salaş bir görüntü yakalamasına rağmen son derece şık görünen tarzı... Kot pantolonu ve geriye taradığı koyu kumral saçları... Herkesin hayranlıkla bakacağı yüz... Ve gözleri!

Gözlerim gömleğinin yarısına kadar açık olan düğmeleri yüzünden açıkta kalan göğsüne takıldı. Vücudu sandığımdan çok daha iyi bir görüntüye sahipti. Sürekli salaş tişörtler, ceketler giydiği için pek anlaşılmıyor olsa da gördüğümü inkâr edemezdim şimdi. Saruhan'a ne kadar sinir olsam bile...

"Hadi çıkalım!" dedi Eymen ve herkesten önce kapıya ulaştı. Teker teker hepimizin çıkmasını bekledikten sonra kapıyı çekip evden ayrıldı ve peşimizden merdivenleri birer ikişer inerek geldi.

Kitaplık Rafı

Partiye benim arabamla gidecektik ve arabayı Saruhan kullanacaktı. Bir anlığına normal bir arkadaş grubu olduğumuzu, eğlenmeye gittiğimizi hayal ettim ve kalbimin üzerinde birkaç saniyeliğine bile olsa kelebekler neşeyle kanat çırptı. Ne güzel olurdu. Keşke onlarla başka bir hayatta tanışsaydık. Mutlu ve sakin bir hayatta...

Arabaya biner binmez içinin konforu öyle iyi hissettiriyordu ki; keşke eski arabamı daha önce parçalatıp yerine bunu getirseydi, diye geçirdim içimden.

İpek sanki içimi okumuş gibi arabanın nereden geldiğini anlatmak üzere arka koltuktan başını uzattı.

"Bu arada söylemeyi unuttum. Araba nereden biliyor musun, Armin?" dedi sırıtarak. "Âdem, oğlu eğlensin diye oto galeri açmış iki yıl önce. Burak'la da sevgili olduğumuz için bu arabayı çok istediğimi ve hediye etmesini rica ettim," dedikten sonra kendini beğenmiş bir tavırla tırnaklarına üfledi. "Aptal sevgilim... Başına geleceklerden habersiz."

"Ah, ne olurdu bir çift memem olsaydı!" diye sızlandı Eymen başını iki yana sallayarak.

"Marifet memelerde değil Eymen, burada!" diyerek işaret parmağını şakağına bastıran İpek'e katıldığımı belli eden bakışlarla başımı salladım.

"Haklı!" İpek'e destek çıktığım için Eymen kaşlarını çatarak bana baktığında gülerek önüme döndüm.

Saruhan park yerinden çıkar çıkmaz gaza bastığında onu kızdırmamak için emniyet kemerimi taktım ve geriye yaslandım. Sırtım çıplak olduğu için koltuğun soğukluğu içimi titretse de belli etmemeye gayret ettim.

"Sürekli gözümün önünde olacaksın!" Gözlerini yoldan ayırmadan tembih yağdırmaya başladı Saruhan. "Fazla yakınlaşmak, temas, alkol yok. Kendini kaptırmak yok."

Kitaplık Rafı
Aprilova

Ne çok seviyordu emir vermeyi, tehdit etmeyi, kaba davranmayı... Saruhan denince bunlar dışında aklıma başka bir şeyin gelmiyor olması ne acıydı. *Yeşil gözlerini saymazsak tabii...*

"Odaya çıktığında kapıyı kapatma. Kilitlemeye kalkarsa, kurtul." Bir anlığına gözleri benimkilerle buluştuğunda söylediklerini anlayıp anlamadığımı öğrenmek ister gibi bakıyordu. Olumlu anlamda başımı sallamamla önüne dönmesi bir oldu.

"İpek... Elini çabuk tut. Sadece beş dakikan varmış gibi düşün. Armin'i tehlikeye atamayız. Beceremez o."

"Tabi becerebilse dolandırılmazdı, değil mi?" diye tersledim.

"Gereksiz duygusallık kasma bana," diyerek kaşlarını çattıktan sonra dikiz aynasından arka koltuğa baktı. "Eymen, en ufak bir terslikte Armin'in yanına koşacağız."

"Tamamdır!" dedi Eymen öne doğru eğilerek.

"Siz önden gidin ve Armin vakit kaybetmeden Burak'ı bulsun," dedikten sonra bileğindeki saate baktı İpek. "Parti yanm saat önce başlamış zaten, yeterince geç kaldık."

"Ne kadar çabuk o kadar iyi... Oyalanmak yok." Saruhan'ın son söylediğine üçümüz de başımızı sallayarak karşılık verdiğimizde Saruhan'da aynı şekilde tepki verdi ve gaza daha çok yüklendi.

Saruhan'ın hızlı şoförlüğü sayesinde yine olması gerektiğinden daha erken ulaşmıştık. İpek ve Eymen arabadan indiğinden beri kalbim gürültülü bir şekilde çarpıyordu. Ellerimin titremesine ve midemin bulanmasına engel olamıyordum. Eymen ya da İpek olsa onlara bu durumumdan bahsedip sakinleştirmelerini isteyebilirdim fakat yalnızca Saruhan vardı yanımda ve ona tek kelime dahi edemezdim.

"Sana ilk tanıştığımızda söylediğim şeyleri hatırlıyor musun?" diye sorduğunda partinin gürültüsü kulaklarıma çalınınca Saruhan'ın sesi çınlama gibi duyulmuştu.

Kitaplık Rafı

Tam idrak edemesem de anladığımı söylercesine başımı salladım.

"Onları aklından çıkarma. Bu gecenin sonunda başarıyla eve dönmeni istiyorum senden," dedi ve arabayı uygun bir şekilde park ettiği için durup bana baktı. "Sana ilk görevini veriyorum kafes kuşu," gözlerinde endişe mi görüyordum yoksa bana mı öyle geliyordu? "Ne olursa olsun bana geri dönmeni istiyorum. Görevini yap ve kafese geri dön."

Konuşursam sesimin titreyeceğini bildiğim için yalnızca başımı sallamakla yetindim.

Emin olmak ister gibi gözleri yüzümü karış karış incelerken daha da gerilmeye başladığım için kapıyı açıp arabadan indim.

Çok geçmeden Saruhan'da arabadan indikten sonra yanıma geldi ve uzaktan kumandasıyla arabayı kilitledi.

Evin girişine geldiğimizde "Burada ayrılmamız gerekiyor," dedi Saruhan. Diğerlerinden sonra Saruhan'da giderse iyice elim ayağım birbirine dolaşacaktı. Gitmese olmaz mıydı?

"Tamam," dedim net çıkmasına çabaladığım bir sesle.

"Oyalanma, Burak denen herifin yanına git doğrudan." Gözlerini kısarak gözlerime baktığında "Seni izliyor olacağım," dedi ve herhangi bir karşılık vermemi beklemeden yanımdan ayrıldı.

Nefesim, derin bir nefes alarak doldurduğum ciğerlerimden korkuyla titreyerek ayrılırken dizlerimin titremesine aldırmadan evin bahçe kapısından içeriye adım attım.

Partide birçok kızın olduğunu varsayarsak o kadar kızın arasında Burak'ın dikkatini nasıl çekeceğimi ve benimle takılmasını sağlayacağımı bilmiyordum. Daha önce kimseyle flört bile etmemiş bir insan olarak bu görevin üstesinden nasıl geleceğimi de bilmiyordum. Sırf Saruhan'a sinirlendiğim için ısrarcı davranmamın bedelini ağır bir şekilde ödemekten çok korkuyordum.

Kitaplık Rafı

Ellerimin arasında tuttuğum çantanın içinde titreyen telefonumla irkilirken vakit kaybetmeden çantamı açtım ve telefonuma ulaştım.

İpek'in adını ekranda görünce içim rahatlamıştı. Sesini duymaya ihtiyacımın olduğunu hissederek telaşlı bir şekilde aramayı onayladım ve telefonu kulağıma götürdüm.

"Armin?"

"Alo? İpek?"

"Girdin mi içeri?" diye sorduğunda benimkinin aksine son derece sakin çıkan sesi ister istemez hislerimin durulmasını sağlıyordu.

"Evet, bahçedeki kalabalığa doğru yürüyorum şimdi!" Bahçe yoluna geldikten sonra ağır adımlarla ilerlemeye devam ettim.

"Tamam, süper! Burak, mutfak kapısının önünde. Eline iki içecek alıp yanına git ve tanışmak istediğini söyle. Gerisini ona bırak."

İpek'i bundan sonra arkadaşım değil aynı zamanda da kurtarıcı meleğim olarak ilan ediyordum. O olmasa kara kara düşünüp nasıl Burak'la iletişime geçeceğimi bulmaya çalışırdım. Ki bu sürede Saruhan sinirden delirip beni mahvederdi.

"Tamam," dedim sadece. "Gidiyorum."

"Dikkatli ol güzelim," dediğinde gülümsediğini hissettim. "Merak etme, çok kolay halledip gideceğiz buradan."

"Biliyorum. Görüşürüz," dedikten sonra telefonu kulağımdan çekip kapattım.

Bir yandan telefonu çantama yerleştirirken diğer yandan kalabalığın içinde, yüzünü ezberleyene kadar fotoğrafına baktığım Burak Yavuz'u arıyordum.

Çok geçmeden uzun boylu biri dikkatimi çektiğinde keyifle sırıttım. Burak Yavuz'u bulmuştum işte.

Birileri tarafından izleniyormuş gibi hissettiğimde kolaçan etmek için sağ tarafa doğru başımı çevirdim. Ellerini cebine yerleştir-

Kitaplık Rafı
Ajnova

miş, insanların arasından Saruhan'ın tüm dikkatiyle beni izlediğini gördüm. Ne kadar uzaklaşırsa uzaklaşsın gözlerinin etkisinden kaçamıyordum.

Saruhan zamanla yarıştığımızı hatırlatırcasına belli belirsiz başını salladığında aynı şekilde karşılık verdim. Oyalanmamam gerektiğini hatırlayarak harekete geçtim ve Burak'ın olduğu tarafa doğru yürümeye başladım.

Sol tarafta duran kokteyllerden rastgele ikisini almak için durdum. Etkileyici olabilmesi için saçlarımı geriye atıp, yüzüme yerleştirdiğim sahici bir gülüş eşliğinde içeceklerimizi aldım ve birkaç adım uzağımda olan Burak'a doğru yöneldim.

Daha içecekleri almadan dikkatini çekmeyi başarmış olmalıydım ki ona doğru yürürken çarpık bir gülüşle beni izlediğini görebiliyordum. Evet, planımız tam da olması gerektiği gibi ilerliyordu. Aptal herifi ağıma düşürmek sandığımdan çok daha kolay olacak gibi görünüyordu.

Yanına ulaşmadan önce gömleğinin yakasını düzeltip duruşunu dikleştiren Burak'ın gözlerinin içine bakarak tam karşısına geçtim.

"Merhaba," dedim sakince gülümsemeye devam ederken.

Uzattığım içeceği elimden alırken gözlerini gözlerimden ayırmadı bile.

"Merhaba," dedi keyifle. "Bu ne güzellik."

Doğrudan iltifat ederek başlaması harika bir şeydi benim için. İlk işim olduğu için ne kadar kolaylaştırırsa o kadar iyiydi.

"Teşekkür ederim," dedikten sonra içeceğimden bir yudum aldım usulca ve aynı zamanda bardağın üstünden gözlerinin içine bakmaya devam etmeyi ihmal etmedim. Etkilenmiş görünüyordu. Çenesindeki sakallarını kaşırken bardağı dudaklarına doğru taşıdı.

"Daha önce tanışmamıştık sanırım," derken elini uzattığında olumlu anlamda başımı sallayarak elini tuttum narin bir şekilde.

Kitaplık Rafı
Inova

"Tanışmadık," diye mırıldandım. "Armin ben."

"Burak," dedi elimi sıkarak.

Bana dokunduğu an Melisa'ya yaptıkları aklıma geldi ve o an elimdeki bardağı suratında parçalamak istesem de intikamını daha büyük bir şekilde alacağımızı bildiğim için duruşumu bozmadım.

"Memnun oldum," derken elimi çekmek istesem de bırakmayınca sahte bir şekilde kıkırdamak zorunda kaldım.

"Ben de!" Elimi tutmaya devam ederken bir adım daha yaklaştı. "Dans edelim mi?"

"Olur," dedim heyecanlanmış gibi yaparak. O içeceğini bırakmadığı için mecburen içeceğimle birlikte kalabalığın arasına karışmak zorunda kalmıştım. Neyse ki yarım doldurulmuş içeceğin dökülme ihtimalinin olmamasına seviniyordum.

On beş dakikadan fazla zamandır pistte dans ediyorduk. Sürekli iltifat ediyor, yanıma sokulmaya çalışıyor ya da beni kendisine doğru çekiyordu. Yaptığı her hareketinde Melisa'yı düşünerek ürpersem de bunun bir görev olduğunu ve sabretmem gerektiğini kendime hatırlatarak sakin kalıyordum.

Birkaç kez Saruhan'la göz göze geldiğimizde yüzünün aldığı hal, Burak'la dans etmekten daha korkunç hissettirmişti çünkü gözleri tamamen Burak'a kenetlenmişti. Her an bir aksilik çıkacak korkusuyla geçirdiğim dakikaların ardından bir sonraki aşamaya geçmemiz gerektiğini düşünerek Burak'a doğru adımladım.

Üzerimize dökülmemesi için bardağımı sol tarafa uzatarak göğsümü Burak'ın göğsüne yasladım ve kulağına doğru eğildim.

"Kalabalık sence de sıkıcı değil mi?" diye fısıldarken özellikle nefesimin tenine dokunduğundan emin oldum.

Geriye çekilerek gözlerimin içine baktığında amaçladığım şeyi yapabilmiş olmanın mutluluğunu hissettim.

Kitaplık Rafı

Dişlerini göstererek, midemi bulandıracak kadar büyük ve keyifli bir gülüşle elini belime attı. Çıplak sırtımın soğukluğuna dokunan sıcak teni afallamama neden olsa da kısa sürede kendimi topladım ve başımı sola doğru yatırarak kulağıma eğilmesine izin verdim.

"Nereye gideceğimizi biliyorum," diye fısıldarken alkol kokan nefesi burnuma dokundu.

Onaylar gibi başımı sallayarak geriye çekildiğimde elini yeniden sırtıma koydu. Odaya çıkana kadar buna katlanmak zorunda kalmıştım.

Merdivenleri çıkarken gerginliğim her basamakta biraz daha artıyordu. En başından beri dizlerimin titremesi, midemin bulanmasına bir de baş dönmesi eklendiğinde paniklemeye başlasam da üstesinden gelebileceğimi söyleyerek kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

İki kat çıktığımız merdivenlerin ardından koridorun sonundaki odaya kadar bedenimi kendininkine yaslayarak yürümeye devam ettik.

Odaya birkaç adım kala belimde duran eli kalçama kaydığında dişlerimi sıktım. "Lütfen İpek... Acele et, lütfen..." diye geçirdim içimden. Ağlamamak için zor tutuyordum kendimi.

Odaya girmek için beklerken kolumdan tutup sırtımı kapıya yasladığında dehşete kapılmıştım. Korkuyla yüzüne bakarken eğilip çıplak omzuma öpücükler kondurmaya başladı.

Titreyen ellerim Burak'ın omuzlarından tutup güçlükle ittiğinde neye uğradığını şaşırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdığında yumruğumu sıkarak tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim.

"Şey..." dedim saçlarımla omuzlarımı kapatırken. "Odaya girsek en azından... Burada insanlar görür," diye yalan söyledim.

Kitaplık Rafı

Şeytani bir gülüşle başını salladıktan sonra uzanıp kapıyı açtı. Daha içeriye girmeden aşağıda çığlık sesleri duyulduğunda sevinçten ağlamak üzereydim. Bir an kurtulamayacağım düşüncesine kapılmaya başlamışken Saruhan'ın harekete geçtiğini görmek içimi rahatlatmıştı.

"Ne oluyor?" diye sordum oyalamak için.

"Boş ver," dedi yeniden elini belime koyarak. "Gir içeri, ilgilenir bizimkiler."

Daha bir şey söylememe kalmadan içeriye ittiğinde sırtım hafifçe aralık duran kapıya çarptı.

Kapı tamamen açıldığında sendeleyerek geriye doğru yürürken Burak kapıyı kapattı. Sırtı kapıya dönük olduğu için kilitlediğini sesi duyana kadar fark etmemiştim bile.

"Kilitleme!" diye bağırdığımda öfkeyle çatıldı kaşlanm. "Açık kalsın!"

"Kimse rahatsız etmesin," dedi ve bir kez daha kilitledi.

"Hayır istemiyorum!" diyerek üzerine yürüdüğümde elini omzuma yerleştirip geriye doğru itti.

Başımın dönmesi yüzünden dengemi sağlayamadığım için yere kapaklanmamla acı içinde çığlık atmam bir oldu.

"Aç kapıyı!" diye bağırdım yerden kalkmaya çalışırken fakat anbean artan mide bulantım ve baş dönmem hareket etmemi dahi kısıtlamaya başlamıştı.

"Kes sesini!" diye bağırdı. "Bir duyan olsa yanlış anlayacak."

Bağırmaya bile gücümün kalmadığını hissediyordum.

"İstemiyorum..." diye mırıldandım güçlükle. "Aç kapıyı, istemiyorum!"

"Kızım manyak mısın sen?" diyerek sert bir şekilde kolumdan tutup ayağa kaldırdığında canım daha çok acımıştı. "Kendini düzdürmek isteyen sen değil miydin başından beri?"

Kitaplık Rafı
Ajnova

Ayakta bile duracak gücüm kalmadığı için Burak'ın bedenine yaslanmak zorunda kalmıştım. Saruhan'ın dediğini yapıp hiçbir şekilde alkol almamış olmama rağmen bedenimin kendini bırakıyor olması dehşet vericiydi. Neler olduğunu anlayamıyordum fakat bilincim yavaş yavaş yitiriyordu kendini.

"İstemiyorum..." diye yinelediğimde belki bu söylediğimi Burak duyamamıştı bile.

"Yat şuraya!" Yatağa doğru bıraktığında oturmak istesem de bedenime sahip çıkamadığım için sırt üstü düşmüştüm yatağa.

Bacaklarıma dokunan ellerinin hissettirdiği acı, karşı koyamayacağım kadar fazlaydı. Bedenimin gücü ise hiçbir acıya karşı koyamayacağım kadar az... Bilincim tamamen kaybolurken duyduğum son şey Burak'ın sesi, gördüğüm son şey yüzümün hemen önünde beni öpmeye çalışan yüzüydü.

"Merak etme... İlacın etkisiyle hiçbir şey hatırlamayacaksın!"

Kitaplık Rafı
Ajanova

10

Teslim Olmak

Günün birinde çok mutlu olacağıma inanırdım hep.

Çok fazla hayalim ve yaşamak istediğim uzun bir hayat vardı. Görmek istediğim yerler, dinlemek istediğim şarkılar, tanımak istediğim insanlar, tatmak istediğim duygular... Tek başıma yürüyeceğim yollar, geçeceğim sokaklar vardı. Deliler gibi eğlendiğim bir konser çıkışı çimenlere oturup öylece etrafı izleyeceğim geceler... Edineceğim dostluklar... Kısacası dolu dolu yaşayacağım bir hayat vardı ve ben bunun, aşağılık bir adam tarafından ellerimden çekilip alınmasını istemiyordum.

Her şeyimi kaybetmiş, dibe vurmuştum. Dolandırıldıktan sonra kalan hayatımda mutluluğu tadacağım bile meçhulken... Berbat bir hayat yaşamama bile izin verilmiyordu şimdi.

Yaşamak zor olan derlerdi. Ölmek ise kolay olanı... Doğruydu.

Bir dakika önce sıkıca tutunduğun, yaşamak istediğin hayatında; bir dakika sonra öyle bir şey yaşardın ki... Ölüp kurtulmak isterdin.

Kaybettiğim bilincim, ruhumun tümüne yayılan bir karanlığa kapı aralamıştı. Hiçliğin ortasında kaybolup giderken son hatırla-

Kitaplık Rafı
Nirvana

dıklarım kalbimin üzerinde taşıyamayacağım kadar büyük bir yük oluşturmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Nefretle hatırladığım yüz... Tiksinerek hatırladığım dokunuşları... Böyle mi hissediyorlardı sahi? Bu kadar çok mu acıyordu canları? Çaresizlik dişlerini geçirdiğinde bedenine, ruhu sonsuz bir ızdırabın içine mi düşüyordu böyle?

Bilincimin yerine gelmesini istemiyordum artık. Ne kadar süre geçti, neler yaşadığımı bilmiyor ve öğrenmek de istemiyordum. O aşağılık tarafından kirlendiyse bedenim, Melisa gibi ben de ölmek istiyordum.

En güzel anılarım zihnimin ücra köşelerinden çıkmış koşturuyordu ve hepsi bir bir karanlığın pençesinde kirleniyordu. Terk ediyorlardı zihnimi. Kafamın içindeki kargaşaya esir düşüyor, hiç yaşanmamış gibi yok oluyorlardı.

Kulaklarımda bir uğultu... Sonuma doğru koşarken kesilen nefesimin hırıltısı gibiydi.

Zihnimin en uzak yerlerinden yankılanan bir ses, net bir şekilde kendimi bırakmamam gerektiğini söylüyor ve benden ne pahasına olursa olsun savaşmamı istiyordu. Tam o an Melisa gibi ölmek değil, o ve onun gibi kadınlar için savaşmam gerektiğini idrak etmem zorla da olsa gözlerimi aralayacak gücü bulmamı sağlamıştı.

Bir kargaşanın içine düşmüş gibiydim. Her yerden bir ses çıkıyor, kafamın içinde düşünceler çığlık atarak koşturuyordu adeta. Öyle ki gücüm olsaydı eğer ellerimle kulaklarımı kapatıp hiçbir şey duymamayı dilerdim.

"Çekil lan!" Tanıdık bir ses tarafından zihnimin derinlikleri uyarılmıştı o an. "Orospu çocuğu, çekil!"

"Armin!" Tanıdık bir başka sesin yumuşaklığıyla gözlerimi aralamak için daha çok çabaladım.

Kitaplık Rafı
Ajnova

"Abi siz kimsiniz ya..." İşte bu ses... Kendimi bırakmadan önce duyduğum ses, iğrendiğim yüzün sahibi olan sesti. Duyduğum sesle midem burkulurken kusmak üzere olduğumu hissettim.

Yüzüm, tam anlamıyla göremediğim birinin elleri arasına alındığında midem öyle bir kasılıyordu ki olduğum yerde kusmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Armin!" dedi endişeli bir şekilde. Odanın içindeki kargaşa yüzünden baygın olan zihnim açılırken gözlerim İpek'in gözleriyle buluştu. "Armin, iyi misin?" diye sorduğunda titreyen sesi, ağlama isteğimi körükledi.

"Saruhan... Bir şey olmuş!" diye bağırdığında Saruhan'ın bir kez daha kükrediğini duydum.

"Ne yaptın lan kıza?" diye bağırdığında korkudan içim titremişti. "Ne yaptın orospu çocuğu? Ne yaptın, konuşsana!" Saruhan'ın sesine eşlik eden yumruk sesi öyle hiddetliydi ki... Sanki yumrukların tamamı benim yüzüme iniyor ve tenimi eziyordu.

"Armin!" Yanaklarımı sıkı bir şekilde kavrayan eli usulca başımı sarstığında toplayabildiğim tüm gücümle yataktan tutunarak doğrulmaya çalıştım. Beceremediğim için yan dönüp yataktan aşağı kusarken İpek'in yüzüme düşen saçlarımı topladığını fark ettim.

"Armin... Yanındayız güzelim, buradayız!" dediğini duymamla hıçkırıklar eşliğinde ağlamaya başlamam bir oldu.

Ağlıyordum, çünkü hâlâ hayattaydım.

Ağlıyordum, çünkü benim için savaşan insanlar vardı.

Ağlıyordum, çünkü yanımda olan insanlar benim için endişeleniyor ve hesap soruyordu.

Ağlıyordum, çünkü ilk kez hayatımda bir şeyle savaşırken yalnız değildim.

Ben, artık yalnız değildim.

Kitaplık Rafı

"Bırak lan beni!" Acı içinde bağıran Burak'ın sesi midemi yeniden bulandırdığında bir kez daha kusmaya yeltendim. "Bırakın!"

Gün boyu gerginlikten doğru düzgün bir şeyler yiyemediğim için pek bir şey çıkmasa da kusmak iyi gelmişti. En azından etrafta olan biteni görebilecek kadar kendime gelmiş ve gözlerimi açabiliyordum.

"Senin kafanı ezerim, konuş!" derken başımı kaldırıp yerde, Burak'ın üzerine çökmüş Saruhan'a baktım. Burak'ın kafasını gerçekten yere vuruyor ve bir şey olmasından korkmuyor gibi görünüyordu.

"Armin, iyi misin?" diye soran İpek'le yeniden göz göze geldiğimizde olumlu anlamda usulca başımı salladım. "Ne yaptı sana? Dokundu mu?"

"Bilmiyorum," dedim titreyen sesimle. "Bir şey yapmadı sanırım, ne kadar oldu biz odaya gireli? Ne zaman geldiniz?"

Mideme giren kramplar canımı yakıyordu.

"Çok olmadı," diye fısıldadı. "Sen odaya girdiğin an Saruhan peşinden gelmiş zaten. Merdivenleri çıkarken de beni arayınca koşarak geldim!"

Planı berbat etmiştim. Elimde olmasa da benim yüzümden İpek'in aylardır titizlikle uğraştığı planı berbat olmuştu ve bu yüzden Melisa'nın intikamını da alamayacaktı.

Kendimi daha kötü hissederken ağlamamak için dudaklarımı dişlesem de gözlerimin dolmasına engel olamıyordum.

"Anlat bana," diye fısıldadı. "Neden bu hâldesin?" Hemen yanımda oturduktan sonra saçlarımı kulağımın arkasına tararken konuşmaya devam etti. "Bir şey yaptıysa bile söyle, çekinme!" Gözlerimin içine öyle bir bakıyordu ki benimle birlikte ağlamak istiyor fakat güçlü durabilmem için duygularını saklıyor gibiydi.

Kitaplık Rafı

"İlaç..." diye kekeledim. "İlaç verdiğini söyledi. Ne ara yaptı, nasıl oldu hiçbir şey anlamadım ben..." Konuşmamın ardından yutkunduğumda ağzımın içine öyle bir tat yayılmıştı ki... Kekremsi tat karşısında yüzümü buruşturmadan edemedim.

"Saruhan, ilaç verdiğini söylüyor!" Saruhan, İpek'i dinlerken Burak'ı yumruklamayı bırakmış fakat bizden tarafa bir an bile bakmamıştı. Berbat bir hâldeydim ve bu halimi görmek istemiyordu muhtemelen.

"Ne ilacı?" diye sordu Burak'a. "Ne ilacı verdin lan?" Cevap vermesini beklemeden yakasından yakaladığı gibi ayağa kaldırdıktan sonra boğazını sıkarak aynı soruyu yineledi. "Konuş, ne ilacı verdin? Belanı sikerim senin, konuş!"

"Kafayı bulalım, yüksek kafa... Uçalım diye içeceğine bıraktım. Siz kimsiniz ya?" Kopuk kopuk konuşuyordu. Muhtemelen kafayı bulmuştu çoktan.

Yüzü kan içinde olmasına rağmen harfleri uzatarak, pek de kendinde olmayan bir kafada konuştuktan sonra sırıtmaya başladığında Saruhan'ın öfkesi hepimizi ablukaya aldı.

"Demek uçmak istiyorsun?" dediğinde ölümcül bir sakinlik çökmüştü sesine.

"Uçalım be abi, bir daha mı geleceğiz dünyaya!" diyerek sırıtmaya devam ederken Saruhan omzunun üstünden çok kısa bir an da olsa benimle göz göze geldi. Utançla başımı yere eğdim ve gözlerini üzerimden çekmesini bekledim.

Bakışlarını benden aldığını hissettiğimde yeniden gözlerim Saruhan'a döndüğünde odanın loş ışığına rağmen dişlerini sıktığını rahatlıkla görebiliyordum.

Her an nefesi biraz daha kesilen Burak'ın boğazındaki damarlar patlayacakmış gibi şişerken Saruhan'ın öfkesinin yıkıcılığı kalbimi

Kitaplık Rafı

korkuyla çarptırıyordu. Burak'ı tam şu an gözlerimin önünde gebertse zerre kadar üzülmezdim fakat bir pislik için Saruhan'ın başının belaya girmesini istemiyordum.

"Saruhan!" İpek sanki aklımdan geçirdiklerimi duymuş gibi Saruhan'ı uyarmak istercesine seslendi.

Saruhan gözlerini kısmadan önce yeşillerinin tehlikeli bir ifadeyle parladığını gördüm. Şahit olduğum bu tekinsizliğin üstüne Burak'ın boğazını sıkan eli daha da gerildi ve ilerlemeye başladılar.

Saruhan, Burak'ın boğazını sıkarak geriye doğru itmeye devam ederken şaşkınlıkla izlemekten başka bir şey gelmiyordu elimden. Saruhan'ın başını belaya sokmasını istemiyor olsam da berbat bir hâldeydim ve değil Saruhan'a engel olmak, oturduğum yerden kalkmaya bile gücümün yeteceğine ihtimal vermiyordum.

"Demek uçmak istiyorsun?" diye yinelerken adımlarını daha da hızlandırdı ve itmeye devam etti.

Çok geçmeden Saruhan'ın yapmaya çalıştığı şeyi anladığımda "Hayır!" diye çığlık attım. "Yapma!"

Benimle birlikte hışımla ayağa fırlayan İpek, Saruhan'a engel olmak için koşmaya başlasa da her şey için çok geçti artık.

Birkaç adım ötesinde sonuna kadar açık olan pencereye hiddetle çarptığı Burak'ın bedeni yuvarlanıp aşağı düşerken Saruhan bu sahneyi izlemekten başka bir şey yapmadı. İntikamını almış bir adamın rahatlığıyla omuzlarını gererken Burak'ın düşüşünü anbean ve keyifle izlemişti.

Son ana kadar boğazını tüm gücüyle sıkmış, Burak'ın boğulurken nefes alamayışını umursamamış ve hemen ardından pencereden aşağı atmıştı.

Gözlerime inanamıyor, böyle bir gecenin yaşandığı gerçeğini kabul etmek istemiyordum. Bunlar yaşanmış olamazdı. Gece kulüplerinde sahne aldığım için önceki hayatımın da pek sakin olduğunu

Kitaplık Rafı
Ajnova

kimse söylemezdi fakat bu kadarı da fazlaydı. Bunları idrak edebilecek psikolojimin ve bedenimin olduğunu hiç sanmıyordum.

Aşağıdan duyulan çığlık sesleri, insanların Burak'ın düştüğünü gördüklerinin habercisiydi. Ne hâlde olduğunu bilmiyorduk.

Ölmüştü belki de?

Çığlıklar öyle şiddetliydi ki hayatta olup olmadığını merak etmekten başka bir şeye odaklanamıyordum. Ölmesi umurumda olmasa da Saruhan'a zarar gelmemesi için yaşıyor olmasını diliyordum.

Saruhan gördüğüm kadarıyla Burak düştükten sonra pencereye yaklaşmamış veya sarkıp bakmamıştı. İnsanlar kimin yaptığını bilmezse, suç Saruhan'a kalmazdı belki de.

"Saruhan ne yaptın?" İpek'in sorusuyla ayağa kalkmaya çalıştığımda sendeleyerek geri yatağa düştüm.

Hiçbir şey söylemeden İpek'in yanından geçip birkaç adımla yanıma ulaşır ulaşmaz yüzümü avuçlarının arasına aldı. Gözlerini gözlerimden ayırmadan yavaşça yanıma otururken "İyi misin?" diye sordu.

Saruhan korkmuş görünüyordu. Aynı zamanda endişeliydi ve öfkelenmişti. Nefretle parlayan gözlerinin derinliklerinde korku alenen ortadaydı.

Saruhan Kalaycı, sahiden benim için mi korkmuştu?

"Başaramadım," derken gözlerimin dolduğunu görmesin diye başımı eğmeye çalıştım fakat Saruhan buna izin vermedi.

Usulca çenemden tutan parmakları başımı kaldırıp yeniden gözlerinin içine bakmamı sağladığında bir yaş süzüldü gözümden.

"Sakın!" Baş parmağıyla silerken okşadığı yanağımdan tarafa başımı eğerek eline yaslandım. "Sakın bunu kendine söyleme."

"Siz olmasanız..." Başladığım konuşmanın yarısında dudaklarımdan dökülen hıçkırık susmama neden oldu. Sustum ve yeniden başımı eğmek istedim.

Kitaplık Rafı

Saruhan yeniden bunu yapmama engel olmak için yüzümü tutan elinin ağırlığını arttırdı ve hafifçe eğilerek gözlerimin içine daha yakından baktı.

"Öyle bir ihtimal yok. Sen bizdensin, bu ekiptensin ve ben yanındayım!" Kendisine güvenmemi istercesine bir ifadeye bürünmüştü gözleri. "Sana dokunan eli kırarım. Bakan gözü kör ederim. Ne pahasına olursa olsun... Yaparım Armin," dediğinde ağlamamak için kendimi sıkmayı bırakmıştım çoktan. "Sizin için yaparım."

Bizim için...

Son söylediğiyle birlikte anladığımdan emin olmak için belli belirsiz başını sallayarak benden bir karşılık vermemi ister gibi bakmaya devam etti.

Islanan kirpiklerimi hızla kırparken olumlu anlamda başımı sallayarak gülümsemeye çalıştım. İri dudakları o an memnuniyetle kıvrılırken parmaklarının yüzümdeki baskısı azaldı önce. Hemen ardından ise ellerini çekip doğruldu.

Ayağa kalkarken "Gel," diye mırıldanıp elimden tuttu ve ayağa kaldırdı. "Güvendesin artık."

Elinden aldığım destekle ayaklanmam ve afallamam bir oldu. Boşta olan elimi havada savurduğumda Saruhan'ın eli tarafından yakalandı. Düşmek üzereyken Saruhan'ın tutmasıyla son anda kurtulduğumda minnettar bakışlarla yüzünü inceledim.

Benden ve başarısızlığımdan rahatsız olmasın diye kendimi sıkarak düzgün yürümeye gayret ediyordum. Saniyeler içinde bir eli omzumdan tutunup bedenimi kendi bedenine yasladığında duygularımı saklayamadım ve bir anlığına şaşkınlık dolu bakışlarım çenesinin altından gözlerine kaydı.

O an kısa bir bakışla karşılık verdikten sonra kolunu bedenime sararken "Teslim ol, kafes kuşu. Bırak kendini," diye mırıldandı.

Kitaplık Rafı
Arnova

Güçlü durmaya çalışmanın ne kadar zorlayıcı olduğu ve bulunduğum durumu göz önüne aldığımda ne kadar yıpratıcı olduğunu düşününce Saruhan'ın söylediğine kulak verdim. Bedenimi kasmak yerine gevşeyip Saruhan'ın vücuduna yaslandım. Başımı omzuna yaslarken onun yönlendirmesine güvenerek gözlerimi kapattım.

Merdivenleri inerken bir yanımda elimi tutan İpek, diğer yanımda bedenimi sıkıca saran biri vardı. Saruhan... İkisi olmasaydı başıma gelecekleri hayal ettikçe kendimi bırakıp yere yığılasım geliyordu.

Hayatımın geriye kalan tüm zamanında minnettar kalacağım iki kişiye baktım sırasıyla. Önce İpek'in elimi tutan eline ve yüzüne baktım uzun uzun. Güzel gülümsemesine karşılık minnet dolu bir tebessümle karşılık verdikten sonra Saruhan'a baktım.

Başımı omzuna yasladığım için çenesinin altından inceleyebilmiştim yüzünü. Hâlâ gergin görünüyordu ve kendisine baktığımı bilmesine rağmen dönüp bakmamıştı. Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı hafifçe sağa çevirdim ve sıkıca omzumu tutan eline baktım. Kemiklerinin kızardığını görünce telaşlansam da herhangi bir tepki vermedim. Burak'ı yumruklarken olduğunu ve acıdığını düşünsem de Saruhan'ın zerre kadar önemsemediğine emindim.

"Eymen nerede?" Saruhan İpek'e doğru bakarken sorduğu soruyu merak ettiğim için başımı kaldırıp aynı şekilde İpek'e bakarak cevap vermesini bekledim.

"Merak etme. İşi halledip arabanın yanında bizi bekleyecekti." Etrafta koşturan insanların telaştan bizim konuştuklarımızı duymalarına imkân olmasa da İpek riske atmamak için iyice eğilerek konuşmuştu.

"Senin gelmene gerek yoktu," dedi Saruhan net bir şekilde.

"Armin için endişelendim," dediğinde ağlamaklı bir ifadeyle İpek'e döndüm.

Kitaplık Rafı
Ajnova

"Teşekkür ederim," diye mırıldandığımda sesimi ben bile duyamazken İpek başını sallayarak karşılık verdi. Dudaklarımı okumuş olmalıydı.

"Ya öldüyse?" Daha fazla duyarsız kalamadığım olay hakkında nihayet konuşma cesareti bulmuştum. Saruhan'ın gözleri bir anlığına üzerime dönse de bir şey söylemeden yürümeye devam etti.

İpek soruma karşılık "Siz arabaya gidin. Ben kontrol edip ne olduğunu öğrenir gelirim hemen!" dedikten sonra bizim aksimize merdivenleri hızlıca indi ve kısa sürede gözden kayboldu.

İnsanlar çıkan kargaşa yüzünden evin arka bahçesine yığıldığı için giriş neredeyse bomboştu.

Acele etmeden, sanki olaylarla hiçbir alakamız yokmuş gibi ağır ağır ilerlediğimiz bahçe yolunun sonuna varmadan kapının önünde Eymen'i gördüm. Ellerini arkasında bağlamış, sırıtarak yanına ulaşmamızı bekliyordu.

Benim Saruhan'a yaslanarak yürüdüğümü görmek yüzündeki tüm neşeyi silip götürürken gözleri, gördüklerine inanamıyormuş gibi kocaman açılmıştı.

"Armin!" diye seslendikten sonra etrafı kolaçan etti. Çevrenin sakin olduğunu görünce de vakit kaybetmeden koşarak yanımıza geldi. "Ne oldu sana?"

"Ben iyiyim," diye yalan söylesem de durumumu gören hiç kimse bu söylediğime inanmayacağı gibi Eymen de inanmamıştı.

"Şoktayım, ne oldu anlatın?"

Eymen'in üstelemelerine karşılık "Arabada anlatırız," diye karşılık verdi Saruhan. "Ayakta durmasın çok fazla."

"Az kaldı," derken olumlu anlamda başımı salladım. O sırada Saruhan'ın gözlerini üzerimde hissettiğimden bakışlarım yüzüne döndü.

Kitaplık Rafı
Ajinova

"Bu kadar kısa elbise giymeseydin, kucağımda taşıyabilirdim!" diye homurdanarak önüne döndüğünde bir süre daha şaşkınlıkla yüzüne bakmaya devam ettim.

Sinirlenmemek için mi evdeyken dönüp bakmamıştı bana?

Giydiğim elbisenin Saruhan'ı kızdırabileceğini hiç düşünmemiştim çünkü kızmak için hiçbir sebebi yoktu. Ya da ben öyle sanıyordum. Sonuçta Saruhan'ın kızmak için bir sebebe ihtiyacı yoktu. Ne zaman, neye, nasıl tepki vereceğini kimse kestiremediği için şu anki tepkisine de şaşırmam yanlıştı aslında.

Arabanın etrafından dolaştıktan sonra Saruhan hızlıca kapıyı sonuna kadar açıp oturmama yardım etti. Başımı çarpma ihtimalime karşı elini arabanın üst kenarına koyduğunu gördüğümde şaşırmadan edemedim. Saruhan Kalaycı, gerçekten bu kadar düşünceli bir adam mısın? Öyleyse bana tam bir zorba gibi davranan diğer Saruhan kimdi?

Koltuğa yerleştikten sonra Saruhan kapıyı kapattı ve şoför koltuğuna geçmek için arabanın önünden dolaşmaya başladı. O sırada arka koltuktan başını uzatan Eymen "Anlat bakalım, neler yaşandı?" diye sordu merakla.

"Bana ilaç vermiş," dediğimde öyle bir çığlık attı ki... Acıyla yüzümü buruştursam da kulaklarımı kapatacak gücüm olmadığı için birkaç dakika kulak çınlaması çekmek zorunda kaldım.

"Sen şaka mı yapıyorsun? Ne ilacı?"

"Bilmiyorum. En son, Saruhan yumruklarken kafayı bulalım, uçalım gibi şeyler zırvalıyordu. Haberim olmadan, benim götürdüğüm içeceklerin içine atmış inanabiliyor musun?" Tepkisini görebilmek için omzumun üstünden arkaya baktığımda dehşete düşmüş bir ifadeyle karşılaştım.

"Profesyonel bir orospu çocuğu..." Heceleyerek söylediği her kelimenin altına imzamı atmak istedim. "Peki sonra?"

Kitaplık Rafı
Ajnova

"Saruhan'ın plana sadık kalmayışı hayatımı kurtardı. Ki İpek'i de aramış zaten biliyorsundur. İkisi gelmese..." Cümleyi tamamlamaktan bile korkmuş ve susmak zorunda kalmıştım. Dile getirmeyi, o anların aklımda dönüp durmasını istemiyordum. Bu nedenle susmak en iyisiydi.

"İpek bana bir şey söylemedi. Çizimleri çalma işinin bana düştüğünü, kendisinin başka bir işi olduğunu söyleyip gitmişti," diye açıkladıktan sonra etrafına bakındı. "Sahi o nerede?"

Saruhan arabaya binince Eymen'in sorusu cevapsız bir şekilde havada asılı kalmıştı.

"İyi misin?" diye sordu Saruhan yüzümü incelerken.

"İyiyim." Sesim her ne kadar iyi olduğumu desteklemeyecek kadar kötü çıkmış olsa da yalan söylemiyordum aslında. Her an daha iyi hissediyordum.

Başını sallayarak önüne döndüğünde bir süre daha Saruhan'a bakmaya devam ettim. O sırada Saruhan'ın omzunun üstünden dışarıya baktığımda koşar adımlarla İpek'in arabaya doğru geldiğini gördüm.

"İpek geliyor!" Diğerlerine haber etmemle birlikte ikisi de camdan dışarı baktı.

İpek birkaç adım sonra arabanın yanına gelir gelmez arka kapıyı açıp koltuğa bıraktı kendini. Daha kapıyı kapatmadan Saruhan motoru çalıştırdığında "Dur, gitme bir yere!" dedi İpek. Aynı zamanda elini Saruhan'ın omzuna koyarak konuşmuştu.

"Ne oldu?" diye sorarak motoru kapatıp omzunun üstünden arkaya baktı.

"Polise haber vermişler, yoldalarmış. Burak'ı içeriye tıktırmak için Armin'e yaptıklarını kullanabiliriz. Kendisine saldırdığını belirten bir ifade verirse, üstüne Melisa davası yeniden ortaya çıkarsa Burak'ın hiçbir şansı kalmıyor."

Kitaplık Rafı
Ajnova

İpek'in ardından Saruhan'ın da bakışları yüzüme döndüğünde benden bir şey söylememi istediklerini ancak anlayabilmiştim.

"Ben iyiyim. Kalıp ifade vereyim," dedim hiç beklemeden. "O kadar şeyi boşuna yaşamamış olmayı yeğliyorum."

"Ben de senin gibi düşünüyorum." İpek'in desteğiyle bakışlarımız Saruhan'a döndü.

"Olur, kalalım." Saruhan'ın da beklemeden ve sorun çıkarmadan planımıza ayak uydurmasının şaşkınlığıyla önüme döndüm ve başımı geriye yasladım. Polisler geldiğinde olanı biteni anlatırken iyice kendimde olmalı ve ne söylediğimin farkında olmalıydım.

"Bu arada Burak'ı aşağı atanın kim olduğundan haberi yok kimsenin." İpek'in ardından Eymen'in çığlığı bir kez daha kulaklarımızı çınlattı.

"Ne?" diye bağırdığında sesinin yüksekliği yüzünden Saruhan öfkeyle arkasını dönmüştü. "Adamı aşağı mı attın?" Hayretle sorduğu sorularının ardı arkası kesilmedi. "Nasıl yaptın? Neler oldu? Hep işin en sıkıcı kısmı bana kalıyor ya gerçekten alınıyorum artık!"

"Keşke o an ben de en sıkıcı işle uğraşıyor olsaydım," dedim iğneleyici bir tonda. "Emin ol, orada olmak istemezdin."

"Çer çöp çalmakla uğraştırıyorsunuz beni. Asıl eğlenceyi kaçırıyorum sizin yüzünüzden," diye söylenmeye devam etti Eymen.

"Sahi! Çizimler nerede?" İpek'in sorusuyla hepimiz Eymen'e döndük.

Rulo haline getirdiği çizimleri havaya kaldırırken yüzünde kocaman bir zafer gülüşü vardı. Onunla birlikte planımızı pürüzlere rağmen başarıyla tamamlamış olmanın mutluluğu hepimize yayıldı.

"Sonunda!" diye mırıldandı İpek. "İntikamını alıyoruz Melisa, rahat uyu..." dediğinde içim burkulmuştu.

"İnsanların kendi adaletini sağlamaya çalışması ne acı... Keşke buna hiç ihtiyaç duymasak!" Dudaklarımı birbirine bastırarak

Kitaplık Rafı

yaşadığımız acı gerçeğin öfkesini biraz da kendi içimde yaşamaya karar verdim.

"Keşke..." dedi İpek. "Eymen, çizimleri sakla bu arada. Polisler geldiğinde göz önünde olmasın. Ne olur ne olmaz..."

"Doğru!" Beklemediğim bir şekilde kapıyı açıp arabadan indiğinde meraklı bakışlarım Eymen'e döndü. Ne yapmaya çalıştığını üçümüzde merak ettiğimiz için Eymen'i izliyorduk.

Tişörtünü açtıktan sonra çizimleri rulo halinde pantolonundan içeriye soktuğunda "Yapma bunu!" diyerek yüzünü buruşturdu İpek. "Sakla dedik, donuna sok demedik!"

"Senin dışında herkesin donumun içine ulaşımı var diye ağlama İpek!" diyerek sakladığı çizimleri yan tarafına doğru kaydırdıktan sonra yeniden arabaya bindi.

Göz devirerek bıkkınlıkla nefesini bıraktıktan sonra "Ben gideyim de... Polisler geldiğinde yaşananları anlatıp buraya gelmelerini sağlayayım," dedi İpek.

"Tamam, olur."

Saruhan'ın cevabıyla arabadan indikten sonra kapıyı tam kapatacakken vazgeçmiş gibi geri döndü. Kapıdan tutunarak arka koltuktan içeriye başını uzatıp "Bu arada merak ederseniz diye söylüyorum. Burak'ın bileği ve omzu kırılmış. Tam emin olmamakla birlikte kolunda da çatlak olabilir," dediğinde her şeye rağmen bir insanın bu hâle düşmesi mutlu etmek yerine canımı sıkmıştı.

Hayatım boyunca birilerinin zarar görmesinden, canının acımasından keyif alan bir insan olmamıştım hiç. Düşmanım bile olsa başına bir şey geldiğinde yardım edebilecek kadar iyi bir kalbim vardı ne yazık ki. Acımak, pişmanlıktır. Bunun bilincinde olmama rağmen en sevmediğim huylarımdan biri de buydu sanırım. Fazla merhametli olmam.

Kendimi eleştirmeyi bıraktıktan sonra İpek'e baktım.

Kitaplık Rafı

"Ölmemiş en azından," diye mırıldandım. "Saruhan'ın başı belaya girmeyecek."

"Ölseydi de başım belaya girmezdi," dedi tok sesiyle. "Beni düşünme."

İşte... Özlediğimiz ve tahammül edemediğimiz Saruhan geç olsa da teşrif etmişti. Herhangi bir karşılık vermeden susmayı tercih ettim.

"Öyle işte... Gidiyorum ben." İpek kapıyı kapattıktan sonra eve doğru yürümeye başladı. Arkasından bakarken ifade vermem gerektiği gerçeğini sanki yeni öğrenmiş gibi gerilmeye başladım.

Polislerin ne zaman geleceği belli değildi. Onları beklerken geçen süreyi boşa harcamamalı, ifademde neler söyleyeceğimi belirlemeliydim.

"Bir şey soracağım?" Saruhan'ın gözleri benimkilere döndüğünde konuşmaya devam ettim. "Burak'la konuşurken kendinde değildi. Her ne kullandıysa bana da verdiğini biliyoruz. Burak o hâldeyken ben neden kendimdeyim?"

"Alışık çünkü o. Sen kustuğunda vücudundan attın hemen. O yüzden kendindesin yoksa kusmamış olsaydın çok daha kötü hâlde olurdun muhtemelen." Saruhan'ın yaptığı açıklama oldukça yerinde ve mantıklı bir açıklamaydı.

Söylediklerini anladığımı belirmek için başımı sallarken işittiğim siren sesleri korkuyla irkilmeme neden oldu.

"Geldiler!" dedim etrafıma bakınırken.

"Sakin ol." Eymen arkadan omzuma dokunarak konuşmuştu. "Sen mağdur olan tarafsın, korkacağın hiçbir şey yok."

Saruhan'a baktığımda usulca çenesini eğerken "Sakin ol," diye Eymen'in söylediğini tekrarladı.

Gözlerinde olduğu kadar sesinde de karşı koyamadığım bir etki

Kitaplık Rafı

vardı. Kalbim sanki Saruhan'ın sesinden komut alıyor gibi sakin olmamı söylediği anda yatışıvermişti.

Başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapattım. İpek ne zaman polislerle birlikte buraya gelecek, emin değildim. Onlar gelene kadar vereceğim ifadeyi hazırlamam gerektiğini biliyordum.

Saate bakmamıştım fakat o kadar çok beklemiştik ki... Muhtemelen yarım saattir bekliyor olmamıza rağmen günlerdir burada polislerin gelmesini bekliyormuş gibi hissediyordum. Gerginlikten tüm vücudum kasılmış, ellerim buz kesmişti ve soğuk soğuk terliyordum. Eymen'in dediği gibi mağdur olmama rağmen polisle konuşacak, ifade verecek olma fikri bile insanı germeye yetiyordu.

Telsiz sesleri anbean yakınlaşırken Saruhan'ın tarafındaki açık olan camdan baktım. İpek ve yanında iki polis bize doğru geliyordu.

"Sakin ol!" diye tekrarladıktan sonra arabadan indi Saruhan.

Birkaç dakika boyunca arabanın önünde konuşmaya devam ettiler. Ne konuşuyorlar, nasıl gelişiyor merak etsem de mağdur görünmek için başımı geriye yasladıktan sonra yana çevirdim ve olabildiğince gözlerimi kısarak kendimde değilmiş gibi bir görüntü yakalamaya çalıştım.

Benim tarafımdaki kapı açıldığında duruşumu pek fazla bozmadan ağır ağır başımı kaldırıp baktım. Polisler halime acıyor gibi bakarken "İyi akşamlar," dedi bir tanesi.

Konuşmaya bile gücüm yokmuş gibi davranıp usulca başımı sallamakla yetindim.

"Partide ne olduğunu anlatabilir misiniz?"

Birden ağlamaya başladım. Öyle ağlıyordum ki... Ellerim deli gibi titriyor, hıçkırıklar boğazımda düğümleniyordu. Konuşmaya çalışıyor, kekelemekten doğru düzgün kelimeleri sarf edemiyordum.

"O... O bana saldırdı memur bey!" diyebildim güçlükle. "Par-

Kitaplık Rafı

tide eğlenirken elinde içecekle yanıma geldi. Tanışmak istediğini söylediğinde iyi niyetli olduğunu düşünüp içecek teklifini kabul ettim. Ama... Ama ben nereden bilebilirdim ki?"

Saruhan, İpek, Eymen... Şaşkınlıkla bana bakıyor ve bu kadar kötüleştiğim için endişeli görünüyorlardı.

"Sakinleş istersen biraz," diyerek elimi tuttu İpek. "Sonra da devam edebiliriz?"

Başımı iki yana sallayarak reddettim.

"Anlatmak istiyorum." İç çekerek yarım bıraktığım olayı anlatmaya devam ettim. "Sonrasında harika bir koleksiyonu olduğunu, dilersem görebileceğimi söyledi. Koleksiyonlara bayıldığım için kabul ettim bende. Merdivenleri çıkarken koleksiyonundan bahsederek dikkatimi dağıtmayı başardı. Öylece dinlerken peşinden gidiyordum ve sonra... Sonra beni kolumdan tutup zorla odalardan birine kapattı..." Yeniden şiddetlenmişti ağlamam. "Bağırmayayım diye ağzımı kapatırken odanın ortasına doğru itip kapıyı kilitledi. O kadar korktum ki... İçeceğime kattığı ilaç yüzünden saniyeler içinde fenalaşmaya ve güçsüz düşmeye başladım. Bu halimden faydalanmaya çalıştı. Eğer... Eğer arkadaşlarım olmasaydı..."

"Tamam güzelim, geçti!" İpek, mağdur arkadaşına destek olan kız rolünü üstlenerek konuşmuştu.

"Bir süre sonra kendimden geçmişim. Arkadaşlarım partide yokluğumu fark edip beni aramasaydı çok kötü şeyler yaşanacaktı memur bey. Arkadaşlarım odaya girdiğinde ise korkuyla kaçmaya çalışırken pencereden düştü. Kendisi de bana verdiği her neyse ondan kullanmıştı çünkü."

Ben anlattıkça polis memuru not alıyor ve sonrasında dikkatle dinlemeye devam ediyordu.

"Şikayetçiyim, bugün bana saldırdı. Şanslıydım ki, arkadaşla-

Kitaplık Rafı

rım sayesinde kurtuldum. Peki ya sonra? Sonra ne olacak memur bey?" diye yükseldiğimde yaşadıklarım yüzünden polislerin de öfkelenmeye başladığı anlaşılıyordu.

"Ekleyecek başka bir şeyiniz var mı?" diye sorduğunda başımı iki yana sallayarak ağlamaya devam ettim.

"Müsaadenizle arkadaşımızı eve götürmek istiyoruz. Hem fiziksel hem de mental olarak iyi değil çünkü. Daha fazla burada olması doğru değil." Saruhan'ın öne çıkarak söylediklerini onaylayan memurlar son birkaç şey daha not aldıktan sonra gitmemize izin verdi.

Polisler yanımızdan uzaklaşırken İpek arka tarafa, Saruhan şoför koltuğuna oturdu ve gözler üzerimdeydi.

Polislerin gittiğinden emin olduktan sonra başımı kaldırıp gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim ve zafer gülüşümle diğerlerinin yüzüne baktım.

"Oyun böyle oynanır!" derken ukala bir tavırla kaşlarımı kaldırdığımda İpek ve Eymen'in gülüşlerini duydum.

"Sen çok fenasın Armiko!" diye destekledi arkadan. "Helal olsun!"

"Bir an çok korktum. Gerçekten o hâldesin sandım," dedi İpek.

"Sahiden ağlamıyor muydun? O kadar hıçkırık, kekeleme, gözyaşı yalan mıydı?" Eymen şaşkınlıktan ağzını kapatamıyordu bile.

"Yaşadıklarım çok ağır olsa da ifade verirken yaptığım her şey numaraydı. Adaletin yerini bulması için bir şeyleri abartmamız gerekiyor çünkü. Ben de üzerime düşeni yaptım." Omuz silkerek Saruhan'a döndükten sonra "Eve gidelim mi artık? Bu arkadaşın dinlenmesi gerekiyor," diyerek polis memuruna söylediklerine gönderme yaparak gülümsedim.

Aynı şekilde dudağının kenarı kıvrılırken arabayı çalıştırıp gaza bastı.

"Başardın," diye mırıldandı epey süre sonra. "Bizden biri olmayı başardın ve beni yanılttın, kafes kuşu."

Kitaplık Rafı
Ajnova

11

Kâbus

Her günün sonunda, nefret ettiğimi iddia ettiğim adamla aynı odada uyumak zorunda kalıyordum. Hayat bundan daha komik ne çıkarabilir karşıma, emin değilim.

Burada, Eymen'in salonunda uyuduğumuz her gece; saatler boyunca ne Saruhan'ın ne de benim gözüme uyku girmiyordu. Alışkanlık haline getirmiş gibi Saruhan ellerini başının altına almış, uzun uzun tavanı seyrediyordu. Bense kafamda binlerce soru işaretiyle yan dönmüş bir şekilde Saruhan'ı...

Bu geceden sonra Saruhan'a karşı içimdeki birçok olumsuz düşünce toz duman olurken bundan sonra ona nasıl davranacağımı bilmiyordum. Onun da bana düzgün, yumuşak davranmayacağını biliyordum fakat aynı şekilde mi karşılık verecektim yoksa daha alttan alan taraf olarak mı devam edecektim, saatlerdir bunun kararını veremiyordum.

Yine her gece olduğu gibi saatler süren sessizliğin yaşattığı sıkıntıyla iç çekerek yönümü Saruhan'a döndüm. Karanlığa rağmen gözlerindeki düşünceli hali görebiliyordum. Keşke zihin okuma gibi özel bir yeteneğim olsaydı diye geçirdim içimden. Her an Saruhan'ın ne düşündüğünü öğrenir, benim için büyük bir gizem

Kitaplık Rafı
Ajnova

olan bu durumdan kurtulmuş olurdum. Saruhan Kalaycı'yı saatlerce uyutmayan ve bu kadar düşündüren şey neydi?

Belki onunla konuşursam ikimiz de düşüncelerin girdabından kurtulur bir süreliğine de olsa oyalanırız diye "Nasılsın?" diye sordum sakince.

Cevap vermeden önce gözleri bir anlığına yüzüme dönse de çok geçmeden önüne geri döndü ve tavanla bakışmaya devam ederek sorumu cevapladı.

"İyi."

Bu kadar mıydı?

Bir yanım sinirlenmeye başlasa da zihnim sakin kalmamı, en azından bu gece Saruhan'ı terslemeye hakkımın olmadığını söylüyordu. Onun sayesinde kurtulmuştum çünkü. Ona bir hayat borcum vardı muhtemelen. Ve en başından beri Saruhan bu işin içinde olmamı istemiyorken ağzıma geleni söyleyip azarlamaktan başka bir şey yapmamıştım.

Benim yüzümden başı belaya girebilirdi belki.

Ya da birini yumruklamak zorunda kalmayabilirdi.

Bu gece, benim inatçılığım olmasa daha temiz bir iş çıkarabileceklerken, kendimi savunamadığım için gereksiz şeylerle uğraşıp zaman harcamak zorunda kalmışlardı.

Tüm bunları düşündüğümde alttan almaktan başka çaremin olmadığı düşüncesine kapılarak yeni bir soru yönelttim.

"Elin nasıl? Acıyor mu?" Büyükçe yutkundum çünkü ilk andan bile elinin üstünün çok fazla kızardığını görmüştüm. Muhtemelen bir süre orası kızarık kalacak ya da moraracaktı.

"Hayır." Konuşmak istemediğini söyler gibi verdiği kısa cevaplar yüzünden keyfim kaçmaya başladığında Saruhan gibi sırt üstü dönüp tavanı izlemeye başladım.

Kitaplık Rafı
Ajnova

Saruhan'ı gerçekten tanımak, empati kurmak ve daha ılımlı olabilmek için elimden geleni yapmama rağmen ona doğru attığım her adımda aramıza çektiği duvarına bir tuğla daha koyuyor gibiydi. Bu durumda elimden başka ne gelirdi hiç bilmiyordum.

Onlarla olmaya daha şimdiden alışmış ve onları seviyor olsam da Saruhan bu şekilde davrandıkça istenmediğimi hissediyordum. Bu durumun verdiği huzursuzluksa neden burada olduğumu sorgulatmaya başlıyordu ve çekip gitmek istiyordum. Para umurumda değildi artık. Sinan o parayı çoktan harcamış bile olabilirdi hem.

Keşke Saruhan bir kez olsun açık konuşsaydı. Eğer gerçekten burada olmamı istemiyorsa git demesi yeterliydi. Çünkü bu hayatta en nefret ettiğim şey istenmediğim bir yerde zorla kalıyor gibi görünmekti. Bu duruma düşmek istemiyordum asla.

Düşüncelerin tuzağına düşmüş, anbean olumsuzluğa doğru çekilirken Saruhan'ın arabadayken söyledikleri yankılandı zihnimde.

"*Başardın. Bizden biri olmayı başardın ve beni yanılttın, kafes kuşu.*"

Her ne kadar benimle konuşmak istemiyor gibi görünse de bu söyledikleri kabul etmek değil miydi?

Bizden biri olmayı başardın, demişti. Yani onlardan olduğumu kendi ağzıyla kabul etmişti ve içinden gelmese Saruhan'a böyle bir şeyi kimse söyletemezdi.

Tüm bunlara rağmen hâlâ Saruhan'ın beni istemediğine dair olumsuz düşüncelerle zihnimi meşgul ettiğim için kendime sövmek istemiştim. Gereksiz paranoya yaparak başımı ağrıtmaya değiyor muydu?

Asla.

"Düşünüp durma." Kafamın içindeki sesleri duymuş gibi Saruhan'ın söyledikleri karşısında korkuyla iç çekerken bakışlarım ondan tarafa döndü.

Kitaplık Rafı

"Bunu sen mi söylüyorsun?" diye imada bulunduğumda gözleri benimkilerle buluştu.

"Ben düşünmek zorundayım." Dalgınlığı sesine bile yansımışken neyden bahsettiğini anlamamak sinirlerimi bozuyordu.

"Neyi düşünmek zorundasın?" diye sordum her ne kadar bu kadar fazla soru soruyor olmaktan çekinsem de umursamadım.

"Seni..." diye mırıldandığında afallayarak nefesimi tuttum. "Seninle ne yapacağımı..." Hemen ardından söylediğiyle de kafam allak bullak olmuştu. Sahiden böylesine düşünceli olmasının nedeni ben miydim?

Kalp atışlarım öyle gürültülüydü ki odanın sessizliğine hükmetmek üzereydi sanki. Ne diyeceğimi bilemiyordum çünkü ne sebeple böyle bir şey söylediğini anlayamamıştım bile.

"Anlamadım," dediğimde sesimin çatallanması rahatsız edince öksürmek istedim fakat salonun içinde öyle yoğun bir sakinlik vardı ki bunu bölmek istemediğim için büyükçe yutkunarak devam ettim. "Beni neden düşünüyorsun?"

Sıkıntılı bir şekilde iç çekerek arkasını döndükten hemen sonra "Uyu artık," dedi tok sesiyle.

Bana bunu yapmasından nefret ediyordum. Nasıl olur da ortaya bir laf atıp sonrasında uyumamı bekleyebilirdi ki?

Söylediğini yapıp uyumak için gözlerimi kapattığımda bir çift yeşil göz tarafından esir alınıyordum. Gözlerimi açtığımda ise beni esir alan o gözlerin sahibi... Saruhan'la buluşuyordum. Bu durumda nasıl olur da tam anlamıyla uykuya teslim olurdum, emin olamıyordum.

Ellerimi yanağımın altında birleştirmiş, Saruhan'dan tarafa bakarak uyumaya çalışıyordum. Onu izlerken uyumayı nasıl becereceğim hakkında hiçbir fikrim olmasa da Saruhan dakikalar sonra

Kitaplık Rafı
Ajnova

gözlerini kapattığında benim için de uyku vaktinin geldiğini düşünerek gözlerimi kapattım.

Çok kısa bir zaman sonra iç çekerek uykumdan sıçradığımda vakit kaybetmeden yattığım yerden korkuyla doğruldum.

Sadece birkaç dakikadır uyuyor olduğuma yemin edebilirdim ve gözlerimdeki yeni uykuya dalındığında yaşanılan karıncalanma hissi bunu doğruluyordu. O kadar yorgun hissediyordum ki çok derin bir uykuya dalmış ve kısa sürede rüya görecek kadar gerçek dünyadan kopmuştum.

Keşke uykumdan uyanmama neden olan şey rüya olsaydı fakat korkunç bir kâbustan uyanmıştım. Öyle gerçekçiydi ki dehşete düşmüş, bir anlığına rüyayla gerçek kavramını yitirip sahiden yaşadığımı sanmıştım.

Neyse ki salonda uyanmıştım ve içeride Saruhan'dan başka kimse yoktu. Hava hâlâ aydınlanmadığı için karanlık odayı aydınlatan sokak lambalarının pencereden sızan ışığından başka bir şey yoktu.

Fazla aydınlık olmayan odanın içindeki hareketlenme sayesinde Saruhan'm da benimle birlikte uyandığını görmüştüm. Elleri boynuna ve oradan ensesindeki saçlarına doğru uzanırken kaygılı gözleri yüzüme kenetlenmiş, bir şeyleri açıklamamı bekliyordu.

Göğüs kafesime hınçla vuran kalbim sakinleşene kadar konuşmak istemedim. Öyle şiddetli çarpıyordu ki konuşmaya çalışsam sözümü keseceğine emin olduğum çarpıntıların dinmesi gerekiyordu.

"Rüya mı gördün?" Cevabını bildiği bir soru sormuştu. Uykulu çıkmasına rağmen neler döndüğünü bildiği ses tonu, bir şeyler söylemek yerine başımı olumlu anlamda sallamakla yetineceğim kadar net çıkmıştı.

Kitaplık Rafı
Ajnova

"Kâbus," diye ekledim usulca. Göğsüm hâlâ telaşlı bir şekilde inip kalkıyor olsa da diğerlerinin uyuyor olmasının bilinciyle sesimi kontrol edebilmiştim.

"Kâbuslar..." İki yanında duran ellerinden destek alarak ayağa kalktığında koltuğun gıcırtıları salondaki sessizliği bozacak düzeyde bir gürültüye neden olduğundan dişlerimi sıktım. Gün içinde pek önemsemeyeceğim sesler, gecenin ortasında tüm sokağı uyandıracakmış hissi vermişti çünkü.

Birkaç adımla yattığım koltuğa doğru yürürken bakışlarımı yüzüne sabitledim. Hani olur ya, karanlıkta bir yere odaklandığında yavaş yavaş baktığın yer görünür olmaya başlar. Sanki biri baktığın yöne ışık tutuyor ve görüşünü kolaylaştırıyor gibi olurdu. Tam da şu an aynı şeyi yaşıyordum. Saruhan'ın üzerinden bakışlarımı kaçırmadığım her an yüzü biraz daha netlik kazanıyordu.

Saruhan'ın gözlerinin üzerime kenetlendiğini görmek yutkunmama neden oldu. İnsanı huzursuzluğa sürükleyen ve bir o kadar da etkisi altına alan bakışlarından sürekli olarak kaçmak isterken aynı zamanda da gözlerimi hiç ayırmamak istiyordum. Sanırım Saruhan Kalaycı'yı gerçekten tanımak, onun hayatına dokunmak istiyordum ve buna gözlerinin içine bakabilme cesaretini göstererek başlamalıydım.

Hemen önümde durduğunda ellerini dizlerine yaslayarak öne doğru eğildi ve gözlerimin içine daha yakından bakmaya başladı. Daha fazla bunu sürdüremeyeceğimi düşündüğümde başımı yere eğdim ve bakışlarım boşlukta oyalanmaya başladı.

Bir süre öylece bakmaya devam etse de çok geçmeden elinin yüzüme doğru uzandığını gördüm. Parmaklarının ucu çeneme dokunduğunda irkilerek yutkundum ve parmaklarının istediğini yerine getirip usulca başımı kaldırdım.

Kitaplık Rafı
Ajnova

Gözlerimiz bir kez daha buluştuğunda kelimelerin asılı durduğu dudakları konuşmak üzereymiş gibi gergin duruyordu. Bir anlığına bakışları yukarıya kaysa da hemen sonra yeniden gözlerime döndü. Parmakları çenemden yanağıma doğru kaydığındaysa ağzımın içinde dudaklarımı dişlemeden edemedim.

Ne yaptığını anlamaya çalışırken Saruhan'ın parmakları yanağımda pek fazla oyalanmadan doğruca alnıma doğru ilerlemeye başlayınca merakım daha da arttı.

Dudaklarım, ne olduğunu sormak için aralandığı sırada gözümün kenarını baş parmağıyla silince; tenime yayılan ıslaklık neler döndüğünü anlatır nitelikteydi. Gözümden şakağıma doğru baş parmağıyla sildiği gözyaşımın ardından doğrulup arkasını döndü ve tüm bunları yaparken yeşilleri bir an olsun gözlerimden ayrılmadı.

Sıkıntılı bir şekilde derin bir nefes alarak yanımdan ayrıldığında yatmak üzere kendi koltuğuna döndüğünü sanıyordum fakat Saruhan beklediğimin aksine birkaç adım sonra salondan ayrıldığında öylece arkasından bakakaldım. Nereye gittiğini merak etsem de çoktan odadan ayrıldığı için boşluğa doğru bakmak dışında elimden bir şey gelmiyordu. Ki Saruhan burada olsa ve sorsam bile cevap vermeye tenezzül etmeyeceğine emindim.

Salonda yalnız kalmıştım ve bunun rahatlığıyla biraz önce Saruhan'ın okşadığı yere, sağ gözüm ve şakağım arasındaki noktaya parmaklarımı dokundurdum. Saruhan'ın sıcaklığı ve gözyaşımın ıslaklığı hâlâ orada duruyordu. Karanlığın içinde gözümden süzülen yaşı görebilmesi ayrı, bununla ilgilenip gözyaşımı silmesi ayrı şaşırtmıştı.

Kafam iyice karışırken elimin tersiyle gözümü kuruladım ve yeniden dizlerimin üzerinde birleştirip sakinleşebilmek için zihnimi boşaltmaya çalıştım. Gördüğüm kâbus yüzünden uykumda ağla-

Kitaplık Rafı
Ajanda

mıştım muhtemelen ve Saruhan bunu duyduğu için yanıma gelir gelmez gözyaşımı silmişti.

Saruhan salondan ayrılalı bir, iki dakika olmamıştı. Odaya yeniden girdiğinde ilk iş ışıkları açmak oldu. Hazırlıksız yakalandığım bu hamle karşısında iki elimi de gözlerime siper ederek gözlerimi kıstım ve başımı yere eğdim. Dakikalardır karanlık boşluğa öylesine odaklanmıştım ki gözlerimin ışığa alışması normal zamandan daha uzun sürdü.

Aramızdaki mesafeyi birkaç adımla kapattığında nefes alışını duydum önce. Hemen ardından uykunun mahmurlaştırdığı pürüzlü sesiyle "İç," dediğinde gözlerimi siper ettiğim parmaklarımın arasından Saruhan'a baktım. Yüzümün hemen önüne doğru uzattığı büyük bardakta su vardı.

Ellerimi yüzümden çekip bardağı almadan önce başımı kaldırdım ve Saruhan'ın yüzüne baktım. Söylediğini yapmamı istercesine çenesinin ucuyla tuttuğu bardağı işaret etti. Bakışlarım Saruhan'ın komutuyla birlikte bardağa kaydığında vakit kaybetmeden elinden aldım. Bardağın en altından tutuyordu, sanki ona dokunmamı istemiyormuş gibi. İstediğini yapıp, Saruhan'a temas etmemek için bardağın üst kenarına en yakın yerden tutarak elinden aldıktan sonra bardağı dizlerime yaslayıp birkaç saniye daha oyalandım ve düşünmeye başladım.

Saruhan'la ilk karşılaştığımız ânı düşündüm. Çarpışarak tanışan klişe iki insanın şimdiki hayatlarını düşündüm. Biri suçlu, hırsız... Diğeri beş parası olmayan dolandırılmış bir üniversiteli...

Daha düne kadar hayalini kurduğum hayattan öyle uzak bir noktadaydım ki o hayatı elde etmek için çalıştığım günleri düşündüğüm de artık içimde o heyecanın zerresinin bile kalmadığını görüyordum.

Kitaplık Rafı
Ajanova

Yaşadığım olumsuzluklar mı bu hâle getirmişti beni?
İçine çekildiğim yeni hayatımı mı sevmiştim yoksa?
Tam o an yeni bir soru peyda oldu kafamın içinde.
Bu hayatın nesini sevebilirim ki?

Bu gece yaşadığım olaydan önce onların hayatının kolay ve eğlenceli olduğunu düşünüyordum. Sırf bu yüzden Saruhan'ın peşine takılıp hayatlarına dâhil olmuştum hatta. Hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını ise daha ilk andan yaşayarak öğrenmiştim.

Hayatım boyunca kendi doğruları olan, inandığı şeyler uğruna yaşayan bir insanken şimdi bir grup hırsızla aynı evde kalıyor, onlara yardım ediyordum. Her ne kadar kendi adaletini sağlamaya çalışıyor olsalar da onlar suçluydu ve bu durum inandığım doğrularıma tersti.

"İç artık." Saruhan'ın sesiyle düşüncelerin esirinden kurtulabilmiştim ancak.

Bir yanım kafamın içinde dönüp duran bu düşüncelerin peşinden gitmemi söylerken diğer yanım sonuna kadar Saruhan ve diğerleriyle yürümek istiyordu.

İki elimle tuttuğum suyumdan büyükçe bir yudum içtikten sonra bardağı yeniden dizlerime yaslayıp düşünmeye devam ettim.

Bu zamana kadar doğrularım için yaşadım. Anneme sadık kalmadığı için hayatını yaşama kararı alan babamdan nefret ettim ve ailesiz büyüdüm. Yine doğrularım için yaşadığım için bir insan sana iyilik yapıyorsa ona karşı minnettar olmalı ve karşılığını vermelisin düşüncesiyle Sinan'ın benim için açtığını düşündüğüm hesaba tüm paramı yatırarak bir gecede hayallerimi çaldırıp beş parasız ortada kaldım.

"Vicdanın senin celladın... Doğruların ise boynuna dolanan urgan..."

Kitaplık Rafı

Kalbimin derinliklerinde bir yabancıya aitmiş gibi duyduğum bu sesle irkilirken sanki uykudan uyanmış gibi iç çekerek doğrulup Saruhan'a baktım telaşlı bir şekilde. Yorgun ve korkmuş olduğumdan ince bir ipin üzerinde yürüyormuş gibi hissediyordum. Bir an geliyor Saruhan'la salonda yalnız oturan Armin oluyor; yine başka bir an geliyor, savaşın ortasında kalmış küçük bir kız çocuğu gibi düşüncelerimin çatışması arasında gerçek dünyadan kopuyordum.

Kafamın içinde son yankılanan ses yüzünden tüm düşüncelerin sesi kesildi sanki. Tam o an bir karar verdim çünkü.

Eski hayatıma ve o hayatı yaşayan kızın doğrularına geri dönmek istemiyordum artık. Yirmi bir yıldır yaşadığım o hayat yüzünden sıfıra inmiş ve dibi boylamıştım. Kalan hayatımdaysa gerçekten istediğim hayatı yaşamak ve inandığım doğruların kuklası olmadan hareket etmek istiyordum. Bu, bir grup hırsızın hayatına dahil olmak ve bir suçluya dönüşmek anlamına gelse bile... İstediğim şeyin bu olduğuna emindim artık.

Kendimi Saruhan Kalaycı'nın hayatına ait hissediyordum.

Son bir yudum daha aldıktan sonra daha fazla içmek istemediğimi hissederek bardağı koymak üzere ortadaki sehpaya uzandım. Harekete geçmek için Saruhan'la birbirimizi beklemiş gibi tam o an Saruhan da yanıma oturduğunda geriye çekilerek gözlerim yüzünü incelemeye koyulmuştu.

Rahat yatabilmek için uyumadan önce koltuğu açıyorduk ve bu yüzden Saruhan arkasına yaslanamadığı için koltuğun kenarına dirseğini yasladıktan sonra "Seni dinliyorum," dedi sakince. Anlamaz bir tavırla başımı iki yana sallarken "Ne kâbusu gördüğünü anlat," diye ekledi.

Saruhan sorar sormaz saniyeler içinde gördüklerim yeniden gözümün önüne geldiğinde ürperdim. Midemin üzerinde bir basınç vardı sanki ve bu nefesimi kesiyordu. "Burak..." Anlatmaya

Kitaplık Rafı

başladığımda adını anmak ağzımın içinde acı bir tat bırakmış gibi yüzümü buruşturarak susmak zorunda kaldım bir süre. Saruhan da aynı şekilde onun adını duyunca öfkeyle dişlerini birbirine bastırdı. "Bana saldırmıştı ve bu kez beni kurtarmaya gelmiyordunuz. O kadar bağırdım ama yoktunuz... Elim kolum bağlı hiçbir şey de yapamıyordum."

Sesimin titrediğini duyunca elini bacağına koyup "Gel," diye fısıldadı. "Yat."

Şaşkınlıkla yüzüne baktığım süre boyunca ne yapmaya çalıştığını anlamak için yüzünün her santimini incelesem de tek bir mimik bile göremediğim için kafam allak bullak olmuş bir şekilde dizinin üzerinde duran eline baktım.

Yeniden gözlerim Saruhan'ınkilerle buluştuğunda olumlu anlamda belli belirsiz başını sallayınca söylediğini yapmak üzere saçlarımı geriye attım ve vakit kaybetmeden uzanıp başımı Saruhan'ın dizine yasladım.

"Çocuklar, korktuğu zamanlarda birinin dizinde yatarak kendilerini güvende hissedermiş..." Saruhan'ın sesiyle gözlerimi sıkıca yumdum ve gerçekten kasılan vücudumun gevşediğini hissettim.

"Ben çocuk değilim," diye itiraz etsem de söylediği şeyin gerçekliği karşısında şaşkınlık duyuyordum.

"Ama korkuyorsun... Sadece çocuklar korkmaz, herkes korkar." Saruhan'ın yüzünü görmek istediğimi fark ederek gözlerimi açtım. Dönüp bakmak istesem de bunu yapma cesaretini gösterebileceğimi sanmıyordum. Yapamadım da...

"Peki sen?"

"Ben korkmam. Yalnızca biri dizlerimde yatarken korkarım."

Tam o an hiçbir şeyi umursamadan yan döndüm ve çenesinin altından Saruhan'ın yüzüne baktım. Benimle birlikte onun bakışları da yüzümü incelerken bedenimin yönünü de tamamen tavana

Kitaplık Rafı

bakacak şekilde düzeltip dizlerimi karnıma doğru çektim. Ellerimi de karnımın üzerine koyduktan sonra "Kaybetmekten korkuyorsun," diye mırıldandım.

Elini boynuna atıp gergin bir şekilde saçlarını karıştırdıktan sonra "Doğru..." diyerek itiraf etti. "Kaybetmekten korkuyorum."

"Bana kendini anlatır mısın?" diye sorduğumda dik dik gözlerimin içine baktı dakikalar boyunca.

Gözlerinde barındırdığı ifade sorduğum soruya cevap verir nitelikte olsa da bir şeyler söylemesini istemiştim fakat beklediğim gibi olmadı.

Saruhan sessizliğini korumaya devam ederken "Anlatmayacaksın değil mi?" diye sordum. "Her zaman kapalı bir kutu gibi tüm acılarını içinde saklayacaksın." Olumlu anlamda başını salladığında konuşmaya devam ettim. "Eğer anlatırsan, acılarının tekrar tekrar canını yakacağından korkuyorsun çünkü."

"Çok konuşmaya başladın," dedi kaşlarını çatarak.

"Kimsin sen, Saruhan?" diye üsteledim merakıma yenik düşmeye devam ederek.

Derin bir nefes alarak bıkkınlıkla yüzüme baktığında pes edip anlatacağını düşünmüştüm. Benim karşımda Saruhan'ın hiçbir konuda pes etmeyeceği düşüncesi zihnimi sarmaya başladığı sırada Saruhan'ın konuşmasıyla birlikte şaşkınlığa uğradım fakat anlatacaklarını kaçırma korkusuyla pür dikkat Saruhan'ın ağzından çıkan kelimelere odaklandım. "İnsanlar uyuduktan sonra kâbus görmekten çekinirler ya... Ben küçükken her fırsatta uyumaya çalışırdım biliyor musun?"

"Neden?" diye sorduğumda meraklı bakışlarım iri dudaklarına takıldı.

"Çünkü kimsesiz çocuklar yalnızca uykularında sevdikleriyle buluşur. Bu yüzden hiç uyanmamayı diliyordum. Her uyudu-

Kitaplık Rafı

ğumda annemin dizlerinde uzanıyordum ve annem saçlarımı okşuyordu. Böylelikle korkularımdan kaçabiliyordum."

Son kelimesinin ardından kelimelerin ağırlığı altında susmak zorunda bırakıldı sanki. Çenesinin altından yüzünü incelerken gözüme çarpan âdemelması, denizin üzerinde, dalgalar tarafından itilip kakılan bir kayık gibi inip kalktı. O an doğrulup sarılmak istedim çünkü gözlerinin ardında annesinin dizlerinde uyuyan küçük bir oğlan çocuğu el sallıyordu.

"Saçlarımı okşar mısın?" dedim daha fazla anlatmasını istemediğim için. Saruhan'ın sesindeki hüzün boğucuydu. Gözlerine geçmişin gölgesi düştüğünde nefesim kesiliyordu. "Korkularımdan kaçmaya ihtiyacım var," diye ekledim.

Bu isteğim karşısında afallamış olsa da çok geçmeden başını iki yana sallayarak parmak uçlarını saçlarıma dokundurdu.

"Seni o kadar merak ediyorum ki..." diye fısıldadığımda yüzünde biraz önceki şaşkınlığı yeniden gördüm. "Ama bir şeyler anlattığında da ağır geliyor. Yavaş yavaş okunması ve her satırı idrak edilmesi gereken bir kitaba benzetiyorum seni."

"En azından nasıl davranman gerektiğini anlamışsın," dedi olumlu anlamda başını sallayarak. "Ben böyleyim. Yavaşça tanımazsan eğer; kim olduğumu bulmaya çalışırken kendini kaybedersin."

"Seni bulmak için sabırsızlanıyorum," diye mırıldanırken gülümsemeden edemedim. İlk kez kendini bu kadar açtığı için sıcacık bir gülümsemeyle sarılmıştım Saruhan'a.

"O kadar heveslenme."

Her ne kadar kaçsa da, kendini duvarların ardına gizlese de, her içeriye girmeye çalıştığımda beni tekrar ve tekrar kapı dışarı etse de vazgeçmeyecektim. Çünkü bundan sonraki hayatımda Saruhan Kalaycı'yı da yanımda istiyordum.

Kitaplık Rafı
Inova

Sinan paramı çaldığından beri ilk kez huzurlu bir şekilde uykuya dalmış ve bir sabaha huzurla uyanmıştım. Uyanmış olmama rağmen bir süre daha gözlerimi açmadan olduğum yerde dönmeye devam ettim. Çok geçmeden gece, Saruhan'ın dizlerinde uzanmışken uykuya daldığım aklıma gelince sıçrayarak yerimden fırladım.

Ellerimden destek alarak yattığım yerden doğrulur doğrulmaz salonun içinde bakınmaya başladım. Saruhan pencerenin önünde durmuş, omzunun üstünden dudağının kenarında çarpık bir gülüşle yüzüme bakıyordu.

"Günaydın."

Sesindeki netlik yüzünden uzun zaman önce uyandığını tahmin edebiliyordum. Aynı şekilde karşılık verdiğimdeyse sesim Saruhan'ınkine kıyasla berbat bir tonda çıksa da umursamadan doğruldum ve ayaklarımı zeminle buluşturdum.

Saruhan yeniden önüne dönüp sokağı izlemeye devam ettiği için bir şey söylemeden salondan ayrılıp doğruca mutfağa yöneldim. Bir yandan elimin tersiyle gözlerimi ovarken diğer elimle de saçlarımı karıştırarak birkaç dakika mutfağın ortasında boş boş dikildim.

Hemen sonra boğazımın çok fazla kuruduğunu hissederek dolapların birinden su bardağı aldım ve yüzümü buruşturarak yutkunurken suyumu doldurdum. Geriye çekilip yana dönmemle elimdeki bardak parmaklarımın arasından çekilip alındığında şaşkınlıkla irkildim.

Saruhan tek seferde elimden kaptığı bardağı başına dikerken dehşetle yüzüne baktım.

"Afiyet olsun!" diye iğnelediğimde yüzünü buruşturarak bardağı ağzından çekti ve suyu yere tükürdü.

Kitaplık Rafı
Ajnova

"Musluktan mı doldurdun bunu?" diye terslediğinde kıkırdadım.

"Sen o kadar hırsız ol, her türlü işi karıştır, serserilik yap da gel şurada musluktan su içtiğin için kıyametleri kopar!" Gülmeye devam ederken Saruhan öfkeyle bardağı tezgâha bırakıp sonrasında vücudunu da tezgâha yasladı.

"Bırak gülmeyi de beni dinle," derken kollarını önünde birleştirip yeşillerini yüzüme dikerek susmamı bekledi.

Saruhan'ın ciddi tavrı karşısındaki gerginliğimi gizlemeye çalışarak "Diğerleri nerede?" diye sordum arkama dönüp bakarken. "İpek? Eymen?"

"Beni dinle, cümlesinin nesini anlamadın?" diye azarladığında kaşları öfkeyle havaya kalktı.

"Ay tamam!" diye sızlandım elimi havada savururken. "Sabah sabah kızma hemen, dinliyorum."

"Gülmeyi ve boş konuşmayı bırak da git hazırlan." Geceden sabaha ne değişmiş olabilirdi ki yine eski, domuz Saruhan'a geri döndü diye deli gibi merak ediyordum şu an.

"Ne için?" diye sordum merakla. "Yeni bir iş mi var?"

Umursamaz bir tavırla gerinip ellerini başının arkasında birleştirirken cevap vereceği ânı beklerken fark etmeden Saruhan'ı izlerken buldum kendimi.

Kendini kastığı için irileşen kolları ve belirginleşen damarları uykumun açılmasına neden olurken kendimi rahatsız edip gözlerimi kaçırdım fakat Saruhan'dan değil... Kollarından kaçırdığım gözlerim boynunun girintisine odaklandığında büyükçe yutkundum.

Saruhan'ın her geçen gün gözüme biraz daha yakışıklı gelmesi normal miydi?

Bir, iki dakika sonra Saruhan yeniden kollarını göğsünde birleştirdikten sonra "Vakit geldi," diyerek konuşmaya başladı. "Paranı kurtarmaya, Sinan'ı dağıtmaya gideceğiz. Hazırlan."

Kitaplık Rafı

12

Yolun Sonu

"Kahvaltı ettikten sonra yola çıksak daha iyi olmaz mıydı?" diye sordum karnımın guruldamasına kayıtsız kalamadığım için.

"Yolda yeriz," diye seslendi diğer odaların birinden.

Saruhan'dan aldığım cevaba herhangi bir karşılık vermeden çantamı toplamaya devam ettim. Son yarım saattir -Sinan'ı bulup paramı alacağımızı söylediği andan beri- kalbim hem gerginlikten hem de heyecandan deli gibi çarpıyordu. Melisa olayında da çok gerilmiş ve heyecanlanmıştım fakat şimdi kendi olayım için yola çıkacaktım. Üzerimde daha fazla baskı oluşmuştu ister istemez.

Kafamın içinde binlerce soru haykırırken Saruhan odaya girince bir anlığına hepsi sessizliğe gömüldü. Kanepenin üzerindeki çantama geriye kalan son tişörtümü de tepiştirdikten sonra doğrulup Saruhan'dan tarafa döndüm.

"Eymen'le İpek ne zaman gelecek?" diye sorduktan sonra çantamın yanına, koltukta boş kalan yere kendimi attım.

"Gelirler birazdan," diyerek tekli koltuğa yerleştikten sonra ayak bileğini dizine yaslayarak yayvan bir şekilde oturmaya devam etti. "Hazır mısın sen?" Gözleri benden yanımdaki çantaya döndü.

Kitaplık Rafı
Ajinova

Sorusunun cevabını gözleriyle görmüş olmasına rağmen cevap vermemi istercesine bakışları yeniden beni buldu.

"Evet," dediğimde başını geriye atıp gözlerini kapatmıştı çoktan.

"Her şeyini yanına aldığından emin ol."

Saruhan'ın bu gergin tavrı ve yağdırdığı talimatlar hiç hoşuma gitmiyordu. İçimi huzursuz eden bir durum vardı fakat bunun adını bir türlü koyamıyordum. Özellikle Saruhan'ın geceden sabaha bu ani değişimi iyice tedirgin olmamı sağlıyordu.

Aklıma gelen ihtimal iyice keyfimi kaçırırken olumlu anlamda başımı salladım usulca.

"Merak etme, her şeyi çantama koydum."

Saruhan'dan bakışlarımı kaçırıp çantamdan tarafa döndüğümde hâlâ aynı ihtimal zihnimi meşgul etmeye devam ediyordu. Daha birkaç gün önce Saruhan, en kısa zamanda paramı Sinan'dan alıp benden kurtulacağını ima ediyordu. Şimdi ise tüm eşyalarımı topladığımdan emin olmak istiyordu çünkü buraya geri dönemeyecektim. Bu nedenle Sinan'la işimiz bittikten sonra benimle de işleri bitmiş olacaktı ve geride herhangi bir eşyamın kalmasını istemiyordu. Melisa olayının üstünden bir gün geçmeden yola koyulmasının da tek açıklaması; bir an önce benden kurtulmak istiyor oluşuydu.

Hayal kırıklığıyla burkulan kalbimin sızladığını hissettiğimde bambaşka şeyler düşünerek kendimi oyalamaya çalışsam da pek başarılı olamamıştım. Daha dün, onlara çok alıştığımı ve onlarla birlikte olmak istediğime karar verirken bugünün muhtemelen son günüm olduğuna inanamıyordum.

Bir yanım acabalarla uğraşmak yerine zihnimi meşgul eden bu konuyu doğrudan Saruhan'a sorup içimi rahatlatmam gerektiğini söylerken diğer yanım bunun gurur kırıcı olduğunu, asla böyle bir şey yapmamam gerektiğini söylüyordu.

Kitaplık Rafı

"Bir şey sorabilir miyim?"

Sessizliği bozmamdan hoşlanmamış gibi bir dakikaya yakın bir süre boyunca ne başını kaldırıp bana baktı ne de herhangi bir şey söyledi. Benim ardımdan sağladığı sessizliğin ortasında gözleri kapalı bir şekilde kendini dinlemeye devam ederken öfkeyle kaşlarımı çattım.

İntikamımı almak ister gibi saniyeler içinde çalmaya başlayan telefonun sesiyle oflayarak başını kaldırdığında ohlayarak elimi göğsüme sürüp çocuklar gibi karşımdakini sinirlendirmek istemiştim.

Sıkıntılı bir şekilde iç çekerek telefonu onayladıktan sonra kulağına götürüp karşı tarafın konuşmasını bekledi.

"Tamam, iniyoruz şimdi. Bekleyin."

Zorla iki cümle kurduktan sonra telefonu kapatıp oturduğu yerden kalktı ve tam karşımda durdu. Onun gibi ayağa kalkana kadar yüzüme bakmaya devam etse de bir süre daha çattığım kaşlarımın altından öfkeli bakışlarla Saruhan'a bakmaktan kendimi alamadım.

"Kalk, gidiyoruz."

Başını hafifçe yana yatırarak salonun çıkışını işaret ettiğinde göz devirerek çantamın kulplarından tutup ayağa kalktım. Bir şey sormama gerek kalmamıştı çünkü emindim artık. Sinan'la işi biter bitmez benden de kurtulacaktı. Aramıza geceden sabaha koyduğu bu mesafenin sebebi de buydu. Kendimi onların hayatına, yanına ait hissetmemi istemiyordu besbelli.

"Mutlu musun?" diyerek çantamı sırtlandıktan sonra "Yakında benden kurtulacaksın," dedim ve karşılık vermesini beklemeden salondan ayrıldım.

Uyandığımızdan beri büyük bir sabırla ılımlı yaklaşmaya çalışıyordum fakat gittikçe soğuyan tavrı karşısında sinirlenmemek elimde değildi.

Kitaplık Rafı
Ajnova

"Hem de nasıl!" diye inatlaştı benimle peşimden gelirken. "Senin kadar olmasa da..."

Benim de paramı kurtardıktan sonra ondan kurtulmak istediğimi mi sanıyordu gerçekten?

Tabi ki öyle sanıyordu çünkü kendi ağzımla söylemiştim kurtulmak istediğimi, başka ne düşünebilirdi ki?

"Umarım bir an önce paramı kurtarabilirim ve yoluma giderim," dediğim geldi aklıma.

O an kalbimin üzerine bir yük oturdu ve bu yükten nasıl kurtulacağımı düşünmeye başladım çünkü ya tükürdüğümü yalayacak ya da söylediklerimin arkasında durmaya devam edecektim. Saruhan böyle soğuk davranırken; kalmak istediğimi söylersem gururumu ayaklar altına almış gibi hissederdim. Yapamazdım bunu...

"Aman ne güzel!" diye söylenmeye devam ederek ayakkabılarımı bağlamak üzere yere eğildim. "Kına da yakarsın."

Karşılık vermekte gecikmedi.

"Neden olmasın."

Kalbimi kırdığından haberi var mıydı acaba? Ya da olsa böyle konuşmaya devam eder miydi?

Bilerek kalbimi kırıyordu belki de... Onlardan ayrılmak isteyeyim diye kendinden soğutmaya çalışıyor olabilirdi.

Tam bunu düşündüğüm sırada Saruhan'ın her zaman böyle bir insan olduğu ve ilk günden beri şu an davrandığından farklı bir tavırla yaklaşmadığı aklıma gelince iyice allak bullak oldum. Beni Burak'tan kurtardıktan ve dün geceki kâbusu gördükten sonra tanıdığım Saruhan'la hayat boyu yan yana kalabilirdim. Şimdi karşımda durmuş huysuz bir tavırla ayağını yere vurarak ritim tutan Saruhan'a ise birkaç saniye bile tahammül edebileceğimi sanmıyordum.

Ayakkabımın iplerini bağladıktan sonra çantamın kulpunu da

Kitaplık Rafı

omzuma takıp evden ayrıldım. Her ne kadar Saruhan'ı beklemeden merdivenleri inip apartmandan ayrılmak istesem de o kadar da ters davranmak istemediğim için kapının birkaç adım ilerisinde Saruhan'ın da çıkmasını bekledim.

Ceketinin yakasını düzelterek kapıdan çıktıktan sonra avcunun içinde tuttuğu anahtarla kapıya yöneldi.

Saruhan kapıyı birkaç kez kilitlemekle meşgulken; zamanımı omzunun üstünden yüzünü incelemekle geçiriyordum.

İki insanın tanışıp birbirine samimiyet hissedecek kadar zamanın giderek ardımızda kaldığına inanıyordum. Yaşadığımız şeylerse normal iki insanın yaşayamayacağı kadar bizi birbirimize itecek şeylerdi.

Peki tüm bunlara rağmen aramızdaki bu uçurumun sebebi neydi?

Saruhan hakkında merak ettiğim çok şey olmasına rağmen hep aynı şeyi düşünüyordum aslında. Saruhan ve mesafeleri... Buna cevap bulduğumda Saruhan'la tanışacağımı hissediyordum.

Anahtarı aldıktan sonra doğrulup yüzünü bana döndüğünde bir şey söylemek ister gibi aralanmıştı dudakları. Birkaç saniye öylece yüzüme baktığında sabırsızlıkla konuşmasını bekledim fakat hiçbir şey söylemeden merdivenlere yöneldi.

"Gidelim," dediğinde sıkıntılı bir şekilde yanaklarımı şişirerek peşine düştüm ve Saruhan'la birlikte merdivenleri inmeye başladım.

Apartmanın kapısının önüne geldiğinde dışarı çıkmadan önce durup bana baktı. Birkaç adım gerisinde durduktan sonra ne olduğunu sorgularcasına yüzüne baktım.

"Anahtar?" dedi elini bana doğru uzatarak.

"Anahtar bende değil ki," dediğimde öfkeli bir şekilde kısıldı gözleri. "Sende değil miydi?"

Kitaplık Rafı
Ajnova

Sabır dilenircesine başını hafifçe yana yatırıp kısa süreliğine gözlerini kapattıktan sonra yeniden başını benden tarafa çevirdi.

"Sana vermiştim."

Sesindeki gerginlik, ebeveynlerinden azar işiten küçük bir çocukmuşum gibi hissettirdiğinde dudağımın kenarını dişledim.

"Şey... Ben onu vestiyerde bıraktım."

Suçluluktan kekeleyerek konuşmuş ve ne tepki vereceğini görebilmek için bakışlarımı kaçırmamıştım.

"Sana her şeyini yanına aldığından emin olmanı söylemiştim. Sen gidip koskoca anahtarı vestiyerde mi unuttun?" diye söylenerek cebinden evin anahtarı çıkardı ve merdivenleri çıkmak üzere arkasını dönüp gitti.

"Anahtar hiç de koskoca değil bir kere!" diye arkasından seslensem de seri adımlarla çoktan gözden kaybolmuştu bile. "Niye kızıyorsun ki..." diye mırıldanarak başımı yere eğdim.

Bir süre boş boş apartmanın giriş koridorundaki taş motifleri izledikten sonra üzüntüyle dudaklarımı birbirine bastırarak kapıyı açtım ve apartmanın dışına çıktım. Uyandığımız andan beri Saruhan ve asabi davranışları yüzünden fazlasıyla içim sıkıldığı için biraz nefes almaya ihtiyacımın olduğunu hissetmiştim.

Kapı daha arkamdan kapanmadan arabamın yanında duran Eymen ve İpek'i görünce sevinçten çığlık atmak istemiştim. Saruhan'ın yanında o kadar gerilmiştim ki yanında gülüp mutlu olabileceğim insanların varlığına ne kadar ihtiyacım olduğunu; Eymen'in beni fark ettikten sonraki kocaman gülümsemesiyle anlamıştım.

"Kuzucuğum, günaydın!" diye seslendikten sonra elini havada sallayarak yanlarına çağırdı.

Belli belirsiz bir gülümsemeyle karşılık verirken son birkaç apartman basamağını da inmeye başladım.

Kitaplık Rafı
Ajanda

"Sen ve büyükannem gibi konuşmaların..." dedi İpek alaycı bir tavırla gülerken.

"Bu sayede herkes beni sever ve ben dilediğim her şeyi kolaylıkla çalabilirim," derken daha da sevimli olmak için çabaladığı bir ifadeyle kollarını iki yana açarak omuz silkti.

"Günaydın."

Sırayla önce İpek'e sonra Eymen'e baktım kısaca. Benim aksime keyifleri oldukça yerinde görünüyordu. Ki apartmanın kapısından ilk çıktığımda aralarında bir şeyler konuşup gülüştüklerini görmüştüm.

"Ne var ne yok?" diye sordu İpek elini omzuma koyarak. "Dünden beri nasıl hissediyorsun kendini?"

"Kâbuslar peşimi bırakmadı ama genel olarak iyiydi," diye cevaplarken Saruhan'ın dizlerinde derin bir uykuya daldığım aklıma geldi. "Bir ara rüyamda Burak'ı görüp korkuyla, sıçrayarak uyandım ve uykum kaçtı. Geri uyumak da istemedim ama ne olduysa bir ara deliksiz uyumuşum..." İpek'in sorusuna samimiyetle cevap verip geceyi olduğu gibi anlatmıştım. Sadece bazı detaylara değinmeden anlatmıştım, hepsi o kadar.

"Çok sevindim. Ödüm kopuyordu travma yaşayacaksın diye..." Omzumun üzerindeki eli usulca sıvazladığında minnettar olduğumu belirtircesine gülümsedim. "Başımıza bir bela almadan kurtulmamıza da ayrıca seviniyorum."

Kalbim hâlâ o gecenin korkusuyla ara ara kasılıyordu fakat ben iyi olduğumu söyleyerek onlara yalan söylüyordum.

"Ben orda olsaydım tersten sikerdim o Burak itini!" diye yükseldi birden Eymen. "Yani... Şey... Pardon kızlar, ağzımdan kaçtı. İğne yapardım diyelim."

"Burak, ifadesinde Melisa'nın birlikte olmak için kendisini

Kitaplık Rafı

zorladığını ama Burak birlikte olmak istemeyince intihar ettiğini söylemiş."

"Buyur işte! Gel de bu herifi..." Eymen öfkeyle İpek'in lafını kestiğinde kaşlarım çatıldı. İpek'in anlattıklarına inanamıyordum resmen. "Böyle kansızları duydukça kafayı yiyorum abi!"

"Hak ettiği cezaya çarptırılır umarım," diye mırıldandım öfkeyle sıktığım dişlerimin arasından. "Böyle insanlarla aynı dünyada yaşadığım için bile tiksiniyorum."

"Sorma." İpek hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı. "Bu kez kaçamayacaklar neyse ki. Bu yüzden içim bir nebze olsun rahat. En azından Melisa'nın daha huzurlu uyuyacağını biliyoruz artık."

Son söylediğiyle birlikte zafer gülüşü dudaklarımızdaki yerini aldığında herhangi bir şey söylemeye kalmadan kapı sesi araya girdi. Apartmanın demir kapısı gürültüyle açıldıktan saniyeler sonra Saruhan dışarı çıktı ve seri adımlarla merdivenleri inmeye başladı.

Eymen ve İpek, her şeyden habersiz Saruhan'a gülümserken sabahtan beri yaşattıkları yüzünden suratım asık bir ifadeyle beklemeye koyuldum.

"Atlayın," dedikten sonra yanımdan geçerken ters bakışları yüzümden ayrılmadı epey süre.

Hemen sonra şoför tarafının kapısını açıp koltuğa yerleşir yerleşmez kapıyı kapattı. Saruhan'ın üzerindeki gerginliği fark eden tek ben değildim neyse ki. Diğerlerinin yüzüne baktığımda şaşkın ifadeleri Saruhan'ın bana attığı ters bakışlar yüzünden oluşmuştu.

"Hadi, binelim."

İpek'in söylemesiyle birlikte Eymen arabanın arkasından dolaşıp sağ taraftaki arka koltuğa binmek üzere harekete geçti. Ben de arabanın ön tarafından dolaşarak Saruhan'ın yanındaki koltuğa yerleştim.

Kitaplık Rafı

Yolculuklarda arka koltukta otururken midem bulanmıyor olsa hiçbir kuvvet beni Saruhan'm yanına oturtamazdı. Yanına oturduğum ilk birkaç dakika bana baktığını bildiğim için yüzüme abartılı bir öfke ifadesi yerleştirerek kollarımı göğsümün altında birleştirdim.

"Kemerini tak," dedi tükürür gibi.

"Emrin olur!" diye terslenerek hışımla döndüm ve kemerin tokasını hızlıca çekip diğer ucuna yerleştirdikten sonra geriye yaslandım. "Dengesiz."

"Seni duyuyorum," diye homurdandı dişlerinin arasından.

"Tüh! Bilseydim küfrederdim."

Ölümcül bakışlarla yüzünü incelerken çenesindeki kaslar hareketlendiğinde yutkundum. Onunla bu hâlde olmamak için ekstra çabalarken neden şu an saçma sapan, hiçbir sebep yokken tartışıyorduk?

"Sen çok şımardın!" Tehditkâr tavrına karşı alaycı bir tavır takınsam da öfkeyle kuşanan gözlerim Saruhan'ın yeşillerinden ayrılmamakta ısrarcıydı.

"Çocuklar, çocuklar..." Eymen arka koltukta oturduğu yerden doğrulup Saruhan'la benim koltuğumun arasından başını uzattı. "Hayırdır, ne oluyor size?"

"Bazılarımızın pede ihtiyacı olabilir Eymenciğim!" dediğimde öfkeyle ağzımdan kaçarak ima ettiğim şeyi anlamamasını umarak göz ucuyla Saruhan'a baktım.

"İşin bitti!" diye fısıldadı Eymen. "Saruhan bunun bedelini ağır ödetir."

"Gaza getirme ortalığı!" İpek, Eymen'in omzuna sağlam bir yumruk indirdiğinde Eymen acıyla yüzünü buruşturarak ters bakışlarla arkasına döndü ve dik dik İpek'e baktı.

Kitaplık Rafı
Ajnova

"Seni benim elimden kim kurtaracak İpek böceği?" dediğinde kolunu İpek'in omzuna attı ve hesap sorar gibi sert bir ifade takındı.

Eymen'in omzundaki kolunu hışımla iterken "Iy... Sana kaç defa bir daha bana böcek demeyeceksin demedim mi ben?" dediğinde yüzünü iğrenir gibi bir tavırla buruşturdu.

"Sert yapma güzellik," diyerek yanağından makas aldı. İşaret ve orta parmağının üstünü öptükten sonra "Dolaylı yoldan kelebeğim, diyorum sana işte!" diye konuşmaya devam etti.

"Salak!" Eymen'in son yaptığı açıklamayla birlikte şımarık bir tavırla gülerken ensesine sağlam bir tokat indirdi.

Kırmızı beresi başından düşerken "Bak!" diye bağırdı Eymen öfkeyle. "Bir daha iznim olmadan benimle temas etmeye cüret edersen çok sinirlenirim!"

İpek kıkırdarken Eymen'i sakinleştirmek ister gibi uzaktan öpücük atarak geriye yaslandı.

Eymen kucağına düşen kırmızı beresini başına takıp kulağının üzerine kadar gelen saçlarını geriye tararken "Dua et bayansın ve memelerin var diye tek öpücüğe tav oldum, yoksa burnunu kırardım!" dedikten sonra geriye yaslandı.

"Bayan mı?" dedi İpek yüzünü buruşturarak.

"Evet, bayansın," dedi Eymen hiç gecikmeden. "O kadar sıkıcısın ki yaptığın tek şey beni baymak. Bu yüzden bayansın."

"Ay, çok komik!" İpek tüm ciddiyetiyle Eymen'le alay edip önüne döndü.

Tüm bunlar yaşanırken Saruhan'ın dikiz aynasından, hiç tepki vermeden arka tarafı izlediğini gördüm. Kendi arkadaşlarına, kardeşim dediği insanlara karşı bile duvarları mı vardı sahiden?

Saruhan Kalaycı olmak Saruhan'ı ne kadar yoruyordu acaba? Empati yapıp kendimi Saruhan'ın yerinde düşününce bile bir hafta aralıksız uyumak istiyordum.

Kitaplık Rafı
Ajnova

"Anlatın bakalım, derdiniz ne?" diye sordu Eymen yedi sekiz dakikalık sessizliğin ardından. "Daha sabah hiçbir şeyiniz yoktu?"

"Sabah mı?" diye sorarak arkamı döndüm merakla. "Ne sabahı? Neden bahsediyorsun?" Meraklı bakışlarım Eymen'i incelerken ifadesiz yüzü saniyeler içinde şeytani bir gülüş tarafından kuşatıldı.

"Gece işemeye kalktığımda salonun ışığını açık görüp yanınıza geldim. Bir de ne göreyim, birbirinizi kaşıklıyorsunuz!" Eymen'in coşkulu sesi ve imalı gülüşü karşısında pek de iyi bir şeyden bahsetmediğini anlasam da kaşıklamaktan kastının ne olduğunu anlayamamıştım. "Şok oldum, şok!"

"Kaşıklamak?" diye sorduğumda Saruhan'ın bakışlarından anladığım kadarıyla pek de hoşuna giden bir durum olduğu söylenemezdi.

"Eymen!" dedi ikaz eder gibi çıkan bir ses tonuyla. "Çok konuşuyorsun."

"Bir dakika ya... Ne bu bakışlar, tepkiler? Birbirinize sarılıp uyuduğunuzdan haberiniz yok gibi davranıp beni çıldırtmak mı istiyorsunuz?" Eymen'in sarf ettiği her kelimeyle şaşkınlık bedenimi uyuştururken kontrol edemediğim dudaklarım biraz daha aralanıyordu.

"Öyle bir şey olmadı ki!" diye itiraz ettim.

Gerçekten de olmamıştı.

Belki de Saruhan'ın dizlerinde uyuduğumu görmüştü ve ondan bahsediyordu. Eymen'i tam anlamıyla tanımadığım için olaylara karşı nasıl tepki veriyor emin değildim. Ara sıra verdiği tepkilerden yola çıkacak olursam da abartmayı ve uçuk tepkiler vermeyi seviyor gibi görünüyordu.

"Ya nasıl olmadı? Bak şimdi, bir ara ışığı görünce uyandım. Gelip baktığımda Saruhan oturduğu yerde uyuyordu. Sen de dizleri-

Kitaplık Rafı
Ajnova

ne yatmıştın. Sonra ses etmeden bir bardak su içip uyumaya gittim." Dikkatle Eymen'i dinliyor, abartıp abartmadığını anlamaya çalışıyordum fakat buraya kadar anlattıkları arasında hiçbir abartı olmadığı için devamını heyecanla bekliyordum. "Sonrasında ne zaman bilmem, yine uyandım. Çişim gelmişti..."

"Tüm detayları anlat ama..." diye söylenen İpek'i duymazdan gelerek anlatmaya devam etti.

"Gittim tuvalete. Üç dört dakika boyunca bir güzel şakır şukur işedikten sonra ellerimi yıkayıp tuvaletten çıktım." İpek'e inat olsun diye tüm detaylarıyla anlattığı sabahın ardından göz ucuyla İpek'e bakarken alay ettiğini belirten bir ifade takındı. "Neyse işte... Ne hâldesiniz diye merak edip yine geldim yanınıza. Amanın, bir de ne göreyim?"

"Fazla şey biliyorsun Eymen... Hatırlat da İstanbul'a varır varmaz o dilini sökeyim!" Saruhan'ın kızaran yanaklarını gördüğümde Eymen'in gerçekleri anlattığını ve hâlâ anlatacak çok fazla şeyinin olduğunu anlamıştım. Saruhan'ı utandıracak ve yüzünü kızartacak şeyleri öğrenmezsem merakımdan ölüverirdim.

"En azından sökeyim dedi." Eymen'le göz göze geldiğimizde alt dudağını dişleyerek başını iki yana salladı.

"Sonra?" diye sorduğumda Saruhan'ın bana baktığını görüp sustum.

Eymen konuşmaya başlamadan önce "Sonrası yok işte. Uyandık sabah oldu," diyerek baştan savma bir cevapla konuyu kapatmak istedi. Dikiz aynasından Eymen'e doğru bakarken "Değil mi Eymen?" diye sorduğunda sesindeki tehditkâr tınıyı rahatlıkla duyabilmiştim.

Kıkırdayarak önüme döndüğümde ise Saruhan yeniden öfkeyle kararan yeşillerini üzerime dikti. Göz ucuyla ona bakarken elimi

Kitaplık Rafı
Ajnova

yumruk yaparak dudaklarıma bastırıp usulca öksürdüm fakat gülme isteğimden bir türlü kurtulamamıştım.

"Gülme."

Saruhan'ın homurdanmasıyla ciddi bir tavırla usulca öksürüp başımı sağa çevirdim ve yolu izleyerek vakit geçirmeye devam ettim.

On dakikaya yakın arabanın içinde sessizlik oluşmuş, Saruhan tüm dikkatini yola vermişti. Aklımda hâlâ Eymen'in sabah yaşanıldığını iddia ettiği şeylerle meşguldü. Herkes başka şeylerle ilgileniyorken fırsattan istifade Eymen'in "birbirinizi kaşıklıyorsunuz" derken neyi kastettiğini öğrenmem gerekiyordu.

Saruhan'ın bana bakmadığından emin olmak için göz ucuyla onu kontrol ederken bir yandan da sağ cebimden telefonumu çıkardım usulca. Tüm dikkatiyle yola bakmaya devam ediyor olmasına duyduğum minnetle telefonumun tuş kilidini açtım.

Telefonu açar açmaz yaptığım ilk şey ekran parlaklığını düşürmek oldu. Tam olarak Eymen'in söylediklerinin ne demek olduğunu ve internette nasıl aratmam gerektiğini bilmediğim için ekranımı kimsenin görmemesi gerekiyordu.

Parlaklığı sonuna kadar düşürmeden hemen önce saatin kaç olduğuna baktım. Erken sandığım saatin 15.40 olmasına şaşkınlıkla baktıktan sonra arama motoruna girdim ve bir süre boş boş ekrana bakarken ne yazmam gerektiğini düşündüm.

Kadın ve erkek kaşık...

Çıkan sonuçlara kaşlarımı çatarak baktım. Kadın ve erkeklerde kasık ağrısı gibi sonuçlar çıkmıştı. Oflayarak bir kez daha Saruhan'a baktığımda yakalanma korkusuyla mideme giren ağrılar kendilerini belli edince yutkundum.

Arama motorundaki yazıyı sildikten sonra dakikalarca nasıl bir şey yazmam gerektiğini düşündüm fakat bir türlü aklıma düzgün

Kitaplık Rafı
Ajnova

bir şey gelmeyince direkt Eymen'in söylediği gibi yazıp aratmayı düşünerek klavyeye yöneldim.

Birbirini kaşıklama...

Karşıma çıkan sonuçlar yüzünden gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi açıldığında panikle etrafıma bakındım. Saruhan ya da bir başkası bunları görürse hiçbir şekilde açıklayamazdım. Bu yüzden de yakalanırsam kapıyı açıp kendimi hızla giden arabadan aşağı atmak zorunda kalabilirdim.

Utançtan kıpkırmızı olup alev alan yanaklarıma aldırmadan telefonu yüzüme yaklaştırıp dikkatle sonuçları okumaya başladım. Okuduğum kadarıyla bir pozisyon olan bu kaşık pozisyonu, bazı sitelerde uyuma pozisyonu olarak geçtiği kadar birkaç sitede de seks pozisyonu olarak geçiyordu. Evet, seks pozisyonu!

Uyuma pozisyonu olarak baktığım görsellerde erkeğin kadına arkadan sarıldığı bir pozisyondu. Bunu biliyor olmama rağmen pozisyonun adını bilmediğim için şu an yeni bir bilgi edinmiş oldum ve tam o an gülmek istedim. Saruhan ve ben... Buldukları her fırsatta birbiriyle didişen, muhtemelen ölesiye nefret eden iki insanı bu pozisyonda hayal etmeye çalıştığımda beynimin yandığını hissettim. Böyle bir şey mümkün olamazdı.

Mümkün müydü?

Saruhan'ın yüzünün kızarması, Eymen'i tersleyerek susturmaya çalışması... Sanırım mümkündü. Saruhan gerçekten gece bana sarılıp mı uyumuştu?

Ve benim bundan haberim bile yoktu öyle mi?

Saruhan kendi ağzıyla itiraf etmezse eğer ömrümün sonuna kadar bunun gerçekten yaşanıp yaşanmadığını düşünerek kısa sürede kafayı yeme potansiyelimin olduğuna emindim. Eymen'e ilk fırsatta gördüklerini defalarca kez anlattıracak olmama rağmen hep bir soru işaretiyle yaşayacak ve acaba mı, diyecektim.

Kitaplık Rafı

Saruhan muhtemelen Sinan'dan sonra beni hayatından nasıl def edeceğinin planlarını kuruyorken; benim, sarılarak uyuma ihtimali yüzünden kendimi oyalayıp heyecanlanmam tamamen aptallıktı. Beni önemsemeyen bir insan neden sarılarak uyumak isterdi ki?

"Saruhan ya..." Eymen her konuşmak istediğinde yaptığı gibi yine iki koltuk arasından başını uzatarak öne doğru eğildi. O an öyle bir korkmuştum ki neredeyse camdan dışarıya telefonumu fırlatıp kurtulmak istemiştim. Ekranı görmesine imkân olmamasına rağmen yaşadığım panik yüzünden kendimi ele vermiştim. "Armin?" Kaşlarını kaldırarak yüzüme baktığında yüzümün kireç gibi olduğunu düşünüyordum.

"Efendim?" dedim kekeleyerek.

"Bir şey mi oldu?" Meraklı bakışları yüzümde dolaşmaya devam ederken başımı iki yana sallayarak gülümsemeye çalıştım.

"Sessizlikte dalıp gitmiştim. Birden eğilip seslenince irkildim." Geçerli olabilecek yalanlarım sayesinde pek fazla üstelemeden başıyla onaylayan Eymen gözlerini üzerimden çektiğinde tuttuğum nefesimi bırakarak geriye yaslandım.

"Söyle?" Saruhan, Eymen'in bakışlarına karşılık vererek konuşmasını istediğinde merakla Eymen'in karşılık vermesini bekledim.

"İpek'le sabahın köründe evden çıktık ya... O kadar sağa sola koşturduğumuz için çok su içtim ve şimdi de işemem gerek." Ellerini bacaklarının arasına koyduktan sonra yüzündeki acılı ifadeyle acil tuvalet ihtiyacının olduğunu belirtmeye çalıştı.

"Daha bir saat olmadı!" diye söylendiğinde dikiz aynasından bakışlarını Eymen'in gözlerine dikmeyi ihmal etmedi.

"Ne yapayım yahu, çocuk mu ki bu yat deyince yatsın, kalk deyince kalksın? Gelince geliyor işte, laftan anlamaz." Eymen'in

Kitaplık Rafı
Ajinova

saçma açıklamasına karşı omzumun üstünden baktığımda İpek'le göz göze geldik ve ikimiz de aynı anda yüzümüzü buruşturarak Eymen'e döndük.

"Daha saçma bir açıklama duyana kadar en saçması bu Eymenciğim!" İpek'in söyledikleriyle birlikte gülmeye başladığımız da bir an Saruhan'da tebessüm eder gibi oldu fakat kendisine baktığımı hissettiği an kaşlarını çattı. Domuz!

"İyi... İlk petrolde dururuz."

Saruhan'ın onayıyla birlikte sevinçle kıpırdanan Eymen "Yaşa... Adamsın!" dedikten sonra Saruhan'ın omuzlarına masaj yapmakla oyalandı birkaç dakika.

Dişlerini göstererek, keyifle güldüğünü gördüğüm sayılı anlardan biri olduğu için kaçırmak istemedim ve yönümü tamamen Saruhan'a dönerek gülüşünü izledim.

Eymen'le birlikte içinde bulundukları bu tablo ister istemez gülmeme neden olurken bunu yaşayan tek ben olmadığım için mutluydum. İpek'te benim gibi onlara bakarken gülümsüyordu çünkü.

On dakikaya yakın bir süre daha yolculuğumuz devam ettikten sonra yolun sağ tarafında bir dinlenme tesisi tabelası görünce dikkatinden kaçıp kaçmadığını görmek için Saruhan'a baktım. Arabanın hızını yavaşlatmaya başladığında bu tesiste duracağımı anladım.

"Hadi... Hadi... Küçük Eymen sabırsızlanıyor!" diye mırıldandığında Eymen'in bu söylediği boşluğuma geldi ve tam kahkaha atacakken ellerimi sıkıca ağzıma kapatıp kıkırdamakla yetindim.

"Pislik herif!" diyerek müsait bir yerde durdu.

Arabada durduğu an Eymen arka kapıyı açıp fırladı. Tam tuvaletlerin olduğu tarafa koşturmaya başladığında aklına bir şey gelmiş olmalı ki aynı şekilde koşarak arabaya geri döndü.

Kitaplık Rafı
Ajnova

"Ne oldu?" diye sordu İpek hepimizden önce davranarak.

Eymen açık pencereden içeriye kafasını uzattıktan sonra "Karnım çok aç ya... Ben işerken, marketten birkaç lokma bir şey alsanıza?" dedi telaşlı telaşlı. Yan aynadan yüzünü görebildiğim kadarıyla İpek'e kendini acındıracak bir tavırla konuşuyordu.

"Çok masraflısın Eymen!" diye söylendi İpek.

"Saruhan! Saruhan, lan!"

Eymen'in çığlıklarını duyduğumda korkuyla irkilerek arkamı döndüm. Ne olduğunu anlamaya çalışırken Eymen'in çığlıkları daha da yükseldi.

"Saruhan! Oğlum, ne yapıyorsun?" Bakışlarım, yavaş yavaş kapanan camın arasında sıkışıp kalan Eymen'in korkulu yüzünden Saruhan'a ve sol taraftaki düğmelerle camı kontrol eden eline kaydı.

"Bir daha seni ilgilendirmeyen meseleler hakkında bu kadar konuşma!" derken gözlerindeki alaycı tavra rağmen yüzü son derece ciddi bir ifadeye bürünmüştü. "Ve her şeyi görme."

Saruhan ve onu sinirlendiren insanlara verdiği cezalar... Gerçekten onun işine gelmeyen her hareketimizin bir bedeli olacak mıydı böyle?

Göz devirmemek için zor tuttum kendimi.

Şaşkınlık dolu bakışlarım Saruhan'ın yüzünde dolaşırken son söylediğiyle kulaklarım uğuldamıştı resmen. Şu an resmen Eymen'e görmemesi gereken bir şeyi gördüğü için kızıyordu. Yani... Bana sarılarak uyuduğu doğruydu!

Saniyeler içinde beynim, Saruhan'la sarılırken uyuyan Armin'i gözlerimin önüne serdiğinde avuç içlerimin terlediğini hissettim. Bunu düşünmek bile nabzımın yükselmesine neden oluyorken... Bunu gerçekten yaşadığımıza inanamıyordum. Benden nefret ettiğine inandığım Saruhan Kalaycı'nın benimle sarılıp uyumuş olmasına inanamıyordum!

Kitaplık Rafı

"Tamam, tamam... Bak sıkıştırıyorsun, altıma işeyeceğim! Aç şunu..." Eymen'in tepkilerine hepimiz gülerken Saruhan yavaşça camı açtı ve Eymen hiçbir şey söylemeden, can havliyle tuvaletlerin olduğu tarafa koşturmaya başladı.

"Size de alıyorum bir şeyler?" İpek'in sesiyle omzumun üstünden arkaya baktıktan sonra olumlu anlamda başımı salladım. Yeniden önüme döndüğümde Saruhan'ın da dikiz aynasından İpek'e bakıp onay verdiğini gördüm.

Birkaç dakika sonra cüzdanıyla birlikte arabadan ayrılan İpek'in arkasından markete girene kadar bakmıştım. Bir şekilde sakinleşmeye ve Saruhan'la sarılarak uyuduğumuz gerçeğine odaklanmamaya çalışıyordum çünkü.

Saruhan'la yalnız kalmanın verdiği gerginlik boğazıma bir yumru gibi çökerken alıp verdiğim nefesler bile hırıltılı çıkmaya başlamıştı sanki. Gözlerimi dışarıdan ayırmıyor, başımı olabildiğince Saruhan'ın olmadığı taraflara dönük tutmaya çalışıyordum.

Dakikalar birbirinin peşi sıra dizilirken derin bir nefes alarak önüme döndüm önce. Hemen ardından göz ucuyla Saruhan'a döndüğümde düşünceli ifadesi cesaretimi toplamamda yardımcı oldu ve dudaklarımı araladım. Konuşmadan hemen önce alt dudağımı yaladıktan sonra usulca öksürerek Saruhan'ın dikkatini çekmeyi başardım.

"Bir şey sorabilir miyim?" diye sorduğumda kalbimin üzerinde gözlerini açan cesaretimin aksine oldukça çıkan bir sesle konuşmuştum. Saruhan gözlerimin içine bakarken olumlu anlamda başını salladığında konuşmaya devam ettim. "Hatırlıyor musun? Artık sizden biri olduğumu söylemiştin."

"Hatırlıyorum," diyerek sözümü kestiğinde gülümsedim. Çünkü söylediği şey işimi kolaylaştıracak ve mutlu olmamı sağlayacak bir kelimeydi.

Kitaplık Rafı

"Peki öyleyse... Neden benden kurtulmak istiyorsun?" diye sordum lafı evirip çevirme gereği duymadan. "Sinan olayını çözdükten sonra arkanı dönüp gidecekmişsin gibi hissediyorum sabahtan beri."

"Neden böyle düşündün?" diye sordu tok sesiyle.

"Sabahtan beri bana karşı tavırlarından... Davranışlarından..." Yanağımda hissettiğim bir tutam saçtan rahatsızlık duyunca kulağımın arkasına doğru taradım. "Benden nefret ettiğini düşünüyorum."

"Davranışlar..." diye mırıldanarak önüne döndü. "Bir an önce parasını alıp benden kurtulmak istediğini söyleyen sendin. Şimdi geçmiş karşıma beni mi suçluyorsun kafes kuşu?"

"Ben..." Söyleyecek bir şey bulamayınca susmak zorunda kaldım çünkü haklıydı. Saruhan bir şey söylememişti ve o şekilde çıkışarak ters davranan bendim. "Bana çok fazla ters davrandığın için öyle söylemiştim. Sinir etmek için."

"On yaşında mısın sen?" diye terslediğinde kaşları çatıldı.

"Asıl sen kendine bak. Bir gülüyorsun bir sövüyorsun, kafamı allak bullak ettin!" diye çıkıştığımda gülerek önüne döndü. "Gülme!"

"Bana emir veremeyeceğini söylemiştim," diyerek kaşlarını çattı. "Canın cezalandırılmak istiyorsa, söyle."

"Gitmemi istiyor musun?" diye mırıldanırken çekingen bakışlarım Saruhan'ın yüzüne döndü.

Kalbim göğüs kafesimi yumruklarken heyecanla dudaklarından dökülecek cevabı bekliyordum. Bir şeyler söylemek zor geliyordu dudaklarına.

Gözleri, şüpheci bir tavırla yüzümü incelerken saniyeler zehirli bir sarmaşık gibi boğazıma dolanıyordu. Sorduğum sorunun cevabını gözlerimde arıyor gibi bakıyordu.

"İstemiyorum."

Kitaplık Rafı
Ajnova

Saruhan'ın sesi kulağıma ulaştığında bir anlığına yanlış duyduğumu düşünüp gözlerimi kapattım. Kalbim ilk birkaç saniye üzüntü ve öfkeyle, hemen ardından mutlulukla çarparken Saruhan konuşmaya devam etti.

"Bizimlesin ve bu her zaman böyle olacak."

"Bunu duyduğuma sevindim," derken sesim mutlulukla titrese de umursamadım. Saruhan gibi ketum bir insanın böyle bir şey söylemesi çok büyük bir adım olduğu için duygularımı ifşa etmek rahatsız olacağım bir durum değildi.

Onlara alıştığımı ve bundan sonraki hayatımda onlarla birlikte olmak isteyeceğimi söyleyecekken Eymen ve İpek'in arabanın kapısını açmasıyla araladığım dudaklarımı kapatmak zorunda kaldım. Yalnız kalamadığımız ve konuşmamızı tamamlayamadığımız için üzüntüyle dudaklarımı birbirine bastırarak geriye yaslandım.

"Hazırız!" dedi Eymen neşeli bir sesle. "Gidebiliriz."

"Hallettiniz mi?" diye sordu Saruhan arabayı çalıştırırken. O an laf olsun diye sorduğunu belli eden bakışları gözlerime dikildiğinde dudaklarının kenarlarına dokunan gülüşü uzanıp benimkilere de dokunmuştu sanki, gülümsedim.

"Hallettik, hallettik..." dedi Eymen koltuğa yerleşirken. "Küçük Eymen sana minnettar Saruş!"

"Senin kafanı ezerim, bir daha Saruş dersen!" Saruhan'a Saruş deme fikri içimi gıdıklarken çatık kaşlarının altındaki öfkeli gözlerinin dikiz aynasından Eymen'e dikildiğini görünce bu düşünceden vazgeçtim.

Yolun kalanında İpek'in aldığı sandviçleri yiyip içecekleri içtikten sonra bir süre yolu izleyerek vakit geçirdim. Dikiz aynasından arkaya baktığımda Eymen'in çoktan uyuduğunu gördüm. İpek ise benim gibi yolu izleyerek oyalanıyordu.

Kitaplık Rafı
Ajnova

Saruhan, direksiyonu tutan parmaklarıyla ağır bir ritim tuttur-muş, tüm dikkatini yola vererek araba sürüyordu. Birkaç dakika süren izlememin sonunda dudaklarımın istemeden keyifle kıvrıldığını fark ettim. Saruhan çoğunlukla aksi ve ters davranıyor olsa da bundan sonra onun iyi yönlerine tutunarak devam etmeye karar vermiştim. Böylesi hepimiz için daha iyi olacaktı çünkü.

Saruhan'dan ayrılan gözlerim yolu izlemek için cama döndü. Aradan yarım saat geçtikten sonra göz kapaklarım ağırlaştı ve bedenim yavaş yavaş uykunun kucağına teslim oldu.

"Sinan'ın adresini bilmiyoruz değil mi?" Saruhan'ın sesini duyduğumda çoktan dağılan uykumdan gözlerimi açarak uyandım çünkü sorduğu soru fazlasıyla dikkatimi çekecek bir konuydu.

Uykulu gözlerimi elimin tersiyle silerken Eymen her zamanki gibi arka koltuktan uzanıp "Hiç bilmiyorum," dedi usulca. "Yıllardır haberim yok o şerefsizden. Ne yapıyor ne ediyor hiç bilmiyorum."

"Ben biliyorum," derken doğruldum ve Saruhan'a baktım. "Ataşehir'de yaşıyor."

Saruhan başıyla onayladı ve ben adresi tarif ettikten sonra hızını arttırarak kısa sürede adrese ulaşmamızı sağladı. Sinan'ın mesajlardaki adresiyle konumdaki yerimizin aynı olduğunu gördükten sonra müsait bir yere arabayı park edip indik ve yolun kalanını yürüyerek devam ettik.

"Burası olduğuna emin misin?" diye sordu Saruhan ellerini ceplerine koyarken.

"Bilmiyorum ki..." Yanında yürürken verdiğim cevapla Saruhan olduğu yerde durdu ve hemen sonra hepimiz durmak zorunda kaldık. "Daha önce hiç gelmedim."

Kitaplık Rafı

"Bu adres nereden çıktı o zaman?" Saruhan'ın merakla kaşları yukarıya kalktığında tedirginliğim artmaya başladı.

"İlk zamanlar mesajlaşırken laf arasında söylemişti adresini. Ailesiyle yaşadığını biliyorum sadece ama hiç evine gitmedim," diye açıkladığımda Saruhan öfkeyle başını sallarken Eymen'in güldüğünü duydum. Saruhan hışımla telefonu elimden çekip aldıktan sonra yürümeye devam etti.

"Sen gerçekten safsın..." dedi Eymen yanımda yürürken. "İki senelik ilişkin olduğunu söylüyorsun. Bu zamanda bir erkek, sevgilisini eve atıp, sevişmeye çalışmıyorsa ya dolandırıcı puştun tekidir ya da ismi Armin'dir."

Eymen'in kahkahalarına karşılık öfkeyle kaşlarım çatılırken dirseğimle koluna sağlam bir darbe indirdim.

"Alay etme!" diye homurdanırken sesimin alçak çıkmasına dikkat ettim Saruhan duymasın diye.

"Pasajın üstündeki bina sanırım," dedikten sonra bir binanın önünde durup yukarıya baktı Saruhan. "Burası."

"Emin misin?" İpek'in sorusuna olumlu anlamda başını sallayarak cevap vererek sol taraftaki açık kapıdan içeriye girdi. Biz de vakit kaybetmeden Saruhan'ın peşinden apartmana girdik ve ağır ağır merdivenleri çıkmaya başladık.

"Dördüncü katta oturuyordu yanlış hatırlamıyorsam..." diye fısıldadım.

"Madem hiç gelmedin, adresiyle ilgili bu kadar detayı nereden biliyorsun?" İpek öyle mantıklı bir soru sormuştu ki cevabını geciktirmedim. Hiç gelmediğim bir adrese bu kadar hâkim olmam saçmaydı çünkü.

"İlk tanıştığımız zamanlar ailesiyle yaşadığını söyleyip daha her şey çok yeniyken beni davet etmiş, açık adresini göndermişti direkt. Ben ağırdan almak için istemedim o zamanlar. Sonrasında da hiç davet etmedi."

Kitaplık Rafı

"Alenen dolandırıcıyım diye haykırmış." Saruhan'ın söylendiğini duyunca kendimi iyice aptal hissettim.

"Bizimkinin de ruhu bile duymamış!" diye devam etti Eymen.

Yerin dibine girip yok olma isteğim anbean yükselirken dördüncü kata ulaştığımızda dehşete düşmüştüm. Bulunduğumuz apartman bir iş hanı gibiydi. Her katta başka bir iş yeri varken bulunduğumuz kat ve daire...

"Bu ne lan?" diye mırıldandı Eymen şaşkınlıkla. "Herif seni harbi harbi keklemiş abi!"

Hepimiz aynı noktaya bakakalmıştık. Önünde durduğumuz daire bir iş yerine aitti ve bu iş yeri... Bir erotik shopun önünde duruyorduk!

"Çok manidar bir adresle keklenmişsin, geçmiş olsun..." Eymen'e bakarken utançtan ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. "Her açıdan dolandırılmışsın."

"Üstüne gitme kızın!" İpek'in fısıldamasıyla gözlerimi kapattım.

Öyle sinirliydim ki tam şu an Sinan'ı yumruklamak istiyordum.

"Yolun sonunda karşımıza çıkana bakın ya... Şaka gibi!" İpek'le göz göze geldiğimizde elini omzuma koyarak sakinleşmemi ister gibi başını salladı.

"Bunun olacağını biliyordum." dedikten sonra yüzüme bakmadan yanımdan geçip merdivenlere yöneldi Saruhan. "Hazırlanın, dönüyoruz."

"Eve?" Şaşkınlıkla çatılan kaşlarımın altındaki gözlerim önce İpek'e hemen sonra Eymen'e döndü. "Eskişehir'e geri mi dönüyoruz?" diye sordum hayretle.

Eymen alt dudağını büzerek omuz silktiğinde yine sadece cevabını Saruhan'ın bildiği bir soru işaretinin peşinde koşturarak üçümüz de merdivenleri inmeye başladık.

Kitaplık Rafı
Ajnova

Arabanın yanına ulaşana kadar kimse konuşmasa da arabanın önündeyken Saruhan'ın eli bileğimi kavradı.

"Sinan'ın paketlenip, paranın sana gelmesini istiyorsun değil mi?" diye sorduğunda yüzündeki ciddiyeti istemsizce kaşlarımın çatılmasına neden oldu.

Hiç beklemeden "Hayır," cevabıyla sorusuna karşılık verdiğimde kaşları beklemediği bu cevap karşısında yukarıya kaydı.

"Nasıl?" diye sordu Eymen de merakla.

"Para umurumda değil. Sinan'ın suratına sağlam bir yumruk indirmek ve yaptıklarının bedelini kendi ellerimle ödetmek istiyorum. Benden uzakta, benim intikamımı almasın kimse!"

Söylediklerimin altında yatan cesaret ve intikam hırsıyla kendi kendimi bile korkuturken bu durum Saruhan'ın hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. Karanlığa rağmen yeşillerinin parladığını görmemle dudaklarının kenarlarına gururlu bir gülüşün yerleşmesi bir oldu.

"Tamam o hâlde," dedikten sonra bileğimi tutan parmakları gevşedi. "Atlayın, evimize geri dönüyoruz."

Bir adım geriye çıktıktan sonra arabanın şoför tarafına doğru yürümeye devam ettiğinde meraklı gözlerim önce İpek sonra Eymen'in yüzüyle buluştu.

"Eve diyor... Eskişehir'e dönüyoruz işte!" dediğimde herhangi bir karşılık vermeden birbirlerine baktılar hayretle. Şaşkınlıklarının sebebini anlamazken Saruhan'a seslendim aynı sorunun cevabını alabilmek için. "Eskişehir'e mi dönüyoruz?" diye bağırdım. Bir gün içinde bu kadar yolculuk yapmak istemiyordum çünkü yorulmuştum.

Şoför koltuğunun kapısını açtıktan sonra kapının kenarına tutundu ve omzunun üstünden gözleri gözlerimle buluştu.

Biraz önce silinen gülüşü yeniden yüzünde belirdiğinde "Hayır," dedi çenesini dikleştirerek. "Asıl evimize dönüyoruz."

Kitaplık Rafı

13

Geçmişin Gölgesi. Geleceğin Üzerinde

Orman yolunun büyüleyici karanlığı arabanın içindeki sessizliğe eşlik ederken bakışlarımı Saruhan'dan tarafa çevirdim. Araba kullanırken bile çattığı kaşlarını incelerken yansıtmaya çalıştığı karakterin ardında yatan gerçeği merak ettiğimi fark ettim.

Saruhan ona baktığımızda; çatık kaşlarını, öfkeyle boyanan yeşillerini, sıktığı dişlerini ve gür sesini görüp duyalım istiyordu. Çünkü bu onun maskesiydi. Bu yüzden çoğu zaman kaçırıyordu gözlerini. Uzun uzun baktığımda yeşillerinin ardında diz çöken çocuğu, vicdanını göreceğimden korkuyordu. İşte bu yüzden kısıyordu gözlerini, saklıyordu.

Bakışlarımı hissettiğine ve bundan rahatsız olduğuna kalıbımı basabilirdim. Tepki vermesine fırsat vermeden önüme döndüm. Arabanın farlarıyla karanlık orman yolunun ortasında oluşan iki ışık huzmesinin aydınlattığı yolu incelemeye ve şeritleri saymaya başladım.

Şeritleri saymak, yolda yürürken çizgilere basmamak, geceleri üstün açık uyursan canavarlar tarafından yakalanacağından kork-

Kitaplık Rafı
Ajinova

mak... Birçok insana çocukça gelen fakat hâlâ dikkat ettiğim tüm bu basit şeyler sayesinde yüzümde oluşan gülüşün ardında kalan tebessümün iziyle yeniden Saruhan'a döndüm.

Saruhan'ın yüzünü her incelediğimde onunla konuşmak isterken buluyordum kendimi. Ona baktıkça hayatına dair, ona dair çok daha fazlasını öğrenmek ve bilmek istediğimi fark ediyordum.

Konuşmaya başlamadan hemen önce derin bir nefesle doldurdum ciğerlerimi. Son zamanlarda çokça duyduğum, her seferinde bir yuvadaymış hissiyle içimi ısıtan kokuyu derince solurken gülümsedim. Saruhan Kalaycı hem tekinsiz hem de güven kokuyordu. Onun yanında aldığım nefesler tehlikeliyken aynı zamanda da evimdeymiş gibi hissettiriyordu. Saruhan Kalaycı... Çocukluğumun en güzel günleri gibi kokuyordu.

Büyükçe yutkunduğumda yine çok fazla Saruhan'ı incelediğimi fark edip aceleyle önüme dönerken konuştum. "Hâlâ nereye gittiğimizi söylemedin?"

Bir süre bana bakmadan yola odaklanmış bir şekilde arabayı kullanmaya devam etti. Sorduğum soruyu cevapsız bıraktığı kısa süre içerisinde Eymen ve İpek'in ne durumda olduğunu merak etsem de arkama dönüp bakmadım.

"Eve gidiyoruz." Üstü kapalı, kaçamak bir cevapla karşılık verdiğinde bunun tam da Saruhan'dan beklenen bir hareket olmasının bilmişliğiyle dudaklarımı birbirine bastırarak başımı geriye attım.

"Asıl evimize dedin... Bunu söylerken tam olarak nereyi kastettiğini merak ettim." Yaptığım uzun açıklamayla birlikte göz ucuyla yüzüme baktı. "Şu, Sultan dediğiniz kadının evine mi gidiyoruz yoksa?"

"Geldik sayılır." Biraz önce yaptığı gibi net bir cevap vermek yerine geçiştirmeyi seçti. "Birazdan görürsün."

Kitaplık Rafı
Ajanova

Özellikle gittiğimiz ev hakkında açıklama yapmamasını her ne kadar merak ediyor olsam da bahsettiği eve yaklaştığımızı söylediği için üstelemek yerine beklemeyi seçtim ve konuyu kapattığımı anlaması için önüme dönerek yolu izlemeye devam ettim.

Saruhan'la konuşarak kendimi oyalamaya çalışsam da her zaman olduğu gibi yine huysuzluk edip konuşmaya yanaşmadığı için sessizliğe ve kafamın içinde dönüp duran düşüncelere teslim olmak zorunda kaldım.

Sıkıntılı bir şekilde iç çekerken yaklaşık bir saat önce öğrendiğim gerçeğin aklıma gelmesiyle sinirlenmeye başladım.

Sinan'ın kendisiyle ilgili anlattığı her şeyin yalan olmasını aklım almıyordu. Kim bilir, ismi bile Sinan değildi belki de. Adresini yanlış vermeye nasıl cesaret edebildiğini sorgulamaya başladım hemen sonra. Eğer karşısında benim gibi bir aptal değil de bir başkası olsaydı ve onun evine gitmek isteseydi o zaman ne yapacaktı?

Aklımdan geçen sorunun cevabı alenen ortadaydı aslında. Benim gibi bir aptalı dolandırmanın ne kadar kolay olduğunu daha ilk saniyeden anlayıp kafasına göre bilgilerini sallamıştı elbette, paramı alıp kaçtıktan sonra kapısına dayanmayayım diye. Tam da bu sebeple dolandıran taraf Sinan, dolandırılan aptal ise ben oluyordum işte.

Kırmızı led ışıklarla yanıp sönen Erotik Shop yazısı gözümün önüne geldikçe tırnaklarımı biraz daha avuç içlerime geçiriyor ve kendime daha çok öfkeleniyordum.

Hayatımın her yerinde karşısındaki insana çabucak güvenen, saf bir insan olduğumu biliyordum fakat saflık ve salaklık arasında fark olduğunun da pekâlâ farkındaydım. Yıllarca çalışıp çabaladığım parayı iki senelik bir ilişkiye kaptıracak kadar kör olmakta saflık değil, düpedüz salaklıktı işte.

Kitaplık Rafı
Ajnova

Kendime daha fazla yüklenmek istemediğim için aklımı başka bir şeyle meşgul etmeye çabaladım.

Bunu istememle birlikte bambaşka bir anı gözümün önüne serildi ve meraklı bakışlarım yan aynadan Eymen'i görmeye çalıştı. Yoldayken söyledikleri aklımı kurcalarken daha fazla merak etmek istemiyor ve cevabını almak istiyordum fakat bunu tam şimdi yapıp yapmama konusunda emin değildim.

Saruhan, Eymen'e adres sorduğunda Sinan'ı yıllardır görmediğini, bir fikrinin olmadığını söylemişti. Onlara Sinan'dan ilk bahsettiğimde de onu tanıdıklarını ima etmişlerdi. Şimdi de yıllardır görmediğini söyleyince aynı huzursuzluk yeniden içime çöktü. Sinan'ı nereden tanıdıklarını iyice merak etmeye başlamıştım.

Bu şüphe kurt gibi içimi kemirirken Eymen'le yalnız kaldığım ilk fırsatta sormak ve cevabımı almak için sabırsızlanıyordum.

Her fırsatta olduğu gibi yine arabaya bindiğimizden beri uyuyan Eymen, onun hakkındaki düşüncelerimi duymuş gibi huzursuzca kaşlarını çatarken usulca göz kapakları aralandı. Gürültülü bir şekilde aynı anda hem esneyip hem gerinirken kimse bir şey söylemedi.

Uzun uzun esnedikten sonra Eymen "Oha!" diye bağırdığında irkilerek omzumun üstünden arkaya doğru baksam da Eymen sağ kapıya yaslanmış şekilde durduğu için onu görememiştim. "Bir dakika, bir dakika... Bu yol?"

Saniyeler içinde oturduğu yerden doğrulup koltuğumdan tutunarak kendini arka koltuğun ortasına taşıyan Eymen'le göz göze geldiğimde merakla önüme döndüm ve Eymen'in şaşkınlıkla bakakaldığı fakat benim için karanlık yoldan başka bir şey ifade etmeyen orman yoluna baktım.

İpek'in küçümseyici bakışları Eymen'in üzerinde dolaşırken "Yeni mi fark ediyorsun?" diye mırıldandı. "Hoş... Yol boyunca uyuduğun için yeni fark etmen çok normal."

Kitaplık Rafı

"En azından aklını kullanabiliyor." Eymen alaycı bir tavırla alt dudağını büzerek ağır ağır başını salladığında, İpek kıkırdayarak omzuna vurdu usulca.

"Ya lütfen birisi bana da nereye gittiğimizi söyleyebilir mi?"

Dakikalar önce laf olsun diye sormuştum bu soruyu Saruhan'a fakat onun vermiş olduğu üstü kapalı cevaplar yüzünden merak etmediğim şeyi dakikalardır düşünmekten kendimi alamıyordum. Kendimi merak etmemeye zorlarken Eymen'in uyanır uyanmaz verdiği tepki deli gibi merakımı körüklemişti ve şu an nereye gittiğimiz dışında hiçbir şeyi merak etmiyordum.

"Uzun mesele..." Eymen'in sesi titremişti bunu söylerken. "Kısaca söylemek gerekirse... Çocukluğumuza... Çocukluğumuzun geçtiği o yere gidiyoruz."

Bir insan hakkında merak etmemen gereken en önemli şey geçmişidir. Özellikle o geçmiş, geçmeyen yaralarla kaplıysa; yara bandına dokunmak iki tarafında canını yakardı. En çok da yaralı geçmişe sahip olanı...

Eymen'in sesi titrerken, güçlükle yutkunarak çocukluğundan bahsederken... Tüm bunları aptal merakım yüzünden ona yaşattığım için kendimi suçluyordum. Durmam gereken yerde durmalı, cevap verilmeyen soruların üstüne gitmemeyi öğrenmeliydim artık.

Bu insanların anlattığı şeyleri dikkatle dinlemeli, sustukları zaman onlarla birlikte susmayı becermeliydim. Sakladıkları şeyler gün yüzüne çıktığında canlarını yakıyordu çünkü. Onlar el ele vermiş, geçmişlerini uzun zaman önce yara bantlarıyla kapatmışlardı. Bir şekilde bundan sonra merak ettiğim şeylere dikkat etmeli ve sınırlarını geçmemeliydim çünkü kimse benim yüzünden üzülsün istemiyordum.

Kitaplık Rafı
Ajinova

Eymen'in gözlerinin içine baktım uzun uzun. Hiçbir şey söylemedim fakat bakışlarımda yer eden üzüntümle birlikte ne kadar pişman olduğumu net bir şekilde ifade edebildiğime inanıyordum.

Özür dilercesine dudaklarımı birbirine bastırarak önüme döndüğümde az ileride karanlığın içinde bir evin siluetini gördüm.

Ev öylesine büyük görünüyordu ki şaşkınlıktan ağzım açık bir şekilde bakakalmıştım. Muhtemelen evin çevresinde yeteri kadar ışıklandırma ve göründüğü kadarıyla evin içinde de terk edilmiş gibi hiçbir yaşam belirtisi olmadığı için tam seçemiyor olma ihtimalim yüksekti. Aksi hâlde bu kadar büyük bir evde ne işimiz olabilirdi ki?

Evden gözümü ayırmadan "Burası mı?" diye mırıldandığımda kimse cevap vermedi çünkü İpek ve Eymen de tıpkı benim gibi şaşkınlık içinde eğilmiş karşımızda duran eve bakıyordu.

Saruhan ise her zamanki gibi kıstığı gözleriyle, saklamaya çalıştığı gergin ifadesiyle eve bakarken arabayı kullanmaya devam ediyordu.

Tekerin her bir dönüşü evin bulanık olan görüntüsünü netliğe kavuşturuyor, gördüklerim daha çok şaşırmama neden oluyordu. Ev gerçekten büyüktü ve yaklaştığımız her an daha da genişliyordu sanki.

Arabadan inene kadar hiçbir şey konuşmadık.

Nihayet geniş bahçesinin araba yolundan evin önüne geldiğimizde evin girişine dalıp gitmiştim.

Oldukça eski ve kimsesiz olan bir çiftlik evine gelmiştik. Her ne kadar yaşlı olsa da bu ıssız haliyle bile son derece gösterişli olan evin çevresinin alabildiğine yeşillik olduğunu tahmin edebiliyordum. Tamamen karanlığa gömülen evinse göründüğünden çok daha büyük olduğuna emindim.

Kitaplık Rafı
Nihova

Saruhan motoru söndürdükten sonra arkaya, İpek ve Eymen'e, baktığında yüzünü inceledim. Yüzünde bu eve dair herhangi bir mimik ya da ifade ararken aynı şeyi Saruhan'da İpek ve Eymen'in yüzünde arıyor gibiydi.

"Vay be..." Arabadan ilk ayrılan Eymen olurken saniyeler içinde dışarı çıktı. Hemen ardından İpek'te inerken yüzünde sabırsızlandığını belirten bir ifade görmüştüm en son.

Saruhan önüne dönmeden önce şaşkınlıkla kuşanan yüzümü inceledi uzun uzun.

"Merak ediyorsun değil mi?" Dudaklarına dokunan tebessüm hipnoz eder gibi sorusunu vakit kaybetmeden cevaplamamı sağladı. Usulca başımı olumlu anlamda sallarken Saruhan tamamen önüne döndü ve başını hafifçe sola doğru yatırırken "İn hadi. Gel," dedi.

Daha cümlesini bitirmeden kapısını açarak arabadan ayrılmıştı. Vakit kaybetmeden peşinden harekete geçtim ve aceleyle arabadan çıktım. Şimdi bir hırsız grubu ve ben... Yani biz devasa evin önünde yan yana duruyorduk.

"Evimize döndük, ha?" En solda duran Saruhan önce hemen yanındaki bana, sonra sırasıyla Eymen ve İpek'e kısa bakışlar attığında hepsinin yüzünde buruk birer tebessüm belirdi.

"Döndük," dediler olumlu anlamda başlarını sallarken.

"Evimizle birlikte çocukluğumuza da geri döndük."

İpek'in mırıldandığı son cümle kalbime dokunmuştu. Ardında çok büyük anlam taşıyan bir şey söylemişti çünkü.

İnsanın asıl evi geçmişi, çocukluğuydu. Kimsesiz büyüyen çocukların ise tek sığınağı... Masumiyet çocuklarındı çünkü. Zaman masumiyetten beslenir, yıllar peşi sıra günahkâr bir ruhu taşırdı insanın kalbine. Çocukluğunu yitiren hiçbir insan masum değildi. Bu yüzden insanın asıl evi, çocukluğuydu.

Kitaplık Rafı

Eymen, İpek'in elini tutarken yüzlerinde aynı ifadenin belirdiğine şahit oldum. İkisinin de gözlerinde öyle bir ifade vardı ki... Ne koşulda olursa olsun her zaman birlikte olacaklarını söylüyorlardı sanki.

Saruhan'a döndüm hemen sonra. Tıpkı benim gibi mutlulukla parlayan yeşilleri Eymen ve İpek'in üzerinde dolaşırken dudaklarının kenarı memnuniyetle kıvrılmıştı. Baktığı yöne döndüm yeniden. Yaptıkları iş ve suçları her ne olursa olsun onların hayatında olduğum için ne kadar mutlu olduğumu hızla çarpan kalbim sayesinde bir kez daha anlamış oldum.

"Girelim artık."

Saruhan'ın sesiyle bakışlarımız ondan tarafa döndüğünde karşılık vermemizi beklemeden evin giriş kapısına doğru ilerlemeye başladı.

Göz ucuyla diğerlerine baktığımdaysa İpek belli belirsiz başını sallayarak yüzüme baktı. Aynı şekilde gülümseyerek başımı salladıktan sonra peşlerinden gittim.

Saruhan verandanın ahşap basamaklarını ağır ağır tırmanırken ceketinin cebine daldırdığı eli bir şey arıyor gibiydi. Duyulan anahtar seslerine bakılırsa evin anahtarını bulmaya çalışıyor olmalıydı.

İpek ve Eymen'in ardından basamakları çıkarken karanlığa rağmen verandanın genişliğini inceledim hayretle. Her zaman geniş terası olan bir evde yaşamayı istemiştim. Babamın evinde buna sahip olsam da çocukken pek değerini anlayamamıştım.

Büyüyüp kendi evimde yaşamaya başladığımdan beri de ufacık bir apartman dairesine tıkılıp kalmıştım. Eski püskü, çoğu zaman rutubet kokan merdiven boşluğu olan karanlık bir apartman dairesi... Her anlamda eski hayatımdan gittikçe uzaklaşıyor ve şimdiki hayatımı daha çok benimsiyordum.

Kitaplık Rafı

Saruhan kapıya ulaştığında cebinden çıkardığı anahtarla defalarca kez kilitlenmiş olan kapıyı açmaya çalışıyordu. Eymen ve İpek, Saruhan'ın bir adım gerisinde kapının açılmasını beklerken bu bekleyişi fırsat bilerek verandaya doğru yöneldim. Zifiri karanlık yüzünden gözlerimi kısarak, temkinli adımlar eşliğinde dolaşıyordum.

Yağmurlu bir havada köşedeki koltukların birine oturup, üzerimde ince bir battaniyeyle sıcacık bir kahve eşliğinde kitap okuduğumu hayal ettim. Yaşadığım tüm saçmalıklardan azade edilmiş, şehrin insanı yoran koşuşturma ve telaşından uzakta, burada ömür boyu yaşayabilirdim.

Net göremiyor olsam da siluetleri sayesinde zihnimde az biraz canlandırabiliyordum ve kafamın içinde canlandırdığım ortamlar bile kalbimin huzurla çarpmasına sebep oluyordu. Böyle bir evde yaşamayı kim istemezdi ki?

Gıcırdayarak açılan kapının sesiyle irkildiğimde boşluğuma gelen bu durum yüzünden yaşadığım ufak çaplı korkuyu diğerlerinin fark etmemesine sevinerek arkamı döndüm ve yanlarına gittim.

Saruhan cebinden telefonunu çıkardıktan sonra el feneri özelliğini kullanarak eve girdiğinde aynı şekilde telefonumu kullanıp kullanmamak arasında kararsız kaldım. Bu yüzden Eymen ve İpek'in ne yapacağını bekledim. Onlar telefonlarını kullanmadan Saruhan'ın peşinden gittiği için hafifçe omuz silkerek peşlerinden gittim ve Saruhan'ın telefonunun aydınlattığı kadarıyla evin içinde ilerlemeye devam ettim.

Hâlâ kime ait olduğuna dair hiçbir fikrimin olmadığı, kimsenin de bu konu hakkında tek kelime etmediği evin içindeki terk edilmişlik kokusu ciğerlerime yapıştığında öksürmeye başladım.

En azından Sultan denen kadının evine gitmemiş olmanın verdiği mutluluk daha ağır bastığı için ciğerlerime ulaşan tozların verdikleri rahatsızlığı pek umursamadım.

Kitaplık Rafı
Ajanda

Saruhan yolunu aydınlatarak bizi ardında bırakıp evin sağ tarafına doğru yürümeye başladı. Bir oda genişliğinde, hatta daha da büyük olan antrede beklediğimden daha uzun bir süre ilerlediğinde evin tam olarak ne kadar büyük olduğunu yeniden merak etmeye başladım.

Saniyeler içinde evin içi aydınlandığında karanlığa alışan gözlerime elimi siper etmek zorunda kaldım. Her ne kadar gözlerimin ışığa alışmasını beklemem gerekse de merakıma yenik düştüğüm için elimi indirdim ve gözlerimi kısarak evi incelemeye koyuldum.

Tüm eşyaların üzeri beyaz örtülerle kapatıldığı için garip bir hisle kuşanan kalbimin heyecanlı çarpıntısıyla ürperdim. Yılların anı defteri gibiydi burası. Epey yaşlı görüntüsünün altında binlerce anıya ev sahipliği yaptığı belliydi. Göründüğü kadarıyla eski püskü eşyalara rağmen şık bir görüntüsü olan evin salonundaki her şeyin benden daha uzun zamandır bu hayatta olması garip hissettiriyordu.

"Pencereleri açsana."

Saruhan girişte durmayı bırakıp iki basamağı inerek salona ulaştıktan sonra mobilyaların üzerindeki örtüleri dikkatle kaldırmaya başladı. Bu kadar yavaş hareket etmesinin sebebi örtülerin üzerindeki tozların savrulup bizi rahatsız etmesini önlemek içindi muhtemelen.

Eymen koşar adımlarla pencerelerin olduğu tarafa yöneldiğinde İpek kapıyı kapatıp salona doğru yöneldi.

Görgüsüz görünmek istemediğim için dakikalardır olduğum yerde dikiliyordum fakat şimdi diğerleri yanımda değildi. Onların başka yerlerde, başka işlerle meşgul olmasının verdiği rahatlıkla evi incelemek üzere antrede, kendi etrafımda dönerek eve bakındım.

İki katlı ev tam da tahmin ettiğim gibi enine olabildiğince uzun ve onlarca odası olan devasa bir yapıydı. Böyle bir evin hâlâ bir

Kitaplık Rafı
Ajanova

grup hırsıza ait olmasına anlam veremiyor olsam da onlar bir şeyleri anlatmak isteyene kadar soru sormamam gerektiğini kendime hatırlatarak merak duygumu geri plana attım ve öylece evi incelemeye devam ettim.

Ne kadar zamandır var olduğunu bilmesem de mimarisi ve dekorasyonu gereği yıllardır hayatta olduğunu belirten evin birçok eşyası antika değerinde sayılabilecek kadar eski görünüyordu.

Beş altı dakika içinde evin üzerine ıssızlık seren beyaz örtülerden kurtulduğumuzda daha sıcak ve gerçekten yuva denilecek bir görüntüyle karşı karşıyaydık.

Eymen çoktan koltukların tekine kendini bırakırken Saruhan da şöminenin yanındaki tekli koltuğa usulca oturdu. Onların aksine salonda olmayışımı fark eden İpek'in bakışlarıysa üzerime döndü. Çekingen bir tavırla girişte duruyor ve içeriye davet edilmeyi bekliyordum sanki.

İnsanların özel alanlarına girmemeye, bazen dışarıda kalmaya çok küçük yaştan beri dikkat ediyordum. Bu yüzden her ne kadar defalarca onlardan biri olduğumu söylemiş olsalar da üçü için özel olan ve anlam taşıyan bir evde dilediğim gibi hareket edip rahat davranmak içimden gelmemişti.

"Gelsene."

İpek aklımdan geçenleri okumuş gibi çok geçmeden eliyle işaret ederek salona çağırdığında gülümseyerek Saruhan'a baktım. Gözlerinin üzerimde olması garip bir gerginliği beraberinde getirse de ellerimi önümde birleştirerek usulca basamakları indim ve geniş salonda ağır adımlarla koltukların olduğu tarafa doğru ilerledim.

Salon bile tek başına bir ev büyüklüğünde olduğu için oldukça büyük üç kanepe ve iki tekli koltuk bulunuyordu. İpek'in oturduğu yerin çaprazındaki kanepeye oturduğumda Saruhan'ın hemen karşısına oturmuş oldum.

Kitaplık Rafı

Eymen giriş kapısının hizasındaki dört pencereyi sonuna kadar açtıktan sonra koşar adımlarla bizim olduğumuz tarafa geldi ve İpek'in sol tarafına kendini atarak yayvan bir şekilde oturdu.

"Neden geldik buraya?" diye sordu Eymen hiç beklemeden. "Bu kadar zaman sonra hem de... Merak etmedim değil."

Saruhan derin bir nefesle doğrulduktan sonra kollarını dizlerine yaslayarak öne eğildi. Tüm bunları yaparken ve sonrasında da gözlerini üzerimden ayırmadığı için huzursuz hissetmeme rağmen aynı şekilde gözlerinin içine bakmaktan geri kalmadım.

"Burası benim evim."

Saruhan konuşmaya başladığında sesinde insanı tedirgin eden bir tekinsizlik vardı ve bu ister istemez nefesimi tutarak duruşumu dikleştirmeme neden oldu. Durumumu belli etmemeye çabalarken anlatacaklarını kaçırmaktan korktuğum için derin derin soluyarak sakinleşmeye çalıştım.

"Üçümüzün de çocukluğunun geçtiği bu ev... Benim."

Sondaki vurguyu yaparken dişlerini sıktığını gördüm. Eymen'i duymazdan gelerek bana merak ettiğim soruların cevabını vermek üzere konuşmaya başladığı için minnettar olsam da tepkisiz kalmayı tercih ediyordum.

"Nasıl?" Eymen yeni sorusuyla birlikte gözlerini Saruhan'a diktiğinde yüzünü inceleme fırsatı buldum.

Saruhan'ın söylediklerileriyle büyük bir şaşkınlık yaşadığını belirten ifadesi yüzünden istemsizce meraklanmaya başladığımda bakışlarım yeniden Saruhan'a döndü ve konuşmaya başlamasını bekledim.

"Burası nasıl senin lan?"

"Uzun mesele... Yıllar önce bir iş karşılığında Sultan'dan burayı istedim. Büyük bir işti." Yaptığı üstü kapalı açıklamaya rağmen

Kitaplık Rafı

merakımı giderecek şeyler söylediği için detaylarla ilgilenmemi gerektirecek bir durum yoktu aslında. Sultan'a ait olan bu yer el değiştirmişti ve Saruhan'a aitti artık, bu kadar.

"Oha! Çok şaşırdım." Gözlerini hızlı bir şekilde kırpıştırarak geriye yaslandığında gözleri hâlâ Saruhan'ın üstündeydi ve meraklı bakışları Saruhan'ın konuşmasını bekliyor gibiydi.

"Bende çok şaşırdım." İpek ağır ağır başını sallayarak Eymen'in söylediklerine destek verdiğinde bu evin geçmişini daha da merak etmeye başlamıştım.

"Sultan beni bulduğunda ilk buraya getirdi. Burası bir okul, bir ev, bir hapis... Yeri geldiğindeyse cehennem oldu benim için. Bizim için... Hepimiz için, her şeydi burası. Yüzlerce çocuk Sultan'ın piyonu olarak eğitim gördü burada. Onlarcası dayanamadı o kadının gaddarlığına, can verdi. Hastalıktan, yorgunluktan... Bile isteye sokağa atılıp ölüme sürüklenenler... İtaatsizlik edenler ortadan kaldırıldı. Baş kaldıran reşitler türlü oyunlarla polisin kucağına atıldı, yıllardır dört duvar arasında çürüyorlar. Bunların hepsi burada... Bu evde yaşandı. Benim evimde." Yeşilleri yine her zamanki gibiydi. Zaman gözlerinde farklı akıyor, akrep dönüp dolaşıp aynı yerde duruyor, geçmişi gösteriyordu.

Saruhan anlattıkça evin eski duvarları elimden tutup beni geçmişe götürüyor, duyduğum her şeyi gözlerimin önüne seriyordu sanki. Ağlayan çocuk sesleri... Titreyen zayıf bedenleri... Korkulu bakışları... Kimsesiz, boynu bükük geçen hayatları ve her gece ailesiz olmanın yüküyle ağlayarak uykuya dalan biçareler... Tüm bunları düşünmek kalbimi sancılandıracak kadar ağır bir yükü beraberinde getirirken acıyla yüzümü buruşturdum.

"Ben..." Söyleyeceğimi tamamlayamadan büyükçe yutkunarak susmak zorunda kaldım. Tüm bu duyduklarımın üstüne nasıl bir

Kitaplık Rafı

şey söyleyebilirdim ki? Üzgün olduğumu belirtmek neye yarardı. Bu evde, o kadının hükmü altında yıllarca acı çeken yüzlerce çocuktan üç tanesi karşımda oturuyordu. Ne söylersem söyleyeyim onlara ellerinden sökülüp alınan çocukluklarını geri veremezdim. Bu yüzden susmak en iyisiydi.

"Bizi bir şeyler çalmamız için eğiten kadının en büyük hüneri... Hayal çalmak! Sultan denen kadın bu işte, hayal hırsızı."

Titreyen sesinin ardındaki nefreti kolaylıkla duymak canımı yakmıştı. Belki de yıllar geçmişti bu anlattıklarının üzerinden ama etkisi daha birkaç dakika önce yaşanmış ve acısı tazeymiş gibiydi. Yıllar geçse de yaraları hâlâ kanamaya devam ediyor olmalıydı. Yüzlerindeki hüzün alenen bunu yansıtıyordu işte.

"Size ne yaptı?"

Konuşmamı istemeyen bir güç tarafından boğazım sıkılıyordu sanki. Güçlükle dudaklarımdan dökülen kelimelerin Saruhan'a ve diğerlerine ulaşıp ulaşmadığından emin olmak için hızlıca yüzlerine baktım. Eymen başını yere eğerken İpek gözlerini benden kaçırmıştı. Bu kadar çok mu yakıyordu canlarını?

İstediğim tek şey kalkıp onlara kollarımın yettiği kadar, tüm kalbimle sarılmaktı. Yıllardır tek arkadaşım olan kimsesizliğimle, üç kimsesiz çocuğun kimsesi olmak istemiştim.

"Eğer canınızı daha fazla sıkmayacaksa... Sizi tanımak istiyorum. Hikâyenizi öğrenmek, acılarınıza ortak olmak isterim. Biliyorsunuz ben artık burada, sizinleyim ve bu her zaman böyle olacak." Bana güvenmelerini ve beni hayatlarına ortak ettikleri gibi geçmişlerine de misafir etmelerini ister gibi başımı sallarken gözlerinin içine baktım teker teker.

"Bir terminaldeydim." Eymen konuşmaya başladığında ne anlatacağını bilmeden daha ilk anda ağlama isteği kalbime hücum

Kitaplık Rafı

etti ve göğüs kafesim hızlı hızlı inip kalkmaya başladı. Belki de sesinin ağlamaklı tonu yüzünden bu hâle gelmiştim, emin değildim. Dikkatle anlatacağı şeyi dinlemeye ve ağlamadan durabilmeye çabalayarak bakışlarımı Eymen'in yüzüne çevirdim.

Dalıp gittiğimi anlamış olmalıydım ki "Dinliyor musun?" diye sorarak dikkatimi üzerine çekmeye çalıştı. Olumlu anlamda belli belirsiz başımı salladığımda aynı şekilde karşılık vererek anlatmaya başladı. "Bir otobüs terminalindeydim. Dört ya da beş yaşındayım ama fazla değil... Bir bayram sabahı ya da ikinci günüydü. Bir önceki gece annemle babam felaket bir kavgayla birbirlerine girdiler. Çocuğum tabi... Kavga ayırmak ya da hesap sormak şöyle dursun, yorganın altına girip saklandım ve kulaklarımı kapattım. Bazı geceler başımı yastığa koyduğumda hissederim bazen. Sanki iki minik, titreyen el kulaklarımı kapatıyor."

Hikâyenin çok başında olduğumuzu biliyordum fakat daha fazla kendimi tutmak istemedim. Bir damla yaş firar ettiğinde sıkıca gözlerimi yumdum birkaç saniye boyunca.

Yanağımdan süzülen yaş kucağımda birleştirdiğim elimin üstüne damlayana kadar kapalı kalmıştı gözlerim. Sanki beni uyarırcasına elimi dürten yaşla birlikte gözlerimi yeniden açtım ve burnumu çekerek Eymen'e döndüm.

Son söylediğiyle içimi paramparça etmesine aldırmadan hikâyenin devamını dinleyebilmek için iyi olduğumu söylercesine başımı salladım.

"Yorganın altında hıçkırıklara boğulmuşum, ağlıyorum ama kulaklarıma da öyle bir basınç uyguluyorum ki... Ağlama seslerim kendime boğuk geliyordu, o derece. Neyse o gece saatlerce bağırıştılar. Kıyamet koptu anlayacağın. Korkudan altıma işemiştim hatta, biliyor musun?"

Kitaplık Rafı
Nihova

Eymen'in son söylediğine eşlik eden tebessümüne karşılık gözyaşlarımı elimin tersiyle silerken başımı salladım.

"Neyse... Sabah oldu. Sabahın çok erken saatleri ama. Hava daha yeni aydınlanmaya başlıyordu. Annem aceleyle geldi beni uyandırdı. Altıma işediğim için dayak yiyeceğimi sandım ilk başta. O kadar telaşlı görünüyordu ki kesin fark etti diye korkudan bir kez daha altıma işeyecektim resmen. Neyse ki fark etmemişti. Ama keşke fark edip, o sabah ağzımı burnumu kırana kadar dövseydi de tüm bunları yaşamasaydım."

"Eymen," diyerek lafını kestim daha fazla dayanamadığım için. "İyisin değil mi? İstersen anlatmaya bilirsin?"

"İyiyim." Başını salladı hızlıca. "Devam edebilirim, sorun yok."

"Pekâlâ," diye mırıldandıktan sonra oturduğum yerde iyice sola doğru kayarak koltuğun kenarına kolumu yasladım. Hemen sonra çenemi avucumun içine alarak tüm dikkatimi Eymen'e verdim.

"Bayramlıklarımı dolabımın kulpuna asmıştım bir gün önceden. Sabah uyandığımda onları giyip akrabalarımıza, bayram ziyaretine gidecektik. Yatağımın hemen karşısında dolabım... Askısında bayramlıklarım... Sabaha kadar onlara bakıp mutluluk içinde uykuya dalmak varken berbat bir gece geçirsek de sabah her şeyin yoluna gireceğini sanmıştım, olmadı."

Derin bir nefes alarak sustuğunda İpek, elini Eymen'in dizinin üzerinde duran koluna koyarak yanında olduğunu ifade etti.

"Annem bir iki dakika içinde bayramlıklarımı giydirdi. Kendisi de hazırlanmıştı. Odamdan çıktığımızda kapıda koca bir valiz bizi bekliyordu. Nereye gittiğimizi, babamın nerede olduğunu sordum hemen. Anneannemlere bayram ziyaretine gittiğimizi, babamın işleri olduğu için gelemeyeceğini söylemişti. İnandım ben de. Çocuktum çünkü. Bazı tatillerde annemle ikimiz birlikte an-

Kitaplık Rafı

neannemlere gittiğimiz zamanlar da oluyor hem. İnanmamam için hiçbir sebep yoktu."

"Hep hikâyenin burasında kötü oluyorum ben," diyerek ayağa kalktı İpek. "Su alacağım, isteyen var mı?"

O kadar büyük bir duygu girdabının içinde yuvarlanıyordum ki... Hiçbir şey yiyip içecek durumda olduğumu sanmıyordum. Başımı iki yana sallayarak kibarca İpek'in sorusunu cevapladıktan sonra aynı şekilde Saruhan'da istemediğini belirtince hızlı adımlarla salondan ayrıldı.

"Neyse... Çok fazla durumumuz da yoktu. Bir minibüsle terminale doğru yola çıktık. Akşamki kavga yüzünden tedirginim ama bayram ziyaretine gittiğimiz için bir o kadar da kalbim kıpır kıpır ediyordu. Çocukluk işte..."

Omuzlarını salladığında dakikalar önce kalbime hücum eden his yeniden kendini belli etti ve Eymen'e sarılmamak için kendimi zor tuttum. Anlatacaklarını bölmemek için sabrediyordum sadece.

"Neyse, fazla uzatmayayım. Bir şekilde minibüs yolculuğumuzun sonuna geldik ve terminale vardık. Terminalden içeri girerken nasıl heyecanlıyım ama görmen lazım. Dedemleri de çok severdim, onları göreceğim ve harçlık alacağım için havalara uçuyorum. Annemle babamın tartışmasını unutmuştum çoktan."

İpek elinde iki bardak suyla salona girdiğinde bir anlığına bakışlarımız ona döndü. Fazla oyalanmadan elindeki iki bardağı da ortadaki sehpaya koyarken "İçmek isteyen olur diye getirmek istedim yine de," dedi ve biraz önceki yerine oturdu.

"Teşekkürler," diye mırıldandığımda gülümsemeye çalıştım.

"Rica ederim." Aynı şekilde karşılık vererek arkasına yaslandı.

"Ziyaretçi koltuklarından tarafa gittik. Müsait olan iki kişilik koltukların birini kaptıktan sonra valizi koltukların yan tarafına

Kitaplık Rafı

koydu annem. Biletleri alması gerektiğini söyleyip gişelerin olduğu tarafa doğru gitti. Arada da koridor gibi bir yer vardı, gişeler oturduğum yerden görünmediği için tedirginlikten koltuğa sinmiş annemin dönmesini bekliyordum. Küçükken o kadar zayıf ve miniktim ki Armin, görmen lazım. Valiz bile benim yanımda dev gibi kalıyordu resmen."

Gülümsedim.

"Annem yanımdan ayrılırken ağlıyordu. Alnımdan öpüp uzun uzun yüzüme bakmasına anlam verememiştim ilk başta. Alt tarafı biletlerimizi alıp gelecekti sonuçta. Neden ağlıyordu ki?"

Sesi titredi yeniden.

"Veda ediyormuş meğer bilememişim... Zavallı gibi saatlerce, annemin gittiği yöne bakakaldım. Bir an olsun başımı çevirip başka tarafa bakamadım bile. Her geçen dakika ümidim biraz daha azalsa da inancımı kaybetmedim ve bekledim. Evladını terk eden bir kadını bekledim. Daha dün bir ailesi olan çocuğun kimsesizliğe terk edilişinden habersizce bekledim. Başıma geleceklerden bir haber, terminalin sert koltuklarının tekine sinmiş, korku dolu gözlerle annemin yanıma dönmesini bekledim."

Eymen de ağlıyordu artık. Benim gibi... İpek gibi... O da ağlıyordu.

"İnsan çocuğunu nasıl bırakır? Bu hangi vicdana sığar? Hangi anne yapar bunu söyle, hangi anne evladını sokağa atar?"

"Ağlama, lütfen..." Eymen'i teselli etmeye çalışırken boğazımdan yükselen hıçkırıklarım konuşmama engel olmuştu.

Titreyen elinin parmakları sırayla gözlerini ve yaşları silerken boğulduğumu, nefes alamadığımı hissederek elimi kalbimin üzerine koydum. Derin bir nefes alarak çarpıntımı sakinleştirmeye çalışsam da başarılı olamamıştım.

Kitaplık Rafı
Ajnova

"Bir kitapta okumuştum," dediğinde gözyaşlarının arasında güneş gibi parladı buruk tebessümü. "*Derler ki, annesine küsen çocuklar hayatları boyunca kimseyle barışamazlar.*"

Eymen usulca başını sallarken son söylediği cümlenin taşıdığı anlamın ağırlığı altında ezilmekten herhangi bir şey söyleyemedim bile.

"Ben o gün küstüm Armin. Anneme küstüm. Hayata küstüm. İçimden, sabretmemi ve annemin geri döneceğini söyleyen o sese küstüm. O gün dört yaşında bir çocuğu kendine küstürdüler ve bunu bir anne yaptı."

"Lütfen anlatma artık."

Hıçkırıklara boğulmuştu resmen. İpek elini tutuyor, sakinleştirmeye çalışıyordu ama o öyle bir dolmuştu ki... Anlatmak ve rahatlamak istiyordu besbelli.

"Eymen... Odana çık istersen?" Saruhan oturduğu yerden kalkıp Eymen'in yanına gitti. İpek ve Eymen'in arasındaki boşluğa oturur oturmaz kolunu Eymen'in omzuna atarak kendine çekti ve sıkıca sarıldı ona. Bir anne gibi, baba gibi, kardeş gibi... Saruhan Kalaycı o an, tek başına Eymen'in her şeyi olmuş ve ona tüm kalbiyle sarılmıştı.

Gözyaşlarım yüzünden her ne kadar görüşüm bulanık olsa da karşımdaki bu sahne hayatımın sonuna kadar aklıma kazınmış bir şekilde özel bir yere sahip olacağına emindim.

Dakikalar boyunca Saruhan, Eymen'e sıkıca sarıldı ve bir an bile bırakmadı. Eymen'in gözyaşları Saruhan'ın omzunu ıslatırken o daha sıkı sarıldı kardeşine. Sırtını sıvazladı ağır ağır. Yanında olduğunu, yanında olduğumuzu haykırırcasına sahip çıktı Eymen'e. Tüm bunların ağırlığı bir yandan kalbimi okşuyor bir yandan da Eymen'in geçmişine dair anlattığı şeyler sanki kalbimi avcunun içine almış var gücüyle sıkıyor ve canımı yakıyordu.

Kitaplık Rafı

Sekiz dokuz dakikaya yakın bir sürenin ardından Eymen sakinleştiğinde Saruhan kollarını çekti ve geriye çekilerek Eymen'in yüzünü incelemeye devam etti.

"İyi misin?" diye sorarken dikkatle gözlerinin içine bakıyordu Eymen'in.

Eymen olumlu anlamda başını sallarken ellerinin tersiyle gözlerini sildi.

"Aslan kardeşim benim... Sen yalnız veya kimsesiz değilsin. Hayat ailenden bir kişiyi aldı. Ama sonra iki kişi verdi. Biz senin aileniz."

İki kişi derken yalnızca İpek ve kendisini kastetmesi canımı sıkmıştı o an. Kendilerini aile olarak görüyor ve beni dışarıda tutuyor olması kalbimi kırsa da bunun kasıtlı yapılan bir şey olmadığına adım kadar emindim. Saruhan her ne kadar lafını esirgemeyen, sivri dilli bir yapıya sahip olsa da böyle bir durumda böyle ince bir lafla canımı sıkmayacağına emin olacak kadar tanımıştım artık.

"Ve Armin... Ailem artık üç kişi." Eymen paramparça olan kalbinin enkazından gözyaşlarıyla kurtulmaya çalışmasına rağmen böyle bir cümle kurmuştu ya... Onun için yapamayacağım bir şey yoktu artık. Böylesine ince ruhlu, düşünceli ve kocaman kalbi olan bir adam olmasına inanamamıştım. Eymen'i zaten seviyorken bu davranışıyla kalbimde sarsılmaz bir tahta sahip olmuştu.

"Üç kişi." Saruhan omzunun üstünden bakarken Eymen'in son söylediğini tekrar ederek bir anlığına bana gülümsedi.

Dudaklarının ilk kez bana bakarken samimi bir şekilde kıvrıldığını görmek kalbimin heyecanla kuşatılmasına sebep olurken kafamın içinde kelebeklerin kanat seslerinin oluşturduğu huzur dolu bir melodi çalmaya başladı sanki.

"Teşekkür ederim..." Ağlamaklı sesimle fısıldayışımı duyma-

Kitaplık Rafı

dıklarına emin olsam da o an üçü de bana baktığı için minnettarlığımı görmüş ve gülümseyerek karşılık vermişlerdi.

Artık emindim. Bundan sonraki hayatımda sadece kendim için değil, uğruna savaşacağım bu üç kişi için de mücadele edecektim. Saruhan, Eymen ve İpek... Benim için değerleri bambaşkaydı bundan böyle. Onlara, her türlü fedakarlığı yapabilecek kadar fazla bağlandığımı hissediyordum.

"Tamamlamak istiyorum." Eymen bir kez daha gözlerini ovalayarak oturduğu yerde hareketlendiğinde Saruhan başıyla onaylayarak yanından kalktı ve biraz önceki yerine, tekli koltuğa döndü.

Saruhan yerine oturana kadar arkasından bakarak yerleşmesini bekleyen Eymen'in bakışları benden tarafa döndüğünde anlatmaya başladı.

"Orada saatlerce bekledim. Kaç insan geldi, geçti. Ufacık bir çocuk, koca bir valizle yalnız başına terminalin ortasında kalakaldı. Bayram günü, akraba ziyareti hayali kuran bir çocuğun hayalleri yerle bir olurken etraftaki insanlar da bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamaya başladı tabii. Ağlamaya başladım. Hıçkıra hıçkıra... Korkudan titriyorum bir de. İnsanlar yardım etmek, ne olduğunu sormak için yanıma yaklaştıkça daha çok siniyordum oturduğum koltuğa. Annesi tarafından sokağa atılan bir çocuk nasıl olur da dik durup dışarıdaki insanlarla savaşabilirdi? Canımı yakacaklar diye çok korktum."

Acıyla yutkundum.

Tüm anlattıklarını hayal ederek dinliyordum ve bu, kalbimin çok daha fazla sızlamasına neden oluyordu ama umursamadım. Eymen, küçük bir çocukken tüm bunların acısını yaşamış ve yıllar boyu kalbinin üzerinde bir yük olarak taşımışken benim dinlerken yaşadıklarım kimin umurunda olurdu ki?

Kitaplık Rafı

"Sonra Sultan geldi yanıma. Diğer insanlar tedirgin bakışlarla bana bakıp yaklaşmaya çekinirken Sultan tereddütsüz yanıma oturdu. Kendi çocuğuymuşum gibi... Elini omzuma koydu ve kulağıma eğildi. 'Sakın ağlama. Bundan böyle annen benim,' diye fısıldamıştı. O sesi asla silinmiyor kulaklarımdan. Bazen uykularımdan onun sesiyle, sıçrayarak uyanıyorum. Orada, diğer insanları gerçekten annemmiş gibi davranarak kandırıp uzaklaştırdıktan sonra beni de yanına alıp buraya getirdi."

Yaslandığı yerden doğrularak ellerini bacaklarının üzerinden çekti ve iki yana açarak konuşmaya devam etti.

"İşte... Benim, bu batağa saplanma hikâyem bu. Kimsesizler kulübüne böylelikle katılmış oldum."

Gülümsüyordu. Kalbi geçmişin ayak izleriyle donatılmış olsa da gülümsüyordu. Anıları onu tekrar tekrar yaralıyor olsa da Eymen her şeye rağmen dik duruyor ve gülümsüyordu.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum..." Kafam karışmıştı. Üzgün olduğumu belirtircesine başımı iki yana sallarken saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak konuşmaya devam ettim. "Anlattıkların beni çok etkiledi. Çok fazla... Yine de her şeye rağmen şimdi karşımda dik duran, kendinden emin ve güçlü bir adamdan başka bir şey görmüyorum ve seninle gurur duyuyorum Eymen. İyi ki seni tanımışım ve seni gerçekten çok seviyorum."

"Yapma be Armiko..." dedi titreyen sesiyle. "Bak yine ağlatacaksın beni. İyice sulu göz oldum zaten!"

"Gerçekleri söylüyorum." Omuz silkerek dudaklarımı birbirine bastırıp gülümsedim. "Saruhan'ın biraz önce dediği gibi... Bundan öncesinde de yalnız değildin. Bundan sonra da yalnız ve kimsesiz olmayacaksın. Söz veriyorum."

Bu yüzden daha çok seviyordum işte insanların hikâyelerini dinlemeyi. Gördüğün ya da muhatap olduğun insana bakarak

Kitaplık Rafı

karşındakini tanıdığını iddia etmek yanlış olurdu. O insanın geçmişini, hikâyesini dinleyerek gerçek anlamda tanıyabilirdin çünkü. Bu yüzden insanların hikâyelerini anlatmasını, geçmişlerini açmalarını çok özel buluyordum. Sırf bu sayede Eymen'le sarsılmaz bir bağımızın oluştuğuna da emindim artık.

"İyi ki sizinleyim." Eymen sırayla hepimizin yüzüne bakarken her geçen saniye gülüşü daha da büyüdü. "İyi ki varsınız. Gerçekten çok seviyorum sizi çocuklar, iyi ki varsınız. İyi ki..."

"Sende öyle." İpek, hemen yanında oturan Eymen'e bir kez daha sıkıca sarıldı hepimizin yerine.

Dakikalar boyu süren sessizlik süresince herkesin geçmişinin pençesine düştüğüne ve anılarının arasında debelendiğine yemin edebilirdim. Hepimizin gözlerinde aynı buruk ifade vardı çünkü. Acılarımızı saklamaya çalışıyor gibiydik. Bu tanıdık telaş hepimizi ele verirken birbirimize ne kadar benzediğimizi de yüzümüze vuruyordu.

"Ben sıramı savdım. Buyursun sıra kimdeyse, anlatsın hikâyesini." Eymen'in dağıttığı sessizliğin ardından gözler İpek'in üzerine döndü. O konuşmadan önce tanıştığımız ilk günden beri kesit kesit hayatımı anlattığım için aşağı yukarı benim geçmişime hâkim olduklarına emindim. Bunu vurgulamak için İpek uzun uzun anlatmaya başlamadan önce sıramı savmak istedim.

"Benimkini detaylıca anlatmama gerek yok zaten. İlk günden beri maalesef ki beni konuşuyoruz. Hepiniz biliyorsunuz. İki yaşımda annemi kaybettim. Babam ona dair her şeyi yakıp yok ederken resimlerini de ortadan kaldırdığı için annemle ilgili hiçbir şey yok elimde. Sonra bu da yetmezmiş gibi babam, anneme sadık kalmayıp Burcu denen bir kadınla evlendiği için ondan nefret edip liseyi şehir dışında okumaya karar verdim ve aile evimden ayrıldım. Hayatım boyunca annemin yüzünü görmek istedim hep. Hayat-

Kitaplık Rafı

taki tek ailemden, babamdan yüz çevirmiş oldum. Benim hikâyem Eymen'inki kadar can yakıcı olmasa da... İşte bu da benim kimsesizler kulübüne giriş hikâyem." Omuz silkerek geriye yaslandığımda hâkim oldukları geçmişimi olumlu anlamda başlarını sallayarak onayladılar ve böylelikle sıra İpek'e geçmiş oldu.

"Saat geç oldu." Tam konuşmak üzere İpek'in dudakları aralandığında Saruhan'ın konuşmasıyla kelimeler ağzına tıkılıp kalmıştı. "Uykunuz yok mu?"

"Benim yok." Kaşlarımı çatarak hızlıca başımı iki yana salladım.

İlk zamanlar anlaşamayacağımızı düşünsem de kısa sürede İpek'i de Eymen kadar çok sevmiştim. Bu yüzden en az Eymen'inki kadar İpek'in hikâyesini de merak ediyordum ve uyumak istemiyordum.

Saruhan... Ona ne yakın hissediyordum ne de uzak. Çoğunlukla beni kendinden itiyor olmasına rağmen hiç ummadığım bir anda öyle bir şey yapıyordu ki... Kafam allak bullak oluyor ve kendimi Saruhan'a karşı garip bir etkinin altında kalmış hâlde buluyordum. Bu yüzden en çok Saruhan'ı ve yaşadıklarını merak ediyordum.

"Benim de uykum yok." Başını iki yana sallayarak karşılık verdi İpek.

"Aynen." Eymen omuz silkerek alt dudağını büzdüğünde Saruhan geriye yaslandı ve kollarını koltuğun kenarlarına yasladıktan sonra ellerini çenesinin hizasında birleştirerek sessizliğe gömüldü. Yeşilleri parmaklarının üzerinden hâlâ yüzümü inceliyor olsa da İpek'e dönüp bana baktığından haberim yokmuş gibi davrandım.

"Babam daha ben doğmadan önce terk etmiş bizi."

Eymen'de olduğu gibi İpek'in de daha anlatmaya başladığı ilk andan itibaren ağlama isteği kalbime hücum ettiğinde nefesimi tuttum.

Kitaplık Rafı

"Dünyada kaç tane çocuk, daha dünyaya gelmeden terk edilir ki? Ben o şanssız çocuklardanmışım meğer. Annem tek başına, zorluklar içinde geçirmiş hamilelik sürecini. Maddi ve manevi çok büyük sıkıntılar çekse de kimseye muhtaç kalmamak için savaşmış. En çok da benim için savaşmış."

Gözlerinin içine bakıyordum çekinerek. Biraz önce Eymen ağlarken gözleri dolmuştu fakat şimdi kendi hikâyesini anlatıyordu ve ağlamasını istemiyordum.

"Merak etme," dedi gülümserken. "Ağlamakla pek aram yoktur. Çok küçük yaşta öğrendim hiçbir şey için ağlamamam gerektiğini." Ağır ağır başını salladığında güçlü duruşuna bir kez daha hayran kaldım İpek'in. Onun kadar güçlü ve hayata karşı dik durabilmeyi dilerdim.

"Gülmek daha çok yakışıyor hem," diye mırıldanırken sevimli görünmesini dilediğim bir gülüşle karşılık vererek ortamdaki hüznü bir anlığına da olsa dağıtmaya çalıştım.

"Onun yerine de ben ağlıyorum her seferinde!" diye araya girdi Eymen. "Bok varmış gibi her şeye ağlıyorum. Bir gün soygun yaparken ağlayacağım diye ödüm kopuyor," derken burnunu çektiğinde keyifli gülüşlerimiz birbirine karıştı.

"Neyse anlatmaya devam ediyorum." İpek oturuşunu düzelttikten sonra yönünü benden tarafa dönerek konuşmaya başladı. "Annem bir şekilde hamilelik sürecini düşe kalka geçirmiş. Son günlerinde çalışamaz olmuş. Bırak çalışmayı, yattığı yerden kalkamayacak kadar zayıf düşmüş artık. Son günlerinde komşuları yardımına yetişir, yemek bırakırlarmış kapısına." Gözleri uzaklara daldığında annesinin o halini hayal ettiğine emindim. Hızlıca gözlerini kırparken dudağının kenarını dişleyerek sakinleşmeye çalıştı.

"Daha sonra anlatabilirsin istersen?" Fısıltı olarak çıkan sesim İpek'e ulaştığında omzunun üstündeki saçlarını geriye atarak doğ-

Kitaplık Rafı

ruldu ve başını iki yana sallayarak söylediğimi reddederken gözlerimin içine baktı.

"Sorun yok." Derin bir nefes aldıktan sonra anlatmaya devam etti. "Doğru düzgün beslenememiş. Hayatını geçindirebilmek için çok çalışmış ve hâlsiz düşmüş diyorlar. Bir şekilde zor günlerin ardından doğum yapacağı gün gelmiş. Neyse ki doktorun belirlediği günden önce sancısı falan olmamış. Kimsesi yok, hastaneye kim yetiştirecekti ki? O da benim gibi, kimsesizmiş."

"Ailesi olduğunu söylemiştin?" Merakım devreye girdiğinde İpek'in sözünü yarıda kesmek zorunda kaldım.

"Evet var ama babamla birlikte olmayı seçtiği gün ailesini ardında bırakmış. Daha sonra babam bırakıp gidince geri dönememiş, çaresizce ortada kalmış. Hoş, neyine hâlâ baba diyorsam..." Göz devirerek başını iki yana salladıktan sonra devam etti. "Neyse işte... Doğum zamanı geldiğinde hastaneye gitmiş. Tek başına, elini tutacak kimsesi olmadan ameliyata girip çok zorlu bir doğum geçirmiş ve..." Yutkundu. Öyle büyük yutkundu ki kötü anıların kırıkları boğazına saplanmış gibi canı yanmış görünüyordu. "Bir şekilde doktorlar beni kurtarabilmişler fakat annem o ameliyattan sağ çıkamamış."

Gözlerimi tavana çevirip gözyaşlarıma hâkim olabilmek için birkaç dakika yukarı bakmaya devam ettim. Beş altı dakika sonra derin bir nefes alarak İpek'in yüzüne baktım. "Sonra?" diye sordum ve alt dudağımı dişleyerek üzüntümü biraz daha yatıştırmaya çabaladım.

"Annemin kayıtlarından bir şekilde ailesine ulaşmışlar. Kötü insanlar değillermiş beni yurda bırakmak yerine kendileri büyütmeyi seçmiş. Yedi yaşına kadar dedem ve anneannem tarafından yetiştirildim."

Kitaplık Rafı

"Yedi yaşından sonra terk ettiklerini söyleyeceksin diye ödüm kopuyor." Elimi kalbimin üzerine bastırarak geriye yaslandım.

Tatlı bir tebessümle başını iki yana sallayan İpek, "Hayır, hayır..." dedi vakit kaybetmeden. "Çok başka şeyler oldu."

"Dinliyorum," dedim yeniden doğrulup koltuğun kenarına yaslanarak.

"Dedemle birlikte markete gitmiştik bir gün. Bana en sevdiğim şeker ya da çikolatadan almıştı. Heyecandan ölüyorum tabi... Dedemin elini bıraktım, tüm neşemle sekerek ilerlerken sağıma soluma bakmadan karşı kaldırıma doğru çikolatamı yiye yiye geçtim. Şanslıydım bana hiçbir şey olmadı ama başıma bir şey gelecek korkusuyla peşimden yola atlayan dedeme araba çarptı."

En çok da kimsesizleri buluyordu felaketler. En azından hayat dursa ve bu insanlar yeterince incindi, daha fazla üstlerine gitmemeliyim dese ne olurdu? Neden düşene hep daha büyük tekmeler atılıp yerden kalkamayacak hâle getiriliyordu insanlar?

"Ne yapacağımı bilemedim o an. Çocuğum, donup kaldım. Çevredekiler ambulans çağırdı, dedem hastaneye kaldırıldı ama durumunun çok kötü olduğunu tahmin edebiliyordum. Süratle geliyordu çünkü araba. Dedemin savrulduğunu gördüm, korkunçtu." Alt dudağını ısırarak başını iki yana sallarken gözleri yere sabitlenmişti. "Hastanenin bahçesinde, eli kolu bağlı dedemden bir haber çıkmasını bekliyordum. Sonra dedeme çarpan arabanın içindeki kadın yanıma geldi. Sultan..."

"Sultan," diye mırıldandım göz devirerek.

"Dedemin iyileşip ayağa kalkması için elinden gelen her şeyi yapacağını söyledi. Bunu yapması için kendisiyle gitmemi şart koştu tabi. Benim yüzümden dedeme araba çarptığı için kendimi suçlu hissedip Sultan'ın bu teklifini kabul ettim. Dedemin iyileşip an-

Kitaplık Rafı
Ajnova

neannemle kalan hayatlarını mutlu yaşaması karşılığında Sultan'ın kızı olmayı kabul ettim ve buraya getirildim. Diğer çocukları görene kadar söylediklerini yapacağına ve iyi bir kadın olduğuna inanmıştım. Hepsi yalanmış. Dedemin kazadan iki gün sonra öldüğünü çok sonra öğrendim."

Sultan'a karşı kalplerinde besledikleri nefret tohumlarına hak veriyordum artık. Az bile yaptıklarını düşünüyordum. Kendimi onların yerine koyduğumda Sultan'ın ölmesini istemekten başka bir şey yapmayacağıma emindim. Hepsinin hayallerini çalıp zayıflıklarını kullanmıştı resmen.

"Ve işte buradayım." Eymen gibi kollarını iki yana açarak konuştuğunda gülümsemeye çalıştım. "Sultan'a minnettar olacağım tek konu; onun sayesinde Eymen ve Saruhan'ı tanımak olur."

Eymen ağır ağır başını sallarken "Kesinlikle," diyerek İpek'in son söylediğini destekledi.

Hikâyesini anlatmayan tek kişi Saruhan'dı artık. Sıranın ona geldiğinin bilincindeydi ve bu yüzden dakikalardır sessizliğe gömülmüş ortamda birbirimize bakmak dışında bir şey yapmıyorduk.

Saruhan sessizliği oflayarak bölerken daha fazla oyalanmak yerine oturduğu yerden kalktığında şaşkınlıkla yüzüne baktım.

"Geç oldu." Salonun çıkışına doğru yürümeye başladığında her ne kadar durmasını istesem de gitmesini engelleyecek bir şey söyleyemedim. "Yatın siz de."

"Emrin olur!" derken sesimi Saruhan'ın duymayacağı şekilde ayarlamıştım.

Diğerleri gülerek öfkeli yüzüme bakarken Saruhan çoktan salondan ayrılıp merdivenleri çıkmaya başladı.

"Anlatmamak için kaçtı değil mi?" diye sorduğumda Eymen ve İpek aynı anda başını salladı. Üzüntüyle alt dudağımı büzerken "Çok mu kötü?" diye sordum çekinerek.

Kitaplık Rafı
Ajnova

"Saruhan'ın Sultan'dan önceki hayatı korkunçtu. Sultan'dan sonraki hayatı daha da korkunç oldu. Yaşamadığı felaket kalmadı, bu yüzden kaçması çok normal." İpek'in açıklamasıyla Saruhan'ı merak etmeye başladım çünkü bütün gece diğerleri kendi geçmişini anlatırken Saruhan çok fazla dalgın görünüyordu. Sebebi bu olmalıydı. Kendi yaşadıkları canlanmıştı zihninde muhtemelen.

"Üzerine gitmeyelim o hâlde," dedim ayağa kalkarken. "Bende yatmak istiyorum ama... Yardımcı olabilir misiniz? Nerede uyuyacağımı bilmiyorum." Elimi omzumun üstünden salonun girişine doğru savururken konuşmuştum. "Ve bu ev bildiğiniz gibi çok büyük. Kaybolabilirim!" İpek daha söyleyeceklerimi tamamlamadan oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi.

"Gel benimle," derken koluma girdiğinde bedenimi yönlendirmesine izin vererek peşinden gitmeye başlamıştım zaten.

"İyi geceler kızlar!" Eymen'in arkamızdan seslendiğini duyunca gülümserken İpek'te aynı şekilde karşılık verdi.

"İyi geceler." Saruhan'ı rahatsız etmek istemediğim için çok kısık bir sesle karşılık verdiğim için Eymen'in bu cevabımı duymamış olabileceğini düşünsem de önemsiz bir konu olduğu için umursamadan İpek'le birlikte merdivenleri çıkmaya devam ettim.

"Sultan madem bu kadar kötü bir kadın. Eymen'le seni nasıl bıraktı?" diye sorduğumda merdivenleri ardımızda bırakmıştık ve sol taraftaki odalara doğru yürümeye başladık.

"O dönem Sultan iyice kafayı yemişti. Çocuklarına kötü davranıyor, birçoğunu polise teslim ediyor veya sokağa atıyordu. Bir şekilde Saruhan hep onun için daha özel olmuştu çünkü istediği her şeyi, kurduğu her planı Saruhan'la kusursuz bir şekilde halledebiliyordu. Yetenekli bir çocuk uğruna birkaç çocuğu kolaylıkla gözden çıkarabilecek bir kadın."

Kitaplık Rafı
Ajnova

"Sizden umudu yoktu yani?" Kaşlarımı kaldırarak sorduğum soruya başını hızlıca iki yana sallayarak olumsuz bir cevap vermekte gecikmedi.

"Aksine. Üçümüz de Sultan'ın gözdeleriydik. Verdiği tüm işleri yüzümüze gözümüze bulaştırmadan ve Sultan'ın başını ağrıtmadan hallettiğimiz için bizim üzerimize titrerdi."

İpek'in anlattıklarıyla kafam iyice karışmaya devam ederken "Peki neden sizi bıraktı o hâlde?" diyerek sorumu yineledim ve sabırsızlandığımı görünce gülmeye başladı.

"Çünkü Saruhan'm eline bir koz geçtiğinde bunu bizim için kullandı. Bir nevi Sultan'ı köşeye sıkıştırıp çaresiz bıraktı ve kendisini de feda ederek elindeki kozu, Eymen ve benim özgürlüğüm için harcamış oldu."

"Gerçekten yaptı mı bunu?" Aslında bu bir soru değildi. Sadece sesli düşünmüştüm çünkü Saruhan'ın sandığımdan çok daha iyi ve fedakâr bir insan olmasını aklım almıyordu. Saruhan'ın kalbi bir masal kahramanına ait olabilecek kadar büyük ve kusursuzdu bana kalırsa.

"Gerçekten yaptı. Bu yüzden Saruhan benim için de Eymen için de her şey demek... Onun için yapamayacağımız bir şey yok." Tüm ciddiyetiyle söylediklerinin arkasında durduğunu belli eden duruşu karşısında hayrete düşmüştüm. Birbirlerine olan bağlılıkları şaşırılacak ve kıskanılacak kadar güçlüydü çünkü. "Ki zamanla sen de tanıyacak ve ne demek olduğunu kendin göreceksin."

Bir şey söylememe fırsat kalmadan odaların birinin önünde durduğumuzda İpek kolumu bırakıp önünde durduğumuz odanın kapısını açtı ve benden önce içeriye girdi. İpek'in peşinden odaya girdiğimde bu odanın da yaşadığım apartman dairesinden çok daha büyük olduğunu görmek canımı sıksa da belli etmeden etrafımı incelemeye devam ettim.

Kitaplık Rafı

Odanın ortasında dev gibi çift kişilik bir yatak ve yine eski, ahşap yatak başlığıyla son derece havalı bir odaydı. Odanın bir tarafında yine aynı koyu kahverengi tonlarına sahip kocaman bir giysi dolabı vardı. Pencerenin önünde eski usul süslemesi olan bir çift tekli koltuk ve hemen yanında giysi dolabıyla takım halinde olan büyükçe bir şifonyer bulunuyordu. Şifonyerin üzerinde birbirinin aynısı üç şamdan oldukça gösterişli görünüyordu.

Birçok insanın eski diyerek burun kıvıracağı bu ev, bu oda fazlasıyla beğenimi kazanmayı başarmıştı. Eğer kötü anılara ev sahipliği yapmamış bir ev olsa köşe bucak her yerini gezer ve ne kadar beğendiğimi her fırsatta dile getirirdim.

"Burası senin odan," dedi İpek odanın içinde durup yönünü bana döndüğünde. "Dolaplar boş tabii. Zamanla birlikte alışverişe çıkar ihtiyacımız olan her şeyi alırız." Neşeli bir tavırla burnunu kırıştırarak güldüğünde sevimli ifadesine aynı şekilde gülümseyerek karşılık verdim.

Aklıma gelen düşünceyle birlikte keyfim kaçarken saniyeler içinde yüzümdeki gülüşüm siliniverdi.

"Of, şey..." Çekingen bir tavırla konuşmaya başladığımda İpek'in de ifadesi ciddileşti ve kollarını göğsünün altında kavuşturarak bakışlarını yüzüme dikti. "Benim hiç param yok biliyorsun. Umarım yakın zamanda Sinan'ı ve paralarımı bulabiliriz de bu dertten kurtulmuş olurum. O zaman alışverişe çıkmak için can atıyor olacağım!"

"O gün gelene kadar ne yapacaksın?" İpek'in son derece mantıklı olan sorusu karşısında afallayarak elimi saçlarıma daldırdım ve tırnaklarımla başımı kaşırken vereceğim cevabı düşündüm.

"Çok mantıklı... Ne yapacağım?" diye sorusunu yineledikten sonra fazla oyalanmadan karşılık verdim. "Yanımda getirdiklerimi

Kitaplık Rafı
Ajnova

yıkayıp giyerek idare etmekten başka şansım yok." Kaşlarımı kaldırarak gülümsediğimde başını geriye atarak güldü.

"Saçmalama..." dedikten sonra yeniden gözlerimin içine baktı. "Birkaç gün içinde Acarlar'la toplantı ayarlayacağım."

İpek'in sözünü yarıda keserek "Acarlar?" diye sordum merakla.

"Burak'ın babası var ya... Âdem Yavuz'un rakibi olan, Âdem yüzünden batmanın eşiğine gelen Acarlar işte. Çizimleri onlara götürecektim?" Hatırlamam için kesik kesik bilgiler vererek yardımcı olmaya çalıştığında hatırladığımı belirtircesine başımı salladım hemen.

"Ay... Evet, evet hatırladım."

"İşte onlarla görüştüğümde çizimler için beş yüz bin lira talep edeceğim. Pazarlık yapmaya falan kalkarlarsa belki işimizi görsün diye en az dört yüz bin liraya kadar inerim. En azından kişi başı yüz bin lira kazancımız olur." Omuz silkerek sırıttığında para konusu sayesinde keyfi olduğundan daha yerinde görünüyordu.

"Kişi başı yüz bin lira mı?" Hayret içinde dudaklarımdan dökülen soruyu bile bir anlığına idrak edemeyerek afalladım. Bir gecede böyle büyük bir parayı hayatımın başka hangi aşamasında kazanabilirdim ki?

"Evet! Yüz bin lira." Coşkuyla karşılık verdiği an ikimiz de birbirimize bakarak gülmeye başladık.

"Şaka gibi..." diye mırıldanırken elimle ağzımı kapattım. "Bir gecede yüz bin lira, ne demek?" Bu soruyla birlikte bir gece olarak küçümsediğim o geceyi hatırlayınca gülüşüm terk etti yüzümü.

O gece onları yaşayacağıma beş kuruşsuz kalmayı yeğlerdim. Hayatım boyunca travma olarak zihnimin en karanlık köşesinde, her fırsatta saldırmayı bekleyecek iğrenç bir anıya sahip olmaktansa aylarca aynı kıyafetleri giyerek yaşamayı seçebilirdim.

Kitaplık Rafı

"Neyse... Ben de kaçayım artık. Saruhan sesimizi duyarsa kızar." Olumlu anlamda başımı sallamamla birlikte odanın çıkışına doğru ilerlerken "İyi geceler sana," diye mırıldandı tatlı bir tebessüm eşliğinde.

"İyi geceler, iyi uykular!" Arkasından aynı şekilde gülümseyerek seslendiğimde odadan çıkmadan önce durdu ve arkasını döndü. Eli kapının kulpunda dururken omzunun üstünden kısa bir bakış atıp başıyla son bir selam vererek odadan ayrıldı ve kapıyı kapattı.

İpek odadan çıktıktan sonra bir iki dakika öylece odanın ortasında dikilmeye devam etsem de daha fazla oyalanmadan elimde tuttuğum sırt çantamı yatağın kenarına bıraktım ve giysi dolabının olduğu tarafa doğru yürümeye başladım.

Dolabın kapağı gıcırdayarak açıldığında çıkan ses sanki büyük bir gürültü olup tüm evde yankılanmış gibi hissettirdiğinde yüzümü buruşturdum. Bir kez daha aynı gürültüyü oluşturmamak için daha yavaş davranarak dolabın kapağını sonuna kadar açtığımda dolabın en alt kısmında çocuk kıyafetleri gördüm. Karşılaştığım bu görüntüyle ürperdiğimi hissederek kapağı hızla kapattım. Eymen ve İpek'in anlattıklarıyla birlikte Sultan ve burada kurduğu düzeni hayal etmek mideme kramp sokmuştu adeta. Bir insanın, bir kadının, çocukları böyle korkunç bir hayata mahkûm etmesi ve onları kirli işleri için yetiştiriyor olmasını aklım almıyordu. Vicdan sahibi olan hiçbir insan böyle bir şey yapmazdı çünkü.

Daha bir kez olsun görmediğim ve tanışmadığım Sultan denen kadından ölesiye nefret ediyordum. Kafamın içinde ona ve onunla ilgili herhangi bir düşünceye yer vermek istemediğim için tiksinir gibi yüzümü buruşturarak başımı iki yana salladım.

Yatağın ucunda yere bıraktığım çantamı alarak yatağın kenarına koydum ve fermuarını açarak elime geçen ilk tişört ve pijamayı

Kitaplık Rafı
Ajinova

aldım. Seçtiğim kıyafetleri yatağın sol tarafına bıraktıktan sonra çantamı şifonyerin yanına bırakmak için odanın sol tarafına doğru yürümeye başladım. Oda öyle büyüktü ki insan içeride bir yerden bir yere gitmeye üşenebilirdi resmen.

Üzerimi değiştirdikten sonra yatağa girdiğimde saatin kaç olduğunu merak etsem de telefonumu yanıma almadığımı fark edince sıkıntılı bir şekilde yanaklarımı şişirdim. Şifonyerin üzerinde bıraktığım telefonu almak için yataktan çıkmaya hiç niyetim yoktu. Bir kez daha oflarken başımı sandığımdan çok daha yumuşak olan yastığa koydum ve tavanı izlemeye koyuldum.

Eymen'in evindeki kanepeye bile daha yeni yeni alışmaya başlarken şimdi de bambaşka bir evde, kime ait olduğunu dahi bilmediğim kocaman bir yatakta uyumaya çalıştığıma inanamıyordum.

Tüm bunları düşünerek huzursuzluğumu hat safhaya çıkardığımda, rahat edemediğimi hissettim.

Ellerimi başımın altında birleştirerek tıpkı Saruhan gibi tavanı izlemeye devam ettim. Eymen'in evindeyken de sabaha karşı uykuya dalıyorduk. Benim zorlamamla biraz da olsa sohbet ettiğimizde kendimi daha rahat hissediyor ve uykuya daha rahat teslim oluyordum.

Bu düşünceyle keyfim iyice kaçarken Eymen'in salonunda olmak istediğimi fark ettim. Bu devasa evde, yaşadığım evden bile büyük olan bu oda da yalnız olma fikri her geçen saniye daha ürkütücü gelmeye başlıyordu.

Aniden odanın karanlığında birilerinin dolaştığını hissetmeye başladım. Korkuyla yattığım yerden sıçradığımda titriyordum. Yatağın ortasında oturmuş, dizlerimi karnıma kadar çekerek kendime sarılmıştım.

Odanın uçsuz bucaksız görünen karanlığına gözlerimi kısarak baktığımda gördüğüm hareketlilik yüzünden boğazım kurumuştu

Kitaplık Rafı
Ajnova

ve kalbim göğüs kafesimi yumrukluyordu. Orada sahiden biri var mıydı yoksa ben hayal mi görüyordum?

Saruhan'ın söyledikleri aklıma geldiğinde nefes alıp vermekte zorlanmaya başladım. Bu evde onlarca çocuğun öldüğünü söylemişti. Onların hayaleti huzursuzca dolaşıyor olabilirler miydi?

Kim bilir, o çocukların ruhları bu eve dadanmışlardı ve burada yaşayan herkesi rahatsız ediyorlardı. Bu yüzden terk edilmişti belki de?

Tüm bunların saçmalık olduğunu düşünerek kendimi sakinleştirmeye çalışsam da her an birisi bir yerden çıkıp dokunacakmış gibi hızlıca etrafıma bakınmaya devam ediyordum.

Korkutucu düşünceler beynimi kemirirken bu odada yalnız kalmama imkân yoktu. Diğerlerinin yanında olmak istiyordum fakat ev o kadar büyük ve o kadar fazla odaya sahipti ki... Odamdan çıktığım anda kaybolurdum. Ayrıca bu odada bile bu kadar halüsinasyon görüyorsam evin tamamında yalnız başıma dolaşırken yaşayacağım korkuyu tahmin bile edemiyordum.

Odadan ayrılma fikrinden bu sebeple vazgeçtiğimde derin bir nefes alarak cesaretimi topladım ve üzerimdeki yorganı atmamla yataktan fırlamam bir oldu. Odanın neresinde ne eşya olduğunu umursamadan kapıya doğru koşarken bir yere ya da bir insana çarpmamak için dualar ediyordum.

Titreyen nefesim koşmamı zorlaştırsa da saniyeler içinde kapıya ulaştığımda elim bir ışık düğmesine denk gelene kadar duvarlara vurmaya devam ettim.

Nihayet elimin altında hissettiğim düğmelere telaşla basarak hepsinin yönünü aşağı doğru getirdiğimde oda saniyeler içinde epey aydınlık bir hâl aldı.

Biraz önceki düşüncelerimin tamamının kendi uydurmam olduğunu gözlerimle görmek son derece rahatlatsa da hâlâ titriyor-

Kitaplık Rafı
Nihova

dum ve bu yabancı evde yalnız olma fikrini kabullenemiyordum. Dolabın içindeki eski çocuk kıyafetlerini görmek iyi gelmemişti. En çok onları hafızamdan atamadığım için kendimi daha çok korkutacak düşüncelere kapılmıştım dakikalar içinde.

Bir iki dakika boyunca duvara sırtımı yaslayarak bütün geceyi nasıl geçireceğimi düşündüm. Odaya İpek'le girdiğimde son derece gösterişli ve şık bulduğum şamdanların bile şimdi ne kadar korkutucu geldiğini fark edince gözlerimi kaçırdım. Tam o sırada bakışlarım şifonyerin üzerindeki telefonuma takıldığında zafer kazanmış gibi sırıtmaya başladım.

Sağımı ve solumu kontrol ederek odada benden başka kimsenin olmadığından emin olduktan sonra sırtımı duvardan çektim. Ellerimle duvardan destek alırken "Bir... İki... Üç!" dememle şifonyere doğru koşmaya başlamam bir oldu.

Kendi evimde yalnız yaşamaya başladığım ilk zamanlar hissettiğim korkuları hissediyordum resmen. O zamanlarda da bir odadan diğerine giderken ışıkları kapattığım an koşuyordum çünkü peşimden birileri gelip beni kovalıyormuş gibi hissediyordum. Ve bu his insanın ödünü koparıyordu!

Titreyen parmaklarım güçlükle telefonumu zapt ettiğinde vakit kaybetmeden rehbere girdim ve Saruhan'ın numarasını bulmaya çalıştım.

Rehberde dolaştığım bir iki dakika boyunca Eymen'e minnettarlığımı düşündüm. Eğer o olmasaydı şu an hiçbirinin numarasına sahip olamayacaktım ve odada korkudan yalnız başıma iyice kafayı yiyecektim. "Acil bir durum olur, lazım olur kaydet" dediği gün sürekli yan yana olacağımızı ve hiçbir zaman numaralarına ihtiyaç duymayacağımı söylediğim için de ayrıca ilk fırsatta özür dileyecektim.

Kitaplık Rafı
Ajanova

Saruhan'ın numarasını bulur bulmaz arama tuşuna bastım ve telefonu kulağıma götürerek çalmasını bekledim. Bir yandan telefonu açması için dualar ederken diğer yandan sürekli sağımı ve solumu kontrol etmeye devam ediyordum. Eğer bu eve direkt gece vakti gelmemiş olsaydım, gündüz gözüyle iyice gezinme şansım olsaydı bu kadar korkmazdım. Bu ilk geceyi atlatana kadar bu ev benim için adeta perili köşktü.

Telefon hâlâ uzun uzun çalmaya devam ederken Saruhan'ın uyumuş olma ihtimaliyle ağlamaklı bir şekilde yüzümü buruşturdum. Eğer uyuduysa ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü.

"Ne oldu?" Saruhan'ın sesini duyduğum an sevinçten çığlık atmak istesem de sakin kalarak cevap verdim fazla oyalanmadan.

"Saruhan?" dedim sanki telefonu açtığından ve konuştuğum kişinin kendisi olduğundan emin olmak istermiş gibi.

"Söyle?" dediğinde sesini duymak bir anda sakinleşmemi sağlamıştı ve o an her zamanki kabalığıyla telefonu açması, benimle yine kaba bir tavırla konuşmasına sinirlenerek kaşlarımı çattım.

Normalde olsa bu şekilde davrandığı için onunla tartışmaya girerdim fakat bu gece ona ihtiyacım olduğu için alttan almaktan başka şansım yoktu.

"Saruhan..." diye mırıldanırken hâlâ ne söyleyeceğimi düşünüyor ve durumumu nasıl ifade edeceğimi bulmaya çalışıyordum.

Korktuğumu söylemek istemiyordum fakat deli gibi korkarken başka nasıl bir yalanla yalnız kalmak istemediğimi ve odanın içinde koşturan çocuklar gördüğümü söyleyecektim ki?

"Bir daha Saruhan dersen telefonu kapatırım." Bıkkınlıkla soluduğunu duyunca iyice gerilmeye başladım ve alt dudağımı dişleyerek olduğum yerde ayaklarımı yere vurdum öfkeyle.

Kitaplık Rafı
Ajnova

"Tamam, tamam. Saruhan ya şey..."

Dıt dıt dıt.

"Saruhan?"

Duyduğum şeyin gerçek olmamasını umarak Saruhan'a seslendiğimde karşıdan herhangi bir karşılık gelmeyince telefonumu kulağımda çekerek ekrana baktım.

Gördüklerim karşısında şaşkınlıktan ağzım açık kalmış bir şekilde ekrana bakmaya devam ederken yaşadığım tüm korku uçup gitmişti. Gerçekten söylediğini yapıp üçüncü kez Saruhan dediğim için telefonu yüzüme kapattığına inanamıyordum.

Biraz önce korkuyla titreyen ellerim şimdi sinirden titremeye devam ederken son arananlar kısmından adına bakarak öfkeyle gözlerimi kıstım. Bu kadar domuz olmasını bir türlü anlayamıyordum ve anlayamayacaktım da.

Ne yaparsa yapsın şu an Saruhan'a ihtiyacım olduğu için ondan nefret edebilecek durumda değildim. Sakin kalabilmeyi dileyerek derin bir nefes aldıktan sonra telefonun ekranını deler gibi sert bir şekilde vurarak Saruhan'ın ismine tıkladım ve yeniden telefonu kulağıma götürerek açmasını bekledim.

Sonuna kadar çalmasını bekledim. Saruhan telefon tam kapanmak üzereyken açtı ve düz sesiyle konuşmaya başladı.

"Söyle?" dedi iç çekerek. "Son şansın bu. Bir daha açılmaz bu telefon."

Tek cümlede derdimi söylememi istediği için ne yaptığını ne durumda olduğunu sormadan direkt durumumu özetleyecek bir cümle kurdum.

"Yanıma gelir misin?" Telefonun diğer ucunda olmasına rağmen afalladığını ve yüzünün şaşkın bir ifadeyle gerildiğini tahmin edebiliyordum.

Kitaplık Rafı

Dıt dıt dıt.

Dehşete düşmüş bir ifadeyle telefonu kulağımdan çekip boş boş ekrana bakarken bağıra çağıra Saruhan'a küfretmemek için zor tutuyordum kendimi.

Beni bu eve getiren, bu odaya tıkan oyken nasıl bu kadar umursamaz davranabilirdi?

İnsan gibi yanıma gelmesini rica etmiştim ve bunu söylerken sesimi olabilecek en ince ve en sevimli çıkabilecek tona indirmiştim. Buna rağmen acil ya da önemli bir durumun olabileceğini düşünmeden telefonu ikinci kez yüzüme kapatacak kadar duyarsız olmasının şaşkınlığıyla dakikalarımı harcadım.

Akrep ve yelkovan peşi sıra birbirlerini kovalarken tüm korkularımdan sıyrılmış, odanın içinde volta atıyordum.

Saruhan'ın yaptığını bir türlü hazmedemiyor, suratının ortasına sağlam bir yumruk indirerek rahatlamak istiyordum. Yumruk atmayı bilmeyen bir insan olarak son zamanlarda suratını yumrukla dağıtmam gereken insan sayısının ne kadar çoğaldığını düşündüğümde elimi alnıma bastırarak gözlerimi kapattım ve şifonyere doğru yürümeye devam ettim.

Derin derin nefes alıp vermek böyle durumlarda hep işe yarıyor ve sakinleşmemde yardımcı oluyordu. Telefonu ilk kapattığı anla kıyasladığımda şimdi daha iyi hissetmeme rağmen hâlâ sinirli olduğumu da biliyordum.

Sinirlenmenin hiçbir işe yaramayacağını düşünerek Saruhan'ın yaptığına olumlu açıdan bakmaya karar verdim. Korktuğum için onu çağırmıştım fakat o beni umursamayarak sinirlendirmişti ve bu yüzden korkularımın tamamı uçup gitmişti. Yani bu şekilde baktığımızda dolaylı yoldan yardımcı olan yine Saruhan olmuştu.

Eski mimariye uygun olarak normalinden çok daha uzun ve geniş olan pencerelerin oval üst görüntüsü dikkatimi çektiğinde

Kitaplık Rafı

perdeyi sonuna kadar açtım ve pencerenin tam karşısında ellerimi göğsümün altında birleştirerek dışarıyı, karanlık orman yolunu izlemeye başladım.

İki, üç dakikalık bir zaman diliminin ardından karanlığı izlemeye dalıp gitmiştim. Aniden duyduğum gıcırtılarla yataktayken zihnime hücum eden korkular yeniden kafamın içinde koşturmaya başladı. Çığlık atarak arkamı döndüğümde elimin teki istemsizce pencerenin kenarından tutundu.

Her an daha çok gıcırdayan ahşap kapı yavaş yavaş açılırken koridorun sarı ışığıyla ürkütücü bir ev izlenimi yaratmaya devam ediyordu.

Sırtımı bu kez pencereye yaslamıştım. Korkuyla çarpan kalbimin gürültüsünün odada yankılanacağı düşüncesiyle nefesimi tuttuğumda gözlerim kapıya kenetlenmiş, kimin geldiğini öğreneceği anı bekliyordu.

Saniyeler içinde aralanan kapıdan içeriye giren iri, uzun bir silueti gördüğümde odanın ışıkları sayesinde kısa sürede Saruhan'ın yüzünü seçebilmiştim. Eğer ışıkları açmamış olsaydım çoktan korkudan bayılmış olacağıma emindim.

"Saruhan?" Sesimin titremesine aldırış etmeden bedenimi pencereden ayırdım ve birkaç adım öne çıktım. "Ne işin var burada?"

Kapı aralığından bakmak yerine odaya tamamen girdikten sonra kapıyı ardından kapattı ve odanın ortasına doğru ağır ağır yürürken herhangi bir karşılık vermedi.

"Yanına gelmemi istemiştin."

Tam karşımda durup gözlerimin içine bakarken sarf ettiği kelimeleri algılamakta güçlük çekiyordum çünkü zihnimin içinde Saruhan'ın varlığıyla köşe bucak kaçışan korkularım dikkatimi dağıtıyordu.

Kitaplık Rafı

"Geldim işte."

Ellerini hafifçe yana açarak kurduğu son cümlenin ardından kaşlarını kaldırarak yüzüme bakmaya devam etti.

"Ben... şey..." Hâlâ ona doğruları anlatıp anlatmamak konusunda emin değildim çünkü şu an benim için korkutucu gelen şeylerle sabah alay edeceğime emindim.

"Sabaha kadar seni bekleyecek değilim. Söyle ne söyleyeceksen." Çattığı kaşlarının altındaki yeşillerinin kısıldığını görünce hızlıca başımı sallayarak duruşumu dikleştirdim ve anlatmaya başladım.

"Bu ev... Bu oda çok büyük ve ürkütücü. Biraz önce zifiri karanlıktı ve bir şeyler gördüğümü sanıp çok korktum." Saruhan lafımı dolaştırmamı istemediği ve bundan hoşlanmadığı için doğruca anlatmıştım her şeyi. "Yalnız kalmak istemiyorum. En azından ilk gün için... Bugün de aynı odada kalsak olmaz mı?"

İstediğini elde etmek için çocukların başvurduğu taktikleri Saruhan'da denemek üzere yüzümü hem ağlamaklı hem de sevimli bir ifadeye büründürerek gözlerinin içine bakmaya başladım.

Ellerini beline yerleştirerek bir adım geriye çıktı. Hemen sonra kendi etrafında dönerek odanın içini incelerken kıkırdadığını duydum.

"Tüm o tantana bunun için miydi?" Alaycı tavrına karşılık yüzümdeki ifade koşarak uzaklaşırken öfkeyle çattığım kaşlarımın altından dik dik yüzüne baktım.

"Ne gülüyorsun?" diye terslerken kollarımı göğsümün altında birleştirdim. "Kusura bakma perili köşkünde rahat edemediğim için!"

Yüzümü inceledikçe gülmeye devam ederken kaşlarımı var gücümle çatmaya devam ettim. Bir süre karşılıklı olarak sürdürdüğümüz mimik savaşlarının ardından aramızdaki mesafeyi kapatmak üzere birkaç adımla yanıma geldi Saruhan.

Kitaplık Rafı
Ajnova

Sadece bir adım... Belki de daha az bir mesafeyle tam karşımda duruyordu şimdi. Bu kadar yakın olması ve uzun boyu yüzünden başımı yukarı kaldırarak bakmak zorunda kalmıştım. İki yanında duran elleri aniden hareketlendiğinde irkilsem de bir şey yapmadan olduğum gibi durmaya devam ettim.

Saniyeler içinde yüzüme doğru uzanan ellerinin parmak uçları şakaklarıma dokundu.

"Bundan böyle..." Baş parmakları kaşlarımın ucuna dokunduktan sonra usulca yukarı doğru baskı uygulandığında yaşadığım şaşkınlık yüzünden kendimi serbest bıraktım ve parmaklarının dilediği gibi kaşlarımı hareket ettirmesine izin verdim. "Benim yanımda kaşlarını çatmanı yasaklıyorum."

Yeşillerinden gözlerimi alamazken söylediklerine odaklanmam zor oluyordu fakat sesi öyle net çıkıyordu ki... Söylediği her şey tekrar tekrar kafamın içinde yankılanmaya devam ediyordu.

Kaşlarımı düzelten parmakları yanağıma doğru hareketlenmeye başladığında tenimin üzerinde bir yol takip eder gibi usul usul ilerliyordu.

Biraz sonra parmak uçları dudaklarımın kenarına dokunduğunda "Ve hep güleceksin. Zorundasın." Kenarlarından dudaklarıma doğru okşayan parmaklarıyla gözlerimi yummak istesem de hareketsiz kalmaya devam ettim.

Yüzüm avuçlarının arasında olduğu için titrediğimi hissetmesinden deli gibi korkuyordum fakat bunu önemsemeden gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Bana hâlâ emir veriyor olsa da bu kez istediği şeyler başkaydı. Kalbimin mutlulukla çarptığını hissediyordum.

Yanaklarımdaki sıcaklık bedenime yayılmaya başladığında utançla gözlerimi gözlerinden kaçırdım. Yüzüm hâlâ avuçlarının

Kitaplık Rafı
Ajanda

arasında olduğu için başımı oynatamamıştım. Bu yüzden gözlerinden kaçırdığım bakışlarım iri dudaklarına takıldığında büyükçe yutkundum.

"Gözlerime bak."

Konuştuktan sonra dudaklarını yaladığını görünce söylediğini yerine getirip yeniden bakışlarımı gözlerine çevirdim.

Gözlerini bir maske gibi kullanıyor ve duygularını çok rahat bir şekilde herkesten saklayabiliyordu. Başaramadığı tek şey gözlerinin ardındaki gölgeleri saklayamıyor oluşuydu. Hüznün silueti orada durmuş bana bakıyordu çünkü.

En son bu odanın içinde kendi paranoyaklığımın sonucunda deli gibi korkuyorken şu an neden böyle bir durumun içinde olduğumu aklım almıyordu.

"Anladın mı beni?"

Tüm ciddiyetiyle sorduğu soru karşısında hipnoz edilmiş gibi olumlu anlamda başımı sallayarak anladığımı belirttiğimde aynı şekilde başını salladı.

"Güzel." Elleri yüzümden ayrıldıktan sonra arkasını dönüp yürümeye başladı.

"Yatağa geç."

Nereye gittiğini bilmesem de odadan çıkıp gitme ihtimali ödümü kopartıyordu. Ne yaptığını görmek için beklemek yerine söylediğini yapmak üzere yatağa doğru yürümeye başladım.

Yavaşça yorganın ucundan tutarak tek bacağımın üstüne, yatağın ortasına oturdum. Hemen sonra yorganı üzerime çekerek bacaklarımı yatağın ucuna doğru uzatırken bakışlarım Saruhan'ı izlemeye devam ediyordu.

Kapının hemen sağ tarafında kalan büyük dolabın kapaklarını açmış bir şeyler ararken daha çok merak etmeye başladım. Birkaç

Kitaplık Rafı
Nihova

dakika içinde dolabın geniş bölmesinden oldukça büyük bir yorganla geri döndüğünde şaşkınlıkla yüzüne baktım.

Yorganı yere attıktan sonra yatağın ayak ucuna doğru serdi. Oldukça kalın ve geniş olan yorgan tek başına neredeyse bir yatak rahatlığında görünüyordu. Hemen sonra yatağın etrafından dolaşıp yanıma geldiğinde duruşumu dikleştirdim ve ne yapacağını görmeyi bekledim.

Yataktaki üç yastıktan birini aldıktan sonra tekrardan kendi yaptığı yer yatağına döndü. Yastığı, yorganın şifonyer tarafındaki ucuna attıktan sonra ayakkabılarını bir kenara çıkarıp kendini sırt üstü yatağa attı.

"Öyle rahat edebilecek misin?" diye sordum vicdan azabı çekerken.

Ellerini başının altına alıp her zamanki gibi tavanı izlemeye koyulduktan sonra "Yanına geleyim istersen?" dedi alaycı bir tavırla.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanırken her ne kadar alaycı tavrından kalan bir gülüş olsa da dudaklarının kenarına düşen tebessümün gölgesi istemsizce beni de gülümsetti.

Cevap vermeden tavanı izlemeye devam etti. Yatağını öyle bir yere kurmuştu ki beline kadar görebileceğim bir yerde ve rahatlıkla yüzünü inceleyebileceğim bir konumdaydı.

Öne doğru eğilerek ellerimi kucağımda birleştirip bana bakmadığı için Saruhan'ın yüzünü incelemeye devam ettim. Bakmasa da kendisine baktığımı her zaman bilirdi.

Şimdi de bunun farkında olduğu için "Beni izlemeyi bırak ve uyu," dedi tok sesiyle.

"İyi be, tamam!" Her gece bu huysuzluğu yapıyor ve sinirlerimi bozuyordu.

Aniden ağzımdan kaçan tepkimi umursamadan kendimi yatağa bırakıp hışımla yorganı omuzlarıma kadar çektim. Sırt üstü yat-

Kitaplık Rafı

tığım için Saruhan'ı göremediğimi fark edince sağ tarafa dönerek elimi yanağımın altına koydum.

Yorgan omzuma kadar çekili olduğu için bu kez ona baktığımı anlamasına imkân yoktu.

On dakikaya yakın bir süre odanın sessizliği eşliğinde boş boş etrafı izlemeye devam ettikten sonra yeniden gözlerim Saruhan'ın yüzüyle buluştu. Tam da tahmin ettiğim gibi gözünü bile kırpmadan tavana bakıyor, düşüncelerle boğuşuyordu.

"Saruhan..." diye mırıldandım.

Derin bir nefes alıp verdiğini belirtir gibi kısa süreliğine gözlerini kapattı ve sonra bir nefes daha çekti içine. "Çok fazla Saruhan diyorsun!"

"Adın Saruhan... Ne diyeyim, Saruş mu?" Son söylediğimle birlikte kendime engel olamayıp kıkırdarken başını sola çevirip yorganın ardından öfkeyle gözlerimin içine baktı.

"Şımarıyorsun." Bakışlarını yeniden tavana çevirirken kaşlarını çattı. "Sonra başına bir şey gelince ağlama."

"Bunun için eğitim aldın mı? Sadece merak ediyorum." Yorganı belime kadar açarak dik dik yüzüne baktım.

Tekrardan başını çevirip bana bakarken "Ne için?" diye sordu anlamayarak.

"Bu kadar kibirli ve domuz olabilmek için!" Her ne kadar çekiniyor olsam da kendimi tutamayarak içimdekileri rahatça ortaya dökmenin mutluluğuyla çenemi dikleştirdim.

"Bu da not alındı."

Başını ağır ağır sallayarak önüne döndüğünde korkuyla yutkundum. Yine tikleri sayıp hiç beklemediğim bir anda cezan bu diyerek başıma bir bela açacağından adım gibi emindim.

Öfkeyle yanaklarımı şişirerek bakışlarımı Saruhan'dan çektim.

Kitaplık Rafı
Ajnova

İki elimi de yanağımın altında birleştirirken sinirle burnumdan soluyordum. Bu gece için bu son konuşmamızdı. Daha fazla tartışacak hâlim yoktu.

Sessiz kalarak uykuya daha çabuk teslim olma düşüncesiyle zamanımın tamamını öylece karşıya bakarak geçirdim.

Yarım saate yakın bir süre boyunca Saruhan gibi düşüncelere dalıp kendi zihnimin duvarları arasında inzivaya çekildikten sonra aklıma gelen bir soruyla dikkatim dağıldı. Bunu Saruhan'a sormakla sormamak arasında büyük bir çelişki yaşayarak geçirdiğim beş dakikalık sürenin ardından sormaya karar verdim.

Derin bir nefes alırken kalbimin hızlandığını hissettim.

"Hikâyeni merak ediyorum," diyerek konuşmaya başladım. "Seni tanımak istiyorum çünkü. Geçmişine misafir olmak istiyorum." Fevri bir cevap vermemesi için sormadan önce onu yumuşatacak açıklamalar yapıyordum. "Eğer sende istersen... Çocukluğunla tanışmayı çok isterim."

İki üç dakika boyunca hiçbir tepki vermedi. Gözünü bile kırpmadan tavana bakmaya devam etmesinin oluşturduğu gerginlikle göğsüne baktım. Nefes alıp vermesi bile kısa ve kesik kesikti.

İpek'in Saruhan hakkında, tüm yaşadıklarının ne kadar ağır olduğunu söylediği aklıma gelince bunu Saruhan'dan istediğim için pişmanlık duymaya başladım.

"Anlatacağım." Çoktan ümidimi kesmişken Saruhan'ın sesiyle irkildim. Heyecanla ona bakarken başını çevirdiğinde ne yapacağımı bilemedim. "Anlatacağım ve bitirdikten sonra tek kelime etmeden susup uyuyacaksın."

"Tamam, anlaştık."

Ellerim yanağımın altında olduğu için başımı olumlu anlamda sallarken bu hareketim belli belirsiz görünmüştü.

Kitaplık Rafı
Ajanda

"Senin gibi bende annemi çok küçük yaşımda kaybettim. Hiç tanımadım onu. Hastaymış, çok hasta. Annem öldükten sonra iki yaşına kadar babam tek başına büyütmüş beni. Sonra halama vermek zorunda kalmış. Denizciymiş çünkü, bir işe çıktıklarında yıllarca dönemezler bilirsin."

Bana anlatıyor olmasına rağmen sanki odanın içinde ben yokmuşum gibi davranıyordu. Tavanla göz temasını bozmuyor, ara ara geçmişinin hüznüyle dişlerini sıkıyor ama asla dönüp bana bakmıyordu.

"Dokuz yaşına kadar beni halam büyüttü. Anne ve babamdan sonra geriye kalan tek akrabam oydu. Başka varsa bile haberim yok. Halam, babamın emaneti olduğum için üzerime titrer, ne istersem onu yerine getirmeye çalışırdı. Beni sağlıklı bir şekilde büyütüp yetiştirmek için evlenmemiş bile. Yabancı bir adam evin içinde olursa bana kötü davranır diye korkmuş."

Hikâyesinin hüzünlü taraflarına geçmemiş olmamıza rağmen şu âna kadar anlattıklarıyla bile kalbimi derin bir keder kaplamıştı.

"Beni, kendi evimde büyütmek istemişler. Bu yüzden babam beni halama verdiğinde anne ve babamın evine taşınmış hiç düşünmeden. Babam aradan geçen yedi yıl boyunca nerede, ne yaptı bilmiyorum. Ziyaretime geldi mi, beni özledi mi? Çocuk olduğum için net bir bilgi yok kafamda ama sanırım hiç gelmedi. Bu yüzden ona kızacağımı düşünen halam her gece babamla ilgili şeyler anlatırdı bana. Denizci olduğu için gelemediğini, beni aslında ne kadar çok sevdiğini anlatıp dururdu."

Derin bir nefes almak için ara verdiğinde onunla birlikte nefes aldım. Anlattıklarını dinlerken nefesimi tuttuğumu daha şimdi fark ediyordum.

Kitaplık Rafı
Nihova

"Doğum günlerimde sürekli bana mektup, kartpostal gönderirmiş. Hiçbirini atmadım. Hâlâ saklıyorum. Bir gün çıkıp gelirse onu ne kadar çok sevdiğimi göstermek için sırt çantamda sakladım hepsini."

Ağlamamak için gözlerimi Saruhan'dan kaçırdım. Ona baktıkça anlattıklarını gözümün önünde canlandırıyor ve daha da kötü hissetmeye başlıyordum.

"Dokuz yaşına bastığım hafta halamın hasta olduğunu öğrendik. Kansere yakalanmıştı. Çalışamadı. Sultan'la tanışmadan önce hırsızlığa başladım bu yüzden. Nasıl geçindireceğimi bilemiyordum çünkü. Çocuktum hem, kimse iş vermiyordu. Her işi yapabilecekken sırf çocuk olduğum için yıllarca beni koruyup kollayan kadına yardımcı olamamak koyuyordu. Anlıyor musun?"

Bir anlığına dönüp baktığında usulca başımı sallamakla yetindim.

"Son aylarda halamın bir arkadaşının evine taşınmak zorunda kaldık. Ailemin evini, her şeyimi geride bıraktım ve halam için yabancı bir evde yaşamaya başladık. En azından ona yemek pişiren, ilaçlarını veren bir insan vardı artık hayatımızda. Ben yine de halam iyileştikten sonra evimize döndüğümüzde paraya ihtiyaç duyarız diye bir şekilde insanlardan çalmaya, onları dolandırmaya devam ettim."

Kendime engel olamayarak "Nasıl?" diye sorduktan sonra her ne kadar pişman olsam da bunun için artık çok geç olduğunu biliyordum. Neyse ki tepki göstermek yerine anlatmaya devam ettiği için rahatlamıştım.

"En basitinden hiçbir şey bulamazsam elime ekmek arası bir şeyler alıyor, zenginlerin takıldığı yerlerde kalabalığa karışıyordum. Daha sonra karşıdan gelen, varlıklı görünen insanlara bilerek

Kitaplık Rafı
Ajnova

çarpıyor ve elimdeki ekmeği yere düşürüyordum. O zamanlarda da ağlamazdım hiç fakat ağlamazsam umursamazlar diye kendimi zorlayarak ağlıyormuş gibi görünmeye çalışıyordum. Çarptığım insanlar ise sanki telaştan dikkatsiz davranmış ve bir çocuğu yemeğinden etmiş gibi hissediyordu. Böylelikle özürler dileyip vicdanlarını rahatlatmak için yemeğin karşılığı olarak ellerine ne kadar geçerse parasını veriyordu. Çarptığım insan uzaklaştığındaysa yere attığım ekmeği ve içindekileri toplayıp gün boyu aynı numarayla epey para topluyordum."

"Bir çocuk için fena plan sayılmaz," diye mırıldandım.

"Hem de hiç fena sayılmaz. Çok iyi kazandırıyordu. Günlük bir garsonun kazandığından fazla kazandığıma emindim." Bu hüzünlü anıyı gözünün önünde canlandırmış gibi hafifçe gülümsedi. "Ben halam için böylesine çabalarken hastalık onu benden kısa sürede aldı. Altı ay olmadan tedavinin ağırlığına dayanamayıp beni bu dünyada yalnız bıraktı."

"Üzüldüm." Üzüntümü belirtmemi önemsemeden anlatmaya devam etti.

"Halam öldüğünde bu kez de arkadaşı beni, halamın emaneti olarak yanına almak istedi. Birkaç gün gidecek bir yerim olmadığı için bu teklifini kabul etsem de kan bağımın olmadığı bir insanın yanına sığınarak hayatımı geçiremezdim. Bir gün sırt çantamı yüklenip o evden de ayrıldım. Bir yıla yakın kendi evimden uzakta kaldığım için geri dönmek ürkütücü gelmişti. Çocuğum sonuçta, adres bile doğru düzgün aklımda kalmamıştı. Ne yapacağımı bilemeyerek sokakta geçirdiğim günlerin ardından eve dönmeye karar verdim. Çantamdan, evimizin olduğu fotoğrafı aldım ve bu fotoğrafa bakarak kendimi dönmeye ikna ettim."

Kitaplık Rafı
Nihova

"Benim yaşadığım dairenin üstündeki evden mi bahsediyoruz?" diye sorarak sözünü kestim.

"Evet. Anne ve babamın evi orasıydı. Kimsesiz kaldığım için ailemden geriye kalan tek yere dönmek istiyordum. Birkaç gün sokakta kaldığımda, hırsızlığa çıktığımda, gördüğüm kötülüklere karşı savaşacak kadar güçlü olmadığımı biliyordum çünkü. Eve dönmeye de bu yüzden karar verdim işte. Büyüyüp güçlenene kadar o evde saklanmalı ve hayatta kalmalıydım. Büyüyünce de kötü adamlarla savaşabilecektim."

Gülerek sustu birden.

"Neden güldün?" diye sordum merakla.

"Kötü adamlardan kaçarken kötülüğün anası, Sultan'la yollarımın kesişmesine güldüm. Hayatın oyunu değil ihaneti resmen. Nasılsa kimsesi yok bunun deyip bir tekme de hayattan yemişim."

"Onunla nasıl karşılaştınız?" Yeni bir soru yönelttiğimde vakit kaybetmeden cevapladı.

"Farkında olmadan çocuklarının çalıştığı mevkilere girmişim birkaç kez. Hedefine almış beni. Bu zamana kadar hiç yakalanmadım. Çocukluğumdan itibaren... Bu durum Sultan'ın ve adamlarının dikkatini çekince de peşime düştü haliyle."

"Korkunç bir kadınmış." Sesimi ben bile zor duymuştum.

"Tıpkı diğerlerine yaptığı gibi karşıma çıktığında anaç bir tavır sergiledi. Kimsesiz ve çaresiz bir çocuk için o an gökten bir melek inmiş gibi hissediyorsun. Bana da Eymen ve İpek'e söylediklerini söylemişti. Aynı şeyleri vadetti ve babamı bulmamda yardımcı olacağını söyledi. Ta ki buraya gelene kadar..." Ellerini başının altından çektikten sonra iki yana açarak konuşmaya devam etti. "İşte! Benim de kimsesizler kulübüne katılma hikâyem bu."

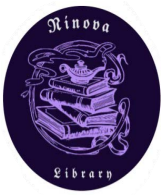
Kitaplık Rafı

"Konuşmam yasak mı hâlâ?" diye sorduğumda yeniden ellerini başının altında buluşturdu.

"Evet, yasak." Net bir şekilde konuştu. "Uyu artık."

Söylediğini yapıp arkamı döndüm ve uyumaya çalıştım fakat üçünün hikâyesi de tekrar tekrar kafamın içinde canlanırken işimi hiç ama hiç kolaylaştırmadılar. En çok da İpek'in Saruhan hakkında; asıl felaketleri Sultan'la tanıştıktan sonra yaşadı, demesi zihnimi oyalıyordu.

Saruhan'ın hikâyesi hâlâ bitmemişti ve asıl felaketleri hâlâ kalbinin üzerinde bir yük olarak taşıyordu. Bense bu geceden itibaren onların yükünü hafifletmeyi arzuluyordum.

Kitaplık Rafı
Rinova

14

İtiraf

Katlanılamayacak kadar büyük bir baş ağrısıyla gözlerimi aralarken elimi yüzüme siper etmek zorunda kaldım. Gece açık unuttuğum perdeden içeriye sızan güneşin gözlerimi yakması baş ağrımı daha da körüklemişti sanki.

Sızlanarak yattığım yerden doğrulduktan sonra Saruhan'a baktım. Saatin kaç olduğunu bilmesem de görünürde ne Saruhan ne de yer yatağı olduğu için meraklı bakışlarla odanın içine bakındım.

Odada yalnız olduğumu görünce vakit kaybetmeden ayaklarımı yataktan sarkıtıp kısa bir gerinmenin ardından ayağa kalktım.

Gece kâbusum olan odayı gündüz ışığında bir kez daha inceleyerek ağır ağır odanın ortasına doğru yürümeye devam ettim. Tam da düşündüğüm gibi gece yaşadığım korkular ve paranoyalar aklıma geldiğinde kendime gülmemek için zor durdum. O kadar saçma şeyler düşünmüştüm ki en son çocuk hayaletlerin bana dokunacağına inanıp yatağıma sindiğimi hatırlıyordum.

Daha fazla dayanamayıp gülmeye başladığımda başımı iki yana sallayarak üzerimi değiştirdim hemen. Çantamda temiz kıyafetlerim azalmaya devam ediyordu. Yine elime geçenleri giyecekken

Kitaplık Rafı
Ajanda

koltukların tekine bırakılmış kıyafetleri görünce keyfim iyice yerine geldi. Gece yaptığımız konuşmanın üzerine bunları İpek bırakmış olmalıydı.

Bir spor taytı ve ince askılı sporcu bustiyeri bırakmıştı. Günlük giyim için pek de uygun olmayan kıyafetleri buraya bıraktığı için giymek zorunda hissettim kendimi. Diğer türlü davranırsam kabalık etmiş olurdum.

Tayt ve bustiyerin ardından diğer koltukta duran siyah kapüşonlu ceketi de üzerime geçirdikten sonra yarıya kadar fermuarını çekerek hazırlığımı tamamladım. Sırtı ve omuzları çok açık olduğu için yalnızca bustiyerle durmak rahat hissettirmeyecekti. Bu nedenle ceket bırakmayı düşündüğü için İpek'e bir kez daha minnettarlık duymuştum.

Açık bıraktığım saçlarımı aynanın karşısında düzeltirken gece Saruhan'la aynı odada kalmamızı ve bana hikâyesini anlatacak kadar güveniyor olmasını buruk bir tebessümle karşıladım.

Pencereden dışarıya baktığımda büyük şehirlerin, insanın üzerine gelen devasa binaların arasında hâlâ böyle yerlerin olabildiğine inanamıyordum. Gerçekten bulunduğumuz evin etrafı bomboş ve tertemizdi. Çok uzaklarda benzer ama daha küçük çiftlik evleri vardı yalnızca. Böyle bir sabaha uyanmanın verdiği mutluluk dakikalar içinde baş ağrımı alıp götürürken merak duygusu kabardı içimde.

Vakit kaybetmeden odadan ayrılıp birçok odanın bulunduğu koridorda ağır ağır ilerledim. Evin her köşesi tarih ve yaşanmışlık kokuyordu. Bu durum hem büyüleyici hem de ürkütücü geliyor olsa da gündüz olduğu için evi daha yakından tanıyabildiğime seviniyordum.

Kitaplık Rafı
Ajnova

Aşağı inmek üzere sağ ve solda olmak üzere iki merdiven bulunuyordu. İki merdivenin ortasında ise antreye bakan, minik teras gibi bir bölme vardı. Oradan bakarak evi incelemeye devam ederken aşağıdan gelen sesler yüzüme minik bir tebessüm olarak yansıdı.

Ellerimi ceketimin cebine atarak neşeli bir şekilde merdivenleri inerken eve anbean daha da ısınıyordum. Burada, yeni hayatımda sevdiğim insanlarla olmak inanılmaz bir keyif veriyordu.

"Günaydın!" Coşkulu bir giriş yaparak salonun girişinde durduğumda herkesin burada olduğunu gördüm.

Saruhan beni görür görmez oturduğu yerden kalkıp üstüme doğru yürümeye başlayınca gülüşüm yavaş yavaş silindi yüzümden. Şaşkınlık dolu bakışlarım yüzünde dolaşırken olumsuz bir durum olup olmadığını görmek için ufakta olsa bir mimik aradım fakat yine her zamanki tepkisizliğiyle üzerime doğru gelmeye devam etti.

"Günaydın." İpek'te benim gibi spor giyindiği için mutlu olsam da hâlâ Saruhan'ın neden ayaklandığını merak ediyordum.

"Hadi, gidiyoruz." Saruhan başını hafifçe sağa yatırarak konuştuktan sonra yanımdan geçip antreye çıktı.

Saruhan'ın peşinden İpek'le birlikte salondan çıktığımızda Eymen'in ağzında büyükçe bir lokma çiğneyerek mutfaktan çıktığını gördüm. "Günaydın!" demeye çalıştı lokmasının izin verdiği kadarıyla.

"Günaydın," diye mırıldandıktan sonra İpek'e döndüm hemen. "Nereye gidiyoruz İpek?"

Öğlene kadar uyuduğum için biraz geç kalmış olabilirdim fakat bu kadar aceleyle evden çıkmamızı gerektiren nasıl bir durum vardı, deli gibi merak etmeye başlamıştım açıkçası.

"Bilmiyorum," dedi İpek omuz silkerken aynı zamanda alt du-

Kitaplık Rafı
Ajanda

dağını büzerek. "Bana spor giyinmemi ve senin için de bir şeyler ayarlamamı söyledi."

"Kahvaltı?" Eymen elindeki yarım ekmeklik sandviçi bana uzattığında boynuna sarılmamak için zor tuttum kendimi çünkü kurt gibi aç hissediyordum ve kahvaltı etmeden evden ayrılacağımız için çok mutsuz olmuştum.

"Ay... O kadar açım ki!" derken elinden aldım sandviçi vakit kaybetmen. "Açlıktan ölüyorum resmen."

"Tahmin ettim," dedi sırıtarak.

"İpek?" Sandviçten ısırmadan önce İpek'e doğru uzattığımda başını iki yana salladı hızlıca.

"Sen uyurken yedik, biz. Afiyet olsun sana." Gülümseyerek reddetmesiyle birlikte herhangi bir şey söylemeden sandviçimden koca bir ısırık aldım hemen.

"Harika olmuş!" derken daha lokmamı yutmamıştım bile. "Ellerine sağlık, bayıldım."

"Saruhan hazırlamış sabah." Eymen'in verdiği cevapla lokmam boğazımda kaldığında öksürmeye başladım. Şaşkınlığım yüzünden boğazıma kaçan lokma yüzünden nefesim kesilmişti çünkü.

"Helal, helal!" Eymen telaşla yanıma koşup sırtıma vurduğunda daha büyük öksürmeye başladım. "Ah, Armiko ah!" derken sırtıma vurmaya devam etti. "İnsan küçük ısırır biraz. Minicik ağzınla ekmeğin yarısını ısırmak neyine senin!"

En azından boğulma sebebimin Saruhan'ın elinden sandviç yediğimden değil de büyük lokma ısırdığımdan olduğunu düşünmeleri rahatlatmıştı.

Gözümden akan yaşları silerken hızlıca ağzımdaki lokmayı iyice çiğneyip yuttum ve derin bir nefes aldım.

"Açlıktan ölüyorum derken sahiden ölecektim az kalsın!" dedim nefes nefese. "Çok kötü oldum, ay..."

Kitaplık Rafı
Aprilova

"Dikkat et kendine," derken İpek elini omzuma koydu. "Hadi çıkalım istersen, arabada yersin."

"Olur çıkalım. Kızmaya başlamasın hem." Kıkırdayarak evden ayrıldığımızda Saruhan da daha yeni binmişti arabaya.

Bilerek Eymen ve İpek'in arkasında kaldım çünkü evin içini olduğu gibi verandanın da gündüz nasıl göründüğünü merak ediyordum.

Köşe takımı, sehpası ve bitkileriyle huzur dolu bir ortamı vardı resmen. Hayranlıkla verandayı incelerken sandviçimden büyük bir lokma daha ısırdım. O kadar aç hissediyordum ki biraz önceki boğulmamı umursamadan ısırmıştım.

Diğerlerini arabanın yanında görünce adımlarımı hızlandırarak verandanın basamaklarını geride bıraktım ve arabayla aramdaki birkaç adımlık mesafeyi de hızlıca tamamladıktan sonra arabanın etrafını dolaşarak koltuğuma yerleştim.

Saruhan çoktan motoru çalıştırmış hâlde beklediği için son olarak benim binmemle gaza bastı.

Yolun ilk beş dakikası boyunca kimse konuşmadı. Sessiz ve kimsenin eşlik etmediği ortamlarda bir şeyler yemekten nefret ederdim. Buna rağmen arabanın uğultusunu fırsat bilerek usulca sandviçimi yemeye devam etmiş ve çok geçmeden bitirip geriye yaslanmıştım.

"Nereye gidiyoruz harbi?" Eymen yine bildiğimiz gibi aklımdan geçen soruları dile getirerek beni büyük bir dertten kurtarmış oldu. "Tüm gün evde pinekleriz diye düşünüyordum ben."

"Kulübe gidiyoruz." Saruhan neyse ki her zaman yaptığı gibi gidince görürsünüz demek yerine oyalanmadan Eymen'in sorusunu cevaplamıştı.

"Senin kulübe mi gidiyoruz?" diye sorduğunda sesindeki şaşkınlık ister istemez beni de meraklandırmıştı.

Kitaplık Rafı

"Evet. Başka kulüp mü var sanki?" Dikiz aynasından geriye bakarak konuştu.

"Senin kulübünde mi var?" diye sordum şaşkınlıkla. "Ee... Sen bildiğin zenginsin!" Kulüplerin günlük kazandığı paraları başka kim kazanıyordu ki? Madem bir kulübü varsa neden hırsızlık gibi bir işle uğraştığına anlam verememiştim.

"Kulüp derken neyi kastediyorsun?" diye sorduğunda göz ucuyla yüzüme baktı.

Bunu sorduğuna göre yine bir şeyleri ya anlamamış ya eksik ya da yanlış anlamıştım. Buna emin olduğum için kendimi aptal gibi hissederek birkaç saniyeliğine sussam da anladığım kadarıyla sorusunu cevapladım.

"Gece kulübünden bahsetmiyor muyuz?" diye sorduğumda iyice aptalmış gibi hissettim.

Saruhan gülerken başını ağır ağır iki yana sallayarak tepki verdiğinde ağlamaklı bir ifadeyle diğerlerine baktım. Aynı şekilde onların da yüzünde alaycı bir gülüş olduğunu görünce ellerimi utançla yüzüme kapatıp kıkırdadım.

"Dövüş kulübü vardı Saruhan'ın. Ondan bahsediyoruz." İpek'in açıklamasıyla birlikte ellerimi yüzümden çektim ve şaşkınlıkla Saruhan'a baktım. Dövüş kulübü kulağa öyle havalı gelmişti ki birden hayranlık dolu bakışlarla yüzünü incelemekten alamadım kendimi.

"Sahiden mi?" diye sorduğumda yüzüme baktı. "Dövüş kulübün mü var?"

"Vardı," derken omuz silkti. "Eskiden vardı. Artık bana ait değil." Saruhan'ı dövüşürken hayal ettiğimde ona ne kadar yakıştığını düşündüm. Sert mizacına tam da böyle bir şeyin yakışabileceği düşüncesini başımı usulca sallayarak onayladım.

Kitaplık Rafı

"Neden gidiyoruz ki?" diye sordu Eymen birkaç saniye sonra.

"Armin için." Saruhan'ın cevabıyla istemsizce kaşlarım çatılırken nedenini sormak için dudaklarımı araladım fakat buna gerek kalmadan Saruhan konuşmaya devam etti. "Bundan sonra bizimleyse onu eğitmeliyiz. Kendini savunmayı öğrenmek de eğitimin en büyük parçası."

"Kendimi savunabilirim," diye yalan söylediğimde göz devirerek önüne döndü ve yola odaklandı.

"İpek ve ben de orada öğrenmiştik. O zamanlar bir kulüp değildi tabi ama her gün oraya giderdik. Saruhan bizi pataklaya pataklaya dövüşmeyi öğretti." Eymen'in sırıtarak anlattığı bu anıyı dinlerken gözümde canlandırdığımda gülmeden edemedim. "Dua et de Saruhan öğretmesin sana da. Yoksa üç ay komadasın, benden söylemesi!"

Korku dolu bakışlarım Saruhan'a döndüğünde dudağının kenarına çarpık bir gülüş ilişti. "Merak etme, ben öğretmeyeceğim." Saruhan gülmeye devam ederken kendimi dövüşürken hayal ettim ve bu düşünce fazlasıyla hoşuma gittiği için sırıtmaya başladım. "Ben sadece eğitimin boyunca gözetmen olarak, iyice eğitildiğinden emin olmak için yanında olacağım."

"Çabuk öğrenirim," dedim hevesli bir şekilde.

"Sinan'ın suratına yumruk indirmek istiyorsan, bunu bilinçli yapmanı ve zevk almanı isterim." Saruhan sadece bu cümlesiyle tüm gün boyunca dilediği her zorbalığı yapabilirdi bana. Keyfimi tek cümleyle o kadar yerine getirmişti ki şu an dünya yansa umurumda olmayacak kadar mutluydum.

"Bak işte şimdi derslerime daha çok çalışmam gerektiğine karar verdim," derken intikam ateşinin kalbimin üzerinde harlandığını hissettim. "Kendi işimi kendim görmekten hoşlanmışımdır her zaman. Bunu sağladığın için şimdiden teşekkür ederim."

Kitaplık Rafı

Sadece başını sallayarak karşılık verdikten sonra kendimi dövüşmeyi bilen ve düşmanlarını yumruklayan bir kadın olarak hayal etmeye başladım. Tüm bu güzel hayallerin arasında zamanın nasıl geçtiğini anlayamamıştım. Ancak araba durduğunda gerçek dünyaya dönmüş ve başımı kaldırıp Saruhan'a baktım.

"Geldik," dediğinde merakla sağ tarafa baktım.

Eymen ve İpek yine bizden önce arabadan indiğinde hâlâ sağ tarafımdaki iki katlı eve bakıyordum. Saruhan'ın evinden çok daha küçük olsa da normal evlerle kıyasladığımızda yine büyük olan ev dışarıdan normal bir yaşam alanıymış gibi görünüyordu.

"Hadi, gel."

Saruhan'la birlikte arabadan indiğimizde arabanın ön tarafından dolaşarak hızlıca yanıma geldi. Birlikte evin bahçesinde ilerlerken uzaktan kumandayla arabayı kilitledi ve cebine koydu.

"En çok burası benim," dedi gülümseyerek. "Yaptığım işlerden ve Sultan'dan çaldığım paralarla burayı kurdum." Evin bahçesinden doğruca arka tarafına doğru yürürken meraktan ölmek üzereydim.

"Gerçek bir eğitim yeri mi burası? İnsanlar gelip ders alabiliyor mu yani?" diye sordum Saruhan'ın yanında yürümeye devam ederken.

"Hayır. Sadece..."

"Saruhan?" Arka bahçenin girişinde Eymen ve İpek'in yanındaki yabancı adamın seslenmesiyle Saruhan'ın sözü yarım kalmıştı.

Altında yalnızca bir spor şortu olan, üstü çıplak genç adamın kim olduğunu merak ederken koşar adımlarla Eymen ve İpek'in yanından ayrılıp bizden tarafa doğru gelmeye başladı. Vücudunun birçok yerinde bulunan dövmeler dikkatimi çekmişti. Esmer ve formunda görünen vücuduna ayrı bir hava kattığı inkâr edilemez

Kitaplık Rafı

bir gerçekti. Siyah kısa saçları ve yine saçlarına eşlik eden koyu kahve gözleriyle Saruhan kumral olmasına rağmen bu adamın yanında sarışın gibi kalıyordu.

"Hoş geldin!" Adamın terli olmasını umursamadan sıkıca sarıldığında Eymen'in arkasındaki düzeneğe ve oradaki gençlere baktım. Dövüş talimi yaptıkları için hepsi soluk soluğa ve terliydiler.

Saruhan ve genç adam ayrıldıklarında gözler doğrudan üzerime döndü. Adamın eli bana uzanırken "Merhaba," dedi.

Beyaz, kirli ince bir bezle sardığı elini vakit kaybetmeden sıktığımda "Merhaba," diyerek karşılık verdim.

"Uygar ben. Uygar Atılgan." İri kolları, henüz antrenmandan çıktığı için şişen iri damarlarıyla daha ürkütücü görünüyordu. Buna rağmen elimi son derece nazik bir şekilde sıkması nezaketli bir insan olduğunu gösterirdi.

"Armin ben de. Memnun oldum," derken gülümsemeye çalıştım.

"Ben de öyle, memnun oldum." Ellerimiz ayrıldığında Uygar'ın bakışları yeniden Saruhan'a döndü. "Hiç haber vermedin. Çok şaşırdım!" Kocaman açtığı gözleriyle bir bana bir Saruhan'a bakarken şaşkınlıkla gülümsedi. Kemikli yüzü ve esmer teniyle fazla çekici bir yüzü vardı.

"Ani gelişti her şey," derken başını salladı Saruhan. Biraz önce dövüştükleri yere doğru ağır ağır yürümeye başlarken konuşmaya devam etti. "Haber vermek aklımın ucundan bile geçmedi."

"İyi yapmışsın, iyi yapmışsın da... Önemli bir durum yok değil mi?" Birkaç hızlı adımla Saruhan'ın önüne geçtikten sonra durdu ve meraklı bakışları yüzünü incelemeye başladı.

"Sorma Uygar... Yakında çok büyük bir savaşın içinde olacağız. O zaman geldiğinde sana çok daha büyük işler düşecek fakat şimdilik önemli bir işimiz yok," dedikten sonra omzunun üstünden arkaya, bana baktı. "Armin ekipte yeni. Eğitilmesi gerekiyor."

Kitaplık Rafı
Ajnova

"Çok kolay, kısa sürede hallederiz!" Başını sallayarak bana baktığında dövüşme fikri arabadaki kadar cazip gelmiyordu artık. Temastan pek fazla hoşlanan bir insan olmamıştım hiçbir zaman. Dokunmanın bile rahatsız ettiği durumda kavga ederken ne yapacağımı düşünmeye başladım.

"Burayla ilgilenemeyeceğimi anladığımda Uygar'a devrettim," diyerek bana döndü Saruhan. "Yıllardır burada beni temsil ediyor, çocukları benim adıma eğitiyor. Hem sokak çocuklarına kalacak yer hem de kendilerini savunacak bir eğitim merkezi haline geldi burası."

"Kesinlikle öyle," derken Saruhan'a minnettar olduğunu belirtircesine başını salladı. "Bahsettiği çocuklardan biri de benim bu arada."

Saruhan'ın önünden çekildikten sonra ağır ağır yürümeye devam ettik üçümüz.

"Ben on yedi yaşındayken başladı tüm bunlar..." derken ellerini iki yana açtı. "Saruhan, bir gece beni ölümden kurtardı diyebiliriz. O olmasaydı şu an hayatta değildim. Beni kurtardı, bana kalacak yer verdi. Dövüşmeyi ve en önemlisi hayatta kalmayı öğretti." Hayranlıkla Saruhan'a bakıyor, söylediği her kelimeyi Saruhan'ın duyduğundan emin olmak istiyor gibi görünüyordu. "Yani kısacası Saruhan bana yeni bir hayat verdi. Onun yokluğundaysa ondan aldığım emaneti hakkıyla yaşatıyor ve benim gibi olan tüm çocuklar için var gücümle savaşıyorum."

Uygar'ın anlattıklarıyla o kadar duygulanmıştım ki... Saruhan Kalaycı'ya, onun gösterdiği kadarıyla tanıdığımda sinir oluyordum. Çevresindeki insanların gösterdiği Saruhan Kalaycı ise tamamen hayran olunası ve tapılası bir karakterdi benim için.

Kitaplık Rafı

Saruhan Uygar'ın çıplak omzuna elini attığında birbirlerine gülümsediler. Benden ayrılarak bir şeyler konuşmaya devam ederken birkaç adım uzaklaştılar.

"Armin!" dedi Saruhan başıyla yanına gelmemi işaret ederken. "İpek!" Aynı şekilde İpek'i de çağırdığında kalbim heyecandan hızla çarpmaya başladı. "Geçin bakalım." Ortadaki alanı işaret ettiğinde dehşete kapılmış bir ifadeyle dövüş alanına bakakaldım. "Armin ne yapabiliyor, bir görelim."

"Hemen mi?" diye sorduğumda sesim titremişti.

"Dövüşmen gerektiğinde randevu mu vereceksin?" diye sorarken kaşlarını kaldırdı. "Hemen." Bir öğretmen edasıyla duruşunu dikleştirdiğinde bu tavır yüzündeki ifadesine de yansımıştı.

İpek ceketinin fermuarını hızla açıp üzerinden çıkardıktan sonra Eymen'e verdi ve boş alana doğru seri adımlarla ilerledi. Onun aksine korkulu bakışlarla alana bakmaya devam ederken ağır ağır fermuarımı açmaya başladım. Kollarımı olabilecek en yavaş şekilde ceketten çıkardıktan sonra Eymen hızlıca yanıma geldi ve benim ceketimi de aldı.

"Saçlarını topla." Çenesinin ucuyla bileğimdeki lastik tokayı işaret ettiğinde anlamam birkaç saniyemi almıştı. Olumlu anlamda başımı sallayarak bileğimdeki tokayı çıkardım ve saçlarımı sıkı bir at kuyruğu yapmak üzere toplamaya başladım.

Yerden birkaç karış yükseklikte siyah beyaz dairelerle çevrilmiş, oldukça geniş bir platform oluşturmuşlardı.

İpek'in karşısına geçtiğimde gülümseyerek bana bakıyordu. Dövüşmeyi bildiği için bu kadar rahat ve kendinden emin olması normaldi. Onun aksine, karşısında titreyen ve korkudan bayılmak üzere olan bendim.

Kitaplık Rafı

"Merak etme. Canını yakmayacağım," diye mırıldandı. "Sadece kendini savunmaya bak." Son söylediğiyle birlikte yumruklarını yine kendinden emin bir şekilde çenesinin hizasına kaldırdı.

Kısarak baktığı gözleri, yumruklarının ardında öyle ürkütücü görünüyordu ki... Aptal gibi dümdüz karşısında durmuş dayak yemeyi bekliyordum resmen.

"Ben... Ne yapacağımı bilmiyorum," diye bağırdım Saruhan'a doğru, tüm çaresizliğimle. İpek'te aldığı pozisyonunu bozup doğruldu ve benim bu yardım çağrım yüzünden Saruhan'a döndü.

"İpek, devam et!" Beni duymazdan geldi ve İpek'e yeni bir komut verdiğinde korkuyla yutkunarak önüme döndüm.

İpek aynı şekilde biraz önceki pozisyonunu alarak bedenini öne doğru eğmiş bir şekilde üzerime doğru yürüyordu.

Titreyen ellerimi yumruk yapıp İpek'ten gördüğümü tekrarladım ve yumruklarımı yüz hizama getirerek İpek'in aksi yönlere doğru yürüyerek vakit öldürmeye çalıştım.

Çok geçmeden İpek'le aramızdaki mesafe bir iki adımlık kaldığında platformun dışına çıkıp kaçmak istedim. Saruhan'a bir bakış attığımda belli belirsiz başını sallayarak devam etmemi istedi.

Yeniden İpek'e döndüğümdeyse üzerime geldiğini görmek korkuyla geriye kaçmama neden oldu. Platformun dışına çıktığımdan habersiz bir adım daha attığımda geriye düştüm. Acıyla yüzümü buruştururken düştüğüm yerden kalkmak için acele etmedim.

"Ayağa kalk!" diye seslendi Saruhan. "Ringe geç."

Normalde de insanı tedirgin edecek kadar ciddi olan tavrı şimdi iki kat fazlaydı ve bu durum iyiden iyiye gerilmeme neden oluyordu. Çatık kaşlarının altından gözlerimin içine baktığını görünce Saruhan'ın isteğini yerine getirmekten başka şansım olmadığının bilinciyle yanlardan destek alarak ayağa kalktım.

Kitaplık Rafı
Ajnova

Korku dolu adımımı platforma attıktan sonra İpek'in uzağımda olması mutlu etmişti. Sadece birkaç saniye süren mutluluğum, İpek'in burnumun ucuna kadar girmesiyle son buldu.

Yumruk atmasını beklerken sol ayağıyla baldırıma doğru bir tekme savurduğunda acıyla inledim. Daha sert olması gereken tekmesi beklediğimin aksine oldukça yumuşaktı. Sözünde durup gerçekten canımı yakmadığı için minnettar olsam da korkudan çığlık attığım için diğerleri canımın yandığını düşünebilirdi.

İpek'in tekmesiyle geriye kaçtığım için aramızdaki mesafe açılmıştı fakat birkaç adımla İpek yine aramızdaki mesafeyi kapattı. Hiçbir şekilde atağa geçemeyeceğimi bildiğim için dikkatli bir şekilde yumruklarına ve gözlerine bakmaya başladım. En azından kendimi savunarak ilk dersimi kendimi savunmayı öğrenmiş bir şekilde geçirebilirdim.

Tüm dikkatimi verdiğim yumruklarından sağ elinin parmaklarının gerildiğini görünce bir yay gibi bedenimi gerdim. Tam da düşündüğüm gibi saniyeler içinde yumruğunu yüzüme doğru savurduğunda sağa doğru hızla başımı eğerek yumruğunun boşa gitmesini sağladım.

O an göz ucuyla Saruhan'a baktığımda takdir eder gibi başını salladığını görmek keyfimi yerine getirmişti.

Bir şeyleri başardığımı düşündüğüm sırada çeneme öyle bir yumruk yemiştim ki... Acıyla çığlık atarken kendimi yerde uzanırken bulmuştum. Her ne kadar İpek normal gücünden daha yumuşak davranmış olsa da beklemediğim anda gelen yumruk karşısında neye uğradığımı şaşırmıştım.

Düştüğüm yerden kalktığımda Saruhan'ın ringe doğru geldiğini gördüm. Birkaç adım sonra yanıma ulaştığında elini belime koydu. Elleri belimdeyken omzum göğsüne yaslanmış bir şekilde

Kitaplık Rafı

duruyordu. "Burnı sık ve karşındakinin gözlerine bak." Nefesimi tenime dokunacak kadar yakınımda olması tüm dikkatimi dağıtsa da söylediğini anladığımı belirtmek ister gibi başımı salladım.

Saruhan tekrardan Uygar'ın yanına döndüğünde söylediklerini yapıp karnımı sıktım. İpek'in gözlerinin içine bakarak yaklaştığımda ufakta olsa bir yumruk indirmeyi başarmıştım. İpek ağzının kenarını silerken bir sorun olmadığını belirtircesine başını salladı.

Günün kalanında İpek tarafından defalarca kez yumrukla yere serilmiş, tekmelerle itilip kakılmıştım. Birkaç kez vurmaya çalıştığımda İpek kadar gücümü kontrol edemediğim için onun bana karşı yumuşak davranmasına kıyasla büyük bir güç uygulamıştım.

Burnunu kanatacak kadar sert bir yumruk indirdiğimde vicdan azabından ağlamamak için zor tutmuştum kendimi.

Düştüğüm yerden kalkamayacak hâle geldiğimde ilk günümüzü ve antrenmanımızı tamamlamış olduk.

İpek koşarak yanıma gelip yattığım yerden kalkmama yardımcı olurken "Özür dilerim!" dedi ve ayağa kalktığım anda kocaman sarıldı. "Fazla acımamıştır umarım."

"İyiyim, iyiyim..." dedim nefes nefese kalmış bir hâlde. "Düşe kalka öğreneceğim, mecbur."

"Kesinlikle," diyerek geriye çıktığında Saruhan'ın hemen yanımızda durduğunu görüp irkildim.

"Dövüşmeyi öğrenmek istiyorsan dayak yemeye hazırlıklı olmalısın."

Kapüşonlu ceketimi giymem için tutuyordu. Bakışlarım Saruhan'ın gözleri ve ellerinin arasında tuttuğu ceketim arasında gidip gelirken vakit kaybetmeden ceketimi giydim ve sonuna kadar fermuarımı çektim.

"En iyi dövüşçü olmaman için hiçbir sebep yok!" Uygar tebrik

Kitaplık Rafı

etmek ister gibi yumruğunu bana doğru uzattığında aynı şekilde elimi yumruk yaparak yumruğuna çaktım bir tane. "İlke göre fena sayılmazdı."

"Çok yoruldum ama..." Başımı iki yana sallarken kafa tasımın içinde beynim sallanıyor gibi hissedince elimi alnıma koydum.

"İyi misin?" diye sorarken elini omzuma attı Saruhan. Başımı olumlu anlamda sallamaya çalıştığımda aynı his yeniden geldiğinde acıyla yüzümü buruşturdum. "Eve dönelim!" Omzunun üstünden arkaya, Eymen ve İpek'e kısa bir bakış attı.

"Ağır gelmiş olabilir. Dinlenirse bir şeyi kalmaz." Uygar'ın sesini duyduğumda elimi yüzümden çektim. Bedenimi Saruhan'ın vücuduna yaslamış, güçlükle ayakta duruyordum.

"Eve döndük. Yakında seni de çağıracağım." Uygar'a bakarak konuşurken yüzü her zamanki ciddi tavrına bürünmüştü.

"Ne zaman istersen," dedi kollarını iki yana açarak. "Araman yeter."

Saruhan onaylar gibi başını salladıktan sonra "Gidelim," dedi bana bakarak. Bedenim onunkine yaslanmış hâlde olduğu için Saruhan'ın yürümeye başlamasıyla ben de harekete geçmiş oldum.

Arabaya bindiğimizde hemen başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapattım. Kalbim hâlâ kulaklarımda atıyordu sanki. Saruhan arabayı çalıştırıp harekete geçtiğinde sarsıntı midemi bulandırsa da tepkisiz bir şekilde gözlerim kapalı durmaya devam ettim.

"Armin..." İpek omzuma dokunduğunda gözlerimi araladım. "İyisin değil mi? Bir şeyin yok?"

"Fazla yoruldum sadece," diye mırıldandıktan sonra yeniden gözlerimi kapattım.

"Bir yerin acıyor mu?" diye sorarken omzumu okşadı usulca. "Katlanılmaz bir acı falan hissediyor musun bir yerinde?"

Kitaplık Rafı

Başımı iki yana sallayarak acımın olmadığını söylediğimde saniyeler içinde elinin baskısı omzumdan çekildi ve geriye yaslandı. Vücudumun her yeri ağrıyordu fakat özellikle acıyan ya da acısına katılamadığım bir bölgem olmadığı için kimseyi telaşlandırmak istemiyordum.

Yol boyunca hiçbir şey konuşmadığımız gibi eve girdiğimizde de doğrudan odama gitmiş ve uyuyup dinlenmek istediğimi söylemiştim.

Bütün gece o kadar çok uyumuştum ki... Uyandığımda vücudumdaki ağrıların daha da arttığını hissetmek tadımı kaçırmıştı. Enerjim yerine gelmişti gelmesine ama acılarım sanki uzun süre spor yapmadıktan sonra spor yaptığın ilk günkü acı gibi hissettiriyordu.

Bu durumun normal olduğunu düşünerek yataktan çıktım. Üzerimde tayt ve bustiyerle uyuduğum için yataktan çıkar çıkmaz yaptığım ilk şey onlardan kurtulup rahat bir şeyler giymek oldu.

Yatağımın başındaki komodinin üzerinde duran telefonumdan saati kontrol ettim.

00.12 olan saatin şaşkınlığıyla telefonumu olduğu yere bıraktım. Yatağa girmeden önce saçlarımı açmıştım fakat uyurken o kadar dağılmışlar ki, odanın çıkışına doğru yürürken bir yandan da saçlarımı parmaklarımla tarayarak omzumdan geriye attım.

Koridora çıktığımda Saruhan'ın sesi bir uğultu olarak çalınmıştı kulağıma. Uzaktan gelen sesin tam olarak nerede olduğunu bilemediğim için parmak ucumda, koridorda ağır adımlarla ilerlemeye devam ettim.

Benim odam merdivenlerin sağ kolundaki koridorun en sonunda kalıyordu. Saruhan'ın sesi ise sol koridordaki odaların birinden geliyordu. Hararetli sesi kalbimdeki merak duygusunu ateşlerken merdivenleri inip salona gitmekle Saruhan'ın sesine doğru gitmek arasında kararsızlık yaşadı.

Kitaplık Rafı
Ajnova

Bir yanım gidip bir bardak su almamı, diğer yanım Saruhan'ın yanına gitmemi söylüyordu. Birkaç dakika boyunca merdiven terasında dikildikten sonra sudan vazgeçip sol koridora doğru ağır ağır adımlamaya başladım.

Dört beş odayı geride bıraktığımda sağ taraftaki odaların birinin kapısı hafifçe aralanmış duruyordu. Saruhan ve diğerlerinin de orada olduğu düşüncesiyle odanın önüne geldiğimde konuştukları dikkatimi çektiği için kapıyı açıp bölmek yerine dinlemeye koyuldum.

Saruhan'ın sesinden işittiklerim kalbime bir bıçak gibi saplanırken beynimin kelimeleri doğru algıladığından emin değildim.

"Sinan'la anlaşma bozuldu. Bu işte onunla birlikte olduğumu anlatmasına engel olup Armin'in parasını kurtarmamız gerekiyor."

Sırtımı duvara yasladığımda duyduklarımın ağırlığı altında ezildiğimi hissediyordum.

"Gerçekten dolandırmak için mi yanaştın kıza?"

İpek'in sesindeki hayal kırıklığı kalbimin tam üzerine konduğunda nefes alamadım.

"Evet," derken oldukça net çıkan sesinde zerre kadar pişmanlık bile yoktu. *"Başka ne için olacaktı? Peşime takılacağını tahmin edemedim."*

Kitaplık Rafı

15

İhanetin Alçak Sureti

Ve ben şimdi çocukluğumun geçtiği o yerden sesleniyorum. İhanet, hiç bu kadar acı vermemişti.

Çocuktum.

Büyüdüğümde babamın ihaneti kucakladı hayatımı. İlk onunla öğrendim bir insanın bir insana ihanet edebileceğini. Babam sayesinde, bir insanın sevdiğine ihanet edebileceği gerçeğiyle tanışmıştım çok küçük yaşımda.

Çocuktum.

İhanetin bir başka yüzünü tanıyarak hayatıma devam ettim.

Babam sayesinde ikinci kez ihanete uğramıştım çünkü. Anneme ihanet ederek hayatına aldığı kadın için biricik kızına, bana da ihanet etmeyi seçmişti. Burcu'nun mutluluğu için annemin ölümünden sonra o evde geçirdiğim her gün biraz daha görmezden gelmişti beni. Kızı olduğumu, annemden kalan tek emanet olduğumu unutarak hayatına devam etmişti.

Ve büyüdüm.

İhanetin sureti değişse de yaşattığı acı hiç değişmedi. Yalnızca katlanarak devam ederken bu kez sinsi bir düşman gibi insanın en zayıf olacağı tarafından saldırdı bana. Aşktan...

Kitaplık Rafı

Hayatım boyunca babam yüzünden kimseye kolay kolay güvenemezken bir adama güvenmiş, âşık olmuştum. Onunla birlikte mutlu anılarla dolu iki güzel yılı ardımızda bırakırken bir kez daha sınandım. Bu kez sevdiğim ve beni en az benim kadar sevdiğine inandığım bir adam tarafından ihanete uğramıştım. Büyüdüğüm için olsa gerek ihanetin yükü her gün biraz daha omuzlarımdan bastırıp dibe doğru yuvarlamaya çalıştı bedenimi. Hayallerimi, yıllarca sarf ettiğim emeği tek gecede ellerimin arasından çalıp götüren bir dolandırıcı tarafından ihanetin en alçak yüzüyle tanıştığımı sanmıştım ve ölmeyi dilemiştim.

Ölemedim.

Son günüm olduğunu düşündüğüm o zifiri karanlık gecede bir yabancı tarafından kurtarılmıştım. İnsanı etkisi altına alan büyüleyici yeşillerinin pençesine düştüğüm o gece sarılmaya hazır olduğum ölüm, bedenime yabancılaşırken; ölümün kıyısında yürürken düşmeme engel olan yabancı, yeni hayatım oluvermişti.

Öyle bir bakıyordu ki, hayalleri çalınanın bir tek ben olmadığımı hatırlatır gibi...

Öyle bir gülüyordu ki, hiçbir acının canımı yakmasına izin vermememi tembihler gibi...

Öyle bir susuyordu ki, kafamın içinde benliğimi karanlığa sürükleyen fısıltılara hükmedecek güce sahip olduğumu öğretir gibi...

O gün bir yabancı tarafından hayatım kurtarıldığında en çok onun bakmasını istemiştim bana. En çok onun gülmesini... Ve de en çok onun susmasını.

Her şeyin en çoğunu yakıştırdığım yabancının sureti bir ayna olmuştu benim için. Baktığım her an kendimi görüyor, onun yeşillerinde kendimi bulduğum zamansa kendime borçlu olduğum çocukluğumla yüzleşecek güce ulaştığımı sanıyordum.

Kitaplık Rafı

Yanılmışım.

Saruhan, ihanetin en karanlık ve en sinsi yüzüymüş meğer.

Sinan'ın ihanetinin en acı vereni ve en ağırı olduğunu sanmıştım.

Yanılmışım.

Yine bir gece yarısı öğrendiğim gerçekler kalbimin üzerinde tepinirken nefes almak hiç olmadığı kadar zor geliyordu. Hayatına dahil olmak ve hayatıma dahil etmek istediğim bir hırsızın ihanetiyle bir kez daha enkazın altında bir başıma kalmıştım. Çaresizlik hiç olmadığı kadar tanıdıktı. Aldığım nefesler bile zehirliydi sanki. Soluduğum her hava biraz daha çürütüyordu ruhumu.

Sırtımı duvara yasladığımda duyduklarımın ağırlığı altında ezildiğimi hissediyordum. Daha çok yeni tanıdığım bir insanın ihanetinin bu kadar canımı yakması normal miydi?

"Eğer o insanın hayatında kendine yer edinip eski hayatına yüz çevirirsen evet, normal." Hiç gecikmeden kafamın içinde yankılanan cevabın acı tadıyla yüzümü ekşittim. Asıl canımı yakan biraz önce duyduklarımdı ve aynı konuşmalar tekrar tekrar kafamın içinde yankılanmaya devam etti bir süre daha.

"*Gerçekten dolandırmak için mi yanaştın kıza?*"

"*Evet.*"

"*Başka ne için olacaktı? Peşime takılacağını tahmin edemedim.*"

Asıl canımı yakanlar bunlardı. Saruhan'ın itirafı... Duyduğum andan beri aynı zehirli sözcükler zihnimde tekrar tekrar yankılanıp durdu, yutkunamadım. Her yankılandığında kalbim daha büyük sancıdı. Ruhumun derinliklerinde kapanmayacağına emin olduğum yaralardan sızan kanın sıcaklığı avuç içlerime ulaştığında tırnaklarımı avuçlarıma geçirerek bu histen kurtulmayı umdum.

Bu ihanetin sahibi kimdi?

Saruhan tek başına mı ihanet etmişti yoksa en az Saruhan ka-

Kitaplık Rafı

dar güvendiğim ve hayatıma dâhil ettiğim İpek ve Eymen de mi bu ihanetin birer parçasıydı? Beni dolandıran, canımı yakan kişiler; uğruna gözyaşı döktüğüm üç kişi miydi?

"*Onu peşine takan sen değil misin?*" Eymen'in sesinde de en az İpek'in sesinde duyduğum kadar yoğun bir hayal kırıklığı vardı. "*Neden böyle bir şey yaptın Saruhan?*"

"*Yapmam gerekiyordu.*"

"*Gerekmiyordu!*" Eymen'in bir anlığına yükselen sesiyle irkildim. Saruhan'a karşı mı geliyordu? Benim için hem de?

"*Beni dinle!*"

Saruhan, Eymen'in üstüne çıkan bir ses tonuyla kükrediğinde ben bile korkuyla duvara sinmiştim. Yüzünün aldığı ifade gözümün önünde canlandığında öfkeyle kaşlarımı çattım. Her seferinde tekinsizliğin gölgesi düşen gözlerinde huzurumu kaçıran bir şeyler olduğunu düşünüyordum. Haklıymışım... O gözlere bir dolandırıcının alçak gölgesi düşüyormuş meğer.

"*Anlat. Dinliyorum.*"

Eymen'i ilk kez Saruhan'a karşı bu kadar sert görüyordum. Bir yanım dakikalar önce beni dolandıran kişilerin onlar olduğunu söylerken Eymen'in davranışlarını gördükçe bana ihanet eden kişinin yalnızca Saruhan olduğu düşüncesi kafamın içinde yerini alıyordu.

"*Çok acil paraya ihtiyacım varken tesadüfen Sinan geldi yanıma. Bir iş olduğunu ve payın yarısını vereceğini söyledi. Tek yapmam gerekenin de polise gitmemesi için aynı apartmanda oturduğum kızı oyalamak olduğunu söyleyince kabul ettim. Çerez iş... Birkaç kere gördüğüm, tanımadığım bir kızı oyalama karşılığında iki yüz bin lira kazanmak varken ne yapmamı bekliyordunuz?*"

Bir an sustuğunda Saruhan'ın sessizliği odadan ayrıldı ve boğazıma sarıldı sanki. "*Bakma bana öyle İpek!*"

Kitaplık Rafı

"*Armin iyi bir kız.*" İpek'in sesiyle birlikte dakikalardır zapt etmeye çalıştığım gözyaşı yanağıma doğru süzülmeye başladı. "*Cezalandırmayı, kaybetmeyi yalnızca kötü adamlar hak ediyordu hani? Çocukluğundan beri bunu söyleyen Saruhan, masum bir kızın parasının çalınmasına mı göz yumdu sahiden?*"

"*Kızı tanımıyordum dedim!*" Saruhan bir kez daha bağırdığında gözlerimi yumdum. "*Kulüpteki çocukları ve Aygün'ü zor durumda bırakamazdım. Çok acil paraya ihtiyacım vardı, teklif cazip geldi ve kabul ettim. Uzatmayın!*"

"*Aygün?*" İpek'in sorusuyla meraklanmaya başladım. Bu zamana kadar ismini hiç duymadığım kişinin kim olduğunu sorgulaması iyi olmuştu.

"*Halamın arkadaşı. Biliyorsunuz halamın son günlerinde bize destek olan tek kişi halamın arkadaşı Aygün'dü. Ne onu ne de kulüpteki çocukları zor durumda bırakamam. Bu yüzden de önüme çıkan ilk işi kabul ettim. Neyini abartıyorsunuz?*"

"*Çünkü Armin'i hayatımıza dâhil ettin ve artık bizden biri. Ona yapılan yanlışı bize yapılmış saymamız gerekmiyor mu?*" Eymen'in söyledikleri kalbimi okşarken Saruhan'ın katılığı ruhumu daha çok yaralamaya devam ediyordu.

"*Tanımıyordum lafının nesini anlamıyor o kafan? Sinan bu iş için bana geldiğinde Armin benim için alelade bir insandı. Babasının çok zengin olduğunu, kaybedeceği bu paranın Armin'in hayatında hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söyledi. Babası için de şerefsizin teki olduğunu söylemişti. Gittim, tanıdım önce. Puştun önde gideni...*" Yine sustu birkaç saniye. Babam hakkında söyledikleri öfkeyle kaşlarımın çatılmasına neden olurken ikisinden de nefret ettiğim düşüncesiyle boğuldum.

"*Yani, yüzüme öyle bakmayı kesin. Bu şartlar altında para Ar-*

Kitaplık Rafı

min'den daha önemliydi. Bilmem kim olduğumuzu hatırlatmama gerek var mı ama biz hırsızız. İnsanlardan çalıyoruz. Armin ya da bir başkası... Çalıyoruz!" Saruhan'ın söylediklerine birkaç dakika boyunca cevap gelmedi diğerlerinden.

Uzun süren sessizliğin ardından yeniden konuşan Saruhan oldu.

"*Ona defalarca söyledim. Babasının evine götürdüm sırf bu yüzden. Ailesinin sahip olduğu hayatı görseniz küçük dilinizi yutarsınız. Böyle varlıklı bir aileye sahipken Sinan'ın çaldığı üç kuruş parası yüzünden başı belaya girmesin diye ikna etmeye çalıştım. Ben Armin'e iyilik yapmak için çok çabaladım. Hatta nefret ettiği üvey annesinin takı setini çalarak kaybettiği paranın yarısı kadar para kazandırarak hayatından çıkacaktım o gece. Ama Armin ne yaptı? Delirmiş gibi hırsız olduğumu öğrendiği an peşimden gelmek istedi.*" Derin bir nefes aldığında odanın içini dolduran nefesi kulağıma kadar ulaştı.

"*Yani Armin'i dolandırmak için getirmedin buraya? Bize karşı dürüst olmanı istiyorum Saruhan. Armin istediği için mi getirdin onu buraya yoksa hâlâ oyalamaya devam mı ediyorsun?*" İpek'in sorusuyla birlikte söylediği ve sorduğu soruyu destekliyormuş gibi ağır ağır başımı sallarken buldum kendimi.

Tüm bu yaşananlar rüyaymış ve biraz sonra korkuyla iç çekerek bu kâbustan uyanacakmış gibi hissediyordum.

"*Onu buraya ben getirmedim. En başından beri de istemedim. Gitmesini istedim. Hayatımıza bulaşmasın diye önüne zorluklar çıkardım ama yine de o peşime takılıp geldi, dinlemedi.*"

Dakikalardır bilmediğim şeyler öğreniyor, hayatım boyunca duymayacağım şeyleri tesadüfen duyuyordum fakat hiçbiri Saruhan'ın son söyledikleri ve dolandırıldığımı öğrendiğim kadar incitmemişti.

Kitaplık Rafı

Önce Saruhan tarafından dolandırıldığımı öğrenerek bir darbe yemiş ve dizlerimin üzerine çökmüştüm. Şimdiyse ilk defa beni hayatında istemediğini onun ağzından duymuştum. Onlardan biri olduğumu söylerken yalan söylemiş meğer... Beni hiç istememiş, onlardan biri olarak görmemiş. Gerçeklerin ağırlığı başıma yıkılmıştı ve enkazının altında çaresizce çırpınıyordum şimdi.

"*Keşke böyle olmasaydı.*"

İpek'in dileğiyle birlikte nefesimi tuttum. Derin bir nefes almak istemiştim aslında ama olmadı. Aldığım nefesler sanki göğüs kafesime saplanıyor ve orada yaralar açıyordu. Bu yüzden bir süre farkında olmadan nefesimi tutmaya devam ederek içerideki konuşmaları dinlemeye devam ettim.

"*Keşke,*" diye mırıldandı Eymen. "*Onu çok sevmiştim. Şimdi nasıl yüzüne bakacağız?*"

"*Konuşmanın başında ne dediğimi hatırlamıyor musunuz yoksa beni mi delirtmek istiyorsunuz?*" Saruhan'ın öfkesiyle meraklanmaya başlarken başımı bulundukları odanın kapısından tarafa çevirerek daha dikkatli dinlemeye devam ettim. "*Sinan'la anlaşma bozuldu, demedim mi? Armin'e çaktırmadan parasını kurtarmamız gerekiyor, dedim değil mi?*"

Saruhan, en başında söylediği cümleleri hatırlattıktan sonra kısa bir anlığına sustu. Bunların ardından nasıl bir açıklama yapacağını çok merak ediyordum. Bana ufacık bile olsa bir sebep versin istiyordum. Saruhan'dan nefret etmemem için... Onlara tutunmam için bir sebep... Tek istediğim buydu.

"*Evet, dedin.*" Saruhan'ın suskunluğuyla oluşan sessizlik biraz sonra Eymen'in konuşmasıyla bozulduğunda yeniden nefesimi tuttum. Saruhan'ın dudaklarından dökülen nefesi dahi kaçırmak istemiyordum.

Kitaplık Rafı

"Tamam işte, sorun ne o zaman? Vazgeçtiğimi söylüyorum. Artık Armin bizden biri ve senin de dediğin gibi... Ona yapılan en ufak şey artık hepimize yapılmış anlamına gelir. Bu yüzden bu oyundan Armin'in haberi olmadan Sinan'ı ve paraları ele geçirmemiz gerekiyor."

Her daim duyguları en yoğun kalp yaşarmış. Öfke, nefret, mutluluk... Bir koku gibi kalpten ruha doğru yayılır hislerin. Saruhan'ın söylediklerileyle birlikte kalbimden ruhuma doğru hoş bir koku süzülüyordu sanki. Her ne kadar bana ihanet etmiş olsa da bir şekilde yaptığından pişman olduğunu dile getirmesi bir nebze dahi olsa içimi rahatlatmıştı.

Bir yanım Saruhan'dan ölesiye nefret ettiğimi, bir dakika daha burada kalmadan onları terk etmem gerektiğini söylüyordu. Diğer yanım ise son duyduklarının etkisinde kalmış bir şekilde Saruhan'ın da suçsuz olduğunu haykırıyordu. Kafamın içinde sürüp giden bu tartışmanın sonucunu her ne kadar merak ediyor olsam da düşüncelerin sesini dinlemektense odadaki konuşmaya odaklanmayı tercih ettim.

"Bize doğruyu söylüyorsun değil mi?" İpek'in sorusuyla birlikte kuşkularım çoğalırken hayat boyu hiçbir zaman Saruhan'ın bu konuda ne düşündüğüne emin olamayacağım gerçeğiyle yüzleştim ve bu hiç hoşuma gitmedi. Sahi, nasıl emin olacaktım?

"İstesem şimdi kapının önüne koyarım Armin'i. Kim bana engel olabilir? Kimse. Ben istediğim için burada o kız. Ve ben istediğim sürece kalmaya devam edecek. O gece Armin'e bizden biri olduğunu söyledim, bitti. Artık bizden biri ve bizimle birlikte yaşayıp bizimle birlikte çalışacak." Saruhan'ın ani çıkışı yüzünden duvara sinmiş bir şekilde dinlemeye devam ettim.

"Parayı aldın mı peki? Sinan hakkın olan kısmı verdi mi sana?"

Kitaplık Rafı

"Armin peşime takıldığı için hiçbir şey yapamadım. Ne Sinan'la buluşabildim ne de parayı alabildim."

Aptal yerine koyulmak hayatta en nefret ettiğim şeydi ve hayatım boyunca kime güvensem beni aptal yerine koyup sırtımdan bıçaklayarak karşılık vermişti.

Şimdi orada oturmuş bir zavallı gibi dünyadan haberim olmadığı için dolandırılmam hakkında konuşup planından bahsediyor olması midemi bulandırıyordu.

Hayallerimi, geleceğimi ve yıllarımı feda ederek güç bela biriktirdiğim param hakkında böyle rahat ve alçakça plan kurduğu gerçeği aklıma geldikçe odaya dalıp Saruhan'a gününü göstermek istiyordum fakat iyice düşünüp mantıklı hareket etmemin daha doğru olacağını bildiğimden kendime zor da olsa engel olmaya çalışıyordum.

"Abi kusura bakma da aklım almıyor hiç. Böyle mantıksız ve saçma bir plana nasıl dahil olabildin? Sinan senden kızı oyalamanı ve polise gitmemesini sağlamanı istemiş. Hadi diyelim bir gün oyaladın, iki gün oyaladın. Sonra? Bu kız her halükârda şikâyetçi olup davasını sürdürebilirdi." Eymen'in söyledikleriyle birlikte aydınlanma yaşamış gibi gözlerim açılmıştı. Gerçekten Saruhan'ın böyle basit ve saçma bir plana sırtını yaslaması hiç mantıklı gelmiyordu.

"Biliyorum." Saruhan konuşmaya başladığında açıklamasını öğrenmek için sabırsızlandığımı fark ettim. *"Sinan'ın başına gelecekler ya da Armin'in yapacakları umurumda değildi ki. Ben paramı alacak, birkaç gün Armin'i oyalayacak ve sonrasında kızdan kurtulacaktım. Ondan sonra ister polise şikâyet etsin ister Sinan'ın peşine düşsün, beni ilgilendirmezdi ne yaptıkları. Ama dediğim gibi... İşler sandığım gibi olmadı, kız benim peşime takıldı."*

Kitaplık Rafı

"Abi gerçekten ağlayacağım şu an ya..." Eymen'in neden bahsettiğini anlamayınca kaşlarım çatıldı. Neyse ki sessizliğini fazla sürdürmeden konuşmaya devam etti. *"Armin, şu dünyada tanıdığım en masum insan olabilir. Öyle ya da böyle ona böyle bir şey yapmış olmanı aklım almıyor. Kara kara düşünüyorum, ben kızın yüzüne nasıl bakacağım diye..."*

Bir gün Saruhan'ın bir şekilde canımı yakacağını ya da beni yüz üstü bırakacağını hep tahmin ediyordum. Bu yüzden şaşırmamalıydım aslında. Beklediğim olmuştu çünkü. Bu korkunç gecenin güzel olan tek yanı, İpek ve Eymen'in hakkımda düşündükleriydi. Aynı zamanda Saruhan ve Sinan'ın iğrenç oyunlarına ortak olup beni dolandırmadıkları için onları sevmekle ne kadar doğru bir şey yaptığımı daha iyi anlıyordum.

"Bana bir şeyi bin kere tekrar ettirme. Kızı tanımıyordum, işi kabul ettim. Şimdi bizden biri ve anlaşma iptal. Benim yüzümden kaybettiğini benim sayemde yeniden kazanacak ve bu olay da bu şekilde kapanmış olacak. Anlaşılmayan bir şey var mı?" Pişman olduğu için Saruhan'ın ihanetini biraz bile olsa içimde hafifletmeye çalışıyor olmama rağmen onun hâlâ bu sert çıkışları ve normal bir şeyden bahsediyormuş gibi sakin oluşu yüzünden ona karşı her an daha fazla bilenmeye devam ediyordum. Sesinde zerre kadar bir pişmanlık duysam bile yumuşardım belki ama o bana bunu vermiyordu asla. Her saniye biraz daha uzaklaşıyordum Saruhan'dan.

"Peki, Armin bizimle birlikteyken nasıl ondan habersiz Sinan'ı ve paraları ele geçireceksin? Sinan'a dokunduğumuz anda seninle arasındaki anlaşmanın bozulduğunu anlar ve her şeyi ötmeye başlar. O zaman ne yapacaksın?" Mantıklı tüm sorular İpek'ten çıkmaya devam ediyordu ve her seferinde İpek'in sorularının ardından merak iyice bedenimi ele geçiriyordu.

Kitaplık Rafı

"Ben de bunun için geldim zaten. Ne yapacağımızı, nasıl bir yol izlememiz gerektiğini bilmiyorum."

Saruhan'ın konuşması biter bitmez İpek karşılık verdi. *"Normalde olsa tek başıma gidip halledebilirim. Sinan dediğin ne ki? Korkak, pısırığın teki ama şartlar farklı... Bu yüzden çok dikkatli olmamız gerekiyor. Armin öğrenirse yüzüne bakamayız bir daha."*

"Aynen öyle. Çok ince bir plan yapıp, Armin'le Sinan'ı karşı karşıya getirmeden parayı kurtarmalıyız." Eymen'in söyledikleri istemsizce gülümsememe neden oldu. Hayal kırıklığının okşadığı buruk bir tebessümdü bu. Dolandırıldığımdan bir haber onlarla birlikte kendi paramı kurtarmak için çabalamamı istiyorlardı resmen. Eymen ve İpek'in bir suçu yoktu ama Saruhan'ın tüm bunlara rağmen nasıl yüzüme baktığını aklım almıyordu bir türlü.

"Sinan'ı hallederken Sultan'ı da uyandırmamamız gerekiyor. Bir süredir sessiz, neyle uğraşıyor bilmiyorum ama uyuyan yılanı uyandırmamamız gerek." Saruhan'ın söyledikleriyle birlikte her defasında kendime kızdığım konu yüzünden bir kez daha çatıldı kaşlarım.

Bana her ne yapmış ya da yaşatmış olursa olsun bir insanın yaşadığı acılar yüzünden hemen yumuşuyordum. Tam şu anda olduğu gibi... Yaklaşık on beş yirmi dakika önce Saruhan tarafından dolandırıldığımı öğrenmiş olmama rağmen Sultan'ın adını andığı an; Sultan'ın Saruhan'a yaşattıklarını hayal edip ona karşı olan öfkem bir anlığına kaybolmuştu ve öfke yerini vicdanıma bırakmıştı.

Kalbim bir avcun arasına bırakılmış, hınçla sıkılıyordu sanki. O el ise Saruhan'a aitti. Canımı yakıyor olsa da yaşamam için ihtiyacım olan şey onun avcunun içinde duruyordu.

Sırf kalbini kırmamak için her ne kadar merak etsem de hayatı ve geçmişi hakkında kafamı meşgul eden soruları duymazdan ge-

Kitaplık Rafı

lirken onun bu yaptığını nasıl affedebileceğimi bilmiyordum. Onu affetmek istiyordum. Aynı zamanda ise yüzüne tükürmek... Bağırıp çağırmak ve hakaret etmek istiyordum bu yaptığı yüzünden. Hesap sormak istiyordum fakat yeşillerine baktığım an dilimin lal olacağını da biliyordum.

Biraz sonra, dile getirmekten en çok korktuğum cümle zihnimde yankılandığında acıyla yüzümü buruşturdum.

Keşke o gün Saruhan'ı dinleseydim ve peşinden gitmeseydim.

Hayatımda ilk kez bir cümlenin altında ezildiğimi ve nefesimin kesildiğini hissediyordum. Bu öyle ağır bir cümleydi ki... Hayatta bir insana keşke dedirten insanlardan korkardım hep. Şimdi ise keşkelerin en büyüğünü dileten adamın tekine güvendiğim için hüsrana uğramış ve hayal kırıklıklarımın saplandığı kalbimin acısıyla baş başa kalmıştım.

"Tamam, bunların hepsini konuşup hallederiz fakat Saruhan'ın itirafı yüzünden benim beynim yandı. Kulağımdan keman yayı sokmuşlar da kulak zarımı gıcırdatıyorlarmış gibi hissediyorum, başım çatlıyor. Ne olur şöyle acı bir kahve içip kendimize gelelim."

Eymen'in dudaklarından dökülen her bir kelimeyle kafamın içinde davullar çalıyordu sanki. Zihnim bir kargaşanın eline düşerken ne yapacağımı bilemeyerek panikle sağıma soluma baktım ilk önce. Tam şu an yakalanır ve onları dinlediğim ifşa olursa hesap sorabilecek durumdayken bu utançla sesimi bile çıkaramazdım. Eymen'in ardından oluşan sessizlik, oturduğu kanepenin gıcırdamasıyla dağılırken çaresizce bir kez daha etrafıma bakınmakla yetindim.

Odam merdivenlerin solundaki koridorda kalıyordu ve ben şu an sağ koridorun ucundaki odaların birinin önünde duruyordum. Koşarak Eymen'den önce odama ulaşma imkanım olsa bile o te-

Kitaplık Rafı

laşla ses çıkarmadan koşmama imkan yoktu. Ki antika sayılacak bir evde olduğumuzu da varsayarsak koşmaya başladığımda her an parkelerinden biri yaşlı olduğunu hatırlatır derecede büyük bir gıcırtıyla sessiz koridorda yankılanabilirdi.

Saruhan, Eymen ve İpek içecekleri kahve hakkında ayaküstü sohbet etmeye devam ederken gözlerim onların bulunduğu oda ve kendi odam arasında mekik dokuyordu. Bir yandan da beynimin içinde acil durum çanları çalıyor, zihnim içinde bulunduğum durumu kurtaracak bir fikre hükmetmek üzere hızla düşünceleri tarıyordu.

Tüm bu oyalanmaların ardından sessizlik birkaç saniyeliğine ortama hakim oldu. Tam o an yaşadığım panik ve yakalanma korkusu kafamın içindeki yerli yersiz tüm düşünceleri tekmeledi ve beynim yapmak zorunda olduğum tek şey için bacaklarıma emretti. Evet, odama koşmaktan başka şansım yoktu.

Son bir kez göz ucuyla Eymenlerin bulunduğu odaya doğru bir bakış atmamla koşmaya başlamam bir oldu. Bu eski evin Saruhan'a ait olduğu gerçeğini göz önünde bulundurduğumda koşarken parkelerinin de evin sahibi Saruhan gibi bana ihanet edeceğine emindim.

Herhangi bir parkenin gıcırdayıp ses çıkarmamasını umut ederek parmak uçlarımda var gücümle odama doğru koşmaya devam ettim. Bir yay gibi gerilen vücudumu öyle bir kasmıştım ki olimpiyat koşusu yapmışçasına bacak kaslarımın ağrıdığını hissedebiliyordum.

Alt dudağımı ısırdığımı odama birkaç adım kalana kadar fark etmemiştim bile. Tırnaklarımı avuç içlerime geçirmiş, kaşlarım çatık ve dudaklarımı dişleyerek odamı yolunu tutmuştum. Kendime bu kadar acı vererek geçirdiğim saniyelerin ardından nihayet odamın kapısı gözle görülebilecek yakınlıktaydı.

Kitaplık Rafı
Ajanda

Ayak sesleri geliyordu koridorun ilerisinden. Eymen'le adeta yarış halindeydim ve bu yarışı kazanamadığım takdirde odama kaçarken yakalanırsam ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Onlardan korkmuyordum elbet. Yalnızca Saruhan'ın ihanetine karşı ne yapmam gerektiğini köşe bucak düşünmek ve en doğru kararı verip ona göre hareket etmek istiyordum.

Odamın kapısına yalnızca birkaç adım uzaklıktaydım artık. Koşarken kendimi bu kadar kasmamış, nefesimi tutmamış, tırnaklarımı avuç içlerime saplayıp canımı yakmamış ve alt dudağımı koparmak istercesine dişlememiş olsaydım hızlıca birkaç adım atarak rahatlıkla kapıya ulaşıp odama girebilirdim.

Başaramadım.

Eymen tarafından adımın seslenildiğini duyduğumda avcumun içinde duran kapının kulpunu var gücümle sıkarken gözlerimi kapattım. Koşmaya başladığım andan beri tuttuğum nefesimi bıraktığımda alıp verdiğim nefeslerin ciğerlerime yetmediğini fark ettim. Boğuluyormuşum gibi bir his boğazıma sarıldığında başımı kaldırdım ve derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım.

Her ne kadar istediğimi başaramamış ve odama girip ortalardan kaybolamamış olsam bile en azından koridorun ortasında koşar hâldeyken yakalanmadığım için şükretmeliydim. En azından şimdi kapının önünde duruyordum ve içinde bulunduğumuz duruma mantıklı yaklaşmaya çalışırsak; Eymen, Saruhan ve İpek'in bulunduğu odayla benim odamdaki mesafe arasındaki uzunluk yüzünden onları dinlediğime ihtimal bile veremezlerdi.

Öğrendiğim gerçeklerin hâlâ benimle birlikte güvende olmasının verdiği mutlulukla bir kez daha derin bir nefes alıp arkama döndüm. Eymen çıktığı odanın önünü çoktan terk etmiş ve koridoru yarılamıştı. Nefes nefese kaldığımı belli etmemek için aldı-

Kitaplık Rafı

ğım kısa nefesler eşliğinde duruşumu dikleştirdim ve bakışlarımı Eymen'in gözlerine sabitledim.

"Eymen?" Her ne kadar sakin görünmeye çalışsam da sesim titremişti fakat Eymen'in bu durumu fark edip önemseyeceğine ihtimal vermiyordum. En kötü yeni uyandığım için sesimin uykulu çıktığını düşünüp geçiştirirdi.

"Uyuyan prensese bakın... Uyanmış!" Elini ensesine atarak konuştuğunda kaygılı çıkan sesine rağmen neşeli bir tavırla bu durumu gizlemeye çalıştığı apaçık ortadaydı. Yanıma ulaşmasını beklerken yüzünü ve gözlerindeki ifadeyi inceledim uzun uzun. Sorun yokmuş gibi davranmaya çalışsa da gözlerini kaçırdığı için yüzüme bakamayacak hâlde olduğunu da rahatlıkla anlayabiliyordum.

Yönümü Eymen'den tarafa dönmüş olsam da elim hâlâ kapı kulpunun üzerinde duruyordu. Dizlerimin titrediğini hissettiğim an sırtımı odamın kapısına yaslayarak ayakta durmamı kolaylaştırdım. Büyük ve sahici olmasına özen gösterdiğim bir gülüşle Eymen'in gülüşüne karşılık verirken tam karşımda durduğunda daha sıcak bir gülümsemeyle yüzümü incelemeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sorduğunda bir anlığına göz göze geldik fakat en az onun kadar ben de kendimi rahatsız hissettiğim için bu kez gözlerini kaçıran ben oldum.

Saçımı kulağımın arkasına tararken, "Yeni uyandım," dedikten sonra yalanım ortaya çıkmasın diye elimi kapının kolundan çekip kollarımı iki yana açarak esnedim. Bunu yaparken gerçekten esnemeye başladığım için telaşlı bir şekilde elimi ağzıma götürerek kapattım. "Tam odadan çıktım, seninle karşılaştık işte..." diye konuşmaya devam ederek durumu kurtarmayı ve Eymen'in herhangi bir şüphesi varsa söylediğim yalanla tüm şüphelerini silmeyi hedefledim. "Bir şey yapmıyorum." Omuz silkerek konuştuğumda sahici gülümsememi sürdürdüm.

Kitaplık Rafı
Ajanova

Bir şekilde kendimle baş başa kaldıktan sonra onlara ne yapacağımı düşünüp nihai kararımı verecektim. O zaman gelene kadar da her şeyi bildiğimden haberleri olmaması için normal davranmam gerekiyordu.

"Güzel." Kimin olduğunu bilmediğim, toplandıkları odaya doğru omzunun üstünden kısa bir bakış attıktan sonra "Bizimkilerle birlikte benim odada oturuyoruz. Sen de geç istersen, bize katıl," dedi. Bir anlığına afalladığını ve kafası karışmış bir ifadeyle yüzünün asıldığını görsem de saniyeler içinde durumu toparlayıp "Sohbet ediyoruz," diyerek omuz silkti.

Eymen'in iyi bir kalbinin olduğuna tüm kalbimle inanıyordum. Dakikalardır karşımda gördüğüm dağınık tavırları gerçekten iyi bir kalbe sahip olduğunu tescilliyordu. Saruhan'ın ihanetinin onu ne kadar sarstığını gözlerine her baktığımda anlayabiliyordum. Acıyarak bakıyordu bana. Hüzünle bakıyor, karşımda hiçbir şey yokmuş gibi davranmak ağırına gidiyor gibi dişlerini sıkıyordu. Bu yüzden Eymen'in bu ihanetin bir parçası olmadığına ve masum olduğuna inanıyordum. Ona karşı, Saruhan'a olduğu gibi bir öfke taşımıyordum kalbimde.

"Sen nereye gidiyorsun?" diye sordum aramızdaki sessizlikten rahatsız olmaya başladığım için. Sessiz geçen her ânımız korku verecekti artık. Saruhan'ın ihanetini bildiğimi öğreneceklermiş gibi hissedeceğime yemin edebilirdim. Tıpkı bir topluluğa girdiğinizde sanki herkes size bakıyormuş gibi hissedip kasılmanız gibi onlarla aramdaki her sessiz anda kafamın içindekileri duyuyorlarmış gibi hissedecektim.

"Dilimiz damağımız kurudu. Birer kahve yapıp dönecektim, sohbet koyuydu biraz. Gece uzun gibi duruyordu, o yüzden... " Odadaki ortamdan her bahsettiğinde huzursuzca kıpırdanıyor

Kitaplık Rafı

ve gözlerine dakikalardır tanık olduğum aynı ifade yerleşiyordu. Benim gibi onun da bir şeyleri anlamamdan korktuğu için deliye döndüğüne yemin edebilirdim. Durumu anlamamı istemediği için konuştuktan sonra kıkırdadığında aynı şekilde gülerek başımı salladım.

"İyi düşünmüşsün," derken gülümsemeye devam ettim.

"Sen de ister misin?" diye sordu, aniden aklına gelmiş gibi paniklemiş bir şekilde. "Yani tekrar uyuyacak mısın, ne yapacaksın? Eğer bize katılacaksan sana da bir kahve yapabilirim?"

Olumlu anlamda başımı sallarken "Tamam, olur..." diye mırıldandım. İlk kez bir insanın bana iyi davranması canımı yakmıştı. Eymen'in gözlerine baktıkça bu ihanetin karşılığında nasıl bir karar vereceğimi bilmiyordum ve bu, işimi daha da zorlaştırıyordu. Onun gibi iyi bir insana arkadaşım olarak sahip olmaktan inanılmaz mutluydum çünkü. Eğer kararım, onlardan ayrılmak olursa... Bunu nasıl yapacaktım?

Daha dün çocukluklarını anlattıklarında onların hayatlarında olmaktan mutluluk duyarken, kendimi onların hayatlarına ait hissederken bir anda onlardan ayrılma düşüncesi kalbimin üzerine bırakılmış koca bir yük gibi gelmişti.

"Tamam o hâlde. Sen odaya geç, ben de beş dakika içinde kahvelerimizi alıp gelmiş olurum zaten," dedikten sonra merdivenlere yöneldi. "Odada görüşürüz!" Daha bir şey söylememe fırsat bırakmadan arkasını döner dönmez koşar adımlarla ilerlemeye başladığında arkasından seslendim hemen.

"Eymen, dur!" Yeniden yüzünü bana döndüğünde yüzünde telaşlı bir ifade yer alıyordu şimdi.

"Bir şey mi oldu?" Çekingen bir tavırla sorduğu bu sorunun ardından korkuyla yutkunarak gözlerimin içine bakmaya devam etti.

Kitaplık Rafı
Ajanda

Sanırım bundan sonra birbirimize karşı hep böyle olacaktık. Her yaptığımız ve her söylediğimiz şeyin ardından benden sakladıkları ihanet yüzünden telaşa kapılacak, korkuyla bir şeyleri anlayıp anlamadığımızı düşünecektik.

Belki de ne onlara ne de kendime bu durumu yaşatmamak için çekip gitmeliydim. Hemen, ilk fırsatta hatta. Eymen'le birkaç dakikalık ayaküstü sohbetimize bakıldığında bile en doğrusunun bu olduğu açıkça belli oluyordu.

Yine aramızda kısa süreli bile olsa bir sessizlik hâkim olduğunda bu kez durumdan rahatsız olan Eymen oldu ve usulca öksürerek konuşmamı ister gibi başını salladı usulca.

"Hayır..." dedim hemen vakit kaybetmeden. "Şey diyecektim. Ben de seninle geleyim. Kahveleri yaptıktan sonra odaya birlikte geçeriz."

Saruhan'la ne kadar az bir arada kalırsam o kadar iyi olacaktı benim için. Onun yüzüne nasıl bakacağımı, benimle konuşmaya çalıştığında nasıl bir tepki vereceğimi kestiremiyordum ve deli gibi merak ediyordum. Her baktığımda beni etkisi altına alan yeşilleriyle karşılaştığımda ne yapacağımı bilmiyordum.

Tüm bunları düşünmek bile midemin bulanmasına neden olurken kendisinden nefret etmemi sağladığı için bir kez daha Saruhan'dan nefret ettim aniden.

"Olur, tamam." Eymen omuz silkerek yeniden arkasını dönmeden önce yüzüne kısa bir bakış attım. Beklediği gibi herhangi bir sorun olmadığı için rahatlamış görünüyordu. "Hadi gidelim o hâlde, gel."

"Tamam," diyerek peşinden gitmeye başladım. "Geliyorum."

Hızlı attığım birkaç adımla birlikte daha basamaklara ulaşmadan Eymen'in yanında yürümeye başlamıştım. Antreye doğru

Kitaplık Rafı
Nirvana

gittikçe ovalleşen merdivenlerin basamaklarını ağır ağır inerken ikimizde tek kelime etmiyorduk.

Mutfağa kadar sessizlikle geçen dakikalar boyunca gerçek bir arkadaşa ne kadar ihtiyaç duyduğumu hissettim. Böyle büyük bir ihanetin karşısında öyle çaresiz hissediyordum ki... Bir arkadaşım olsaydı eğer duyduğum her şeyi ona anlatır ve ne yapmam, nasıl davranmam gerektiğini sorardım. Garip bir şekilde en çok da bu kişinin Eymen olmasını isterken buldum kendimi.

Hayatım boyunca doğru düzgün bir arkadaşı bile olmayan Armin Yücel için İpek ve Eymen kadar iyi başka arkadaş olamazdı. Saruhan'ı ihaneti yüzünden bu kadar çok sevdiğim iki arkadaşımı da elimden almak üzere olduğu için bile affetmeyecektim.

Öfkeyle dişlerimi sıkarken kollarımı göğsümün altında kavuşturup tezgâha yaslanarak Eymen'i izledim.

Kaynatmak için yeteri kadar suyu doldurup ısıtıcıyı yerine koyduktan sonra yaslandığım tezgâhın hemen karşı tarafındaki tezgâha tutundu. Saniyeler içinde ellerinden aldığı güçle sıçrayarak tezgâha oturduktan sonra sırıtarak yüzüme bakmaya başladı.

"Düşünceli gördüm seni?" Eymen konuşmaya başladığında hızla gözlerimi kırparak başımı kaldırdım ve tekrardan yüzüne baktım. "Ne düşünüyorsun bakalım?" Yüzümün asık olduğunu fark etmesinin verdiği gerginlikle ne yapacağımı bilemeyerek kollarımı göğsümün altından çekip tezgâha koydum.

Birkaç saniye sonra orada da rahat edemeyince ceplerime koyarak şansımı denesem de sanki kollarım, bedenime ait değilmiş ve fazlalıkmış gibi bir türlü nereye koyacağımı bilemeyerek geçirdiğim sürenin ardından gülerek Eymen'e baktım. "Of!" diye mızmızlandım aramızdaki ciddiyeti dağıtmak için.

"İpek başına mı vurdu kuzum, ne oldu sana? Aklı başında bir bebiştin, deli deli davranır oldun..." Dizlerine vururken alt duda-

Kitaplık Rafı

ğını da dişleyerek ağır ağır başını iki yana salladı. "Vah yavrum kuzum, vah..."

"Uyku sersemiyim hâlâ ya!" Kıkırdarken bir şey olmamasına rağmen sanki yüzümü rahatsız eden bir tutam saç varmış gibi kulağımın arkasına doğru tararmış gibi elimi götürerek bakışlarımı kaçırdım. "Epey yoruldum da hem... Gerçekten salak oldum iyice."

Sersem ve salak olduğum doğruydu fakat bunların sebebi ne uyku ne de İpek'ten yediğim yumruklardı. Saruhan'ın bana ihanet ettiğini öğreneceğime İpek tarafından duvardan duvara vurulmayı yeğlerdim. Yarım saat öncesinde duyduklarım yüzünden bedenimin uğradığı hasarı tarif etmem çok zordu. Kalbimin üzerindeki ağırlığın karşılığı olacak büyüklükte hiçbir kelime yoktu. İhanet, hiçbir dilde izahı olmayan çok ağır bir suçtu bana kalırsa. Tıpkı Saruhan'ın yaptığı gibi... Günün birinde beni neden dolandırdığına dair bir açıklama yapmak istese onu dinleyebileceğimi ve dinlesem de affedebileceğimi sanmıyordum.

"Güzel bir kahvenin çözemeyeceği hiçbir sorun yoktur!" Tezgâhtan atladıktan sonra arkasını dönüp tezgâh üstü dolaplarından birinin kapağını açtı ve uzanıp bir su bardağı aldı. Hemen sonra mutfak girişinin solunda duran iki uzun dolabın arasındaki geniş buzdolabının yanına gitti ve dolabın kapağını açtığında "Su içer misin?" diye sordu.

Saniyeler içinde büyükçe bir şişe soğuk suyla birlikte biraz önceki yerine döndükten sonra elindeki şişeyi tezgâha koydu. İlk sorduğunda bir damla bile içecek halimin olmadığını bildiğim için sessiz kalmayı tercih etsem de şişenin dışından bile oldukça soğuk olduğu anlaşılan suyu görünce büyük bir su açlığı hissetmeye başladım. Kuruyan dudaklarım aralanmış bir şekilde Eymen'in tuttuğu bardağa akan soğuk suya hayran hayran bakıyordum.

Kitaplık Rafı

Bir şey söylememe kalmadan doldurduğu bardağı direkt bana getirdiğinde minnet dolu bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim," diyerek yerine döndükten sonra biraz önceki dolaptan bir bardak daha çıkarıp kendine de su doldurdu.

O zamana kadar tek seferde bütün suyu içmiştim bile. Gerçekten en son ne zaman su içtiğimi hatırlamıyordum bile. Bu yüzden vücudum bir yandan eksikliğini hissettiği suyla kavuşmanın mutluluğunu yaşarken diğer yandan bu kadar süre kendimi susuz bıraktığım için bana sövüyor gibiydi.

"Sen gerçekten iyi değilsin?" Suyunu bitirdikten sonra bardağı tezgâha koydu ve yüzümü incelemeye başladı. "Bir şey mi oldu? Saruhan mı bir şey yaptı yoksa?" Meraklı bakışları gözlerime kenetlendiğinde gerçeği bildiğimi söylemekle saklamak arasında korkunç bir çelişkinin içinde buldum kendimi. "Ya da gerçekten İpek hatırladığımdan daha haşmetli bir yumrukla şuurunu alıp götürdü." Yaslandığı yerden doğrulurken konuşmaya devam etti. "Sudan çıkmış balık gibi duruyorsun çünkü. Boş boş bakıyorsun."

"Sahiden mi?" Hâlâ bir şeyleri bilmediğime inandırmaya çalışarak ellerimi yanaklarıma koyarak sanki durumumu ilk kez Eymen'den duyuyormuş gibi kendimi yokladım. "Ateşim falan da yok gibi ama... Yorgunluktan ya eminim. Bir şeyim yok yani." Odamda yalnız kalıp düşünene kadar fevri hiçbir davranışta bulunmama kararı alarak Eymen'i geçiştirmeye çalıştım.

"Evet. Tatsız duruyorsun yani, çok belli oluyor." Eymen'in gösterdiğinden daha ilgili bir karakter olmasının şaşkınlığını yaşıyordum. Daha çok aralarındaki en umursamaz, detaylarla işi olmayan kişiymiş gibi dururken anaç bir tavırla dakikalardır iyi olup olmadığım hakkında endişeleniyor olması şaşırtıcı ve güzel bir şeydi.

Kitaplık Rafı
Nihova

Normal zamanda bu kadar ilgili yaklaşmış olsaydı her ne sorunum varsa Eymen'in hatırına unutur, kocaman bir gülümsemeyle hiçbir şey olmadığını söyleyerek mutlu bir şekilde hayatıma devam ederdim.

"Dediğim gibi... İlk kez biriyle dövüşüyor ve dövüşmeyi bilen birinden profesyonel olarak dayak yiyorum. Bu yüzden üç gün uyusam ancak kendime gelirim." Son söylediğimle birlikte Eymen'le aynı anda kıkırdamaya başladık önce. Hemen sonra kahkahalarımız mutfakta yankılanırken düşünceler bir anlığına unuttuğum ihaneti beynime saplayarak huzurumu kaçırmayı başardı.

Öksürerek boğazımı temizledikten sonra gülüşüm kaybolduğunda yaslandığım yerden doğruldum ve tezgâha dizdiği dört kupa bardağa kahveleri hazırlayan Eymen'in yanma gitmek üzere yürümeye başladım. Dikkatle kahveleri dökerken rahatsız etmek istemediğim için birkaç adım gerisindeyken durdum ve kollarımı göğsümün altında birleştirerek izlemeye devam ettim.

"Çok merak ediyorum..." Konuşmaya başladığımda omzunun üstünden yüzüme kısa bir bakış attıktan sonra hemen önüne döndü.

"Neyi merak ediyorsun kuzucuğum?" Benimle konuşurken kullandığı hitap şekilleri çok tatlı geliyordu. Normalde bu tarz hitaplardan hiç hoşlanmaz ve mide bulandırıcı bulurdum fakat Eymen'in karakterine çok yakışıyordu sanki.

"Benden çaldığı paramı geri almak için Sinan'ın karşısına geçtiğimde yüzünde oluşacak ifadeyi çok merak ediyorum." Sinsi bir gülüş dudaklarımın kenarına dokunduğunda gözlerimi bir an bile Eymen'den ayırmadım çünkü ne tepki vereceğini görmek için Sinan konusunu açmıştım.

Bu konu hakkında düşünceli olduğumu beklemiyor gibi afalladığında bir anlığına gözlerini kaçırdı fakat saniyeler içinde

Kitaplık Rafı
Ajanda

kendini toparladı ve alaycı bir gülüş eşliğinde konuştu. "Altına sıçacak tabi ki!"

"Gebersin..." diye mırıldanırken Sinan ve Saruhan'ın yıllarca biriktirdiğim para üzerinde plan yapmak için bir araya geldikleri an gözlerimin önünde canlanıyor ve her seferinde sinirden ortalığı dağıtmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Kahveler hazır!" İki kupayı aldıktan sonra bana döndü Eymen. "Diğer ikisini de sen alır mısın?" Başımla onayladıktan sonra birkaç adımla yanından geçip tezgâhın üzerinde duran bardakları alıp Eymen'in peşinden mutfağın çıkışına doğru yürümeye başladım.

Kendimi iyi hissetmiyordum. Ellerimin titremesini gizlemek için sürekli bir yerlere koyuyor ya da saklıyordum fakat şimdi kahve taşırken bu durumu nasıl kontrol edeceğimi bilmiyor, kahveleri dökmemek için dualar ederek basamakları tırmanmaya devam ediyordum.

Bir şekilde kupaları birbirine yasladım ve ellerimin titremesini azaltmayı başararak sonuna geldiğim merdivenlerin ardından Eymen'le birlikte, onun odasına doğru koridorda yürümeye devam ettik. Bir ara göz ucuyla bana bakıp sırıttığında sıcaktan taşıyamadığımı düşünmüştü. Bu yüzden ikimizde bu durumun üzerinde durmadan gülüp geçmiştik ve dakikalar sonra Eymen'in odasına ulaştık.

"Çocuklar, Armiko uyandı!" Daha odanın girişindeyken Eymen içeriye doğru seslendiğinde beklemediğim bu hareketi karşısında şaşkınlıkla bakakaldım. Konuyu değiştirmeleri için Saruhan ve İpek'i uyarmak istemişti muhtemelen.

Eymen seslendikten sonra vakit kaybetmeden odaya girse de Saruhan'la karşılaşacağım gerçeğini bir türlü kabul edemiyordum ve kapının eşiğinden içeriye bir adım atmak dünyanın en zor şeyiymiş gibi hissediyordum.

Kitaplık Rafı

Derin bir nefes alırken gözlerimi sıkıca kapattım. Sakin kalmam gerektiğini, her şeyin kontrolümde olduğunu ve kaybedecek hiçbir şeyimin olmadığını kendime tekrar tekrar hatırlattım. Onlar olsun ya da olmasın hayatımı yalnız biri olarak devam ettirecek ve tek başıma hayatta kalabilecek kadar güçlü olduğumu kendime söylediğimde gerçekten daha iyi hissetmeye başlamıştım.

Duruşumu ve başımı dikleştirerek derin bir nefes daha aldıktan sonra harekete geçtim. Bir şey belli etmemek için ifadesiz kalmaya özen göstererek odaya girdiğimde gözler üzerime dönmüştü. Bir anlığına bocalayıp ne yapacağımı bilemesem de İpek'le göz göze geldiğimizde elimde tuttuğum kahveyi ona vermek üzere harekete geçip odanın ortasında dikilmeyi bıraktım.

"Nasılsın Armin?" İpek'in sorusuna cevap vermeden önce Saruhan'a en uzak olan köşedeki tekli koltuğa oturdum aceleyle. Eymen ve İpek oturduğum koltuğun tam karşısında kalırken, Saruhan sağ tarafta ve biraz geride kalıyordu. Hiçbir şekilde ondan tarafa bakmam gerekmeyeceği için sakin kalmak benim için daha kolay olacaktı en azından.

Koridorda ilk karşılaştığımız andan beri Eymen'in gözlerinde bir türlü gizleyemediği ifadeyi İpek'in gözlerinde de görüyordum. Sadece Eymen'le kıyasladığımda İpek duygularını daha rahat gizleyebilen bir kişiliğe sahip olduğu için gözlerindeki donuk ifade sayesinde bana karşı olan mahcubiyet duygusunu bastırabiliyordu.

Omuz silkerek "Bilmem, iyiyim sanırım..." diye mırıldandıktan sonra kupanın sıcak olmasını umursamadan iki elimle sıkıca kavradım ve kahvenin can yakıcı sıcaklığını avuç içlerimde hissederek İpek'e döndüm. "Biraz hırpalanmış hissediyorum sadece ama iyice dinlenirsem geçeceğine inanıyorum."

"Gerçekten özür dilerim..." İçten bir özür dilediğini belli eden

Kitaplık Rafı
Ajnova

samimi gülüşüne karşı ister istemez gülümsedim. "Yani bundan sonra bizimlesin ve kendini savunmayı öğrenmen gerekiyor. Bu yüzden ben ya da bir başkası... Ders alırken epey hırpalanmaya hazır olmalısın." Teselli etmekle tavsiye vermek arasında gidip gelen sözlerinin ardından olumlu anlamda başımı sallarken kıkırdadım.

"Tavsiyelerin sayesinde artık huzur içinde dayak yiyebileceğim!" Alaycı cevabımla birlikte Eymen ve İpek gülerken Saruhan'ın ne yaptığını merak ettim fakat ondan tarafa bakmamakta kararlı olduğum için umursamamaya çalıştım.

"Ufacık çocuktum Saruhan bana dövüşmeyi öğretirken... Hiç unutmam ilk kez dövüşmeyi öğrenmek için aşırı kilolu ve benden büyük bir kızın karşısına çıkmıştım. O gün kız beni öyle bir dövdü ki Armin... Kafamda saç, vücudumda morarmadık yer kalmadı. O dayağın üstüne neredeyse tam bir gün boyunca uyanmamıştım." İpek anısını tamamlamadan kıkırdayarak Eymen'e dönüp göz göze gelmeleriyle birlikte oda ikisinin kahkahalarıyla yankılandı. "Ertesi sabah uyanmadığım için Eymen öldüm sanıp çok ağlamıştı!"

Küçük bir kız çocuğunun başında Eymen'in çocukluk halini ağlarken hayal ettiğim an gülmeye başladım. İpek'in anlattığı olay hem hüzünlü bir durum hem de aşırı tatlı bir sahne olarak canlanıyordu.

"Ama emindim, ölmüştün." Eymen'in cevabıyla birlikte kendime engel olamayıp kahkahalara boğuldum.

"Çok salaksın Eymen!" İpek kahkahaları arasında güçlükle konuşmayı başardıktan sonra gülmeye devam etti. Birkaç dakika sonra "Neyse dur," diyerek gülmeyi kesti. "Bırak şimdi gülmeyi. Ciddi bir şey söylemem lazım."

"Ne oldu?" diye sordu Eymen. Meraklı bakışlarım İpek'in yüzünde dolaşırken ciddi konu dediği an kalbim korkuyla çarpmaya başlamıştı çoktan.

Kitaplık Rafı
Aprilova

"Birkaç gün içinde bir toplantı ayarlayıp Acarlar'a çizimleri teslim edeceğim ve karşılığında parasını alacağım. Toplantıya siz de gelmek ister misiniz yoksa tek mi gideyim? Bunu kendi başıma halledebilirim çünkü. Sadece haberiniz olsun diye size de söyleyeyim istedim. Bir de gelmek isteyen olursa diye..." Omuz silkerek geriye yaslandı ve yatakta oturduğu için sırtını yaslayacak bir yeri olmadığından ellerini geriye, iki yana atarak destek aldı.

"Yamuk tipler mi bu Acarlar dediğin, nasıl herifler?" Eymen yine herkes adına hepimizden önce akla gelen ilk soruyu sorarak büyük bir iyilik yapmış oldu.

"Daha önce hiç görüşmedim fakat iyi adamlar. Uzun süre onları da takibe aldığım için oradan biliyorum yani uzaktan edindiğim bilgilere göre evet, iyiler..." Başını sallayarak verdiği cevabı destekleyen İpek'in bakışları sırayla üzerimizde dolaşırken en son da benim üzerimden Saruhan'a kaydığında bakışlarını takip ederek Saruhan'a baktım.

Dirseklerini koltuğun kenarlarına yaslamış, parmak uçlarını göğüs hizasında birleştirerek durmuş bir şekilde ellerinin üzerinden İpek'e bakıyordu. Kendisine baktığımı fark ettiğinde göz ucuyla yeşilleri beni buldu. O an bakışlarımı kaçırmak istesem de kaçmak yerine kalmayı seçip gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Neden yaptın diye haykırmak, hesap sormak ve dilime gelecek tüm kötü sözleri yüzüne karşı sarf etmek istedim.

Kalbimin üzerinde kopan fırtınalara rağmen hâlâ sakin kalabildiğime inanamıyor ve bu başarıyı gösterdiğim için kendimle gurur duyuyordum.

"Tamam, git hallet sen." Saruhan'ın tok sesiyle içim titrerken daha fazla ona bakmak istemediğim için önüme döndüm.

"O hâlde önümüzdeki günlerin birinde görüşmeyi ayarlıyorum

Kitaplık Rafı
Ajanda

ve en kısa sürede bu işi bitiriyorum. Beş yüz bin lira diyeceğim, bu konuda hemfikir miyiz peki?" Yeni sorusunun ardından bir kez daha sırayla yüzlerimize baktığında cevapsız kalmayı tercih etmiştim. Onlardan herhangi bir şekilde para ya da başka bir şey istemiyordum çünkü. Saruhan'ın ihaneti onlara uzattığım eli itmiş, kurduğum bağları koparıp atmıştı.

"Bana uyar!" Eymen'in cevabıyla dağılan sessizlikle birlikte cevap hakkı şimdi Saruhan'a geçmişti.

"Tamam olur. İş için az bir tutar ama paranın kısa sürede elimize geçmesi için fazla yüksek söylemeye gerek yok. Herkes bir an önce emeğinin karşılığını alsın en azından." Bana baktığını biliyordum. Bana baktığını hissedebiliyordum ve ona bakmak istiyordum. Aynı zamanda da yüzünü bile görmek istemiyordum. Saruhan Kalaycı bana bu hisleri yaşattığı için her an ondan daha fazla nefret ediyordum.

Öfkemi bastırmak için kahvemden büyükçe bir yudum alarak birkaç dakika boyunca yerdeki eski halının desenlerini inceleyerek kendimi oyalamaya çalıştım. Hayatımın en büyük ihanetine uğramıştım ve hiçbir şey olmamış gibi davranıyordum. Bu duruma daha ne kadar tahammül edebileceğimi bilmiyordum.

"Bence de..." İpek'in cevabının ardından bir süre daha sessizlik hâkimiyetini sürdürse de çok geçmeden Eymen başka bir soruyla konuyu devam ettirdi.

"Çizimler nerede?" Eymen'in konuşmasıyla birlikte bakışlarımı halıdan çektim ve başımı kaldırıp Eymen'den tarafa baktım.

"Odamda. Şifonyerin alt çekmecesine koydum düzgünce, zarar görmesin diye." İpek'i dinlerken her kelimesinde nefes alışverişim daha da hızlanıyordu sanki.

Kitaplık Rafı

Dakikalarca koşup nefes nefese kalmış gibi hissediyordum. Neden bir türlü sakinleşemediğimi ve boğuluyormuş gibi hissettiğimi bilmiyordum. Aslında biliyordum. Saruhan'la aynı odanın içerisindeyken, kalbimde onun ihanetini taşımayı kaldıramıyordum.

"Ben kalksam size ayıp olur mu?" Elimdeki kahve bardağının bile ağırlığını kaldıramayacak gibi hissediyordum. Soruma cevap verilmesini beklemeden oturduğum tekli koltuğun yanındaki sehpanın üzerine kupayı bıraktıktan sonra ayağa kalktım. "Biraz daha dinlensem iyi olacak, kendimi iyi hissetmiyorum hâlâ..."

Saruhan hariç sırayla Eymen ve İpek'e baktığımda gülümsediklerini gördüm. Gülümsüyor olsalar da gözlerindeki acıma duygusunu da pekâlâ görebiliyordum. *Hiçbir şeyden haberi olmayan, güvendiği insanlar tarafından dolandırılan zavallı Armin...* Bu şekilde düşündüklerine emindim.

"Bir hastaneye gitmek ister misin? Ya da ağrı kesici verebilirim?" İpek'in mahcup ve telaşlı tavrına karşı kendini iyi hissetmesi için gülümseyerek karşılık verdim.

"Yok, o kadar ciddi bir şey değil ya... Sadece yorgunum, uyuyup dinlenirsem yarına bir şeyim kalmaz. Eminim." Konuşurken gülümsemeye devam ettim çünkü durumum yüzünden kendini suçladığını biliyordum. Vücudum antrenman yüzünden gerçekten yorgundu ve ağrılarım vardı fakat Saruhan'ın ihanetini öğrenmemiş olsaydım bu kadar kötü hissedeceğimi sanmıyordum.

"Eminsin, değil mi?" Tüm samimiyetimle verdiğim cevaplarıma rağmen içi bir türlü rahat etmeyen İpek'e kocaman gülümsedim. Minnet dolu gülümsememin altında buruk bir tebessüm yatıyordu aslında. Beni gerçekten sevdiğine ve kabul ettiğine inandığım bu iki insan, Eymen ve İpek'i böyle bir yükün altında bıraktığı için kalbim daha da kırılıyordu. Onlarla gerçekten büyük

Kitaplık Rafı
Nihova

bir bağ kurduğumuza inanıyor, İpek'i hep olmasını istediğim kız kardeşim yerine koymaya başlıyordum. *Saruhan bunu elimden almak üzereydi.*

"İyiyim, gerçekten... Endişe etmeni anlıyorum ama rahat olabilirsin. Dinlendikten sonra bir şeyim kalmayacak." Söylediğime inanmasını ister gibi usulca başımı salladıktan sonra arkamı dönüp yürümeye başladım.

"Ölmeyeceksin değil mi? Bak sabah uyanmazsan başına gelir ağlarım!" Eymen arkamdan seslendiğinde kapının girişinde durup omzumun üzerinden ona baktım. Kalbim bir kez daha onları kaybetmek üzere olduğum gerçeğiyle ezilirken belli belirsiz gülümsemeye çalıştım.

"Uyanacağım, söz." Hafifçe başımı sallayarak odadan çıkıp koridorda yürümeye başladığımda tuttuğum nefesimi bıraktım. Titreyerek dudaklarımdan firar eden nefesle birlikte acılarım iğne iğne tüm ruhuma batmaya başladı sanki.

İpek'i düşünerek yürümeye devam ettim. İlk gördüğümde Saruhan'la aralarında bir şey olduğu için bana kötü davranacağını, asla onunla geçinemeyeceğimizi ve gerginlik yaşayacağımızı düşünüyordum. Hatta bunları yaşayacağımızdan emindim. İpek ise tüm yabaniliğime karşı ilk adımı atarak bana selam vermiş, ilk andan beri fazlasıyla iyi davranarak onların hayatına adapte olma sürecimi kolaylaştırmıştı. Her fırsatta beni kollamış, Burak tarafından saldırıya uğradığımda onun desteğiyle güçlü kalmıştım. Onunla uzun yıllar dostluğumuzun olacağına ve gerçek birer kız kardeş olacağımıza inanıyordum hep.

Olmadı.

Saruhan bunu elimizden almıştı.

Eymen'i düşündüm sonra. Karşı karşıya geldiğimiz ilk andan

Kitaplık Rafı

beri garip ve bir o kadar sevimli bir çocuktu. Renkli ve enerji dolu kişiliği sayesinde en başından beri hep olmasını istediğim en yakın erkek arkadaş isteğimi karşılayacak kişi Eymen'di. Dizi, film ve kitaplarda denk geldiğim ve deli gibi kıskandığım erkek arkadaş modeliydi Eymen. Her şeyimi anlatıp paylaşabileceğim, zor zamanımda gözünü bile kırpmadan arka çıkacak kişiydi. Onunla yeri geldiğinde hüngür hüngür ağlayacak, yeri geldiğindeyse kahkahalarımızda boğulacağımıza emindim.

Olmadı.

Saruhan bunu elimizden almıştı.

Her şeyin bittiğini sandığım o geceden sonra yeni bir hayat çizmiştim kendime ve o hayatta değer vereceğim tek kişi onlardı. Saruhan, Eymen, İpek... Bu geceden sonra onlardan geriye kalbimde yalnızca bir enkaz taşıyordum artık.

Odamın önüne geldiğimde elimi kapının kulpuna atsam da kapıyı açmadan önce durdum ve son bir saat içinde yaşananları, öğrendiklerimi hazmetmek ister gibi kendime zaman tanıdım.

Elim kapının kolunda oyalanırken kafamın içindeki karmaşanın gürültüsü koridorda yankılanacakmış gibi yüksek çıkıyordu. Bu durumun beni içine sürüklediği telaş yüzünden daha fazla oyalanmak istemedim ve aceleyle kapıyı açıp odaya girdim.

İçeriye girer girmez arkamdan kapıyı kapattıktan sonra sanki birinden kaçıyormuş gibi kapıya başımı ve sırtımı yaslayarak gözlerimi kapattım. Burada yalnız ve güvende olduğumu bildiğim için yaşadığım boğulma hissinden kurtulmak için derin derin nefes alıp vermeye başladım. Göğüs kafesimin süratle inip kalkması nabzımı daha da yükseltse de bunu önemsemeden biraz sonra odanın içinde volta atmaya başladım.

Kitaplık Rafı

Kapının tam karşısındaki boydan pencerelerle kapı arasındaki kaçıncı turu attığımı bilmiyordum artık. Odaya geleli kaç dakika oldu ya da kafamda kurup yıktığım kaç senaryoyu geride bıraktığımdan emin değildim. Sabit olan tek bir şey vardı o da hepsinin sonunda Saruhan'dan intikam alıyor, canını yakıyordum. Bir şekilde ona zarar vermek gibi bir düşüncemin olduğunu fark etmek kendimden korkmama neden olsa da bunu istediğimi biliyordum artık. Sadece tam olarak ne yapacağımı ve bundan sonraki hayatımı nasıl çizeceğimi pek kestiremiyordum.

Düşünceler zaman geçtikçe sabredemeyeceğim kadar fazla rahatsız edici bir hal almaya başladı. Sanki zihnimin duvarlarına pençelerini sürterek çıkardıkları seslerle beynimi uyuşturuyorlardı. Bir türlü asıl konuya odaklanamıyor ve sağlıklı düşünemiyordum.

Onlar hakkında böyle şeyler düşündüğüm, plan yapmaya çalıştığım için bile ihanet ediyormuş gibi hissederek vicdan azabı çekiyordum. Bu kadar kısa sürede nasıl alışmıştım ki?

Yatağın ucunda oturup boş boş odanın içine bakındığım dakikaların ardından başımdaki ağrı katlanılmaz bir boyuta taşınmaya başlayınca kendimi sırt üstü yatağa bıraktım. Kollarımı iki yana açarak bedenimi olduğundan daha rahat bir pozisyona taşırken bacaklarım hâlâ yataktan aşağı sarkmış hâlde duruyordu.

Ne kadar süre daha tavanı izleyerek zamanımı harcadığımı bilmiyordum. En son vücudumun baş ağrısından ve uyuşmaktan isyan etmeye başladığını hatırlıyordum. Bu şartlar altında uyuyup dinlenebilmemin mümkün olmadığını düşünürken bedenim hangi ara uyku tarafından ele geçirildi bilmiyordum fakat biraz sonra ağırlığına karşı koyarak göz kapaklarımı araladığımda odaya geldiğim ilk halimden daha mutlu hissediyordum kendimi.

Kitaplık Rafı
Ajnova

Uyumadan önce saatin kaç olduğunu bilmediğim için ne kadar süre uyuduğumu da hesaplayamıyordum. Saat gece yarısını geçmişti, 02:43'ü gösteriyordu.

Yattığım yerden doğrulurken hâlâ başımın ağrıdığını hissedince elimi alnıma koyarak acıyla yüzümü buruşturdum. Dövüş kulübünden gelir gelmez yatağa girdiğim için şimdi kendimi kötü hissetmeye başladım. Rahat etmem için içinde banyosu olan odalardan birini bana vermişlerdi ve bunun için mutluydum. Terli terli uyuduğum için kendimi pis hissediyordum ve eğer odamda bir banyo olmasaydı şu an duş alma isteğimi bastırarak rahatsız bir şekilde uyumaya çalışmak zorunda kalacaktım.

Odanın ilerisindeki kapısı açık banyodan tarafa baktığımda yerimden kalkacak halimin olmadığını fark ettim. Yanaklarımı şişirerek sıkıntılı bir şekilde banyoya doğru baktığım birkaç saniyenin ardından üşenmeyi bırakıp ayağa kalktım. Gerçekten uyumak ve dinlenmek istiyordum ve bunun için güzel bir duş alıp kendime gelmem şarttı.

Eskiden çalıştığım mekândan eve döndüğümde içeriye girer girmez yaptığım şeyi yaptım yine. Banyoya doğru yürürken üzerimdekilerden yavaş yavaş kurtulup odanın içinde rastgele sağa sola attım. Yaşadığım küçücük apart dairesinin dar koridorunda ilerlerken yaptığım gibi... Kıyafetlerimin nereye gittiğinin hiçbir önemi yoktu, kafama göre sallıyordum.

Bedenime dokunan her bir su damlası beni biraz daha kendime getirse de saatlerce suyun altında kalsam da yetmeyecekmiş gibi hissediyordum. Bir yanım bunu yapmama engel olacak hiçbir şeyin olmadığını söylerken diğer yandan yorgunluktan ayakta zor duran vücudum, bu düşünceme cevap verir gibi kendini belli ediyordu.

Kitaplık Rafı

Yarım saate yakın bir süre suyun altında oyalandıktan sonra kenarda asılı duran bornozu aldım önce. Hemen ardından diğer askıdaki saç havlusunu aldıktan sonra ıslak saçlarımı sarmak üzere başımı öne eğdim. Kısa sürede havluyla saçlarımı sarıp düşmeyeceğinden emin olacak şekilde bağladıktan sonra buharlanmış aynanın bulanık görüntüsü arasında kendi yansımamı görmeye çalıştım.

Gözlerimdeki yorgunluğu daha yakından görebilmek için aynaya yaklaştığımda duyduğum tıkırtıyla birlikte korkuyla irkildim. Doğru duyup duymadığımdan emin olmak için nefesimi tuttum. Hareketsizce banyonun kapısına doğru kenetlenmiş bir şekilde aynı sesin tekrarlanmasını bekledim.

Bir süre sessizliği dinledikten sonra herhangi bir sesin olmadığını ve zihnimin oyunu olduğunu düşünerek önüme döndüm. Sanki benim hareket etmemi bekliyormuş gibi aynadaki yansımamla göz göze geldiğim an aynı ses tekrarlandı. Birisi kapıyı çalıyordu.

Bornozumun ipini sıkıca bağladığımdan emin olarak banyodan çıktıktan sonra sağlam bir şekilde duruyor olmasına rağmen baş havlumu düzelterek odanın kapısına doğru ilerlemeye devam ettim.

Attığım her adımda kalp atışlarım hızlanıyordu. Kapıyı çalan Eymen, İpek ya da Saruhan'dan başkası olamazdı ve ben günlerdir onlarla aynı evde yaşayan biri değilmişim gibi fazlasıyla gerilmiştim.

Kapıya ulaştığımda derin bir nefes aldıktan sonra usulca kapıyı araladım ve kimin geldiğini öğrenmek üzere başımı uzatarak kapı aralığından dışarı baktım.

"Saruhan?" Şaşkınlıktan kocaman açılan gözlerime eşlik eden titreyen sesimi duyduğumda öfkeyle dişlerimi sıktım. Neden duygularımı gizlemekte bu kadar beceriksizdim?

"Uyku vaktin gelmedi mi senin?" diye sorarken elini kapıya ko-

Kitaplık Rafı
Ajanda

yup iterek biraz daha aralasa da hâlâ kapı kolunu tuttuğum için tamamen açılmasına izin vermedim.

"Duş almadan uyumak istemedim," diye kısa bir açıklamada bulundum. "Uyuyacağım şimdi." Ağır ağır başımı sallarken dikkatimi dağıtmaması için yüzüne bakmadan konuşmaya devam ettim. "Sen neden geldin? Bir şey mi oldu?"

"Korkarsın diye geldim." Umursamaz bir tavırla omuz silkerken boşta duran elini ensesine doğru atarak saç diplerini kaşır gibi yaptı. "Malum perili köşkümdeki hayaletler geceleri peşine düşüyor." Çocuksu bir edayla güldüğünde yüzüne bakmak istemedim ve bunun için direnirken kendimi kaşlarımı çatarken buldum.

"Gerek yok." Buz gibi çıkan sesimle verdiğim cevap karşısında donup kaldı bir süre. Böyle bir şey söyleyeceğime ihtimal bile vermediğine emindim. "Yalnız uyuyabilirim artık. İlk gün öyle hissetmiştim sadece, şimdi iyiyim. Kendi odana gidebilirsin."

Şaşkınlıkla kaşları yukarı kalkarken "Emin misin?" diye sorduğunda sesindeki şaşkınlık alenen duyulabiliyordu. "Sonra ağlayarak beni arama sakın?"

Her ne kadar karşısında bornoz ve başımda dev gibi görünen baş havlusuyla duruyor olsam da kendimden emin bir şekilde duruşumu dikleştirerek konuştum. "Eminim," dedim gözlerinin içine bakarak. "Yalnız uyuyacağım, sana ihtiyacım yok." Yalnız gece vakti ortaya çıkan tekinsiz gölgelerin ibadet ettiği yeşillerinde aynı derinliği görüyordum. Bu, ona karşı geldiğim zamanlarda oluyordu hep. Gözlerini kıstığında uzun kirpiklerinin gölgesi düştü yeşillerine.

Bir gariplik olduğunu, neden böyle davrandığımı anlamaya çalışır gibi yüzümü incelemeye başladığında bunu yapmasına pek fazla fırsat vermeden bir adım geriye çıktıktan sonra gözlerinin içi-

Kitaplık Rafı
Ajnova

ne bakarak "İyi geceler Saruhan," diye mırıldandım ve bir an bile beklemeden kapıyı yüzüne kapattım.

Kapının hemen arkasında kaç dakika geçirdim bilmiyordum fakat ne kadar süre geçerse geçsin gerginliğimi bir türlü atamıyordum. Saruhan Kalaycı'yı reddettiğime ve yüzüne kapı kapattığıma inanamıyordum. Bunu nasıl ve neden yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmasa da içimden bir ses ihanetinin yanında bu yaptığımın bir hiç olduğunu söyleyerek beni sakinleştirmeye çalışıyordu.

Dakikalarca odanın içinde bir sağa bir sola yürüdüm. Neden Saruhan'ı dışarıda bırakmaktan keyif almıyor ya da mutlu olamıyordum. İçimde anlam veremediğim bir his dolup taşıyordu. Sanki göğsümün ortasında hapsolmuş bir çığlık vardı. Bir haykırsam her şey düzelecek, hiçbir sorunum kalmayacak gibi hissediyordum ama boğazıma oturan bir yumru bunun olmasını engelliyor gibiydi. Saruhan'ın karşısına geçip hesap sormak istiyordum fakat kahretsin ki susuyordum işte. Susuyor ve kaçıyordum.

Gerginliğim her geçen dakika daha da artıyordu. Saruhan'ın ne yaptığını, odasına gidip gitmediğini merak etmekten aklımı yitirecek gibiydim. Sinirlenmiş miydi bu yaptığıma? Umurunda bile değil miydim yoksa?

Düşüncelerin esiri olarak geçen süre zarfında kapı çaldığında iç çekerek arkama döndüm ve dehşete düşmüş bir yüz ifadesiyle kapıya doğru bakakaldım. Saruhan mıydı? Diğerleri mi çalmıştı yoksa?

Biraz geç olsa da olduğum yerde durarak kapının ardını görebilecek sihirli güçlerim olmadığı için merakımı gidermek istiyorsam kapıyı açmam gerektiğini idrak ederek yürümeye başladım.

Gürültülü bir şekilde çarpan kalbimin sesini yutkunarak bastırmaya çalıştım. Eğer kapıyı açtığımda gelen kişinin Saruhan olduğunu görürsem iyice şaşkına döneceğime emindim. Özellikle kaş-

Kitaplık Rafı
Ajnova

ları çatık ve gözlerinde öfke görürsem ne yapacağımı bilemeyecek ve saçma sapan davranmaya başlayacaktım.

Biraz sonra istemeye istemeye kapıyı açtığım an Saruhan'la göz göze geldik. Tek elini kapının kenarına yaslamış, koyu yeşil gözleriyle yüzümü inceliyordu. Dağınık saçları dikkatimi çektiğinde bir anlık kumral saçlarına gözüm kaysa da bu durumdan rahatsız olmuş gibi kaşlarını belli belirsiz çatıldığında gerildim ve yeniden gözlerine bakmaya başladım.

Derin bir nefes alırken sessizlik yüzünden çıkan ses yüzünden ürpersem de sakin kalmaya çalıştım. "Bunu bir kez daha yaparsan, gördüğün son yüz benim yüzüm olur." Ciddiyetle alt dudağını yalarken boğuk sesinin tonu bir yabancıya ait gibiydi. Yaptığım şey onu umduğumdan çok daha fazla sinirlendirmiş olmalıydı.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Hesap sorar gibi başımı hafifçe yana yatırdıktan sonra soruma cevap beklediğimi belirtircesine kaşlarımı kaldırdım.

Sabır dilenir gibi gözlerini yumdu ve başım hafifçe yana çevirip bir süre öyle durdu. Bu tavrı daha çok gerilmeme neden olsa da sakin kalmak için çabalamaya devam ettim. Çok geçmeden bana doğru döndüğünde elini kapının kenarından çekip doğruldu. Birkaç saniye daha gözlerimin içine baktıktan sonra üzerime doğru yürümeye başladığında şaşkınlıktan kalakaldım.

Birkaç adımının ardından aramızdaki mesafe kapanınca korkuyla geriye doğru yürümeye başladım. Ben yürüdükçe Saruhan üzerime gelmeye devam etti.

Birkaç adım sonra odadan içeri girmiş oldu. Yürümeye devam ederken tamamen açılmış şekilde duran kapıya elini atmasıyla hınçla itip sert bir şekilde kapıyı çarpması bir oldu. Gecenin karan-

Kitaplık Rafı

lığında çarpan kapının gürültüsü tüm odayı sardığında iç çekerek olduğum yerde sıçradım.

"Bir sorunun mu var?" Bunun cevap almak üzere sorulmuş bir soru olmadığının farkında olduğum için tepkisiz kalmaya devam ettim. "Bir şey mi yaptım bilmeden?" Hâlâ Saruhan üzerime doğru yürüdükçe geriye gitmeye devam ediyordum ve böylelikle aramızdaki bir adımlık mesafe bir türlü kapanmıyordu. "Söyleyeceksin. Her ne oluyorsa bana söyleyeceksin. Bunu söylemen hiçbir şeyi değiştirmeyecek elbet. Sadece yaptığım yanlışı bilinçli bir şekilde yaptığımdan emin olmak isterim."

"Manyak mısın sen?" diye mırıldandığımda ondan korkmadığımı belirtmek için ters ters yüzüne bakıyordum. "Bu tavırlar ne ayrıca? Beni korkutabileceğini mi sanıyorsun?"

Saruhan Kalaycı'nın öfkeli tarafından korkuyordum.

"Hayır," dediğinde sesinin üzerine çökmüş sakinlik ruhumu bileğinden yakaladı sanki. "Sadece bana baş kaldırman hoşuma gidiyor." Söyledikleri karşısında uğradığım şaşkınlıkla yeşillerine dalıp gitmişken ansızın bileğimden yakalayan parmakları yüzünden irkildim. Gözlerim bileğimi sıkıca kavrayan parmaklarına kaydığında yüzüm alev alev yanıyordu sanki.

Bileğimi tutan eli canımı acıtmıyordu. Beni kendine çektiğinde karşı koymadan Saruhan'a doğru bir adım yaklaştım. Tam o an diğer eli yüzüme doğru uzanırken nefesimi tuttum. En son Saruhan'ı görmek istemediğime karar verip yüzüne kapıyı kapatmıştım. Şimdi neler oluyordu da bu durumdaydık, hiçbir fikrim yoktu.

Parmaklarının tersiyle yanağımı okşadığında bornozla karşısında olduğum aklıma geldi ve utancımdan nefesimi tuttum. Bunu neden yapıyordu? Ona karşı öfkeden deliye dönmüşken şu an

Kitaplık Rafı

parmaklarının gezindiği tenimin garip bir hisle ürperiyor olması normal miydi?

Parmak uçları dudağımın kenarına dokunurken eklem kemiğinin yüzümdeki sert dokunuşu tüylerimi ürpertiyordu. Usul usul yukarı doğru çıkarken güçlükle yutkunmaya çalıştım. Başını hafifçe yana yatırırken gözlerimin içine baktı. "Hoşuna gidiyor mu?" Baş parmağı dudağımın kenarını yoklarken ne diyeceğimi bilemediğim için susmak zorunda kaldım. Keyifle güldüğünde dudaklarının arasından görünen dişlerinin güzelliğine takıldı gözlerim. "Hoşuna gidiyor," derken sırıtmaya devam etti.

"Gitmiyor," derken büyükçe yutkunsam da bunu gizleyebilmek için boğazımı temizler gibi öksürdüm.

Cevabım karşısında usulca kıpırdanan eli durdu ve bir anlığına gülüşü kayboldu. Buna da kızmış olmasının endişesini yaşarken dudaklarına yerleşen daha büyük gülüşüyle bir adım atarak aramızdaki mesafeyi yok denecek kadar az hâle getirdi.

"Kaşlarını çatmanı yasaklamıştım." Fısıldadığında yüzüme çarpan nefesiyle allak bullak oldum. "Düzelt hemen." Gülüşünün yerini alan her zamanki gerginliğiyle dile getirdiği isteğini bilinçsiz olarak yerine getirdiğimde dudaklarının kenarı bir kez daha kıvrıldı. "İşte bu hoşuma gitti."

Neden böyle davrandığı hakkında zerre kadar fikrim yoktu fakat her neyi amaçlıyorsa bir an önce vazgeçmeliydi. Kafamı karıştırmaktan başka hiçbir işe yaramıyordu çünkü. Sanki bana ihanet eden o değilmiş gibi böylesine rahat davranmasının verdiği öfkeyle gerilsem de bu durumu yüzüme yansıtmamayı başardım.

Hemen sonra gülüşü yeniden kaybolduğunda bir adım geriye çıktı fakat hâlâ bileğimi tutmaya devam ediyordu. Merakla yüzüne bakıyor ve ne yapacağını bekliyorken yanımdan geçip odanın ile-

Kitaplık Rafı
Ajanda

risindeki yatağa doğru yürümeye başladı. Bileğimden tuttuğu için peşinden gitmekten başka şansım olmadığından onunla birlikte ilerledim.

Kalbim göğüs kafesimi tekmelerken arsız düşünceler zihnimin koridorlarında kıkırdayarak dolaşıyor, iyice gerilmeme neden oluyorlardı. Yanaklarımın kızardığına yemin edebilirdim fakat şanslıydım ki odanın içi yeterince aydınlık değildi. En azından yanaklarımın kızarıklığının fark edileceği kadar...

Yatağın hemen yanında durdu ve bileğimi bıraktıktan sonra omuzlarımdan tutarak usulca yatağın kenarına oturmamı sağladı. Gözlerinin içine bakıyor ve hâlâ amacını anlamaya çalışıyordum.

Kucağımda birleştirdiğim ellerimi yumruk yaptığımda parmak uçlarım avuçlarıma dokundu. Buz kesmiş parmak uçlarım, alev alev yanan avuçlarımla temas ettiğinde iyice ürperdim.

Göz ucuyla kontrol ederek diz kapağıma kadar uzanan bornozumun kapalı olduğundan emin oldum. Hemen sonra bakışlarım yeniden Saruhan'a döndüğünde aynı şekilde gözlerimin içine bakmaktan başka bir şey yapmıyordu.

"Pencereden tarafa dön ve beni bekle."

Yanımdan ayrılırken yine bilinçsizce hiç vakit kaybetmeden söylediğini yaptım ve yönümü sağa dönerek yüzüm pencereye bakacak şekilde yatağın ucunda oturmaya devam ettim.

Omzumun üstünden Saruhan'ın gittiği tarafa bakıyordum. Şifonyerin çekmecesini açtığında henüz o çekmecelerin tümünü kurcalamadığım için ne aradığını bilmiyordum.

Biraz sonra tekrardan yanıma geldiğinde şaşkınlığımı anlamış gibi alaycı bir tavırla sırıtarak yüzüme baktı uzun uzun. Aynı şekilde bir Saruhan'ın gözlerine bir de elinde tuttuğu tarağa bakıyor, ayrıca düşündüğüm gibi ileriye gitmemesine seviniyordum.

Kitaplık Rafı

Tarağı yatağın kenarına koyduktan sonra dikkatle uzanıp saçlarımı sarmalayan havluyu açtı. Uzun ve ıslak saçlarım omuzlarımdan aşağı döküldüğünde küçük, sevimli bir tebessüm dudaklarıma dokundu. Her şeye rağmen Saruhan'ın yapmak istediği şey o an çok tatlı gelmişti ve birkaç dakikalığına ona karşı öfkemi unutmayı seçmiştim.

Tarağı yeniden eline aldıktan sonra sağ dizini yatağın kenarına yaslayarak arkamdaki yerini aldı. Saruhan'dan beklenmeyecek şekilde ürkek bir tavırla saçlarımın tamamını omzumdan geriye attıktan sonra usulca taramaya başladı.

"Hep hasta olurdu İpek." Hem ağır ağır saçlarımı tarıyorken üstüne bir de sakince bir şeyler anlatmaya başladığında mayıştığımı hissettim. "Çocukken... Burada kızlar ve erkekler ayrı olmak üzere hep birlikte gruplar halinde bir duşa sokulur, topluca yıkandıktan sonra odalara gönderilirdik. Uzun uzun saçlarıyla duştan çıktıktan sonra dolaşmayı pek severdi. Tıpkı seninki gibi sırtına kadar uzanıyordu." Gülümsediğini duydum. "Sultan'ın kestiği kısacık saçlarımdan önce oturur onun ıslak saçlarını tarardım sabırla. Sonra havluların tekiyle hasta olmayacağından emin olana kadar saçlarını kuruturdum."

Saruhan anlattıkça gözlerimin önünde canlanan sahneyi gülümseyerek hayal etmeye devam ederken "Saçlarımı kurutmaktan pek hoşlanmam. Özellikle evde olduğum zamanlar..." diye mırıldandım.

"Biliyorum," dedi sakince. "Saçlarını kurutmadan uyuyacağından emindim."

"Nasıl?"

"Tahmin etmesi zor biri değilsin." Önce saçımı tarakla tarıyor hemen sonra diğer eliyle tarakla geçtiği yeri parmaklarıyla bir daha tarıyordu.

Kitaplık Rafı

Dakikalarca sustum. Saruhan'ın merhametli tarafıyla karşılaştığımda konuşarak ânı batıracağımı düşündüğümden susuyordum hep. Her ne kadar bu anlar çok nadir yaşanıyor olsa da yaşandığında da huzur doluyordu içim. Özellikle geçmişi hakkındaki güzel anılardan bahsettiğinde...

"Çok severdi saçlarını. Sultan bir gün kısacık keserek günlerce ağlattı onu." Arkamda olmasına rağmen cümlesinin ardından yüzünün aldığı şekli net bir şekilde gözümün önüne getirebiliyordum.

"İpek'i mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

Cevap vermeden saçlarımı taramaya devam ettiğinde sessizliğe teslim olmak cazip geldi ve sustum. Dakikalarca taramaktan sıkılmadı. Sakince, ağır ağır saçlarımı taradıktan sonra kurutmak için çekmecelerin tekinden kullanılmamış bir havlu alıp geldi.

Tıpkı İpek'le anısında bahsettiği gibi hasta olmayacağımdan emin olana kadar sabırla saçlarımı kuruttuktan sonra dizini yataktan çekti ve doğruldu.

"Artık uyu." Tarak ve havluyu ilerideki koltuğun üzerine attıktan sonra odanın ortasında dikilerek yüzüme bakmaya başladı.

Omzumun üzerinden epey süre bakışlarına karşılık verdikten sonra "Saruhan," diye mırıldandım.

"Söyle?"

"Bir şey sormak istiyorum." Sesimdeki pürüzden kurtulmak için büyükçe yutkunduktan sonra Saruhan'ın başını salladığını gördüm ve konuşmaya devam ettim. "Benim... Sizden biri olduğuma gerçekten inanıyor musun?"

Kollarını göğsünün altında birleştirmiş bir şekilde birkaç saniye cevapsız kaldı. Hemen sonra yanıma gelmek üzere yürümeye başladığında oturduğum yerden kalktım ve yanıma ulaşmasını bekledim.

Kitaplık Rafı

Tam karşımda durup gözlerimin içine bakarak gülümsedi. "Buna senin inanman lazım. Yoksa bizden biri olamazsın." İnandığımı görmek için gözleri yüzümde keşfe çıktığında alt dudağımı dişleyerek dudaklarımı birbirine bastırdım. "İnanıyor musun?"

Gülümsedim ilk önce. Saruhan tanıştığımızdan beri iki kez çok şaşırtmıştı beni. İlki, Eymen'in söylediklerine göre sarılıp uyuduğumuz gece... İkincisi ise bu gece... Hem olumlu hem olumsuz anlamda defalarca kez şaşırmıştım bu gece.

"İnanıyorum," diye cevap verirken olumlu anlamda başımı sallarken gülüşü daha da genişledi. "Sizden biri olduğuma inanıyor ve biliyorum."

"Güzel..." Fısıldarken gözümün ucundan yanağıma doğru uzanan saç telini, parmak uçları yanağımı okşayacak şekilde kulağımın arkasına taradı ağır ağır. Utançla bakışlarımı kaçırdıktan kısa süre sonra yeniden konuştuğunu duyunca yüzüne baktım. "Uyku vakti kafes kuşu, yatağa geç."

Elini yüzümden çektikten sonra tekrardan göğsünün altında kollarını kavuşturup söylediğini yapmamı bekledi.

"Önce üzerimi giyinmem gerekiyor," dediğimde dalgınlığım gözlemek ister gibi başını yere eğerek gülmeye başladı ve eliyle yüzünü kapattı.

"Pekâlâ..." derken başını sallayarak yüzüme baktı yeniden. "Üzerini giyin ve uyu." Bir şey söylememi beklemeden odanın çıkışına doğru yürümeye başladığında kalbimin ezildiğini hissettim. Kalmasını istiyordum çünkü. Her gece olduğu gibi bu gece de Saruhan'la birlikte aynı odada yatmak istiyordum.

Olmadı.

Her şeye rağmen onu yanımda istiyor olmanın verdiği öfkeyle arkasından bakakaldım. Odadan ayrıldığındaysa giyinecek gücü

Kitaplık Rafı

kendimde bulamadığım için bornozumla birlikte kendimi yatağa attım. Her ne kadar uykudan önce sinsi düşüncelerin pençesine düşmüş olsam da Saruhan'ın sakinliği bulaşıcı olmalıydı ki dakikalar içinde bedenim uykuya kavuşmuştu.

İç çekerek yattığım yerden sıçrayarak uyandığımda korkulu gözlerle etrafıma bakındım. Yatağımda olduğuma ve odada yalnız uyuduğuma inanamıyordum. Saruhan bir şekilde yanımda kalır sanmıştım. Belki de ben uyuduktan sonra gelir diye umut etmiştim.

Olmadı.

Rüyamda gördüklerim öyle gerçekçiydi ki... Bir an gerçek olduklarına yemin edebilecek kadar inanmıştım ama değildi.

Korkunç bir kâbustan uyanmıştım ve yaşanan hiçbir acı gerçek değildi. Yatağımda ve yalnızdım. Tam o an kafamın içinde yankılanan ses canımı acıtmıştı.

Keşke Saruhan'ın ihaneti de bu kâbusun bir parçası olsaydı ama değildi. Saruhan'ın ihaneti gerçekti.

Hayatım boyunca hep ya saçma sapan, hiçbir anlamı olmayan rüyalar görürdüm ya da hiçbir şey görmeden dümdüz yatıp kalkardım. Ne gerçekçi rüya ne de kâbus uykularımda uğramazdı bana. İlk kez hem bu kadar gerçek hem de bir o kadar kâbus olan bir rüyaya şahit olmuştum ve bu rüya alenen dün geceden beri aradığım cevabın ta kendisiydi.

Saruhan'ın ihaneti yüzünden bilinç altım bile öyle bir etkilenmişti ki gördüğüm rüya dünden beri kendime sorup durduğum soruya cevap niteliğindeydi.

Saruhan'a karşı izleyeceğim yol ne olacaktı?

Kitaplık Rafı

Rüyamda yürüdüğüm yol karanlıktı. En az uğradığım ihanet kadar karanlık ve yürek burkan bu yol, yürümekten başka şansımın olmadığı tek yoldu.

Rüyamda yaşananlar tutunduğum ve güç aldığım tek kaynağımken daha fazla vakit kaybetmek istemiyordum. Dün gece yaşananlara rağmen... Tüm bunlar gerçekten yaşanmalıydı.

Üzerimdeki örtüden kurtulur kurtulmaz hışımla yataktan çıktım ve koşarak giysi dolabına ulaştım. Sıkıca bağladığım bornozumun ipini açtıktan sonra omuzlarıma yaptığım iki minik hamleyle bornozdan kurtuldum ve ayaklarımın dibindeki yerini aldığında dolaptan elime geçen her ne varsa uyumlu olup olmadığını önemsemeden üzerime geçirmeye başladım.

Salaş bir görüntüyle giyinme işlemini tamamladıktan sonra dağılan saçlarımı ellerimle düzelttim. Aynadaki yansımama bakar bakmaz açık kalmasına karar verdiğim saçlarımı elimle taramaya devam ederken gözlerimde parlayan ışığın sahiciliği karşısında irkilerek yutkundum.

Ellerimi saçlarımdan çektikten sonra aynaya doğru bir adım attım. Yüzüm mutsuzlukla asılır gibi olsa da rüyamın peşinden gideceğim için pişman olmayacaktım. Bu yüzden hemen duruşumu ve yüz ifademi düzelterek gözlerimin içine baktım. "Bu ben değilim, biliyorum. En çok bu tarafımdan korkuyorum fakat beni onlar zorladı. Şimdi olmak üzere olduğum kişiye dönüşmemi o sağladı. Saruhan Kalaycı..."

Rüyada yaşananlar film şeridi gibi zihnimden akıp geçtiğinde dudağımın kenarını dişleyerek başımı olumlu anlamda salladım. Bunun üzerine daha fazla oyalanmak istemediğim için komodinin üzerine bıraktığım telefonumu da alarak odadan dışarıya çıktım.

Kitaplık Rafı

Kapımı kapatır kapatmaz koridorun önce sağ tarafını sonra da sol tarafını kontrol ettim. Görünürde kimse olmamasına rağmen parmak ucumda yürümeye başladım. Saat öğlene doğru geldiği için diğerlerinin çoktan uyandığını ve odalarında olmadığını düşünüyordum.

Merdivenlerin olduğu yere geldiğimde iki merdiven arasında, antreye bakan minik terasın kenarına geldim. Aşağıdan gelen seslerin kime ait olduğunu seçmek üzere nefesimi tutup bir süre dinlediğimde Eymen ve İpek'in fazla net anlaşılmayan seslerini duyunca rahatladım.

Her şeyin olması gerektiği gibi ilerlemesi her ne kadar hoşuma gitse de şartların, rüyamdakilerin yaşanmasına uygun şekilde ilerliyor olması hafiften gözümü korkutmaya başlamıştı. Rüyamda sadece iki şey görmüştüm. O iki şeye giden yolu nasıl çizeceğimi bilememiştim ilk uyandığımda. Şimdi ise artık yapmam gereken her şeyi çok iyi biliyordum.

Eymen'in sağ tarafta kalan odasının ilerisinde İpek'in odasının olduğunu biliyordum. Son bir kez antreye doğru bakıp görünürde kimsenin olmadığından emin olduktan sonra yine parmak ucumda koşar adımlarla sağ koridora doğru ilerledim.

İpek'in odası olduğunu tahmin ettiğim soldaki odaya girdikten sonra ses çıkarmasın diye kapıyı tam kapatmadım.

Her an birinin gelme ihtimaline karşı hiç oyalanmadan şifonyere doğru seri adımlarla ilerledim. Odanın içindeki eşyalara bakarak bu odanın İpek'e ait olduğunu teyit ettikten sonra yere çöktüm ve şifonyerin en alt çekmecesini açtım.

Dün gece İpek'in bahsettiği çizimleri dikkatlice elime aldıktan sonra aceleyle doğruldum. Çekmeceyi kapatır kapatmaz ayağa kalktığım an şifonyerin üzerinde İpek'in telefonunu görmek ke-

Kitaplık Rafı

yifle sırıtmama neden oldu. Planımın en önemli aşamasının gerçekleşmesine neden olacak bu telefon sayesinde yürümem gereken yolu kestirmeden giderek halledebilecektim.

Telefonla işim bittiğinde aldığım yere bırakarak çizimlerle birlikte odadan ayrıldım. Korkudan titriyor olmama rağmen sakin kalmak için derin derin nefesler alıp veriyordum.

Odadan çıktığımda aynı şekilde koridorlarda birinin olup olmadığını kontrol ettikten sonra koşarak kendi odamın yolunu tuttum.

Odaya girer girmez makyaj masasının dibine bıraktığım sırt çantamı aldım ve yataktan tarafa yürüdüm. Çantamı yatağın üzerine koyduktan sonra çizimlerin zarar görmemesine özen göstererek çantama yerleştirdim. Herhangi bir şekilde odamın içinde bir yere gizlersem buraya bakma ihtimalleri vardı fakat bu çizimlerin çantamda olacağına ihtimal dahi vereceklerini sanmıyordum.

İlk görevimi başarıyla tamamlamış olmanın verdiği rahatlıkla durup derin bir nefes aldım. Rahat etmek için omuzlarımı kapatan saçlarımı geriye attım ve sakinleşmek için elimi alnıma koyarak bir süre öyle bekledim.

Saatin 12:53 olduğunu görünce son beş saatimin kaldığını anladım ve aniden zamanımın çok az kalmasının paniğiyle elimi alnımdan çekip harekete geçtim. Planımın kalanında işimi görecek olan paramı da çantama koymuştum. Saruhan'ın Burcu'dan çalıp sattığı takı setinin parasıyla işimi görebilecek olmanın mutluluğu yüzümde şeytani bir gülüşe misafirperverlik ederken odanın çıkışına yöneldim.

Kitaplık Rafı

Planın geriye kalanında gizlice yapmam gereken herhangi bir şey yoktu artık. Bunun rahatlığıyla odamın kapısını sakince açıp merdivenlere doğru ağır ağır yürümeye başladım.

Vakit kaybetmemek için birer ikişer indiğim basamakların sonuna geldiğimde doğruca sesin geldiği yöne, sağ tarafa yöneldim ve hemen mutfağa girip coşkuyla selam verdim.

"Günaydın!"

Gülüşmelerine bakılacak olursa aralarında eğlenceli ve komik olduğunu düşündüğüm bir konu hakkında konuşuyorlardı. Mutfağa girdiğimi gördüklerinde ikisinin de dikkati bana döndüğünden konuları yarım kalsa bile umursamadılar.

"Günaydın kuzum!" Eymen'in sırıtarak bana bakması ve aynı şekilde İpek'in sıcak selamlaması karşısında kalbime batan dikenlerin acısıyla huzurum kaçtı. Her şey yolunda gidiyorken yine onların yüzüne bakar bakmaz ihanet etmeye kıyamayacak kadar bağlandığımı anladım. O an vazgeçmemek için tekrar ve tekrar aynı şeyi söylüyordum içimden.

Saruhan sana ihanet etti ve onlar da bunu senden gizliyor...

Kendimi avuttuğum bu cümleyle tezgâha yaslandım. Birkaç saniye süren sessizliğin ardından "Saruhan nerede?" diye sordum merakla. Gerçekten merak etmiştim çünkü.

"Birkaç işi varmış. Erkenden çıktı ve geç geleceğini söyledi." İpek cevaplamaya devam ettikçe yüzüm asılıyor ve olanlar karşısındaki şaşkınlığımı gizlemekte zorlanıyordum. Planımı gerçekleştirmek için bugünden daha iyi bir gün olamazdı ve saniyeler önce öğrendiğim tesadüfler yüzünden küçük dilimi yutmak üzereydim.

Her şeye rağmen sabahtan beri içten içe onlara bunu yapmamak için ufacık bir sebep arıyordum fakat evren resmen benimle alay eder gibi yürümek istemediğim karanlık yolu ışıklarla donatıyor ve yolumu aydınlatıyordu.

Kitaplık Rafı

Sanırım, karanlık yolu yürümekten başka şansım yoktu.

"Arabayla mı çıktı peki?" diye sorduğumda Eymen eğilip sırt çantama baktı.

"Çanta neden? Bir yere mi gidiyorsun?" Merakla çatılan kaşlarının altındaki gözleri yüzümde dolaşırken olumlu anlamda başımı salladım hemen.

"Benim de birkaç işim var. Kısa sürer ama hemen gidip geleceğim." Omuz silkerek önemsiz işlerimin olduğuna inanmalarını sağladım.

"Seninle gelmemizi ister misin?" İpek'in korumacı ve ciddi tavrını takınarak sorduğu soruyu reddetmek üzere başımı iki yana salladım.

"Gerek yok ya... Kendim gider halleder dönerim hemen." Yalan söyledikçe gerginliğim daha da artıyordu. Bir elimi tezgâha yaslamıştım. Boşta duran diğer elimi saçlarıma daldırırken "Saruhan arabayla mı gitti peki?" diye sordum.

"Yok yok. Arabayı al sen, kapının önünde duruyor." Eymen'in cevabıyla birlikte Saruhan'ın nereye gittiğini daha çok merak etmeye başlasam da bunu sorgulayacak vaktimin olmadığını bildiğimden pek üzerinde durmamaya çalıştım.

"Tamam o hâlde, ben de vakit kaybetmeden çıkıp işlerimi halledeyim." Tezgâha yaslanmayı bırakıp doğrulduktan sonra "Siz evde misiniz bugün?" diye sordum.

"Aynen ya... Bir işim yok benim. Eymen'in var mı bilmem gerçi," İpek'in cevabına karşı hızlıca başını iki yana salladı Eymen.

"Benim de işim yok ya, evde takılacağım biraz." Omuz silkerek kahve olduğunu düşündüğüm içeceğinden bir yudum alırken gülümsedim.

"O hâlde eve geldiğimde görüşürüz!" Birkaç adım geri geri git-

Kitaplık Rafı

tikten sonra önüme dönüp mutfaktan ayrılırken arkamdan aynı şekilde "Görüşürüz," diyerek seslendiklerini duydum.

Arabamın anahtarını almak üzere girişteki vestiyere doğru yürürken kalbim sanki ayaklarımın altındaydı ve ben attığım her adımda kalbimi ezip geçiyordum. Ruhumu sızlatan bu sancıya rağmen pes etmek için çok geç olduğu bilinciyle evden ayrıldım.

Hızla birkaç basamağı indikten sonra arabamın şoför koltuğuna oturup kapımı kapattım ve geriye yaslandım. Başımı geriye atarak ellerimi yüzüme kapattıktan sonra derin derin alıp verdiğim nefeslerimin titrediğini duymak gerginliğimin artmasını sağlasa da alt dudağımı dişleyerek duygularımı yatıştırmaya çalıştım.

Birkaç dakika sonra başımı kaldırıp arabayı çalıştırırken öfkeyle gözlerimi kıstım ve kendime aynı şeyi tekrar tekrar söyleyerek yaşananların acısını taze tutmaya çalıştım.

"Unutma! Her şey yalan... İhanet ise gerçek olan."

Saat 19.21'i gösterirken dönmüştüm eve.

Arabayı kapatmış olmama rağmen dakikalarca içinde oturmaya devam ettim. Sona gelmiştim çünkü. Dışarıda geçirdiğim yaklaşık altı saatten fazla sürenin ardından yapmam gereken her şeyi halletmiş ve evime dönmüştüm. *Evime...*

Bu ev artık benim evim değildi. İçindeki insanlar ise hayatıma dâhil ettiğim insanlar değildi. Hepsi bu geceyle birlikte tozlu bir sayfa olarak çevrilecek ve geçmişte kalacaktı.

Geçmiş hiç bu kadar can yakıcı olmamıştı.

Derin bir nefesle ciğerlerimi doldururken göz ucuyla yan koltuğumda duran sırt çantama bir bakış attım. Her şey onun içindeydi. Sahip olduğum tek şey...

Kitaplık Rafı
Ajinova

Çantamla birlikte arabanın kapısını açıp dışarı çıktıktan sonra geldiğim ilk gün büyülendiğim eve bir kez daha baktım. Kısa sürede çok şey yaşadığım evden bu kadar çabuk yabancılaştığım için kalbimin sızladığını hissedebiliyordum.

Hayaller kurduğum verandayı üzüntülü bakışlarla süzerek basamakları ağır ağır çıkmaya başladım. Bir bahar gününde Eymen, Saruhan, İpek ve beni burada vakit geçirirken hayal etmiştim en çok. Hepimizin çok mutlu olduğu, birlikte yemekler hazırlayıp hafiften esen bir rüzgâr eşliğinde burada masalar hazırladığımızı ve tek derdimizin gülmekten karnımızın ağrıması olduğu bir günün hayaline tutunuyordum hep.

Olmadı. Saruhan her şeyi olduğu gibi hiç acımadan bunu da elimden aldı.

Her ne kadar istemesem de zili çaldıktan sonra bir adım geriye çıktım ve İpek ya da Eymen tarafından kapının açılmasını bekledim. O sırada ciğerlerime bol bol temiz havayı depoluyordum çünkü dakikalar sonra buna ihtiyacım olacağına emindim.

Saniyeler içinde kulaklarıma çalınan ayak sesleriyle kapıyı açacak kişinin Eymen olduğunu anladım. Koşma sesi geliyordu çünkü. Bu kadar hareketli olan tek kişi Eymen'di.

"Armiko!" Kapıyı açar açmaz yankılanacak kadar coşkulu bir sesle adımı seslendi. "Hoş geldin kuzu."

"Hoş buldum." Eve girerken hissettiğim yabancılık hissi iyiden iyiye keyfimin kaçmasına neden olurken boğazımda yer eden yumrunun ağırlığıyla yutkunmaya çalıştım. "Saruhan geldi mi?" diye sordum harekete geçmeden önce.

"Yok, daha gelmedi. Haber de vermedi ne zaman geleceğine dair." Omuz silkerek kapıyı kapattıktan sonra arkamdan yürümeye başladı.

Kitaplık Rafı
Ajanda

"İpek nerede?" Etrafa bakınırken sorduğum bu soruya cevap niteliğinde salonun girişinde beliren İpek'in bana bakarak gülümsediğini gördüm. "Selam!" dedim gülümsemeye çalışarak. "Görmedim..."

"Selam," derken daha büyük ve benimkine kıyasla samimi bir gülüşle yüzümü incelemeye devam etti.

Gözlerinden kaçırdığım bakışlarım yerde oyalanırken yüzümün renkten renge girdiğine emindim. Konuya nasıl başlayacağımı, ne söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim. İkisinin de merakla bana baktığını ve halimde bir gariplik olduğunu anladıklarını biliyordum. Bu yüzden daha fazla uzatmak yerine doğruca konuya girmemin hepimiz için en iyisi olacağı düşüncesiyle başımı kaldırdım.

Göğsümü derin bir nefesle şişirdikten sonra sırayla Eymen ve İpek'in yüzünü inceledim hiç acele etmeden. Hemen sonra bir kez daha İpek'in yüzüne bakarken "Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordum.

İpek şaşkınlıkla bir bana bir Eymen'e bakarak "Yalnız mı?" diye soruyla karşılık verdiğinde başımı iki yana sallayarak söylediğini reddettim.

"Hayır, ikinizle de..." Güçlü durmaya çalışsam da sesim beklediğimden daha güçsüz çıktığı için sinirlenmeye başlamıştım.

"Olur, konuşalım." Salonun girişinde yan durarak "Böyle geçelim istersen?" diye sorduğunda olumlu anlamda başımı sallamamla yürümeye başlamam bir oldu.

Eymen birkaç adım arkamdan gelirken "Önemli bir sorun yok değil mi?" diye sordu merakla. "Saruhan'ı da aramamı ister misin?"

"Hayır," dedim hemen omzumun üstünden arkaya bakarak. "Sizinle konuşmak istiyorum."

Kitaplık Rafı
Ajnova

"Ben meraktan çatlarım şimdi... Çabuk yürüyün hadi!" Adımlarını hızlandırarak kısa sürede yanıma ulaştı ve benden önce salona girerek her zamanki tekli koltuğundaki yerini aldı.

Salonun oturma kısmının girişinde durarak İpek'in de yerine yerleşmesini bekledim. Çok geçmeden diğer tekli koltuğa oturduktan sonra ikisi de sessizce bana bakmaya başladı. Gözlerindeki merak ve yüzlerindeki ciddiyet gerginliğimi iyice arttırırken cümleleri nasıl seçip kendimi doğru ifade edeceğimi bilmiyordum.

"Her şeyi biliyorum." Lafı dolandırmak gibi bir niyetim olmadığı için söylediğim ilk şey gerçeği itiraf etmek olmuştu.

İkisi de şaşkınlıkla birbirlerine baktıktan sonra planlamış gibi aynı anda yeniden bana döndüler. Onları yaşadıkları şaşkınlıkla bir süreliğine baş başa bırakarak sırt çantamı omzumdan aldım ve ayaklarımın dibine koydum. Hızlıca fermuarını açtıktan sonra rulo haline getirdiğim çizimleri çantadan alıp fermuarı yeniden kapattım.

"Neden bahsediyorsun Armin?" İpek'in sorusuna cevap vermeden önce yüzünü inceledim. Gerçekten söylediğim şeyi anlamamış mıydı yoksa bilmezlikten mi gelmeyi seçmişti?

"Evet Armin, neyi biliyorsun?" Eymen'in de konuşması üzerine söz hakkının bende olduğunu idrak edip derin bir nefes aldım.

Kuruyan dudaklarımı usulca yaladıktan sonra "Dün gece her şeyi duydum. Saruhan'ın bana ihanet ettiğini ve beni dolandırdığını biliyorum," dedim hiç beklemeden. İkisi de dehşete kapılmış gibi görünüyordu şimdi.

"Armin..."

"Lütfen!" diyerek İpek'in sözünü kestim. "Sizden herhangi bir açıklama beklemiyorum. Ne kendinizi ne de Saruhan'ı savunmanıza da ihtiyacım yok. Sadece birkaç şey söylemek istiyorum,"

Kitaplık Rafı
Nirvana

dedikten sonra sustum ve beni dinlediklerinden emin olmak için gözlerinin içine baktım. İpek belli belirsiz başını sallarken saçını kulağının arkasına taramıştı. Eymen ise gerginlikten alt dudağını dişlemeye başlamıştı ve huzursuzca dizini sektiriyordu.

"Kısa bir zaman oldu birbirimizin hayatlarına gireli. Her şey çok çabuk gelişti. Aranıza katıldığım ilk gün sizden biri olduğumu hissettirdiniz bana. Her şeyimi kabul etmişken bana sahip çıktınız, benimsediniz. Bunun için çok teşekkür ederim öncelikle." Eymen'in gözlerinin dolduğunu görebiliyordum.

Bu durum karşısında ağlamamak için zorlanacağımı bilsem de yanaklarımı dişleyerek konuşmaya devam ettim. "Daha ilk günlerde çok zor bir işe beni de dahil ettiniz. Melisa'nın intikamı için Burak'la aynı odaya tıkıldığımda aklımdaki tek şey sizdiniz. Sizi hayatıma öyle bir kabul etmişim ki, Burak bana saldırdığında en çok sizi kaybedeceğime üzülmüştüm ben." Sesim titremeye başladığı için susmak zorunda kalsam da kısa sürede toparlanıp devam ettim.

"Birlikte kazandık bu parayı," derken çizimleri havaya kaldırdım. "Ama yine en çok siz acıtmışsınız canımı haberim olmadan. Sizin suçunuzun olmadığını biliyorum ama benden sakladınız. Bu ihanete ortak oldunuz."

"Böyle bir şeyi nasıl söyleyebiliriz ki?" İpek'in çatlayan sesi bir anlığına onları dinlemem gerektiğini hissettirse de bunu istemedim. Eğer onların konuşmasına izin verirsem kararımdan vazgeçip her şeye rağmen onlarla kalacağımı biliyordum çünkü.

"Sorun siz değilsiniz. Sorun Saruhan... Bundan sonra onun yüzünü görmek istemiyorum. Bu evde kalmam mümkün değil. Yapamam, beni ayaklar altına almasına izin veremem anlıyor musunuz?" Sesimin titremesini önemsemiyordum artık. "Bu gece son. Size veda etmeye geldim ben."

Kitaplık Rafı

"Armin..." Eymen'in titreyen sesi gözlerimin dolmasına neden olduğunda burnumu çektim.

"Yapma lütfen," diye mırıldandım. "Ne sizinle ne de onunla daha fazla aynı yerde kalamam. Dün geceden beri düşünmekten aptala döndüm ama olmaz, yapamam..."

"Ama..."

"Lütfen!" derken elimin tersiyle gözlerimi silerek duruşumu dikleştirdim. Duygularımı gizleyemezsem kararımdan vazgeçirmeye çalışırlardı. Bu yüzden ifadesiz görünmek zorundaydım. "Söylediğim gibi, bitti. Bu evden ayrılacağım ve bir daha birbirimizi görmeyeceğiz. Sadece bunu söylemek istedim."

İpek hışımla ayağa kalkarken Eymen yalvaran gözlerle mahcup bir şekilde bana bakmaya devam ediyordu.

"Bunu da... Hak etmediğinizi düşünüyorum." Elimde rulo halinde duran çizimleri omuz hizamda kaldırırken öfkeyle kıstığım gözlerim önce İpek'e sonra ise Eymen'e döndü. "Meğer söylediğiniz her şey yalanmış. Benim suçum yoktu... Ben kötü bir insan değildim ama o benden çaldı! Hayallerimi, umutlarımı..." Ağlamaya başladığımda İpek olduğum yere doğru seri adımlarla gelmeye başlayınca durmasını söyler gibi elimi kaldırdım. "Lütfen!"

Çizimlerin rulo olarak kalmasını sağlayan lastiği tek seferde çekip aldıktan sonra sayfaları açıp buğulu gözlerle kısa bir bakış attıktan sonra başımı kaldırdım ve yeniden onlara baktım.

Kalbimdeki yaranın izi gibi dudaklarıma buruk bir tebessüm yerleştiğinde "Siz bunu hak etmiyorsunuz," diyerek çizimleri yırtmaya başladım. "Bana ihanet ettiniz..." Ağlayarak yırttım tüm emeklerimizi. O gece uğradığım saldırı, birbirimizi kollamamız... Hepsinin boşa gittiğini bile bile parçaladım kâğıtları hınçla.

Kitaplık Rafı

"Armin, sakinleş!" Eymen koşarak yanıma gelmeye çalıştığında birkaç adım geriye çıktım.

"Sakın!" diye bağırdım öfkeden titreyen sesimle. "Artık sizi de görmek istemiyorum!" Ellerim titriyordu. Hızlıca elimin tersiyle gözlerimi silerken "Şimdi odama çıkacağım. Tüm eşyalarımı aldıktan sonra burayı terk edeceğim..." diye açıklamaya çalıştım.

İkisine de kısa birer bakış attıktan sonra salonun çıkışına yöneldim.

Tam salondan çıkmak üzereyken durup omzumun üzerinden bir kez daha baktım. "Saruhan'la da yüzleşmek istiyorum. Sakın ona haber vermeyin," dedikten sonra koşarak merdivenlerin yolunu tuttum.

Ağlamak istemiyordum fakat gözyaşlarımı da durduramıyordum. Odama ulaşana kadar hüngür hüngür ağlamıştım. Boğuluyordum. Canım acıyordu ve ben ağlıyordum. İhanet hiç bu kadar ağır gelmemişti.

Kapıyı çarparak doğruca yatağıma yöneldikten sonra etrafıma bakındım son kez. Hemen sonra tek omuzumda duran sırt çantasını yatağa attıktan sonra ön gözündeki fermuarı açtım ve oradaki çeki aldım elime.

Acarlar Holding - 500.000 Türk Lirası

Bana yaptıklarının bir bedeliydi bu. Hayatları boyunca gözlerinin önünde ağlayarak o çizimleri parçaladığım görüntüleri hafızalarından silemeyeceklerdi. Hep, bana ihanet etmenin ağırlığını taşıyacaklardı. Bense benden çaldıklarını geri almıştım onlardan.

İpek'in telefonu sayesinde Acarlar'la sanki İpek Ersoy benmişim gibi gidip görüşmüştüm ve çizimleri teslim edip parayı almıştım. Çizimleri teslim etmeden önce ise çizimlerin aynılarını kopyalamıştım ve gözlerinin önünde yırttığım kâğıtlar sahteydi.

Kitaplık Rafı

Böylelikle onlara hayatları boyunca unutamayacağı bir ders vererek ayrılmış olacaktım bu evden.

Çeki dikkatlice çantama koyduktan sonra yine onlar sayesinde kazandığım yetmiş bin liranın olduğu tarafı açtım. Olmaktan korktuğum kişi buydu. Armin Yücel'in bu tarafından hep korkuyordum fakat beni onlar zorlamıştı. Bu yüzden yaptıklarının bedelini ödemek zorundalardı.

Her ne kadar onlarla aramda güçlü bir bağ olsa da benim için hâlâ birer yabancı oldukları gerçeğini idrak etmiştim dün gece ve bu sayede planımın ilk evresini başarıyla tamamlamıştım.

Vakit kaybetmeden sırt çantamı ve arabamın anahtarını aldıktan sonra odadan ayrıldığım gibi doğruca evin çıkışına doğru seri adımlarla yürüdüm.

Salonun girişinde öylece duruyorlardı. Eymen'in hüzün çökmüş sesi adımı haykırdığında dönüp bakmamak için koşarak evden ayrıldım. Bu onları son görüşümdü. Eymen Demiröz ve İpek Ersoy'u bir daha asla görmeyecektim.

Tıpkı Saruhan Kalaycı'yı görmeyeceğim gibi...

Arabanın kilidini uzaktan kumandayla açtıktan sonra hızlıca çantayı arka koltuğa attım ve şoför koltuğuna yerleştim.

Nefes nefese kalmıştım ve alıp verdiğim nefeslerim titreyerek ayrılıyordu bedenimden. Ellerim titrerken yan koltuğuma bıraktığım telefonumu elime aldım ve hızlıca rehberi taramaya başladım.

Saruhan'ın numarasını görür görmez derin bir nefes alırken gözlerimi kapattım. Hemen ardından arama tuşuna bastıktan sonra aramayı hoparlöre alarak telefonun açılmasını bekledim.

Birkaç çalışın ardından Saruhan'ın sesini duyduğumda kalbim sıkışır gibi olsa da konuşmaya çalıştım.

Kitaplık Rafı
Ajanova

"Saruhan... Çok acil hastaneye gelmen gerekiyor. Ben çok kötüyüm, hastaneye gidiyorum!" Nefes nefese olduğum için rol yaparken hiç de zorlanmamıştım.

"Ne oluyor?" diye sorarken sesi telaşlı çıkmıştı. "Armin!"

"Daha fazla konuşamayacağım. Hastaneye gel, yanımda olmana ihtiyacım var!" Telefonu kapattıktan sonra biraz önceki yerine, yan koltuğa atıp arabayı çalıştırdım. Yapmam gereken son bir şey kalmıştı çünkü. O da Saruhan Kalaycı'ya hayatının dersini vermekti.

Zaman geçmek bilmiyordu.

Dün gece Saruhan'ın gözlerinde hayallerimin cenazesini görmüştüm. Tekinsiz bulduğum gölgeler, yıllarca beslediğim umutlarımın katilleriymiş meğer. Paramın çalındığı o gece kendimi öldürmek istemiştim. O gün bana bir şey olsaydı eğer, bu en az Sinan kadar Saruhan'ın da suçu olacaktı.

Yanm saate yakın bir süredir burada beklerken Saruhan'ın ihanetinin ardında yatan acı gerçekleri tekrar tekrar kendime hatırlatıyor ve öfkemi diri tutuyordum. Bunu yapmazsam eğer biraz sonra yaşanacaklar karşısında ayakta duramayacağımı biliyordum. Çünkü bugünden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Kalbim göğüs kafesimi yumruklarken avcumun içinde sıktığım telefonumun ekranını açtım ve dakikalar önce Saruhan'a attığım mesaja baktım.

"Zehirlenmişim, bu gece hastanede kalacağım. 101 Numaralı oda..."

Korkulu bakışlarım çevrede dolaşırken otoparktan çıkan uzun

Kitaplık Rafı

boylu adamın hastane binasına doğru koştururken görünce nefesimi tuttum. Yürüyüşünden bile tanıyabiliyordum artık. Bu kişi Saruhan'dan başkası olamazdı.

Titreyen ellerimin telaşını bastırmak için kollarımı göğsümün altında birleştirdim. Sadece birkaç dakika sonra her şey bitecekti benim için. Saruhan Kalaycı tamamen hayatımdan çıkarken yürüdüğüm karanlık yolun sonundaki uçurumdan aşağı yuvarlanacaktım. Çünkü bu yolun geri dönüşü yoktu.

Yelkovanın attığı her adım kalbime kıymık gibi batıyor, ruhum her geçen saniye biraz daha can çekişiyordu. Dün gece bile kalbim böylesine çarpmamıştı. Bedenimin uyuştuğunu hissedebiliyordum ve ayakta durmakta bir hayli güçlük çekiyordum.

Biraz sonra bir araba hastane binasının önünde durduğunda mavi kırmızı ışıklar gecenin karanlığında gözlerime saplandı. Öyle bir canım yanıyordu ki... Saruhan'a rağmen bu yaptığım yüzünden kendimi hiç ama hiç affetmeyecektim.

Birkaç adımla binaya yaklaştığımda koridorun ilerisinde polis memurları koluna girmiş bir şekilde Saruhan'ı görünce nefesimi tuttum. Gerçekten yaşanıyordu bu, bir kâbus değildi.

Polislerin ortasında Saruhan binanın çıkışına doğru yürüdükçe ben binaya doğru yürümeye devam ettim.

Biraz sonra hastanenin önünde bekleyen polis arabasına bindirilmeden önce başını kaldırdığında yeşilleri benimkilerle buluştu ve ben tam o an ölmek istedim.

Saruhan Kalaycı... Sana bu kez baş kaldırmadım. Sana ihanet ettim.

Duzenleme
Ny.ozlem

Kitaplık Rafı

16

Yeniden Başlarken Ölmek

Saruhan'ın Tutuklanmasından 5 saat önce...

Hava henüz kararmamıştı, kalbimin üzerine çöken karanlıksa geceyi kıskandıracak yoğunluktaydı.

Sinan tarafından dolandırıldığımı öğrendiğim gün yeni bir hayata başlangıç yapmış, eski hayatımı silip atmaya çalışmıştım.

Her şey yolunda giderken, yeni hayatımın eskisinden çok daha güzel olacağına inanmaya başlamışken Saruhan tarafından dolandırıldığımı öğrenmiş ve dünyam başıma yıkılmıştı bir kez daha. Tam da bu yüzden tarih tekerrür edecekti bugün. İpek, Eymen ve Saruhan'dan intikamımı almak üzere ayrıldığım o eve yeniden döndüğümde planımı tamamladıktan sonra öfke ve nefretle anacağım, başarısızlıkla dolu bir hayatın daha üzerini karalayarak yeni bir başlangıç yapmaya çalışacaktım.

Buna zerre kadar inancım yoktu elbet. Sadece kendimi kandırıyor ve o üç dolandırıcıdan intikamımı alırken duygularımın aklımın önüne geçmesine engel olmak için teselli buluyordum. Hâlâ çok seviyordum İpek'i, Eymen'i ve... Saruhan'ı. Onlara bu kadar

Kitaplık Rafı
Ajnova

bağlanmışken yapacağım şeylerin sonuçları ödümü koparıyordu. Bu nedenle aklımla düşünmeyi bırakamazdım zaten. Duygularıma kulak verirsem ne Eymen ve İpek'i kandırabilir ne de Saruhan'dan intikamımı alabilirdim.

Tüm bu düşüncelerin haykırışları arasında aklımın çelinmesinden korktuğum için hepsinden kurtulmak üzere başımı iki yana sallayarak telefonuma yöneldim. Evden çıkmadan önce İpek'in telefonundan aldığım Acarlar'ın numarasını aramak için rehbere girdim. Son aramalar kısmında duran Acarlar ismine tıkladıktan sonra telefonu kulağıma götürdüğümde intikam planım resmen başlamış oldu.

Plazanın önünde durduğumda arabayı kapatmadan çalan telefonun açılmasını beklemeye devam ettim. Çok geçmeden arama onaylanıp karşı taraftan ses geldiğinde telefon sesini arabaya yansıtarak konuşmaya başladım.

"Alo?" dedi birkaç kez karşıdaki yabancı ses.

"Alo, merhaba?" dediğimde sesimdeki pürüzden rahatsız olup usulca boğazımı temizledim.

"Merhaba, buyurun?"

"Erdal Bey'le mi görüşüyorum?" Sesimdeki gerginliğin karşı tarafa yansımaması için dua etmeye başladım çünkü her an tüm planı berbat edecekmişim gibi hissediyordum.

"Evet benim, buyurun?" Bu ilk görüşmemiz olmamasına rağmen adamın ilk kez görüşüyormuş gibi yabancı ve sorgulayıcı ses tonu hiç hoşuma gitmemişti.

"Birkaç saat önce de konuşmuştuk. Çizimler için toplantı ayarlamıştık?" Erdal Bey'e daha önceki görüşmemizi birkaç cümleyle hatırlattığımda özür dilemeye başladı.

Kitaplık Rafı

"Ah... Çok özür dilerim. Yoğun bir gün oluyor benim için. Kimin aradığına bakmadan telefonu açtığım için tanıyamadım, üzgünüm..."

Adamın bitmek bilmeyen açıklamasını ve defalarca özür dilemesini "Hiç önemli değil," diyerek yarıda kestim. "Şirkettesiniz değil mi?"

"Evet evet!" Sesindeki heyecan arabanın içine doluştu birden. "Sizi bekliyoruz."

"Güzel..." diye mırıldanırken istemsizce gülümsedim. "Ben de geldim sayılır, birazdan otoparka giriş sağlayacağım."

"Dilerseniz sizi karşılaması için birini gönderebiliriz?" Adamın donuk birinden kibar birine dönüşme hızına karşı duyduğum şaşkınlık yüzünden gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Hiç gerek yok," dedim adamınkine karşı son derece mesafeli bir tavırla. "Kat numarasını söylemeniz yeterli."

"On dördüncü kat, Acarlar Holding hanımefendi."

"Pekâlâ... Birazdan orada olacağım, görüşmek üzere." Telefonu kulağımdan çekerken adamın heyecanla karışık bir şeyler söylemeye devam ettiğini duysam da vakit kaybetmeden aramayı sonlandırdım.

Kaç katlı olduğunu bilmediğim plazanın yüksekliğine duyduğum şaşkınlıkla yanan dörtlüleri kapattım ve hemen sağ tarafı işaret eden levhanın yönlendirmesiyle otoparka doğru arabayı sürdüm.

Otoparkta yüzlerce lüks arabaların arasına bıraktığım kırmızı Mercedes arabamın arka koltuğundan çizimlerin bulunduğu dosyayı ve portföy çantamı aldım. Kapattığım kapının camından yansımama baktığımda istediğim imaja sahip olmanın mutluluğuyla geriye çekildim ve arabayı uzaktan kumandayla kilitlerken asansöre doğru yürümeye başladım.

Kitaplık Rafı

O an düşündüğüm tek bir şey vardı. Kaybettiğim iki yüz bin liranın karşılığını misliyle almıştım aslında. Saruhan'a beni dolandırdığı için kızıyorken onun sayesinde kazandıklarımı göz ardı ediyordum. Beş yüz bin liradan fazla değeri olan bir arabam olmuştu onlar sayesinde yetmiş bin lira değerinde Burcu'nun takılarını çalmıştı benim için. Ve hırsızlıkla ilgili hiçbir şey bilmiyor olmama rağmen beni dahil ettikleri Âdem Yavuz ve Acarlar olayı sayesinde beş yüz bin lira kazanmıştım. Yani Saruhan Kalaycı sayesinde bir servetim vardı resmen.

Bu düşünce bir anlığına olduğum yerde durup Saruhan'a karşı yumuşamamı sağlasa da söz konusunun para olmadığını, Saruhan'ın bu zamana kadar beni kandırıp, yalanlar üzerine bir bağ kurmamı sağlamasına karşı öfkeli olduğumu hatırlattım kendime. Para elbette bir şekilde yerine geliyordu fakat ihanetin affı olamazdı.

Bir kez daha aklımı çelmeye çalışan aptal düşüncelerden kurtulmak için hınçla başımı iki yana sallarken kimsenin bulunmadığı otoparkta ilerlemeye devam ettim. Ayağımdaki stilettolar yüzünden attığım her adım yankılanıyordu. Spor ayakkabının rahatlığını özleyerek geçirdiğim dakikaların ardından nihayet asansör kapısına ulaşmamla birlikte tuşa bastım. Asansörün bulunduğum katta bekliyor olması keyfimi yerine getirirken açılan kapıdan içeri girdim ve on dördüncü kat için tuşa tıkladım.

Asansör kapılarının hemen karşısındaki boydan aynaya döndüm kendimi inceleyebilmek için. Toplantı için Armin Yücel görüntümün dışına çıkmam gerektiği için toplantı saatini belirledikten sonra yaptığım ilk şey alışverişe gitmek ve hayatım boyunca hiç giymeyeceğim tarzda kıyafetlerle toplantıya hazırlanmak oldu.

Kitaplık Rafı

Aynadaki yansımamı incelerken bir yabancıymış gibi hissediyordum. Sıkı bir topuz yaparak toplamıştım saçlarımı. Dünden kalan ruhsuzluğumu saklayacak yoğunluktaki makyajım ise bir yükmüş gibi geliyordu adeta. Hemen sonra bakışlarım kendimi süzerek aşağı doğru kayarken insanı huzursuz edecek resmilikteki beyaz gömleğim, siyah kalem eteğim ve siyah nubuk stilettolar üzerinde göz gezdirdim. Üzerime boca ettiğim ve tüm asansör kabinini esir alan parfümümün kokusuyla ciğerlerimi doldururken dudaklarımın kenarlarında yer eden şeytani gülüşe çevirdim bakışlarımı.

Görüşeceğim insanların ne kadar sinsi ve ürkütücü insanlar olduğunu babamdan bilirdim. Karşılarındaki insandan ne kadar pay koparırlarsa kâr sayıyorlardı. Bu yüzden alelade genç bir kız olarak karşılarına çıktığımda bir şeylerin yolunda gitmeyeceğine adım kadar emin olduğum için böyle bir görüntünün ardına saklanmayı seçmiştim. Her şey İpek'in görüştüğü şartlar ışığında ilerleyeceği için ekstra görüşeceğim ve söyleyeceğim bir şeyimin olmamasına ayrıca seviniyordum. Paramı alacak ve pek fazla detaya girmeden, özellikle hırsızlık konusuna asla değinmeden toplantıdan ayrılacaktım.

Asansörün kapıları açılır açılmaz karşımda duran birkaç yabancı insanın şaşkınlığıyla afallamış olsam da heyecanlı ve samimi ifadeleri kısa sürede kendimi toparlamamamda yardımcı oldu. Duruşumu ve yüz ifademi düzelterek belli belirsiz bir tebessümle asansörden ayrıldım ve Erdal Bey olduğunu düşündüğüm orta yaşlı adama doğru ağır ağır ilerledim.

Gerginlikten titreyen dizlerimi umursamamaya çalışsam da topuklular üzerinde yürürken bunun pek de mümkün olmamasına içimden küfürler yağdırarak yürümeye devam ettim.

Kitaplık Rafı

"Erdal Bey?" Elimi uzattığımda vakit kaybetmeden elini uzattı ve tokalaşırken daha büyük gülümsedi.

"Hoş geldiniz Sıla Hanım!" Şaşkınlıktan ağzım açık bir şekilde adamın yüzüne baktığımda bu kez ifademdeki garipliği gizleyemedim. "Sıla değil miydi, yanlış mı hatırlıyorum?" Adamın sorusuyla birlikte zihnime hücum eden düşünceler bir süre daha sessiz kalmama neden oldu.

Armin ya da İpek ismine zerre kadar benzemiyordu Sıla ismi. Kendi ismimi hiç söylemediğim için Armin ismini bilmesine imkân yoktu. Geriye iki ihtimal kalıyordu. Ya adam İpek ismini Sıla hatırlayacak kadar yoğun ve dikkatsizdi. Ya da İpek ifşa olmamak için Acarlar'la görüşürken kendini Sıla diye tanıtmıştı.

İkinci ihtimalin çok daha mantıklı ve tam İpek'in yapacağı bir hamle olduğunu düşünerek gülümsedim.

"Hayır... Sadece..." Hızla elimi çekerek çantamı açtım ve bir şeyler arıyormuş gibi yaptım bir süre. "Ben..." diye mırıldanarak sanki dev gibi bir çantanın içini kurcalıyormuş gibi minik çantamın içinde parmaklarımı gezindirmeye devam ettim. "Ah... Buradaymış. Bir an telefonumu arabada bıraktığımı düşündüm, kusura bakmayın." İsim konusunda verdiğim tepkiyi başka bir noktaya çekmezsem bir şeylerden şüphelenebilirlerdi. Hiçbir şeyi şansa bırakmak istemediğim için oynadığım ufak oyunum işe yaramış olmalı ki Erdal Bey keyifle gülerek toplantı odasına davet etti.

Oldukça geniş bir toplantı odasına girdiğimizde uzunca bir masa ve etrafında ilk bakışta kaç tane olduğunu sayamayacağım kadar fazla koltuk vardı. Kapının hemen sağında kalan ilk koltuğu çekerek oturmama yardımcı olan Erdal Bey hemen çaprazımdaki koltuğu da kendisi için çekti.

Kitaplık Rafı

"Bir şeyler içer misiniz?" diye sorduğunda kibarca reddettim teklifini.

"Kırk beş dakika sonra başka bir toplantıya yetişmem gerekiyor. O yüzden pek vaktim yok ne yazık ki." Heyecandan elim ayağım birbirine dolanır ve tek kelime bile konuşamam diye düşünürken şu an girdiğim iş kadını rolünün üstesinden gelebiliyor olmanın şaşkınlığını yaşıyordum.

"Pekâlâ... Başka zaman diyelim," derken kravatını düzelterek geriye yaslandı. "Doğruca konuya girebiliriz o hâlde?"

"Lütfen," dedikten sonra kucağımda duran dosyayı masanın üzerine bıraktım.

"İzninizle, çizimleri inceleme şansım var mı acaba?"

Olumlu anlamda başımı sallarken yüzüme yerleştirdiğim içten bir tebessüm eşliğinde dosyayı masanın üzerinde Erdal Bey'in önüne doğru ittim.

Dosyanın kilidini açtıktan sonra çizimleri çıkarırken gözlerindeki ışıltı gerçekten mutlu olmamı sağladı. İpek'in anlattıkları aklıma geldikçe bu yaptığım şey daha anlamlı geliyordu artık. Âdem Yavuz'un Acarlar'ın işini nasıl ellerinden aldığını ve şirketlerinin batacak hâle gelmesinde ne kadar ciddi bir rolleri olduğunu hatırladıkça öfkeleniyordum. Özellikle aklıma oğlu Burak Yavuz geldikçe deliye dönüyordum.

"Çok merak ediyordum. Âdem Yavuz'un en büyük projesini nasıl ele geçirdiniz? Bu iş için gece gündüz titizlikle çalıştığını söylenirken bir şekilde çizimlerin size ulaşması ve sizin de Acarlar'a getirmeniz..."

Erdal Bey'in merakına yenik düşüp peş peşe sıraladığı sorular karşısında her ne kadar gerilmeye başlasam da bu tarz sorular

Kitaplık Rafı

karşısında ne cevap vereceğimi önceden hazırladığım için sakinleşmem zor olmadı.

Derin bir nefes alarak sorularına genel bir cevap verdim. "Âdem Yavuz'un özünde nasıl biri olduğunu ve iş ahlakındaki bozukluğu en az benim kadar siz de biliyorsunuz. Geçmişte basına sızan haberleriniz ve daha niceleri yüzünden Âdem Bey'in düşmanı çok... Kendi oğlu da dahil. Çizimler bir şekilde elime geçtiğinde onları ait oldukları ellere teslim etmek istedim." Özellikle oğlunu da katarak yaptığım açıklama sayesinde hem üstü kapalı bir cevap vermiş hem de bir şekilde aklını karıştırmayı başarmış olmalıydım. Yüzündeki ifadeye bakıldığında ise bu açıkça görünüyordu. Hem çizimlere ulaştığı için keyfi yerinde hem de söylediklerim yüzünden kafası karışık görünüyordu.

"Umarım bu çizimler şirketinizin eski gücüne kavuşması için yeni bir yol olur," diye iltifat ederek konuyu daha fazla kurcalamasına fırsat vermeden iyi dilek ve temennilerle memnun etme aşamasına geldim.

"Umarım," derken sesindeki mutluluğa gülümsedim. Çok geçmeden çek defterine anlaştığımız tutar olan beş yüz bin lirayı yazarak imzalamasıyla işin sonuna yaklaştığımızı anladım.

Çeki koparıp bana doğru uzatırken "Bu yaptığınızla öyle büyük bir dertten kurtardınız ki... Size ne kadar teşekkür etsek az... Şirketim ve kendim adına minnettarız Sıla Hanım," diyerek mutluluğunu dile getirdi.

"Ne demek... Ben teşekkür ederim. Her zaman iyi ve haklı olandan yana olmak da benim görevim," derken Saruhan'ın da beni bu tarz cümlelerle kandırdığı aklıma geldi ve istemeden kaşlarımı çattım.

Kitaplık Rafı

Erdal Bey'le karşılıklı gülümserken "İzninizle... Ben kalksam iyi olur artık," dedim ve bileğimdeki saate bakarak geç kalmış havasıyla oturduğum yerden kalktım.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum," derken uzattığı elini sıktım.

"Çok memnun oldum," diye karşılık verdikten sonra ellerimiz ayrıldı. Erdal Bey benden önce davranarak kapıyı açtığında son bir kez başımla selamladıktan sonra toplantı odasından ayrılıp asansörün yolunu tuttum.

Asansörün kapıları otoparka açılır açılmaz topuzumu dağıttım. Saçlarımın omuzlarımdan aşağı dökülürken yüzümde planımın yolunda gitmesinin verdiği memnuniyet dolu gülüşüm vardı.

Arabaya birkaç adım kala çantamdan çıkardığım uzaktan kumandayla kilitleri açtım. Şoför koltuğuna yerleştikten sonra kucağımda duran çantaya yöneldim hemen. Önce içinde duran çeki kontrol ettim. Hayatım boyunca bu kadar parayı bir arada görmemiştim. Babamın zenginliğine rağmen... Adım adım sona yaklaşmanın buruk tebessümüyle başımı kaldırdım ve yan koltuğumdaki sırt çantasının fermuarı açık, büyük gözünde duran sahte çizimlere baktım. Bu akşam İpek ve Eymen'in karşısında bu çizimleri parçalayarak her şeyi ellerinden aldığımı ve hak etmediklerini söyleyecektim. Onlar için hazırladığım plan buydu.

Arabayı çalıştırdıktan sonra dikiz aynasından son bir kez gözlerimin içine baktıktan sonra otoparktan ayrılmak üzere harekete geçtim. Kaybedecek vaktim yoktu, sıra Saruhan Kalaycı'nın intikamındaydı.

Kitaplık Rafı
Ajanda

Saruhan'ın Tutuklanmasından 3 Saat önce...

Zamanla yarışıyordum. Saruhan için planladığım şeyleri hayata geçirmeden önce üzerimdeki rahatsız edici toplantı kıyafetlerinden kurtulmam gerekiyordu. Bunu yapmak için gidebileceğim bir evim olmadığı için ya bir alışveriş merkezinin ya da benzin istasyonunun tuvaletini kullanabilirdim.

Yolun hemen ilerisinde, sağ tarafında duran benzin istasyonundan başka görünürde bir seçeneğimin olmaması her ne kadar huzurumu kaçırsa da alışveriş merkezi aramakla uğraşmak istemediğim için elimdeki tek seçeneği kullanmak üzere sağa sinyalimi verdim ve birkaç dakika içinde benzin istasyonuna girdim.

Arabayı marketin yan tarafındaki boş alana park ettikten sonra sırt çantamla birlikte markete doğru yürümeye başladım. Tuvaletler beklediğim gibi dış tarafta, ayrı bir bölümde değil de marketin içinde olduğu için sıkıntılı bir şekilde yanaklarımı şişirdim.

Üzerimdeki kıyafetler yüzünden ketum ve garip bir görüntüye sahip olduğumu biliyordum fakat çevredeki insanların bu kadar dik dik bakacağı kadar ucube görünümüne sahip olmadığıma da emindim.

Duruşumu bozmadan ve insanların bakışlarını umursamadan dağınık saçlarımı omuzlarımın ardına atarak marketten içeriye girdikten sonra doğruca tuvaletlerin olduğu tarafa ilerledim. Sırt çantamla birlikte tuvalet kabinlerinden birine girdikten sonra kapının ardındaki askıya çantamı astım ve hızlı bir şekilde gömleğimin düğmelerini açmaya başladım. Beklediğimden çok daha temiz bir hâlde olan, en azından kokmayan bir tuvalete denk gelmenin mutluluğuyla nefesimi tutmak zorunda kalmadan üzerimdeki kıyafetlerden kurtuldum. Sırt çantama tıkıştırdığım

Kitaplık Rafı

tişört ve pantolonu üzerime geçirdikten sonra gömlek ve eteği yumaklayarak çantaya attım.

Sadece birkaç dakikamı alan üst değiştirme işlemimi tamamlayarak kabinden çıktıktan sonra kendime çekidüzen vermek için lavaboların olduğu tarafa gittim. Yansımama bakar bakmaz tişörtümün içinde unuttuğum saçlarımı dışarı çıkardım. Hemen sonra sırt çantamdaki pamuk ve jelle yüzümdeki makyajdan kurtuldum.

Planımın ikinci kısmına geçmek için gereken hazırlığı tamamlayarak tuvaletten ayrıldıktan sonra koşar adımlarla arabanın yolunu tuttum.

Şoför koltuğuna oturur oturmaz başımı geriye yasladım ve birkaç dakika boyunca gözlerim kapalı bir şekilde düşüncelerin zihnimi kuşatmasına izin verdim. İpek ve Eymen'den nasıl intikam alacağımı net bir şekilde bulmuş ve kısa sürede halletmiştim. Saruhan'a nasıl bir ders vereceğim hakkında pek fikrim olduğu söylenemezdi. Sadece diğerlerinden farklı olarak ona ders verirken aynı zamanda canını yakmak istiyordum. Sinan'la birlikte beni dolandırmasının yanı sıra tanıştığımız ilk günden beri sahip olduğu sarsılmaz egosu, her şeyi ben bilirim havası ve çoğu kez beni yok saymalarının karşılığında Saruhan Kalaycı'nın canını öyle bir yakmalıydım ki vazgeçilmez ve yıkılmaz olmadığını öğrenmeliydi.

Tam bu düşünceler kafamın içinde volta atarken aklıma gelen tek bir şey vardı ve bu düşünce karşısında korkuyla yutkunmaktan başka bir şey yapamadım. Saruhan'ı kafese kapatmak, özgürlüğünü elinden almak ve ona ihanet etmek... Ona karşı yapabileceğim en büyük hamle buydu ve tam da bu noktadan sonra Saruhan'ı cezalandırma yöntemim bu olacaktı.

Kitaplık Rafı

Saniyeler içinde aklıma, partideyken bana saldıran Burak Yavuz gelince gözlerimi açıp başımı kaldırdım. Bir şekilde Burak'tan bir kez daha intikam alırken o sırada Saruhan'ın hesabını da görebilirdim.

Bunu yapmaktan hiç keyif almayacağımı bilerek arabayı çalıştırdım ve benzin istasyonundan ayrıldım. İhanetin büyüğü küçüğü olmazdı. Her ne kadar yaptığım şeyin affı ve açıklaması olmayacağını... En önemlisi geri dönüşünün olmadığını bilsem de içimde yanan ateşi dizginleyemiyordum. Yapmak istediğim tek şey Saruhan'ın ihanetine ihanetle karşılık vermekti.

Burak'ın yattığı hastaneye geldiğimde üzerime bir kapüşonlu ceket giymiş ve kapüşonunu başıma geçirmiştim. Buraya iki şey için gelmiştim çünkü. İlki Burak'ın karşısına dikilip yüzüne tükürmek... İkincisi planımın kalanını tasarlamaktı.

Burak'ın yattığı odanın koridorunda ilerlerken onu görmek istemediğimi haykırıyordu bacaklarım. Geri dönmek istiyorlardı çünkü attığım her adımda o gece canlanıyordu gözlerimin önünde. Midemin kramplarla kasıldığını hissettikçe yere kapaklanmak istiyordum.

Odanın önünde derin bir nefes aldıktan sonra içeriye girmek üzere elimi aralık duran kapının üzerine koydum. Kapıyı açmadan önce odanın içine aralıktan baktığımda gördüklerim karşısında dehşete düşmüştüm.

Burak'ın yanında gördüğüm iki polis memurunu görmemle elimi kapının üzerinden çekmem bir oldu. O gece ya da ertesi gün ifadesi alınmış olması gerekiyordu zaten. Polislerin burada ne işi vardı?

Kitaplık Rafı

Ayrıca bana saldırdığı ve iradem dışında ilaç verdiği yönündeki ifadelerimin ardından hâlâ onun söyleyeceklerinin ne önemi vardı ki?

Öfkeyle kaşlarım çatılırken ağlamamak için tırnaklarımı avuç içlerime geçirdim ve içeride konuşulanları dinlemeye koyuldum. Neyse ki koridorun boş olması rahatlıkla odayı dinlememe olanak sağlıyordu.

"Memur Bey..." dedi Burak güçlükle. "Halimi görüyorsunuz. Ben bu hâldeyken o herif hâlâ elini kolunu sallayarak dışarıda geziyor mu?"

"Her yerde aranıyor, merak etmeyin."

"Saruhan Kalaycı'yı bulun memur bey... Beni bu hâle getiren adamı bulun ve içeri tıkın!" Burak'ın öfkeyle polislere bağırdığını duydukça deliye dönüyor, odaya girip geriye kalan sağlam kemiklerini de teker teker kırmamak için zor duruyordum.

"Söylediğimiz gibi yakında bulunacaktır. Birlikte cezanızı çekersiniz artık." Diğer polis memurunun cevabı karşısında afalladığını hissetsem de yüz ifadesini görmek isterdim. Bu cevap içime soğuk sular serperken Saruhan'ın ifşa olması ve aranıyor olmasının huzursuzluğuyla omzumu duvara yasladım.

İşte o an şeytan kulağıma fısıldadı sanki. Sabah kurguladığım planın dışında yepyeni bir şeydi söyledikleri. İntikamımı en iyi şekilde alırken geriye kalan tüm pürüzleri temizlemem için bir fırsat.

Dakikalar önce öğrendiklerimle birlikte odanın önünden ayrılarak koridorun sonuna doğru ağır ağır ilerledim. Attığım her adım beni sona yaklaştırıyordu. Yeni hayatımda yanımda kim olurdu bilmiyordum fakat her zaman karşımda olacak ve benden ölesiye nefret edecek kişinin kim olacağına emindim. Saruhan Kalaycı...

Kitaplık Rafı

Bambaşka bir planla geldiğim hastaneden; izleyeceğim yol tamamen değişmiş şekilde ayrılıyordum şimdi.

Hastanenin bahçesini aceleyle geride bıraktıktan sonra kimsenin olmadığı, tenha bir yer arayarak hastanenin arka taraflarına doğru yürürken cebime koyduğum minik şişeyi çıkardım.

Biraz sonra aradığım ıssızlığı binanın yan cephesinde bulur bulmaz durdum. Avucumun içinde sıkıca tuttuğum şişeyi görüş hizama gelecek kadar havaya kaldırdıktan sonra tereddüt dolu bakışlarım dakikalarca şişeyi inceledi.

Daha fazla vakit kaybetmeden şişenin kapağını çevirdim hızlıca. Kokusuyla bile son derece mide bulandıran ilacı tek seferde başıma dikip tamamını içtim. Hayatımda tattığım, tadı en kötü şeyin alkol olduğunu düşünürdüm. Bu ilaç sayesinde artık tüm düşüncem değişmişti.

Kusacakmış yüzümü buruştururken elimle mideme bastırıyor ve nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum. Planımın Saruhan evresi tam olarak başlamış buluyordu.

"Bu zehir sonumuz olacak Saruhan Kalaycı... Her şeyi yok edecek ve her şeyi yeniden başlatacak bir zehir bu."

Yelkovanın attığı her adım kalbime kıymık gibi batıyor, ruhum her geçen saniye biraz daha can çekişiyordu. Dün gece bile kalbim böyle hızlı çarpmamıştı. Bedenimin uyuştuğunu hissedebiliyordum ve ayakta durmakta bir hayli güçlük çekiyordum.

Biraz sonra bir araba hastane binasının önünde durduğunda mavi kırmızı ışıklar gecenin karanlığında gözlerime saplandı. Öyle bir canım yanıyordu ki... Saruhan'a rağmen bu yaptığım yüzünden kendimi hiç ama hiç affetmeyecektim.

Kitaplık Rafı

Birkaç adımla binaya yaklaştığımda koridorun ilerisinde polis memurları koluna girmiş bir şekilde Saruhan'ı görünce nefesimi tuttum. Gerçekten yaşanıyordu bu, bir kâbus değildi.

Polislerin ortasında Saruhan binanın çıkışına doğru yürüdükçe ben binaya doğru yürümeye devam ettim.

Biraz sonra hastanenin önünde bekleyen polis arabasına bindirilmeden önce başını kaldırdığında yeşilleri benimkilerle buluştu ve ben tam o an ölmek istedim.

"Saruhan Kalaycı... Sana bu kez baş kaldırmadım. Sana ihanet ettim."

Ne zaman tutuklandı?

Ne zaman hastaneden çıkarıldı?

Ne zaman polis arabasına bindirildi?

Ne zaman polis arabası hastanenin otoparkından ayrıldı ve ben ne zamandan beri arabanın içinde gözlerim kapalı oturuyorum, emin değildim.

"Eğer peşimden gelirsen geri dönemezsin..." Kulaklarımda yankılanan Saruhan'ın sesiyle ürperirken iç çekerek başımı kaldırdım ve hışımla etrafıma bakınmaya başladım. Uyumadığıma emindim fakat uyurken aniden bir kâbustan korkuyla uyanır ve ilk birkaç dakikayı titreyerek geçirirsiniz ya... O şekilde bir korku ve titremeyle arabanın içinde boş boş etrafa bakındım.

Saruhan'a ihanet ettiğim andan beri bedenim ve düşüncelerim de bana ihanet etmiş, beni yalnızlığa terk etmişlerdi. Saruhan yakalanırken gözlerinin içine baktığım o noktadan arabama nasıl ve ne zaman geldiğimin bilincinde değildim. Hâlâ hastane otoparkında, arabanın içinde oturuyordum çünkü arabayı çalıştırıp direksiyonu çevirecek gücü bile bulamıyordum kendimde.

Kitaplık Rafı

Aynı şekilde asla susmak bilmeyen düşüncelerim Saruhan'la birlikte hayatımdan çıkıp gitmişlerdi sanki. Kafamın içi tenha bir sokaktan farksızdı ve ben şimdi orada dolaşmaktan korkuyordum.

Başımı çevirdiğim her yönde, gözümü kapattığım her anda Saruhan'ın polis arabasına bindirilmeden önceki yüz ifadesi canlanıyordu gözlerimin önünde. Yeşillerinin bir lanet gibi yakama yapışmasının ağırlığıyla eziliyordu kalbim. Ömür boyu o son bakışmamızın enkazı altında çırpınıp duracakmış gibi hissediyordum.

Kalbimin derinliklerinden yükselen ses bile ayıplıyordu bu yaptığımı. Saruhan'ın bunu hak etmediğini, artık suçlu olan tarafın ben olduğunu haykırıyordu. Peki neden?

Beni tanıyor olup olması hiçbir şeyi değiştirmezdi. Suçsuz bir insanın hayatıyla oynadı onlar. Yaptığım ve yapacağım her şeyi hak etmeleri için en büyük sebepti bu. Hiç tanımadığı, yaşadığı şeylere dair hiçbir fikrinin olmadığı insanlar... Hele ki bu insanlar kötü adamlar değilse onların hayatlarına karışamazlardı.

Kafamın içinde dolaşan geçmişin ayak sesleri sayesinde inzivaya çekilen öfkem yeniden alevlendi ve Saruhan'ın yüzü gözümün önüne geldiğinde nefretle sıktım dişlerimi. En çok da her şey bambaşka ve çok güzel olabilecekken bizi bu hâle sürüklediği için nefret ediyordum ondan. Şu an gecenin bu saatinde, o evde dördümüz birlikte yemek yerken keyifli sohbet ediyor olabilirdik. Ya da bir sonraki işimiz için plan yapıp kötü adamların kuyusunu kazıyor olabilirdik... Saruhan Kalaycı her şeyi alt üst etmişti.

Neden ağlıyordum peki?

Madem yaptığım her şeyde haklı olan bendim ve Saruhan suçlu olarak cezalandırılmayı hak ediyordu. Tutuklandığını gözlerimle gördüğüm hâlde içimin soğuması gerekirken neden paramparça oluyordu kalbim?

Kitaplık Rafı

Neden süzülüyordu bu yaşlar, tenimi yakarcasına?

Baktığım yerde Saruhan'ın öfkeyle kuşanan yeşillerini görmek istemiyordum. Polislerin koluna girmiş, özgürlüğü elinden alınmış ve çaresiz kalan Saruhan Kalaycı'nın son anları zihnimden silinsin istiyordum.

Olmadı.

Geride bıraktığım her saniye, o anı en ufak hücreme kadar ilmek ilmek işlemeye devam etti. Canım yandı, kalbim ağrıdı, ruhum ezildi... İhanete uğradım, ihanet ettim. Hangisi daha çok canımı yaktı diye sorsalar cevabım çok açıktı. İhanet etmek... İhanet ettiğim andan beri kalbimin üzerine bırakılan yükün ağırlığı altında can çekişiyordum.

"Artık bitti." Kalbimin derinliklerinde susmak bilmeyen, yaptıklarımdan pişmanlık ve acı duymamı sağlayan sesten kurtulmak için net bir şekilde konuştum. Arabanın içini dolduran sesim yine bana ulaştığında bir şok dalgasıyla sarsılıp kendime gelmiştim sanki.

Her şeyin yolunda olduğunu, haklı olan taraf olduğumu ve yapılması gereken her şeyi olması gerektiği gibi yaptığımı hatırlatırcasına dikiz aynasından gözlerimin içine baktım. Belli belirsiz başımı sallayarak kendimi onayladıktan sonra vakit kaybetmeden arabayı çalıştırdım ve hastanenin otoparkından ayrıldım.

Bu gece planladığım ve yapmak istediğim her şeyi tamamlamıştım fakat tam olarak şimdiden sonra ne yapacağımla ilgili hiçbir şey düşünmemiştim. Yeni bir hayatın ilk adımlarıydı bunlar. Peki beni nereye götürecekti bu adımlar?

Sokak lambalarının epey seyrek olduğu, yalnızca araba farlarının aydınlattığı düz yolda fazla hız yapmadan giderken gözümün önünde yüzlerce farklı sahne yaşanıyor ve yok oluyordu. Kimisinde Saruhan'ın nefret dolu bakışları gözlerimi buluyor, kimisinde Eymen'in ağlamaklı sesi kulaklarımı dolduruyor... İpek'in utanç ve

Kitaplık Rafı
Ajnova

hayal kırıklığı dolu ifadesi canlanıyor mesela... Sinan ve Saruhan'ın benim üzerimden plan yapıp el sıkıştığı anları hayal ediyorum ya da... Babamın, Burcu için öz kızından vazgeçişi geliyor hemen sonra... Ve daha yüzlercesi! Her biri görüşümü daha da bulanıklaştırsa da öfkeyle kasılan bedenim yüzünden gazın üzerinde duran ayağımın baskısı gittikçe artıyordu.

Geçtiğimiz her saniye damarlarımdaki kanı kaynatıyor, kalbim kulaklarımı uğuldatacak kadar kuvvetli çarpıntılarla göğüs kafesimi dövüyordu. Zaman nasıl geçiyor, emin değildim. Her an daha çok buğulanıyordu gözlerim ve yol netliğini kaybediyordu. En son gördüğümde arabanın hızı korku duyacağım kadar yüksekteydi.

Dünyadan kopmuştum sanki. Onlardan, hayatımdan, kendimden... Her şeyden uzaklaşıyordum adım adım. Bu halim ve yaptıklarım Eymen, Saruhan, İpek'ten daha çok bana zarar vermiş gibiydi. Kendime yabancılaşmıştım adeta.

Süratle giden arabanın motorundan çıkan gürültüyle dolmuştu kulaklarım. Saniyeler içinde bir sesle irkildim. Bu arabanın motoruna ya da başka yerine ait bir ses değildi. Kulaklarımı tırmalayacak tizlikte, son ses çalan telefonumun gürültüsü beni kendime getiren şey oldu.

Aceleyle yan aynalardan yolun durumunu kontrol ettikten sonra dehşete düşmeme sebep olacak kadar hızlı giden arabayı durdurmak için sert bir şekilde firene bastım. Eğer kemerimi takmamış olsaydım bu yaptığım aptallığın bedelini çok ödeyebilirdim çünkü araba yolun ortasında aniden durduğunda neredeyse başımı direksiyona çarpacaktım ve kemerime rağmen öne doğru sıçramıştım istemsizce.

Bir kez daha arkadan gelen herhangi bir arabanın olup olmadığını kontrol ettikten sonra sağ tarafa sinyal vererek güvenliğimi

Kitaplık Rafı

sağlamak amacıyla arabayı kenara çektim. Gece olduğu için dörtlü ışıkları yakmamın faydalı olacağını bildiğimden ilk iş onları yakmak oldu.

Israrla çalmaya devam eden telefonu yan koltuktan aldım titreyen elimle. Kimin aradığını görmek için telefonu yüzüme çevirdiğimde sonuna kadar açık olan ışık gözlerime çarptığı an acıyla yüzümü buruşturdum. Gözlerimi sonuna kadar kısarak aramayı onayladıktan sonra telefonu kulağıma götürmeden parlaklığını kıstım.

Telefonun diğer ucunda, benden önce konuşmaya başladı İpek.

"Alo?" Sesindeki gergin hava iyiden iyiye kendime gelmemi sağlamıştı. Bir tokat gibi çarpmıştı tedirginliği. O an ne kadar şanslı olduğumu düşünürken İpek'e cevap vermeyi geciktirdim. Bilincimi kaybettiğim ve vücudumun kasıldığı dakikalarda önüme bir araç çıksaydı ya da yollar bu kadar düz devam etmiyor olsaydı başıma neler gelirdi acaba?

Korkuyla yutkunurken kafamın içinde canlanan ihtimalleri bile düşünmeye cesaret edemedim.

Telefonun diğer ucundaki hırıltılar sayesinde telefonda İpek'in cevap beklediğini hatırladım ve başımı iki yana sallayarak dikkatimi konuşmaya vermeye çalıştım.

"Efendim?" Daha önce kendimden hiç duymadığım kadar donuk bir sesle karşılık verdiğimde ürperdim. Kendime olduğu kadar onlara da yabancıydım artık.

Yaşadıklarım sonucunda korktuğum şeyi yaşıyordum işte. Hissizleşiyordum. En çok bundan korktum hayatım boyunca. Bir gün bir olay yaşar da hislerime kilit vurmak zorunda kalırsam ne olur diye düşünüp dururdum. O gün gelmiş çatmış meğer... Sevmeyen,

Kitaplık Rafı

acımayan, umursamayan ve bedel ödeten bir Armin... Tanışmayı istemediğim tek kişiyken şimdi tutunduğum tek daldı.

"Armin neredesin?" İpek'in sesi yeniden düşüncelerin kollarından çekip aldı beni.

"Yoldayım," dedim düz bir şekilde.

"Peki Saruhan?" Nefes nefese kalmış gibi çıkıyordu sesi. Hiçbir şeyden haberleri yoktu demek ki. "Saatlerdir Saruhan'ı arıyorum ve sana yüzlerce mesaj atıp aradım, açmadın."

Sahiden yaşanmış mıydı tüm bunlar?

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatarken "Saatlerdir mi?" diye sordum. Takıldığım tek nokta saatler geçtiğini söylemiş olmasıydı. Saat kaçtı?

"Saatlerdir Armin, saatlerdir!" Öfkeyle yükselen sesini duymazdan geldim. "Evden ayrılalı üç saat oluyor."

Üç saat... Madem bu kadar vakit geçti olayın üstünden, neden daha birkaç saniye önce yaşanmış gibi tazeydi her şey?

"Ben... Duymadım." Şaşkınlığımın izin verdiği kadarıyla söylediklerim sanki onu geçiştirmek istiyormuşum gibi bir izlenim oluşturdu.

"Saruhan'la görüşeceğini söylemiştin. Sanıyorum ki görüştünüz. Ne oldu Armin? Neden açmıyor telefonlarımızı? Çok mu sinirlendiniz? Kavga mı ettiniz? Neden kimse telefonlarımı açmıyor?" İlk kez İpek'i birine bağırırken görüyordum ve bağırdığı kişi bendim. Onlara yaşananları nasıl anlatacağımı bilmiyordum.

"Görüşmedik," dedim kısaca.

"Gerçekten mi?" Sesi biraz öncekine kıyasla son derece sakin çıkmıştı. "Gerçekten görüşmediniz mi?"

"Görüşmedik," diye yineledim.

"Peki nerede Saruhan? Bir bilgin var mı? Neden cevap vermiyor? Neden eve gelmedi hâlâ?" İpek'in bitmek bilmeyen soruları

Kitaplık Rafı

yüzlerce kez kafamın içinde yankılanarak yavaş yavaş yok oluyordu ve benim tüm bu süreç boyunca düşündüğüm tek şey, Saruhan'ı ihbar ettiğimi onlara nasıl söyleyeceğimdi.

"Armin?"

"Buradayım," dedikten sonra başımı geriye yasladım ve telefon hâlâ kulağımdayken sıkıca gözlerimi yumdum. Derin bir şekilde solurken nefesimin titremesine engel olamadım.

"Armin?" dedi yeniden. Bu kez telefonun diğer ucunda olup olmadığımı sorgulayan bir ses tonuyla değil, dehşete düşmüş bir şüphecilikle seslenmişti. "Bir şey olmuş?" derken kesik kesik çıkan sesi ağlama isteğimi körüklüyordu.

Dakikalar geçti belki de. Sessizlik ikimizi de alıkoydu. Tüm bu sürenin ardından daha fazla lafı dolandırmak istemediğime karar vererek kaldırdım başımı. Gözlerimi daha sıkı yumarak "Saruhan tutuklandı," deyiverdim tek seferde. Sarf ettiğim iki kelimenin ağzımda bıraktığı acı tat yüzünden ağlamaklı bir ifadeyle yüzümü buruştururken telefonun diğer ucunda oluşan ölüm sessizliği ruhuma işliyordu anbean.

"Na-Nasıl?" Kekelemişti. Duydukları karşısında afallayan yüzünü gözümün önüne getirdim o an. Eymen ve İpek'in bu yaptığım yüzünden bana nefretle baktıklarını hayal etmek mahcup bir şekilde başımı yere eğmeme neden oldu. "Neden?"

"Ben yaptım," dedim yine tek seferde. Nasılsa onları bir daha görmeyecek, seslerini duymayacaktım. Bu son görüşmemizdi çünkü gerçekleri öğrendikten sonra onlarında beni görmek ya da benimle konuşmak isteyeceklerini sanmıyordum. "Saruhan'ı polise ihbar edip yakalanmasını sağladım."

Biraz önceki sessizlik bir kez daha hakimiyet kurarken geçen süre yıllar gibi hissettirmişti. Bağırıp çağırsın, küfürler etsin isti-

Kitaplık Rafı
Ajnova

yordum. Bir insanın susması, karşısındaki insana yaşatabileceği en büyük acıydı. Eğer yaptıklarım yüzünden bana hakaretler yağdırır, bağırırsa onlara kızmam ve öfkemi canlı tutabilmem için fırsat vermiş olacaktı.

"Neden yaptın?" diye sorduğunda sesine çöken sakinlik yüzünden dudaklarımı dişledim. "Cevap ver Armin!" diye bağırdı çok geçmeden. "Bunu neden yaptın?"

"Bunu soruyor musun gerçekten?"

"Evet soruyorum." Lafımı bitirmeme fırsat vermeden konuştu. "Bunu Saruhan'a neden yaptın? Nasıl yaparsın böyle bir şey?"

"Az bile... Bir dolandırıcının yaşaması gerekeni yaşattım ona. Ne eksik ne fazla..." Öfkeyle çatıldı kaşlarım. Söylediklerim karşısında İpek'in güldüğünü duydum. Bu, neşeden uzak öfke ve nefretin ev sahipliği yaptığı acı bir gülüştü.

"Tek derdin bu mu sahiden? Yaşanan onca şeyi görmezden gelebilecek kadar kör mü etti o aptal olay seni?"

"Aptal olay mı?" diye bağırdım. "Tüm hayatımı ve hayallerimi uğruna adadığım birikimimin tek gecede elimden sökülüp alınması mı aptal olay? Neredeyse intihar edip ölmek üzere olduğum olay mı aptal sence?"

"Ama ölmedin!" Daha çok bağırdı, sesini duyurmak ister gibi. "Ölmedin... Kendi ağzınla söylüyorsun ölmek üzereydin ama ölmedin. Neden Armin? Neden ölmedin?"

Büyükçe yutkundum. Boğazımda tıkanıp kalan kelimelerin kargaşasını aşmak ister gibi yutkundum ama beceremedim. İpek'in sorusuna cevap verirsem savunduğum her şeyi yıkacakmış gibi hissediyordum. Haklı olmama rağmen beni köşeye sıkıştırmayı başaracak noktadan girmişti konuya çünkü.

Kitaplık Rafı

"Beni kurtarmış olması ya da intihardan vazgeçirmesi hiçbir şey ifade etmiyor. O gece de planın bir parçasıydı, bunu ikimizde çok iyi biliyoruz." Yaptığım savunma karşısında biraz önceki duruma düşen İpek oldu şimdi. Uzun süre sessiz kalarak vereceği cevabı düşündü. "Ki o gece intihardan vazgeçmem için tek kelime dahi etmedi."

İpek'in cevap vermesini beklediğim kısa sürede hayatımın en saçma gecesini gözlerimin önüne getirdim aceleyle. Her şeyden vazgeçmiş, intihar etmek üzereyken Saruhan'ın karşıma çıktığı o gece... Ölüme teslim olmak üzere olan bir insanı vazgeçirmeye çalışmak yerine onu atlamaya teşvik eden Saruhan Kalaycı'yla tanıştığım o gece... Buruk bir tebessümle kıvrıldı dudaklarım, canım daha çok yandı.

"Bunu yapmamalıydın Armin. Geçseydin karşısına. Bağırıp çağırsaydın. Sayıp sövseydin, vursaydın... Yanında olur, seninle birlikte Saruhan'a karşı gelirdim fakat bu yaptığın... Bunun hiçbir açıklaması yok Armin." Sustu. Ağlamaklı sesinin yatışmasını istiyordu belli ki. "Sen bu gece bana keşke dedirttin... Bu hayatta bunu söylemekten en çok nefret eden birine keşke dedirttin. Keşke... Keşke hiç tanışmasaydık."

Kalbimden taşan yaşlar süratle gözlerime ulaştığında canımın acımasını umursamadan dişledim alt dudağımı. Yalnızca birkaç saniye içinde yanaklarımdan çeneme doğru süzülen yaşlarla birlikte görüşüm netliğini kaybederken en az gözlerim kadar zihnimin de bulanıklaştığını hissedebiliyordum. İpek'in son söylediği öyle bir yakıp geçmişti ki... Tekrar tekrar yankılanıyordu kafamın içinde ve diğer söyledikleri gibi yavaş yavaş kaybolmuyor, aksine her seferinde daha yüksek bir sesle yankılanmaya devam ediyordu.

Keşke hiç tanışmasaydık...

Kitaplık Rafı
Ajnova

Düne kadar kız kardeşim dediğim, çok sevdiğim insandan duyduğum bu cümle yüzünden bile Saruhan'dan daha çok nefret ettim.

Dakikalar geçtiğinde konuşmayı devam ettiren İpek oldu. "Saruhan'ın hatası büyüktü. Biz de çok yeni öğrendik. Ki daha olayın şokunu atlatmaya kalmadan sen de bizimle birlikte öğrendin. Önce bizi silip attın hayatından. Sesimizi çıkarmadık. Çıkaramazdık çünkü sonuna kadar haklıydın. Bir şekilde yaşadığın acı şeyler, dolaylı yoldan da olsa Saruhan yüzünden geldi başına. Ama bir düşün... Hayatımıza girdiğinden beri sana yaptığı iyilikleri düşün. Senin yüzünden cinayet işliyordu Armin!" Sesi titremeye başladığı için bir kez daha susmak zorunda kaldı. "Burak'ı camdan aşağı attığında ölmemesi bir mucizeydi. Senin için babanın eşinden çok değerli mücevherler çaldı. Sana binlerce liralık arabayı daha tanıştığınızın ikinci günü gözünü kırpmadan hediye etti. Ve daha birçok şey... Bunları Saruhan yaptı, hatırlıyor musun?"

Derin bir nefes aldım yalnızca. Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

"Senin kaçırdığın nokta ne biliyor musun Armin?" Görmeyeceği hâlde sorusu karşısında belirsiz bir şekilde başımı iki yana salladım. "Saruhan seni tanımıyorken bir hata yaptı ve başkasının lafıyla zor durumda olduğu için birini dolandırdı fakat biraz önce saydığım tüm o büyük şeyleri seni tanıdığı ve sevdiği için yaptı. İşte sen burayı göremediğin için Saruhan'ı ihbar ettin."

"Aynı şey değil..."

Yeniden sözümü keserek konuşmaya devam etti.

"Evet aynı şey değil. İşi bu olan bir insanın hiç tanımadığı bir insandan çalmasıyla; iki günlük insanı bizden biri olarak görüp üzerine titremesi ve kaybettiği hayatı misliyle geri sunması aynı şey değil, haklısın."

Kitaplık Rafı

"Haklı olduğumu biliyorsun İpek, lafları çarpıtarak beni bastırmaya çalışma lütfen." Kardeş gibi büyüdüğü insan tutuklandığı için acısının ne kadar fazla olduğunu tahmin edebiliyordum. Bu yüzden kışkırtmamak için sakince konuşmaya gayret gösterdim.

"Sana haksız demiyorum en başından beri. Sadece hesap sorarken durman gereken yeri bilemedin ve her şeyi mahvettin. Saruhan her ne sebeple oraya girdiyse elbet kurtulur. Onu orada bırakmaz, kurtarırız ama... Bundan sonra sen yoksun."

"Ben..."

Karşılık vermeme fırsat kalmadan telefonun kapandığını duymak beynimden vurulmuşum gibi bir acıyla sarsılmama neden oldu. Dakikalarca telefon kulağımda, bakışlarım yolun ilerisinde donup kalmakla geçti.

Telefonu dehşete kapılmış bir ifadeyle kulağımdan çekerken titreyen ellerimin arasında telefonu güçlükle zapt ediyordum. Gözyaşları yakıp geçerek tenimde süzülmeye devam ederken telefonu kenara attım ve yüzümü direksiyona kapatıp hıçkıra hıçkıra ağladım.

İpek'in sesi susmak bilmiyordu. Telefonda konuştuğumuz her şey tekrarlanıp duruyor ve her seferinde İpek daha çok bağırıyordu sanki. Beynim patlayacakmış gibi hissediyordum. Ağlamaktan yanan gözlerimin acısını hafifletmek için direksiyonun üzerine koyduğum ellerime bastırıyordum fakat pek fayda ettiği söylenemezdi.

Hayatlarında olmak, hayatlarına dokunmak ve hayatlarında bir yer sahibi olmak istediğim insanların nefretine maruz kaldığım bu geceden nefret ettim en çok. Saruhan gözleriyle anlatmıştı bunu. İpek ise sözleriyle... Geriye bir tek Eymen kalmıştı fakat onun da diğerlerinden farklı düşünmediğine emindim.

Kitaplık Rafı
Ajnova

Babası tarafından terk edilen küçük kız... Senin kimseye ihtiyacın yok.

Zihnimin en karanlık köşelerinden yükselen bu sesle kaldırdım başımı. Bir tokat gibi hissettiren bu cümlenin acısı kalbimi sızlatırken ellerimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. Küçük yaşında babası tarafından göz ardı edilen, terk edilen bir çocuktum ben. Şimdi hayatımda birkaç günlük yeri olan üç insanın gidişine mi ağlıyordum?

Aptallık...

Ailesine tutunmadan hayatta kalan, babasının sahip olduğu zenginliğe sırtını dönüp yaşamak için yıllarca tek başına mücadele eden bir insanın sahiden kendinden başka hiç kimseye ihtiyacı yoktu, olamazdı.

Bir kez daha sildim gözyaşlarımı parmak uçlarımla. Ağır ağır sildim gözlerimi. Sanki sildiğim şey yaşlarım değil anılarımdı. Saruhan, İpek ve Eymen'in içinde bulunduğu tüm anıları elimin tersiyle silip atarak veda ettim eski hayatıma. *Bir kez daha...*

O an ilahi bir güç tarafından kurutulmuştu sanki gözyaşlarım. Dakikalardır hıçkırarak ağlayan kişi ben değilmiş gibi görünüyordum. Aynı şekilde duygularımın sesi de kesilmişti. Saruhan polisler tarafından götürüldüğü andan beri boğulduğum duygu girdabından eser yoktu şimdi. Belki de kendimi kandırıyordum fakat itildiğim yalnızlık en büyük silahım ve dayanağım olmuştu artık.

Dikiz aynasından kendime bakarken saçlarımı geriye attıktan sonra kalan birkaç tutamı sağ kulağımın arkasına taradım. Bu yüz, bu bakışlar, bu ifade... Hepsi bir yabancıya aitti. Ve de hepsi tanıdık bir dosta... Bana aitti.

Gideceğim yeri biliyordum artık. Yeni hayatıma yapacağım başlangıcın gerçekleşeceği yere doğru arabayı harekete geçirdim. En önemlisi bundan sonra nasıl bir Armin Yücel olacağımdı ve

Kitaplık Rafı

ben şimdiden kararımı vermiştim. Eymen ve İpek'i çok sevmesine rağmen suçlarını karşılıksız bırakmayan; tüm yaptığı iyi şeylere rağmen Saruhan'ın ihanetini cezasız bırakmayan Armin hayatım boyunca tanıdıklarım arasında favorimdi. Hep kaçtığım, korktuğum kişiliğim bu hayatta bana sahip çıkacak, koruyacak ve güveneceğim tek kişiymiş meğer.

Bundan sonra hiçbir insana güvenmeyecek, hayatımda bir insanın yokluğunu aramayacak ya da ihtiyaç duymayacaktım. Gerekirse yapayalnız yaşar ve ölürdüm fakat bir ihanet daha yaşamak, bir kez daha sırtımdan bıçaklanmak istemiyordum.

Düşüncelerin pençesinde boğuşarak geçirdiğim yarım saatin ardından nihayet yolculuğum bitmişti. Daha önce yalnızca bir kez geldiğim bu yer; yeni başlangıcımın ilk adımları olacaktı.

Her ne kadar fazla büyük olmasa da ilk geldiğimizde anlatılanlar yüzünden bir kale izlenimi veren evin önünde durup inceledim uzun uzun. Burası sıcacık mutlu bir aileye ya da bir insana ait değildi. Yüzlerce hayalin, umudun, acının ve korkunun sahip çıkıldığı... Saruhan'm en vicdanlı tarafının kalbiydi.

Yüzlerce çocuğa ve Uygar'a yuva olan evin bahçe kapısından içeriye girerken istemsizce kalp atışlarım hızlanıyordu. Buraya gelme sebebim çok farklı olsa da nihayetinde Uygar'ın Saruhan'a olan sevgisini ve bağlılığını ilk görüşmemizde bile çok net anlayabilmiştim. Bir şekilde bu yaptığımı öğrenirse beni kabul eder miydi, çok merak ediyordum.

Evin bahçe ışıklandırması sayesinde aydınlanan taşlı yolda temkinli adımlarla ilerlerken omzumun üstünden evi dıştan incelemeye devam ettim bir süre daha. Neredeyse hiç ışık yanan bir oda yoktu. Saatin hâlâ kaç olduğunu bilmesem de epey geç olduğunu tahmin edebiliyordum.

Kitaplık Rafı
Ajanda

Saruhan, İpek ve Eymen'le geldiğimizde antrenman yaptıkları tarafa, arka bahçeye geldiğimde çardakların olduğu tarafta yanan ışığı gördüm. Gerginliğim iyiden iyiye artmaya başlarken çardakta arkası dönük oturan kişinin kim olduğunu görmeye çalıştım. Gözlerimi her ne kadar kısarak bakıyor olsam da gecenin karanlığı ve pek de yeterli olmayan çardak ışığı buna engel oluyordu.

"Selam?" diye seslendim olduğum yerde dururken. Arkası dönük olduğu için merakla önüne döneceği anı beklerken ellerimin boşta durmasının verdiği rahatsızlıkla önümde birleştirip beklemeye devam ettim.

Çardağın masasına yasladığı dizlerini çekti önce. Hemen ardından olduğu yerde yarım bir dönüşle kolunu çardağın oturma kısmına yasladığında karşımdaki kişinin Uygar olduğunu görmek mutlulukla gülümsememe neden oldu.

"Armin?" Yüzündeki şaşkınlığı sesine de yansımıştı. "Selam... Gelsene!" Oturduğu yerden hışımla kalkarken ne yapacağını bilemez gibi sağına soluna bakındıktan sonra oturmam için kenara çekilerek çardağı işaret etti. "Gel, durma orada."

"Rahatsız etmiyorum değil mi?" Uygar'ın biraz önce oturduğu yerin tam karşısına oturduktan sonra çok geçmeden aynı yerine oturdu ve meraklı bakışlarıyla yüzümü incelemeye devam etti.

"Etmiyorsun tabi ki," dedi gülümsemeye çalışarak. "Ama şaşırdım açıkçası. Gecenin bu vaktinde... Şey... Bir sorun yoktur umarım?" Burada ne işin var demek üzereyken son anda cümleyi toparlayacak kadar düşünceli olmasına minnet dolu bir tebessüm yolladıktan sonra asıl sorusuna cevap vermek üzere başımı iki yana salladım hızlıca.

"Hayır, yok... Aslında var ama... Yok diyebiliriz." Saçma sapan bir cevapla Uygar'ın aklını karıştırmayı başardığım için yüzümü

Kitaplık Rafı

buruşturarak başımı bir kez daha salladım. "Ben buraya sana bir şey vermek için geldim."

"İyice merak etmeye başlıyorum." Elini boynuna atarak ensesindeki saçları karıştırdı. "Nedir bu kadar önemli olan şey?"

Cevap vermeden biraz önce yanıma koyduğum sırt çantamı kucağıma aldım. Acele etme gereği duymadan yavaşça fermuarı açtıktan sonra küçük gözde Uygar'a vermek istediğim şeyi aramaya başladım.

Biraz sonra elime geçtiğinde çantadan çıkarmadan önce kısa bir bakış atarak gülümsedim. Hemen ardından gözlerim Uygar'ın gece kadar koyu kahve gözlerine döndü.

Meraklı bir şekilde kaşları havalandığında daha fazla oyalanmadan çantamdan çıkardığım şeyi aramızdaki çardağın masasına bıraktım.

"Nedir bu?" Tereddütlü bakışları masanın üzerinde duran kâğıt parçası ve gözlerim arasında mekik dokurken çekinmemesini söylercesine olumlu anlamda başımı salladım.

Kâğıdı eline alıp incelemeye başladıktan kısa bir süre sonra yüzündeki ifade gerçekten görülmeye değerdi. Şaşkınlığın Uygar'ın yüzünde hüküm sürdüğü anları gurur ve mutluluk dolu bir gülümsemeyle izlemek iyi gelmişti.

"Armin..."

Ne söyleyeceğini bilmediğine ve aklında birçok soru işareti olduğuna emindim. Bu yüzden söyleyeceği her ne ise tamamlamasını beklemeden araya girdim.

"Buradan sen sorumlusun öyle değil mi?" Bir şey söylemeden olumlu anlamda başını salladığında cevabımı alarak konuşmaya devam ettim. "İçeride kaç kişi olduğunu bilmesem de fazlasıyla çocuk yardımına muhtaç ve buradan başka gidecek yerleri de yok?"

Kitaplık Rafı

Bir kez daha başını sallayarak karşılık vermeyi tercih etti. "İşte bu yüzden, o artık senindir."

"Ne bu? Nereden geldi?" Hayretle parmaklarının arasında duran çeke bakıyordu.

"Çek... Yaptığım bir işin karşılığında kazandım o parayı." Kollarımı masanın kenarına yaslayarak öne doğru eğildim ve gözlerinin içine bakarak konuşmaya devam ettim. "Bu çek sizin olmalı. Bu ev, içinde yaşayanlar için kullan bu parayı..."

İpek ve Eymen'e ders vermek için onlarla birlikte kazandığımız paranın tamamını onlardan habersiz almıştım. Bunu kendim için değil, en başından beri çizimleri çalma planı yaparken bu evin, Saruhan'm ve Uygar'ın sahip çıktığı çocukların ihtiyaçları için yapmıştım.

Birkaç haftadır kazandığım ve tek gecede kaybettiğim şeyi o çocuklar kaybetmesin diye... Para umurumda değildi. Eymen, İpek ve Saruhan'la birlikte ihtiyacım olan tek şeyi kazandığımı sanıyordum. Ait hissetmeyi... Uzun zamandır kendimi ilk kez bir yere ait hissediyor, yeri geldiğinde onlar sayesinde aile sıcaklığı içimi sarıyordu. Ben dün gece bu hissi Saruhan'ın ihanetiyle kaybetmiştim. Sonrasında ise her ne kadar onlardan intikam almak için plan yapmış olsam da bu plan; başka insanların ait oldukları yeri kaybetmemesi amacıyla kurulmuş bir plandı.

"Bunu kabul edemem. Beş yüz bin lira diyor, çok fazla..." Uygar hızlıca çeki yerine koyduğunda yüzümdeki mutluluk saniyeler içinde dudaklarımı terk etti.

"Çok değil. Bu ev hep olmalı Uygar, ayakta kalmalı..." Çeki usulca önüne doğru iterken konuşmaya devam ettim. "İlk tanıştığımız gün bana söylediklerini hatırlıyor musun?" Ne söylediğini anımsayamamış gibi kaşlarını çatarak başını hafifçe sola yatırdı.

Kitaplık Rafı

"*Saruhan, bir gece beni ölümden kurtardı*, demiştin. *O olmasaydı şu an hayatta değildim. Beni kurtardı, bana kalacak yer verdi. Dövüşmeyi ve en önemlisi hayatta kalmayı öğretti.* Bunları söylemiştin, hatırlıyor musun?"

"Evet, söyledim. Neden ki?"

"Bu parayı tam da bu yüzden alacaksın işte. Saruhan'm sana yaptığını sen de diğer kimsesiz çocuklara yapmak zorundasın. Dışarıda yüzlerce Uygar olduğunu biliyorsun. Sen de onların Saruhan'ı olmalısın. Onları kurtarmalı, kalacak yer temin etmelisin. Kendilerini savunabilmeleri için dövüşmeyi ve en önemlisi hayatta kalmayı öğretmelisin." Tüm bunları dile getirirken neredeyse ağlamak üzereydim. "Bu yüzden çek olması gereken yerde... Lütfen sorun çıkarma ve al tüm parayı."

Bu kirli bir paraydı. Burak'ın tacizi yüzünden kendi canına kıyan masum Melisa'mn intikamı alınması için suçlu insanlara karşı düzenlediğimiz ve bu cezayı fazlasıyla hak eden kötü insanlar olsa bile kirliydi. Bu yüzden bu paranın kuruşuna bile dokunmayacak, en azından yüzlerce masum çocuğun hayatı için kullanılmasını sağlayacaktım.

"Pekâlâ... Ama en azından bir kısmını almak istemez misin?" Beni düşündüğü için parayı almakta tereddüt yaşaması yüzünden Uygar'ın gerçekten iyi bir insan olduğunu düşünmeye başlıyordum.

"Paraya ihtiyacım yok benim, gerçekten. Gönül rahatlığıyla kullanabilirsin." Söylediklerime inanması için samimi olduğunu düşündüğüm bir gülümsemeyle çeki masadan aldım ve Uygar'ın avuçlarının arasına bıraktım. "Kurtarılması gereken bütün kimsesizler için..."

"Teşekkür ederim. Kendim ve tüm çocuklar adına..."

Kitaplık Rafı

Dakikalar yüzümüzdeki minnettarlık sunan gülümsemeyi dudaklarımın kenarından yavaş yavaş silip götürse de gözlerimizdeki mutluluk varlığını epey süre devam ettirdi. Aramızda oluşan sessizlik ikimizi de yavaş yavaş düşüncelere doğru sürüklerken aklımda tek bir şey dönüp duruyordu. Uygar'a söylemem gereken bir diğer şey...

Eğer konuşursam sesimin net çıkamayacağını hissederek usulca öksürdüm ve boğazımı temizledikten sonra konuşmaya başladım. "Aslında buraya çeki sana vermek dışında başka bir şey için de gelmiştim."

"Söyle tabi... Seni dinliyorum?" Dirseklerini masanın kenarına yaslayarak doğruldu.

"Öncesinde şunu söylemek istiyorum. Sadece hiçbir şey sorma, olur mu?" Konunun ne olduğunu bilmediği için haklı olarak boş boş yüzüme baktı. "Aslında buraya gelme sebebim... Senden bir şey istemek için gelmiştim."

"Yapabileceğim bir şeyse..."

Yeniden lafını keserek konuşmaya devam ettim. "Bunu senden başka kim yapar bilmiyorum." Omuz silkerek geriye yaslandım. "Bu yüzden şüphem yok aslında."

"Süper o hâlde. Dinliyorum." Aynı şekilde geriye yaslanarak kollarını karnının üstünde birleştirerek yüzüme bakmaya devam etti. Sol eli çenesini kaşırken ayağıyla yerde ritim tuttuğunu duymak gerginliğimi arttırıyordu. İpek'in Saruhan'a yaptığım yüzünden bana karşı değişen tavrı aklıma geldikçe aynı şeyi Uygar'ın da yapacağını düşünüp geriliyordum.

"Çok fazla şey yaşadım. Çok fazla şey gördüm. Tüm bunlar beni olduğum ve olmak istediğim noktaya sürükledi. Bu yüzden Uygar, senden istediğim şey... Beni eğitmen. Burada, kalacak bir

Kitaplık Rafı

yer ve eğitim istiyorum. Gerekirse gece, gündüz çalışalım. Yeter ki bir an önce başlayalım."

"Nasıl?" Şaşkınlıkla kırptı gözlerini. "Saruhan'la bu yüzden gelmiştiniz zaten buraya. Ne değişti? Neden burada kalmak istiyorsun ve neden acele ediyorsun?"

"Bir şey sorma demiştim," diyerek birkaç dakika önce söylediğim şeyi hatırlattım. "Sadece senden beni eğitmeni istiyorum."

"Geçenlerde eğitime başlamıştık zaten. Seve seve kendini savunmayı ve dövüşmeyi öğretirim, şüphen olmasın." Şaşkınlık ve merakla çatılan kaşlarının altındaki koyu kahve gözleri karış karış yüzümü incelemeye devam etti. "Kalacak yer olarak..." Sesli düşünmüş olmalıydı çünkü cümlesini tamamlamadan geriye yaslandı ve parmakları usul usul çenesinde gezinirken düşünmeye devam etti.

Birkaç dakika sonra gözleri benimkilerle buluşurken "Üst kattaki odalardan birini ayarlayabiliriz. Oldukça geniş odalardır, rahat edersin diye düşünüyorum."

"Büyük küçük fark etmez benim için. Bir yatak, bir dolap yeter." Söylediğimi desteklemesi için alt dudağımı büzerken omzumu salladım. Aklıma gelen fikirle birlikte telaşa kapılmış bir şekilde konuşmaya devam ettim hemen sonra. "Bir de Saruhanlar bu durumu bilmezse sevinirim."

"Bir sorun olmuş..." diye mırıldandığında gözlerimi kaçırdım.

"Her şeyi boş ver. Gerekirse beni hiç tanımıyormuş gibi yapabilirsin. Sadece güçlü olmak istiyorum ve buna senden öğreneceğim şeylerle başlamak en doğrusuymuş gibi geliyor." Saruhan'ın tutuklandığını Uygar'a duyurmadan ne kadar süre burada kalabileceğimi bilmiyordum.

Kitaplık Rafı

"Güç ve çeviklik bizim gibiler için her şeyden önemlidir çoğu zaman. Bu yüzden her neyin peşindeysen bu kararı almakla iyi ettiğini söyleyebilirim." Ayağa kalktı birden. "Sahi neyin peşindesin?"

"Seni Saruhan eğitti öyle değil mi?" diye soruyla karşılık verdiğimde olumlu anlamda başını sallamakla yetindi. "Sana ne öğrettiyse hepsini öğrenmek istiyorum. Kendimi savunabilmek, karşımda benden güçlü bir insan olsa bile rahatça alt edebilmek istiyorum. Saruhan'ın sahip olduğu tüm özelliklere sahip olmamı sağlayabilir misin?"

"Boynuz kulağı geçer derler." Kendinden emin bir şekilde omuz silktiğinde gözlerinde parlayan ışığın verdiği güven hissiyle birlikte gülümsedim. "Eğer sözümden çıkmaz, her öğrettiğimi anlayabilirsen kimi istersen yere serersin."

"Saruhan'ı bile mi?" diye sordum kendime engel olamayarak.

"Saruhan'ı bile," deyiverdi vakit kaybetmeden. Kendine bu kadar güvenecek kadar çok mu şey yaşamıştı yoksa kendini fazla beğenmiş, egoist bir aptal mıydı, merak etmeye başlamıştım açıkçası. Bunu zamanla göreceğimi bildiğim için şimdilik merakımı bastırabilmeyi başardım.

"Yarın sabah gün ağarmadan uyanacaksın. Bir an önce odana yerleşip uyusan iyi edersin. Karşımda uyuklayan ya da zayıf görünen öğrencilerime neler yaptığımı görmek istemeyeceğini düşünüyorum." Ellerini beline yerleştirdiğinde yüzünde yer eden ciddi tavrı hem heyecanlanmama hem de gerilmeme neden olduğunda gülümsedim.

"Diğerleri ne kadar sürede öğreniyor bilmiyorum fakat gördüğün en erken öğrenen kişinin ben olacağımdan şüphen olmasın. Birkaç gün sonra seni yere serdiğimde oluşacak yüz ifadeni heyecanla bekliyorum." Aceleyle oturduğum yerden kalktığımda elle-

Kitaplık Rafı

rim hâlâ masanın üzerinde duruyordu ve ben meydan okurcasına Uygar'ın gözlerinin içine bakmaya devam ediyordum.

"Yarın sabah uyanabileceğinden bile şüpheliyim," derken kışkırtmak ister gibi güldü.

"Sen öyle san. Sabah görüşürüz," derken daha şimdiden birilerine meydan okuyacak kadar kendime güvenimin gelmesi ve öğreneceğim şeyler için kapıldığım heyecan sayesinde mutlu hissetmeye başlıyordum.

"Gel bakalım." Çardaktan çıkmamı beklemeden bahçe yoluna doğru seri adımlarla ilerlemeye başladı. "Başıma bela açacak bir durumun yok değil mi?"

"Hayır yok," dedim bir adım gerisinde ilerlerken.

"Emin misin?" diye üstelediğinde bir şeyleri biliyor olmasından şüphelenerek afalladım.

"Eminim," dedim çok geçmeden. "Seni ilgilendiren ya da başını belaya sokacak hiçbir mesele yok."

"Kim olduğun, buraya kiminle geldiğin zerre kadar umurumda değil. Öğrenebildiğin kadar değerlisin burada. Şaşkın, beceriksizin tekiysen senin için uyandığın her gün bir başkasından yiyeceğin dayağın heyecanını duymakla eşdeğer olur ancak. Ve karşına çıkacak herkes bir diğerinden hırçın olur. Burası süslü okullara, çarşı pazar gezmeye benzemez. Muhatabın sokaktaki insanlar... Muhatabın hırsızlar... Muhatabın çete üyeleri..." Dakikalar içinde hem tavırlarında hem de ses tonunda aramıza koyduğu mesafe pek hoşuma gitmese de otoriter bir duruş sergilemesi iyi bir şeydi.

Uygar'ın peşinde ilerlemeye devam ederken ummadığım bir anda durmasıyla neredeyse ona çarpacaktım. Son anda durduğunu fark edip kendimi durdurabilmeyi başardığım için derin bir nefes alıp saçlarımı geriye attım.

Kitaplık Rafı
Ajinova

İşaret parmağını yüzüme doğru sallarken "Sakın unutma, bu insanlar yedikleri birkaç yumruğun acısını bilmez, hissetmezler. Kalplerinde daha ağır acıları taşırlar çünkü, kendimden biliyorum." Anlayıp anlamadığımı sorgularcasına gözlerimin içine bakıp net hareketlerle başını sallarken yutkundum. Son söyledikleri yüzünden ürpermiştim çünkü hissederek söylemişti onları. Kendi hayatına dokunmuştu kısa bir süreliğine de olsa, acılarını hatırlatmıştı kendine. Canı yandığından çatılmıştı kaşları belki de.

"Anladım," derken ağır ağır salladım başımı. "Kimseyi hafife almamam gerektiğini öğrenmem gerekiyor ilk önce."

Uygar elini indirip duruşunu dikleştirirken "Sevdim," dedi ve yeniden başını sallayarak konuşmaya devam etti. "Ben söylemeden bir şeyleri anlaman güzel."

"Beni hafife almamanı söylemiştim." Tıpkı Uygar'ın yaptığı gibi kendimden emin bir tavırla karşılık verdiğimde dudaklarının kenarına keyifli bir gülüş yerleşti.

"Göreceğiz," dedikten sonra yürümeye devam etti. "Benimle gel."

Uygar'ın birkaç adım gerisinde yürümeye başlarken her zaman olduğu gibi düşünceler yine zihnimi rahat bırakmadı.

Saruhan'la tanışana kadar insanların emir verir gibi konuşmasından nefret ederdim ve en çok dikkat ettiğim durumlardan biri kaba bir insan olmamaktı. Üslubuma özellikle dikkat eder, karşımdaki insanı kıracak ya da incitecek tavırlar takınmamaya özen gösterirdim. Saruhan'la tanıştıktan sonra tüm bunlardan o kadar uzak kalmıştım ki... Biraz önce Uygar'ın Saruhan kadar olmasa da emir verir gibi konuşmasına aldırış etmedim bile.

Gülümsedim. Armin Yücel gerçekten değişiyor olmalıydı. Süslü oyuncaklarını ve zengin babasını geride bırakmakla başlamıştı

Kitaplık Rafı
Ajnova

mücadelem. Bugün ise kendimi, benliğimi geride bırakarak asıl mücadeleme doğru adım atıyordum. Bu durum korkutucu olduğu kadar heyecan vericiydi aynı zamanda da. Beni bekleyen hayatı keşfetmeye hazırdım.

Kendini kaybetmenin hiç bu kadar keyif vereceğini düşünmezdim, yanılmışım. Meğer daha önce kaybetseymişim, daha az yanarmış canım. Asıl benliğimi çoktan bulmuş olurdum belki de.

Uygar'ın benim için seçtiği odanın içinde yavaşça ilerlerken merak dolu bakışlarım hızla odayı inceliyordu.

Kapının girişinde durmuş, omzunu kapının kenarına yaslayan Uygar'ın sesiyle arkamı döndüm. "Benlik başka bir şey yoksa artık kaçıyorum?"

"Hayır yok. Gayet güzel bir oda, teşekkür ederim." Gülümseyerek Uygar'a doğru birkaç adım yaklaşırken onun da gülümsediğini gördüm.

Yaslandığı yerden doğrulduktan sonra "O hâlde... İyi geceler," derken ellerini iki yana savurarak geriye çıktı.

"İyi geceler," dedim kapının önünde dururken. "Sabah görüşürüz."

"Görüşürüz," dedikten sonra birkaç adım daha geri geri çıktıktan sonra önünü dönüp seri adımlarla odamdan uzaklaştı.

Birkaç saniye daha arkasından baktıktan sonra kapımı kapatıp iki kez kilitledim. Yabancı evlere alışma konusunda hâlâ kendimi geliştirememiştim ve her seferinde gerilmeye devam ediyordum.

Saruhan'ın evinde geçirdiğim ilk gece ve o devasa büyüklükte odanın içinde yaşadığım korku aklıma geldiğinde bir el tarafından kalbim hınçla sıkılmış gibi hissettim. Üzüntü ve acının harmanlanmasıyla ruhuma çöken hisle birlikte yüzümü buruşturarak odanın ilerisindeki yatağa doğru ilerledim.

Kitaplık Rafı
Ajanda

Üzerimdekilerle birlikte doğrudan yatağa girerken yalvarıyordum içten içe. Tek dileğim düşüncelerin yalnızca birkaç saatliğine beni azat etmeleriydi. Bugün yaşananlar yüzünden gözüme zerre kadar uyku girmeyeceğini biliyordum fakat kendimi öyle kötü hissediyordum ki, sadece birkaç saat uyku için bile ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

Telefonumun alarmıyla yattığım yerden korkuyla sıçrarken yabancı olduğum odanın içinde uykulu ve tedirgin bakışlarım ağır ağır dolaştı. Başımın döndüğünü hissediyordum ve titriyordum. İlk günden kendimi kanıtlamak için olması gerekende de erkene kurmuştum alarmımı.

Uyanmayı başarmış olmanın mutluluğuyla yatakta gerinirken asıl mutlu olma sebebimin başka olduğunu biliyordum. Sabaha kadar uyuyamayacağıma emin olduğum hâlde bir noktadan sonra vücudumun pes edip uykuya teslim olması; asıl mutlu olma sebebimdi.

Buraya ilk geldiğimde giydiğim spor atleti ve çantamdan çıkarttığım taytı aceleyle giydikten sonra saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yaptım. Gün henüz ağarmadığı için dışarının soğuk olacağını düşünerek üzerime kapüşonlu bir ceket alarak hazırlığımı tamamladım.

Fermuarımı çekerken merdivenlerden usulca iniyor, saat epey erken olduğu için kimseyi uyandırmamaya çalışıyordum.

Evin kapısını gürültü çıkmamasını umarak usulca araladıktan sonra kendimi dışarı attım. Birkaç basamağı seri adımlarla inerken ellerimi cebime attım ve bahçenin antrenman yapacağımız tarafi-

Kitaplık Rafı

na doğru ağır ağır yürümeye devam ettim. Konuştuğumuz saatten çok daha erken bir saatte uyandığım için acele etmeme gerek olduğunu sanmıyordum.

Çardakların karşısındaki yerde durduğumda şaşkınlıktan donup kalmıştım. Antrenman alanında duran Uygar'la göz göze geldiğimizde yüzümdeki ifadenin onu güldürdüğünü görünce kaşlarımı çattım hemen.

Birkaç hızlı adımla Uygar'ın yanına ulaşmaya çalışırken "Günaydın!" diyerek ilk konuşan ben oldum.

"Günaydın," diye karşılık verirken gülüşü daha da büyüdü. "Geç kaldın."

"Konuştuğumuz saatte henüz yarım saat var. Senin benden erken buraya gelmen, benim geç kaldığım anlamına gelmiyor," diyerek kendimi savunduğumda teslim olup özür dilemesini beklerken reddedercesine başını iki yana salladı vakit kaybetmeden.

"Hiç uyumamanı beklerdim senden," dediğinde kaşlarım çatıldı.

"Daha rahat pataklayabilmen için mi?" diye sordum alaycı bir tavırla yüzümü buruşturarak. "Oradan bakınca dayak yemeyi seven biriymiş gibi mi görünüyorum?"

Sabahın ilk ışıklarında, sessizliğe meydan okur gibi yankılandı Uygar'ın kahkahası. Onunla birlikte kendime engel olmadım ve rahat bir şekilde gülmeye başladım.

"Bu iyiydi," derken hemen yanında duran kum torbasına elini koydu.

Meraklı bakışlarım elini yasladığı yere kayarken "Kum torbası mı bu?" diye sordum.

"Evet. İlk kez görüyorsun anlaşılan..." Hırslanmam için bana sürekli küçümseyici bir tavırla yaklaştığını ilk günden anlayabilmiştim.

Kitaplık Rafı
Ajanda

"Böylesini ilk kez görüyorum, evet. Kum torbası dediğin havada asılı olur. Bu... Bir garip!" dedikten sonra bir adımla kum torbasının yanına gittim ve daha yakından incelemeye başladım.

"Değişen bir şey yok. Tavana asılan kum torbasından bir farkı yok. Sadece bunun sabitleme merkezi yerde, hepsi bu." Omuz silkerek kum torbasına avcunun içiyle sağlam bir tokat indirdikten sonra geriye çekildi. Üzerindeki sweatshirtü boğazından çekerek tek seferde üzerinden attığında üstünün çıplak kalacağını düşündüm. Sweatshirtün altına giydiği sporcu atletini aşağı çekerek açıkta kalan karnını kapatırken "Hadi bakalım, başlıyoruz!" diye bağırdığında irkildim.

Ne yapacağımı bilemez hâlde etrafıma bakınırken ceketimin fermuarını indirmeye başladım tedirgin bir şekilde. O sırada çardakların oraya giden Uygar elindeki sweatshirtü bir kenara atıp geri dönmüştü çoktan. Aynı şekilde fermuarımı açarken ağır ağır çardakların olduğu tarafa doğru yürüdüm.

Ceketi Uygar'ın sweatshirtünün yanına bıraktıktan sonra olduğum yerde durup derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. En son İpek'le yaptığımız antrenmanın gerginliği hâlâ üzerimde olduğu için nefes alışverişim hızlanmaya başlamıştı.

"Şanslısın..." diyerek konuşmaya başladı Uygar arkası dönük bir şekilde kum torbasıyla ilgilenirken. "Bugün muhatabın ben değilim, cansız bir kum torbası..." Konuşmaya başladığı için daha fazla oyalanamayacağımı anladım ve Uygar'ın yanına gittim. "Nasıl olsa sana karşılık veremez, değil mi?"

Kum torbasının hemen yanında durduğumda benimle aynı boyda olması hiç hoşuma gitmedi. "Kum torbasma vurma fikri çok korkutucu geliyor bana. Ya bir yerimi kırarsam?"

Kitaplık Rafı

"Alçıyla yaşamak kum torbasına vurmaktan daha zor," diyerek omuz silkti. "Sen bilirsin."

"İçimi rahatlattın ya, sağ ol!" Ellerimi belime yerleştirerek ters ters Uygar'a bakarken bu tavrımı görmezden gelerek kum torbasını işaret etti çenesinin ucuyla.

"Geç bakalım," derken kum torbasına bir tane daha vurup kenara çekildi. "Görelim, ne yapabiliyorsun."

Paniklemiş bir şekilde ellerimi belimden çekip şaşkın şaşkın etrafıma bakınırken "Ne yapabilmem gerekiyor?" diye sordum.

"Vur," dedi net bir şekilde.

"Yumruk mu?" diye sorduğumda alaycı bir tavırla güldü.

"Nasıl istersen. Sadece daha fazla vakit kaybetmeden bir şeyler yapmaya başla." Ellerini beline yerleştirerek harekete geçmemi bekleyen bir ifade takındı.

Korkulu bakışlarım Uygar'ın yüzünden kum torbasına döndüğünde büyükçe yutkunsam da gerginliğimde zerre kadar azalma olmamıştı. Uygar'ın gerçek bir öğretmen gibi duruşu ve gülüşü hiç yardımcı olmadığı gibi üstüne bir de paniklememi sağlıyordu.

Ellerimin titremesini umursamadan yumruk yaptığım sağ elimi korkuyla kum torbasına geçirdim. Canımın acımasından o kadar çok korkmuştum ki çok yavaş vurmama rağmen sanki bileğim kırılmış gibi acıyla yüzümü buruşturarak küçük bir çığlık attım.

"Abarttın," dedi Uygar alaycı bir tavırla.

"Abarttım," diyerek kabul ettim hemen.

"Bir daha dene." Uygar'ın talimatına başımı olumlu anlamda sallayarak karşılık verdikten sonra kum torbasına çevirdim bakışlarımı. Öfkeyle gözlerimi kısarak baktığım saniyelerin ardından içten içe kendimi cesaretlendirerek kum torbasına bir darbe daha

Kitaplık Rafı
Ajanova

indirdim. Hemen sonra sol yumruğumla vurdum bir tane. Ve tekrar sağ yumrukla... Peş peşe kum torbasına indirdiğim darbelerin ardından nefes nefese geriye çekildiğimde Uygar'ın memnuniyetle gülümsediğini gördüm.

"Nasıldı?" diye sordum güçlükle nefes alıp verirken.

"Kötü," dedi hiç çekinmeden. "Ama senin hakkında ilk izlenimi verecek yeterlilikte ataklarda bulundun."

"Nedir peki verdiğim ilk izlenim?" Meraklı bir şekilde kaşlarım havalanırken kollarımı göğsümün altında birleştirerek Uygar'ın cevap vermesini bekledim.

"Sadece elini kolunu sallıyorsun," derken ellerini belinden çekip yanıma doğru yürümeye başladı. "Zayıfsın ve korkuyorsun. Karşında cansız bir nesne olmasına rağmen titriyorsun. Yumruk atarken sadece elini sallamakla olmaz, tüm vücudunu kullanman gerek." Kum torbasının arkasına elini atarak omzunu yasladıktan sonra konuşmaya devam etti. "Ama aynı zamanda da hızlısın ve bu iyi bir şey." Kum torbasının çaprazında, antrenman alanının kenarında duran sargıları aldıktan sonra biraz önceki yerine döndü.

Hiçbir şey söylemeden Uygar'm konuşmaya devam etmesini bekliyordum. Sıkı bir şekilde antrenman alanından aldığı şeyle sağ elini sarmaya başladıktan sonra konuştu.

"Yumrukların yeterince güçlü olmasa bile hızlı olmak, ilk atağı yapmak çok önemli. Hızlı ve küçüksün. Bunu lehine kullanmayı öğreneceksin."

"Nasıl?"

Ellerini sardıktan sonra omzuma usulca dokunarak kenara çekilmemi istedi. Hemen ardından ellerini çene hizasında yumruk yaparak aldığı pozisyonla birlikte kol kaslarının gerildiğini gördüm.

Kitaplık Rafı

Omuz ve sırtındaki kaslarının dalgalanması hayranlıkla gözlerimin açılmasına neden oldu. Benim korkudan titrediğim bir konuya bu kadar hâkim ve becerikli olmasını kıskanmadan edemedim.

Saniyeler içinde kum torbasına bir yumruk attığında çıkan sesle birlikte olduğum yerde irkilerek bir adım geriye kaçtım. Peş peşe birkaç sert yumruğun ardından savurduğu tekmeyle ne kadar havalı göründüğünün farkında mıydı acaba?

Birden Uygar kadar hızlı ve sert dövüştüğümü hayal edince heyecandan gülümsemeye başladım. Bu durum sayesinde içim daha fazla çalışma isteğiyle dolup taştığı için mutluydum.

"Gel bakalım," dedi hızla alıp verdiği nefesleri arasından. "Korkmadan savur yumruklarını. Her zaman karnın, vücudun sıkı olsun. Gevşek bırakmak yok!" Coşkuyla ellerini birbirine vurduğunda bileğinden itibaren tüm eline sardığı, avuçlarının içindeki bez parçaları yüzünden tok bir sesle yankılandı bahçe. Garip bir şekilde cesaretlenmemi sağlayan bu sesle birlikte duruşumu dikleştirerek kum torbasının karşısına geçtim.

Ne kadar süre devam ettik... Kaç kez denedim, kaç kez ellerim acıdığı için durmak zorunda kaldım hatırlamıyordum. Vakit epey geçmiş, gün tamamen ağarmıştı. Kum torbasına attığım her yumrukta kalbimin üzerindeki alev daha da harlandı ve içimdeki istek bir çığ gibi büyümeye devam etti.

"Bugünlük bu kadar yeter," dedi sert yumruk darbeleriyle sarstığım kum torbasını sıkıca tutup sabitlerken. "Git biraz dinlen, yemek ye. Akşam aynı performansı görmek istiyorum."

Alnımdaki teri elimin tersiyle silerken keyifle güldüm. "İyi gidiyorduk..." dedikten sonra el kemiklerimin üzerindeki kızarıklığı görünce şaşkınlıkla açıldı gözlerim. "Yok artık!"

Kitaplık Rafı

"Dinlenmen gerekiyor," diye üstelediğinde olumlu anlamda başımı salladım hemen. "Akşam devam ederiz."

"Gün içinde başka bir ders olacak mı?" diye sorarken hâlâ nefesimin düzene girmesi için bekliyordum.

"Hayır. Akşam da yaparsak bugünlük yeterli olacaktır diye düşünüyorum yoksa yarın sabah seni yataktan kazıyarak çıkarmak zorunda kalırız." Keyifle gülerken tek elini ağzına kapatarak başını yere eğdi.

Onunla birlikte güldükten sonra "Süper. Birkaç işim var öğleden sonra... Akşama doğru da evime uğramam gerekiyor, birkaç eşyamı alacağım çünkü. Sonrasında yemek yer dönerim," diyerek günlük raporumu önceden vermiş oldum.

"Nasıl istersen," diyerek omuz silkti. "Gün senin. Derse geç kalmadığın sürece benim için sıkıntı yok."

"Kalmam, merak etme." Güven vermek ister gibi başımı salladığımda aynı şekilde karşılık verdi. Terden ıslanan saçlarımı alnımdan geriye doğru tararken "Ben gidiyorum o hâlde?" dedim.

"Gidebilirsin." Sağ eli evden tarafı işaret ettiğinde "Görüşürüz," dedi.

"Görüşürüz," diye karşılık verirken bu kez selamlar gibi usulca başımı sallayarak yanından ayrıldım ve seri adımlarla odamın yolunu tuttum.

Hiç uyumamayı düşünmeme rağmen duştan sonra birkaç saat kestirmiştim. Uyandığımda saatin epey geçtiğini fark edip sıçrayarak yattığım yerden doğrulmuş ve aceleyle hazırlanmaya koyulmuştum.

Kitaplık Rafı

Siyah mom jean bir pantolon üstüne salaş, beyaz bir tişört ve deri ceket giyerek hazırlanmıştım. Açık bıraktığım saçlarım ve makyajsız yüzümle aynadaki yansımama kısa bir bakış attım. Beyaz spor ayakkabılarımın iplerini aceleyle bağladıktan sonra odamdan çıktım ve hiç oyalanmadan evden ayrıldım.

Uzaktan kumandasıyla kilidini açtığım arabamın şoför tarafının kapısını açtım ve koltuğa yerleşmeden önce tek omzumda duran sırt çantamı yan koltuğa attım. Hemen sonra başımı çarpmamaya özen göstererek şoför tarafına geçtim.

Yine gergin ve koşuşturma dolu bir güne başlıyor olmanın verdiği huzursuzlukla geriye yaslandım ve derin bir nefes aldım her şeyden önce. Bugün yapmam gereken son birkaç şey kalmıştı. Ondan sonra tamamen bitecekti her şey ve ben yeni hayatıma tam anlamıyla başlayabilecektim.

Arabanın gösterge kısmında saatin 14.47 olduğunu görünce daha fazla vakit kaybetmemek için doğruldum ve emniyet kemerimi taktıktan sonra harekete geçtim.

Yarım saatten fazla bir süre geçmişti. Konumun gösterdiği son caddeye girdiğimde heyecandan kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki... Kulaklarım uğulduyordu. Konuşamamaktan korktuğum için sık sık yutkunuyor olsam da pek işe yaradığını sanmıyordum. Boğazımda biriken kelimeler her geçen saniye daha da artıyordu ve bu durum yavaş yavaş nefesimi kesmeye başlıyordu.

Sesli konumdaki uyarı hedefe ulaştığımızı söylüyordu. Boş bulduğum ilk yerde durarak arabayı park ettim. Vücudumun anbean daha çok hissedilen titremesi her saniye daha çok şiddetlenirken arabadan inmeye tereddüt ettim. Korkuyla başımı kaldırıp sağ tarafta kalan binada göz gezdirdiğimde alt dudağımı dişlemeye başladım.

Kitaplık Rafı
Inova

Karakol yazısı hiç bu kadar korkutucu olmamıştı.

Saruhan'ın yüzü, İpek'in sesi yeniden zihnime hücum ettiğinde daha fazla arabada kalmamam gerektiğini düşünerek kendimi dışarı attım. Tek omzuma attığım sırt çantasının diğer kulpunu da takarak ağır ağır karakola doğru yürümeye başladım.

Merdivenleri çıkarken attığım her adımda yere yığılacağımı hissediyordum. Gözlerim karakol yazısından bir an olsun ayrılmıyor, korkudan midem bulanıyordu fakat girişteki memurların bakışları yüzünden şüpheli görünmemek için sakin kalmaya çalışıyordum.

Karakolun uzun ve kasvetli koridorunda ilerlerken biraz önce görüştüğüm polis memurunun yönlendirmesiyle birlikte ifade odasına doğru ilerlemeye başladık. Benimle ilgilenen polis memuru da benden bir adım önde yürüyordu.

"Demek olay hakkında bilgi sahibisiniz," dedi göz ucuyla yüzüme bakarken.

"Evet. Bu yüzden ifade vermeye geldim zaten," diye cevapladım hiç beklemeden.

"Tanık olduğunuz için anlattıklarınıza göre işler biraz daha hızlanacaktır." Son konuşan polis memuru oldu çünkü odaların birinin önünde durup kapısını açtıktan sonra kenara çekilip içeri geçmemi bekledi ve bu yüzden söylediğine cevap verme gereği duymadım. "Buyurun, böyle geçin."

Odaya girdikten sonra oturmamı işaret ettiği tarafa yerleştikten sonra polis memurunun da kendi yerine oturmasını bekledim. Birkaç dakika sonra önüne çektiği tutanak kâğıtlarında birkaç şey yaptıktan sonra bakışları beni buldu.

"Sizi dinliyorum," dediğinde derin bir nefes alarak konuşmaya başladım.

Kitaplık Rafı

"Dün akşam saatlerinde hastanede Saruhan Kalaycı tutuklandı," diyerek olayı tekrardan hatırlattığımda konuya hâkim olduğunu belirten bir ifadeyle başını salladı. "Burak Yavuz'u öldürme suçundan arandığı ve hastanede yatan Burak Yavuz'un şikayetiyle Saruhan Kalaycı'nın her yerde arandığını öğrendim."

"Evet, Burak Yavuz; olay gecesinde Saruhan Kalaycı'nın kendisini camdan aşağı atarak öldürmeye çalıştığı ifadesini vererek şikayetçi oldu."

Dehşete kapılmış gibi bir ifadeyle geriye yaslanırken birkaç saniye şaşkınlıktan konuşamıyormuş gibi görünmek için öylece polis memurunun yüzüne baktım.

"Memur Bey... Şikayetçi olan adamın kim olduğunu biliyorsunuz değil mi? Kendisi daha önce Melisa adında bir kıza tecavüz ve ölümüne sebebiyet suçundan dosyası olan; aynı zamanda yakın zamanda aynı fiili bana karşı tekrarlamaya çalışan ve suçsuz yere tutukladığınız Saruhan Kalaycı ve diğer arkadaşlarım olmasa belki de Melisa'yla aynı kaderi yaşamama sebep olacak iğrenç bir adamdan bahsediyoruz. Böyle bir adamın şikayetiyle suçsuz birini nasıl tutuklayabilirsiniz?"

"Suçsuz diyorsunuz fakat dün gece hastaneye geldi. Burak Yavuz, yarım kalan işini tamamlamaya geldiğini söyleyerek ifadesinde ısrarcı oldu." Polisin ifadesiz ve ketum duruşu yüzünden bir anlığına başaramayacağımı, Saruhan'ı kurtaramayacağımı düşündüm.

Özellikle dün gece benim yüzümden hastaneye gelmesi... En çok içimi burkan nokta bu olsa da planın asıl parçası tam olarak burasıydı.

"Yarım kalan iş mi?" Aynı dehşete kapılmış ifadeyi yeniden takındıktan sonra kahkaha atarak bu tavrımı destekledim. "Memur

Kitaplık Rafı
Ajinova

Bey adam sizle resmen alay ediyor. Yarım kalan iş ne demek? Erkek arkadaşımı neyle suçluyor bu adam? Saruhan hayatımda tanıdığım en naif, kimseyi incitmeyecek insanlardan biridir. Böyle bir insana potansiyel katil diyen kişi ancak bir suçlu, tacizci olabilir zaten!"

"Peki Saruhan Kalaycı neden oradaydı? O saatte hastanede ne işi vardı?"

Konuşmaya başlamadan önce elimi göğsüme bastırarak hızlı hızlı nefes aldım. Duyduklarım karşısında şaşkınlığa uğramış ve sakinleşmeye çalışıyormuş gibi görünmeliydim çünkü.

"Çünkü dün gece yediğim bir şey yüzünden rahatsızlandım. Birçok kez kustuğum için hastaneye gittim ve bir süre gözetim altında kalmam gerektiği söylendi. Sanırım zehirlenmişim ya da bir şey dokunmuş olmalı. İçinde bulunduğum durumun korkusuyla erkek arkadaşıma mesaj atıp yanıma gelmesini söyledim ve hastanenin konumunu attım." Cümlemin tamamlanmasını beklemeden telefonumu cebimden çıkartmıştım. Aceleyle tuş kilidini açıp mesajlar kısmına girdikten sonra telefonumu polis memurunun önüne bıraktım. "Buyurun burada tüm konuşmalarımız ve saatleri. Aynı zamanda delil olmasını istiyorsanız..." Sustum ve sandalyenin kenarına astığım sırt çantamı kucağıma alıp kurcalamaya başladım. Kısa sürede aradığım kâğıtları alarak çantamı yere bıraktım ve konuşmaya devam ettim. "Buyurun bu da zehirlendiğime dair hastane raporlarım ve tahlillerim."

Polis memuru mesaj ve raporları inceledikten sonra tutanak tutmaya devam etti.

"Tüm bunlara ek olarak, Burak Yavuz hakkındaki ifadem ve şikâyetimi de göz önüne alırsanız Saruhan'ın suçsuz olduğu alenen ortada oluyor Memur Bey. O gece bana saldırdığında içeceğime

Kitaplık Rafı

bilmediğim bir madde katarak bilincimi kaybetmemi sağladı ve zorla kolumdan tutarak bir odaya kapattı. Tuvalete kadar giden erkek arkadaşım döndüğünde yokluğumu fark edip kısa sürede beni bulmasaydı bugün yaşamıyor olurdum. Saruhan'ın hışımla odaya girmesi yüzünden Burak Yavuz panikleyip kaçmaya çalıştı. Kapıda duran diğer arkadaşım yüzünden kapıyı kullanamadığı için pencereden kaçmaya çalışıp aşağı düştü. Çünkü kendisi de içeceğime kattığı maddenin etkisindeydi." Polis memurunun anlattıklarımı not alırken ara ara attığı bakışlardan yola çıkacak olursam tüm söylediklerime hak verdiğine emindim.

Sürekli başını sallıyor ve not alıyordu. "Prosedür doğru bir şekilde uygulandıysa eğer Burak Yavuz'un kanındaki maddenin raporları da dosyasında mevcuttur diye düşünüyorum." Son söylediğimle birlikte geriye yaslanarak tutanağı tamamlamasını bekledim.

"Eklemek istediğiniz başka bir şey var mı?" diye sorduğunda başımı iki yana salladım. "Pekâlâ... İfadenizi tamamladım. Bu anlattıklarınız ve deliller Saruhan Kalaycı'nın işine yarayabilir."

"Hemen çıkacak mı yani?" diye sorarken heyecanlı görünmeye çalıştım. Saruhan'la karşılaşma fikri ödümü koparıyor olsa bile...

"Orasını bilemem maalesef. Savcının talimatına göre hareket edeceğiz. Savcı kararıyla Saruhan Kalaycı'nın serbest kalması istenirse hemen bırakılır fakat adliyeye sevk edilmesi istenirse süreç biraz daha uzayacaktır elbet."

"Anladım," dedim durgun bir ifadeyle. "Peki, yapmam gereken başka bir şey var mı? Erkek arkadaşımın suçsuz yere o adam yüzünden içerde olmasına gönlüm razı değil çünkü."

Kitaplık Rafı

"Sizin yapabileceğiniz bir şey kalmadı. Bundan sonrası savcının kararı." diyerek oturduğu yerden kalktığında işimizin bittiğini anlamış ve yerimden kalkarak odanın çıkışına yönelmiştim.

"İlgilendiğiniz için teşekkür ederim," dedim odadan çıkmadan önce.

"İyi günler."

Gülümseyerek odadan ayrıldım.

Karakolun çıkışına doğru ilerlerken planımın yolunda gitmesine ve verdiğim ifadeden sonra Saruhan'ı içeride tutmaları için hiçbir sebeplerinin olmadığına emindim. Hatta öyle emindim ki ne kadar sürecek olursa olsun dışarıda Saruhan'ı bekleyecek, uzaktan da olsa özgürlüğüne kavuştuğunu görecektim.

Düşünceler benimle birlikte karakoldan ayrılırken Saruhan için süresi fark etmeksizin tutuklu olarak geçirdiği bir günün yeteri kadar büyük bir ceza olduğunu bildiğim için rahattım. İntikamımı almış olmanın mutluluğu olsa da asıl sevindiğim şey başkaydı. O da her ne kadar ihanetine ihanetle karşılık vermiş gibi görünsem de aslında herkesten habersiz Saruhan'ı kurtarmış olmamdı.

Eğer bir şekilde Burak'ın karşısına dikilme kararı almamış ve hastaneye gitmemiş olsaydım Saruhan'ın polisler tarafından arandığından habersiz olacaktık. Bu Saruhan için her zaman ayağına dolanacak bir engel olacaktı. Kim bilir günün birinde, hiç ummadığı bir anda... Belki de hırsızlık yaparken hakkında tutuklama emri olduğu için polisler tarafından yakalanacaktı. Eğer hastanede polislerin konuşmasına şahit olmasaydım ve Saruhan hırsızlık yaparken Burak Yavuz'u öldürme suçuyla yakalansaydı içeriden kurtulmasına ihtimal yoktu çünkü bu şekilde yakalanırsa; iki suçtan hüküm giyecek ve büyük bir ceza alacaktı.

Kitaplık Rafı

Bu sebeple Saruhan'ı oraya çağırırken hem yaptığım plan sayesinde Saruhan'ı sonsuza dek Burak Yavuz belasından kurtarmış hem de Saruhan'dan intikamımı almış oldum. Aynı zamanda da Burak'ın bize karşı öfkesi yüzünden Saruhan'ın tutuklanması için var gücüyle çabalıyor olmasına karşılık; bir gün gibi kısa sürede Saruhan'ın serbest bırakılması Burak denen iğrenç herifi de delirtecekti.

Tüm bu planımla; bana defalarca iyiliği yapmış ve bir defa ihanet etmiş olan Saruhan'ı hem kurtarmış hem de intikamımı almış olurken aynı zamanda Burak denen aptala bir kez daha ders vermiştim

Hastaneye başvurmam, zehirlendiğim için belli başlı işlemler görmem ve polise sunabileceğim raporlar elde etmem için etkisinin tam olarak ne olacağını düşünmeden ilaç içmem aklıma gelince gülümseyerek başımı iki yana salladım. Saruhan'a karşı öfkem ne kadar büyük olursa olsun cezasını çektikten sonra onu kurtarmak için kendimi tehlikeye atmıştım. Bunu öğrenseydi, her şeyden ve herkesten önce kendimi düşünüp kendimi kurtarmam gerektiğini söyleyerek homurdanırdı.

Gururla başımı dikleştirerek karakolun merdivenlerini inerken Saruhan, İpek ve Eymen'i sonsuza kadar kaybetmiş olsam da hayatlarını dağıtmadan ayrılıyor olmanın sevinciyle kalbimin üzerinde kelebekler kanat çırpıyordu.

Onlara son yaptıklarım yüzünden beni kötü ve kindar olarak hatırlamaları umurumda değildi. Yıllar geçecek, zaman; Armin Yücel diye bir kızın bir dönem hayatlarına girip çıktığı bilgisini yavaş yavaş hafızalarından silip atacaktı. Onlardan çaldığım para sayesinde sıcak bir yuvada büyüyen kimsesiz çocuklar ve özgürlüğü güvende olan Saruhan'ın yaşadığı her gün hatırlanmaya devam edecekti.

Kitaplık Rafı
Ajnova

Saatler geçmiş, hava yavaştan kararmaya yüz tutmuştu. İfade vermekten çıkar çıkmaz bulduğum ilk yerde yemek yiyerek karnımı doyurup arabaya dönmüş ve o saatten beri arabanın içinden ayrılmamıştım. Her an merdivenlerin başında Saruhan'ı göreceğim umuduyla gözlerimi karakoldan ayırmıyordum.

Bir siluet gördüğümde hayal olduğunu düşündüm. O kadar fazla süredir bekliyordum ki çıkmasını gözlerime inanamamış, gerçek olup olmadığını anlamak için gözlerimi kısarak bakmıştım.

Saruhan Kalaycı nihayet özgürlüğüne kavuşmuştu. Tıpkı gözyaşlarım gibi...

Neden ağladığımı bilmiyordum. Saruhan'a karşı duyduğum öfke nereye gitmişti bilmiyordum. Onları sandığım kadar kolay ve çabuk unutamayacağıma emindim ve bu şekilde hayatıma nasıl devam edeceğimi bilmiyordum.

Saruhan'ın merdivenleri ağır ağır inerken kaşlarının çatık olduğunu görebiliyordum. Başını yere eğmiş bir şekilde yürüdüğü için yüzünü tam göremiyordum. Neden mutlu görünmüyordu?

Çünkü ona ihanet etmiştim ve Saruhan da hayat boyu bu gerçeği kalbinin üzerinde, zihninin en karanlık köşesinde muhafaza ederek sonsuza kadar benden nefret edecekti.

Son birkaç basamak kala karakolun önündeki taksiye el kaldırarak durdurdu. Adımlarını hızlandırarak kısa sürede taksinin yanına ulaştıktan sonra şoför koltuğunun yanındaki yolcu koltuğuna yerleşerek kapıyı kapattı.

Kitaplık Rafı

Güç bela da olsa her şeyin sonuna geldiğimiz nokta tam da bu noktaydı. Saruhan çoktan caddeden ayrılmış ve gözden kaybolmuştu. Bense hâlâ ağlıyordum. Onları unutmama yardımcı olacakmış gibi iç çekerek ağlıyordum. Onları hafızamdan silip atmak ister gibi... Geriye dönüş olmadığını biliyordum çünkü. Dönmek istediğimi de sanmıyordum.

Ben onlarsız; onlar bensiz bir hayat sürdürmelilerdi.

Kaç dakikayı gözyaşlarımla ıslattığımı bilmiyordum fakat buradaki işim tamamen bittiği için eksik eşyalarımı almak üzere evime gitmek için harekete geçmeliydim artık. Hava kararmış, akşam olmuştu. İlk günden Uygar'ın dersine geç kalmak ve alay konusu olmak istemediğim için hızlıca gözyaşlarımı silerek görüşümün bulanıklığını götürmeye çalıştım.

Arabayı çalıştırmamla gaza basmam bir oldu. Dikkatlice şeridimde giderken ağlamaya devam etmemek için yol boyu alt dudağımı dişledim.

On beş dakikaya yakın bir sürede eski evimin olduğu sokağa girince kalbim eziliyormuş gibi hissettim. Yılları geride bırakıp, çok az para harcayarak hayallerimi inşa ettiğim eve uzun zaman sonra dönmenin heyecanı ve gerginliği sarmıştı içimi.

Külüstür bir arabayla ayrıldığım bu sokağa lüks bir arabayla girmek... Evimin önünde durarak arabanın dikiz aynasından kendime bakarken hayatın ne kadar garip olduğunu sorguluyordum. Kaybettiğim paralar yüzünden dibe batmış bir hâldeydim en son buradan ayrılırken. Şimdi ise yanımda bir çanta dolusu para, altımda binlerce lira değerinde araba... Hayatımın farkında olmadan eskisinden daha iyi bir noktaya doğru gittiğini henüz idrak etmeye başlıyordum.

Kitaplık Rafı
Ajnova

Daha fazla anılar ve düşüncelerle vakit kaybetmemek için çantamı da alarak arabadan çıktım. Kapıyı kapatır kapatmaz kumandayla kilitledikten sonra yaşadığım küçük dairenin bulunduğu eski binanın önünde durup yangın merdiveninden tarafa çevirdim bakışlarımı. Saruhan'la tanıştığımız yere bakarken buruk bir tebessümle kıvrıldı dudaklarım.

Birkaç dakika sonra binanın aralık duran demir kapısını kuvvetli bir şekilde iterek açtım ve doğrudan merdivenleri çıkmaya başladım. Sabah Uygar'la yaptığımız antrenmanın ağrıları yavaştan kendini belli etmeye başladığı için kapıyı iterken zorlanmıştım.

Evimin olduğu kata birkaç basamak kala nefes nefese kaldığım için durup soluklandım. Çok geçmeden kalan birkaç basamağı da aştıktan sonra elimde hazırda bekleyen anahtarla kapıyı açtım.

İçeriye girdikten sonra kapıyı ardımdan kapatıp sırtımı yasladım. Derin bir nefes aldığımda ciğerlerime hücum eden rutubet kokusu kıkırdamama neden oldu. Asla özlemem sandığım bu iğrenç apartman dairesini bile özlemişim meğer...

İçerisinin zifiri karanlık olmasını umursamadan dakikalarca olduğum yerde durdum. Hemen sağ tarafta kalan koridorun ışık düğmesi, sol tarafta koridorla birleşik olan salonumun ışıkları yakınımda olsa bile karanlığı tercih ettim. Bu gece burada kalmak istiyordum sanırım.

Uygar'ı arayıp bir şekilde işimin çıktığını söyleyerek eski hayatıma ait bu evde anılarımla dolu bir gece geçirme isteğiyle yaslandığım yerden doğruldum.

Önce odama gidip üzerimdeki kıyafetlerden kurtulmak ve rahat bir şeyler giymek istiyordum. Hemen sonrasında ise bir kahveyle kendime gelmek... Hepsinden önce ışıkları açarak işe başla-

Kitaplık Rafı

mam gerektiği düşüncesiyle sağ tarafa döndüğümde yanıldığımı sandım ilk önce.

Koridorun sonunda, tam karşımda kalan odamın kapısı sonuna kadar açıktı. Aynı şekilde perdeleri de açık olduğu için sokak lambalarından içeriye sızan ışık sayesinde koridor çok az da olsa aydınlanıyordu.

Koridorun ortasında gördüğüm siluet korkuyla irkilmeme neden olduğunda neredeyse çığlık atacaktım. Uzun boylu ve iri vücudu sayesinde bir erkeğe ait olduğunu anladığım kişi üzerime doğru gelirken yüzünü seçmek için gözlerimi kıstım.

Kim olduğunu anlamama gerek kalmadan seri ve hiddetli adımlarla aramızdaki mesafeyi kapatmaya başladığında korkuyla geriye kaçmak istedim fakat bir adım gerimde olan kapıya sırtımı çarparak olduğum yerde kaldım.

"Bunu yapmayacaktın!" dediğinde sesindeki öfkeyle sarsıldığımı hissettim. Aramızdaki mesafeyi öyle bir kapatmıştı ki... O an buz kesmiştim ve tüm kanım vücudumu terk etmeye başlamıştı sanki.

Acıyla yüzümü buruştururken aldığım koku düşüncelerimin gerçekliğini onaylıyordu. Karanlığın içinde gördüğüm metal bir anlığına gözümün önünde parladıktan sonra gözlerimin içine öfkeyle bakan bir çift göz eşliğinde yeniden vücuduma isabet etti. Küçük bir inilti çaresizce dudaklarımdan dökülürken "Bize bunu yapmayacaktın," diye yineledi dişlerini sıkarak.

Son duyduğum kelimelerle birlikte dizlerimin üzerine çöktüğümde parmak uçlarım buz gibi metale bulanmış kanımda dolaşıyordu. Parmak uçlarımın karıncalandığını, nefesimin kesildiğini hissediyordum.

Kitaplık Rafı
Ajnova

Ellerime bulaşan kanın sıcaklığına... Vücuduma saplanmış şekilde duran bıçağın soğukluğuna teslim oldum. Direnmemin anlamsız olduğunu biliyordum.

Karanlığın içinde, gölgelerin ardında saklanan yabancının vücuduma sapladığı bıçakla birlikte usulca yere uzanırken kapının sert bir şekilde kapandığını duydum.

Gitmişti.

Yaşlar gözlerimden akarken, kafamın içindeki tüm sesler sustu saniyeler içinde. Geriye yalnızca burnumdaki tanıdık o koku kalmıştı.

Saruhan'ın kokusu...

BURAYA TIKLAYARAK GURUBA KATILIN

KİTAPLIK RAFI
PDF KİTAP KÜTÜPHANESİ
SOHBET GRUBU

Kitaplık Rafı
Aprilova